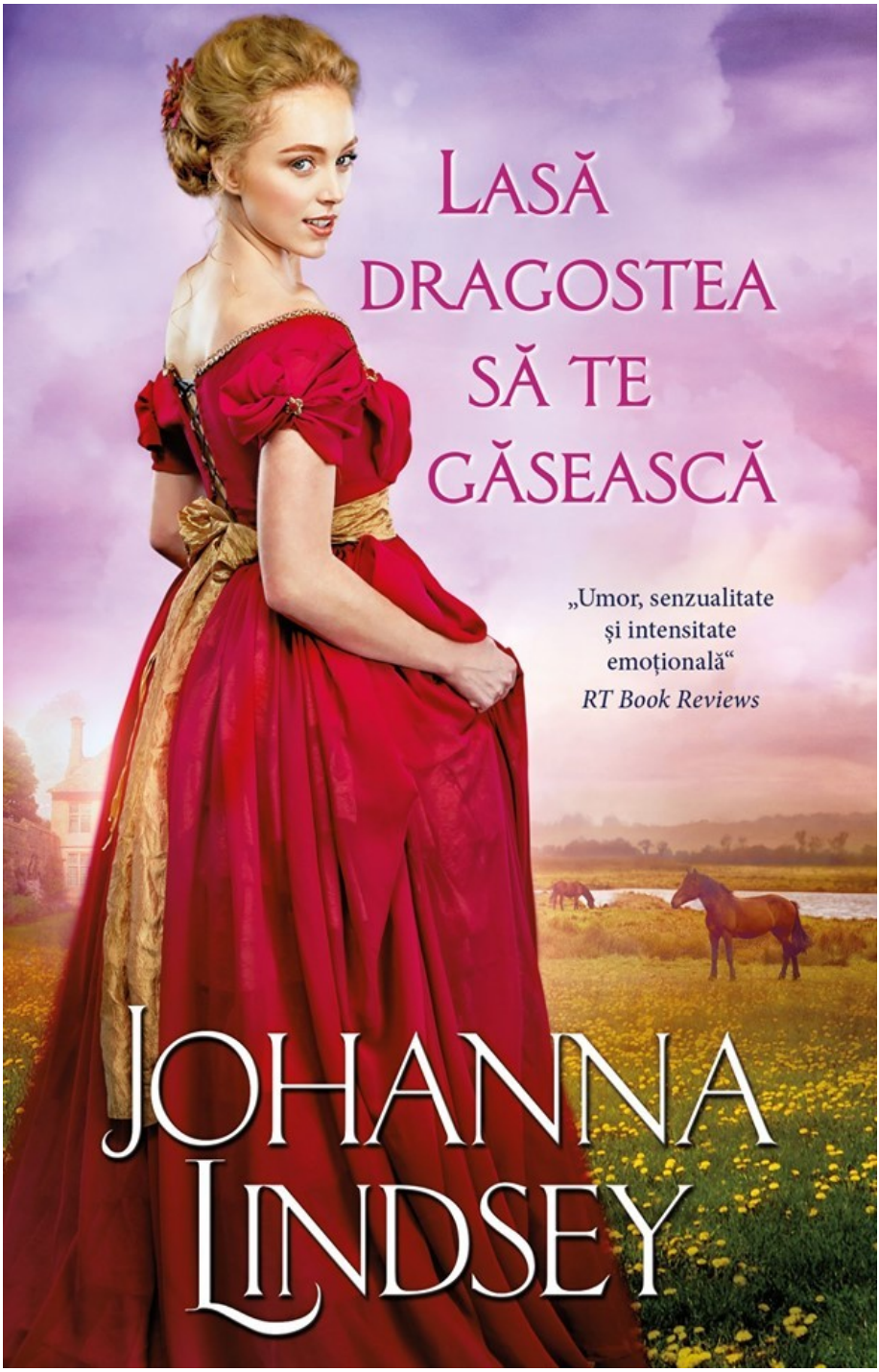
LASĂ DRAGOSTEA SĂ TE GĂSEASCĂ
„Umor, senzualitate și intensitate emoțională“
RT Book Reviews
JOHANNA LINDSEY

JOHANNA LINDSEY
LASĂ DRAGOSTEA SĂ TE GĂSEASCĂ
SERIA FAMILIA REID 4

***Let Love Find You* by Johanna Lindsey**

Copyright © 2012 Johanna Lindsey
Ediţie publicată pentru prima dată de Gallery Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Lasă dragostea să te găsească
Johanna Lindsey
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDSEY, JOHANNA
Lasă dragostea să te găsească / Johanna Lindsey
trad.: Raluca Conţiu – Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978 – 606 – 33 – 4045 – 1
I. Conţiu, Raluca (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1
Traducere din limba engleză Raluca Conţiu
LITERA*
2019

Prolog

Băiatul stătea în faţa ferestrei, privind zăpada care cădea. Se lipea de drum şi probabil avea să se depună de această dată. Era suficient de frig pentru asta. Îi plăcea zăpada. Făcea strada să pară curată şi strălucitoare, mai ales noaptea, atunci când lămpile o luminau. Dormitorul lui dădea înspre stradă. Stătea adesea la fereastră, privind trăsurile elegante care treceau prin faţă în timpul zilei. Din când în când, atunci când nu putea dormi sau se trezea dintr-un motiv sau altul, privea şi noaptea pe fereastră. În astfel de momente vedea o anumită trăsură oprind în faţa casei în care locuia împreună cu mama lui, Elaine, aşa cum se întâmplă şi acum. Trăsura nu venea niciodată ziua, numai noaptea târziu.

Bărbatul înalt păşi afară, cu poalele hainei gri înfăşurându-se în jurul lui atunci când se răsuci pentru a închide uşa, spunându-i ceva birjarului înainte ca trăsura să plece. Bărbatul se grăbi înăuntru. Avea propria sa cheie. Acest bărbat venea în casa lor de când îşi putea aminti băiatul.

Casa în care creştea părea o gospodărie londoneză obişnuită. Aveau câţiva servitori. Mama sa era mereu la dispoziţia lui în timpul zilei. Pentru un timp suficient de lung, el se dusese la culcare suficient de devreme pentru a nu-şi da seama că nu era la dispoziţia lui şi noaptea.

Tocmai împlinise şase ani, dar nu-şi aducea aminte câţi ani avusese atunci când o întrebase pe mama lui pentru prima dată cine era bărbatul acela. Ştia doar că fusese cu mult timp în urmă. Ea păruse surprinsă în acea zi de faptul că el ştia de existenţa bărbatului.

— Lordul Wolseley este proprietarul casei, asta este tot. Vine pentru a se asigura că locuinţa este într-o stare corespunzătoare.

— Atât de des?

— Între timp am devenit prieteni, buni prieteni. Nu este un om fericit, iar eu am un umăr potrivit pentru cineva

care vrea să plângă.

Îşi mângâiase umărul, zâmbind. Îl cunoşti bine, doar ai plâns şi tu pe el de atâtea ori, nu-i aşa?

Îşi amintea că se simţise stingherit în acea zi. Ea pomenise despre toate rănile şi vânătăile lui, care nu l-ar fi făcut să plângă dacă ea nu l-ar fi luat de fiecare dată în braţe, cocoloşindu-l. Încercase să şi-l imagineze pe bărbatul acela înalt plângând pe umărul ei, însă nu reuşise.

I se spusese că tatăl său era mort, murise când el era încă un copilaş, deşi mama lui refuzase să-i mai dea alte detalii.

— Amintirile acelea mă fac să plâng, spusese ea. Cândva o să-ţi povestesc totul, dar nu acum.

Dar nu-i spusese niciodată mai mult. Singurele momente în care mama lui fusese tăioasă cu el fuseseră atunci când el pusese mai multe întrebări despre tatăl lui. Ultima dată când întrebase, ochii ei se umpluseră de lacrimi. Nu o mai întrebase niciodată după aceea.

Însă vizitele târzii ale proprietarului continuaseră, iar băiatul auzea uşa de la dormitorul mamei sale deschizându-se şi închizându-se încet. Uneori ieşea pe coridor şi-i auzea râsul de cealaltă parte a uşii. Dacă bărbatul o făcea fericită, de ce nu se căsătoreau, pentru a putea şi el să le împărtăşească fericirea?

Ceva mai devreme în acel an curiozitatea lui luase o nouă formă, iar el îşi întrebase mama:

— Va fi tatăl meu?

Ea îl luase în braţe şi-i spusese:

— Ce-ţi trece prin minte, dragul meu? Lawrence are propria familie, o soţie şi copii. Este doar un prieten. Uneori mă simt singură, înţelegi? Este plăcut să am cu cine sta de vorbă.

Curând după aceea, băiatul începuse să creadă că lordul Lawrence Wolseley era tatăl său adevărat. Odată ce îi încolţise această idee, nu renunţă la ea. Îi era teamă să-şi întrebe mama, totuşi. Ei nu-i plăcea să discute despre proprietar şi nici despre tatăl lui „mort”. Îl durea să creadă că l-ar fi minţit. Spera să se înşele, dar trebuia să afle

adevărul.

Aşa că în această seară ieşi pe coridor. Uşa de la dormitorul mamei sale era închisă, ca de obicei. Nu bătu la uşă. O auzi râzând, apoi auzi voci vorbind atât de încet, încât nu putu distinge ce spuneau. Nu-şi lipi urechea de uşă, se aşeză doar jos, îşi încrucişă picioarele şi aşteptă.

Fu o aşteptare îndelungată. Aproape adormi acolo. Însă, în cele din urmă, uşa se deschise. El sări de îndată în picioare, înainte să fie călcat. Nu-l mai văzuse niciodată pe bărbat atât de aproape. Era mai înalt decât crezuse băiatul, frumos, bine îmbrăcat, cu părul la fel de negru ca al lui. Haina îi atârna peste braţ, iar pe deget îi strălucea un inel împodobit cu pietre preţioase.

Băiatul puse întrebarea înainte să-i piară curajul:

— Eşti tatăl meu?

Bărbatul, care încă nu-l observase, îi aruncă o privire. Pe faţa lui apăru încruntarea.

— Ar trebui să fii în pat. Pleacă!

Înfricoşat de tonul tăios al bărbatului, băiatul nu se putu mişca, însă bărbatul se îndepărtă iute în josul coridorului. Uşa de la camera mamei lui era încă deschisă. Băiatul aruncă o privire înăuntru, asigurându-se că mama lui era bine. Era aşezată la măsuţa de toaletă, în cealaltă parte a camerei, admirând un colier pe care el nu o mai văzuse purtându-l până atunci.

Băiatul se grăbi să ajungă înapoi în camera lui, confuz şi speriat, sperând că bărbatul nu avea să-i spună ei despre întrebarea pe care i-o pusese – şi la care nu primise niciun răspuns.

Mai târziu în cursul săptămânii, mama îl chemă jos în holul de la intrare. În pragul uşii văzu un bărbat pe care nu-l mai întâlnise până atunci. Cu pălăria în mână, mare, avea părul blond şi ochii albaştri, ca mama lui. Ea părea supărată. Pe el? Sau pe străinul la care se uita?

Mama lui privi în jos şi spuse:

— Acesta este unchiul tău Donald, fratele meu. Nu am vorbit ani întregi, dar lui Donald i-ar plăcea să locuieşti cu el un timp, la ferma lui de la ţară. Îţi va plăcea acolo.

Ochii băiatului se căscară. Nu ştiuse că mama lui avea un frate! Mai speriat ca niciodată, se întoarse şi-şi înfăşură braţele strâns în jurul taliei ei. Îl trimitea de-acasă? Nu înţelegea!

— Nu, te rog! plânse el. Nu mai întreb niciodată nimic, promit!

Ea îl îmbrăţişă strâns.

— Linişteşte-te, dragul meu, te voi vizita curând. Te vei distra atât de bine la ţară, că nici nu-ţi va fi dor de mine.

— Nu! Vreau să stau aici, cu tine!

Ea îl împinse spre unchiul său.

— Acum, înainte să plâng, îi strigă ea lui Donald.

Băiatul fu târât în ţipete afară din singura casă pe care o cunoscuse. Încercă să evadeze din trăsura care îi aştepta. Când unchiul lui îl împiedică, se agăţă de geam, strigând-o pe mama lui, cu lacrimile brăzdându-i obrajii. Încă o putea vedea pe mama sa stând în capul scărilor, făcându-i cu mâna.

Însă mama lui avusese dreptate. Deşi îi ducea dorul teribil de mult, pe măsură ce lunile se scurgeau, băiatul descoperea că-i plăcea să trăiască cu unchiul şi mătuşa lui în Lancashire, pe proprietatea lor. Datorită căţeluşului pe care îl primise de la mătuşa lui şi a tuturor celorlalţi prezenţi peste tot în casă. Pentru că acolo îşi făcu primul prieten, unul din fiii unui muncitor, de care deveni în curând inseparabil. Pentru că acolo erau atâtea de făcut, spre deosebire de oraş. Însă mai ales datorită cailor. Erau atât de mulţi! I se permitea să ajute la îngrijirea lor. În curând deveni expert în îngrijirea şi hrănirea cailor şi progresă cu antrenarea mânjilor.

Nu-şi mai văzu niciodată mama. Cel puţin nu în viaţă. În ziua în care mătuşa şi unchiul său veniră să-i spună că murise din cauza pneumoniei, toată durerea produsă de faptul că-l abandonase revenise în forţă. Împlinea opt ani în anul acela şi era încă prea tânăr pentru a-şi putea reţine lacrimile care îi curgeau pe faţă.

— A vrut ca tu să ai asta.

Se uită în jos la calul de porţelan pe care i-l pusese

Donald în mână. Mama lui îi luase iubirea, îl abandonase, nu-l vizitase nici măcar o dată de când îl trimisese de-acasă. Nu dorea *nimic* de la ea acum şi, într-o criză de furie, ridică braţul, pregătindu-se să arunce figurina de un perete, zdrobind-o, aşa cum şi ea îi zdrobise speranţa că aveau să mai fie vreodată împreună. În schimb, murise, asigurându-se că asta nu avea să se întâmple nicicând.

Însă Donald îl opri.

— N-o face, băiete! A vrut să-l ai. A spus că într-o zi vei înţelege şi-ţi vei da seama cât de mult te-a iubit.

Minciună! Era moartă! Nu avea să o mai vadă niciodată, nu avea să-i mai simtă niciodată braţele în jurul lui.

Lacrimile nu se opriră în acea zi, nici în următoarea, nici în cealaltă, când trupul mamei lui fu adus acasă în Lancashire, pentru a fi îngropat acolo unde crescuse ea. Durerea pe care o simţi el când o coborau în pământ fu copleşitoare. Durea atât de tare, încât căzu în genunchi. Mătuşa lui îngenunche lângă el şi îl ţinu în braţe.

Mai târziu în acea noapte, se strecură din casă şi alergă la micul cimitir. Adusese cu el calul de porţelan. L-ar fi pus mai devreme în mormântul mamei sale, dacă nu ar fi crezut că unchiul său l-ar fi oprit. Îl îngropă acum, alături de mormântul mamei sale, însă acum durerea era parcă şi mai intensă, abia putea să vadă din cauza lacrimilor. Nu avea să păstreze calul acela! Nu voia nimic de-al ei, nimic ce să-i amintească de faptul că propria mamă nu-l dorise.

Îşi jură în acea noapte că nu avea să mai plângă niciodată… şi nici nu avea să mai iubească pe nimeni niciodată. Era prea dureros.

Capitolul 1

Lady Amanda Locke oftă uitându-se la reflexia ei din oglindă. Aşezată la măsuţa sa de toaletă din camera confortabilă care îi fusese oferită în casa din Londra a

verişorului ei, Rupert, îşi imagină că văzuse un rid în colţul ochiului. Icni. Oare era acolo? Se aplecă mai aproape de oglindă. Nu, fusese doar imaginaţia ei şi felul în care cădea lumina, dar nu avea să mai dureze mult până la apariţia primului rid. Tocmai împlinise douăzeci de ani! În curând lumea bună avea să o numească fată bătrână – dacă nu o făcea deja.

Oftă din nou. Camerista ei, Alice, se prefăcu că nu aude în timp ce-i fixa ultima şuviţă blondă. Acest lucru nu ar fi oprit-o pe Amanda, dacă ar fi simţit nevoia să-şi verbalizeze melancolia, însă n-o făcu în această seară. Alice auzise deja totul, şi încă adesea. Întreaga familie a Amandei auzise totul, şi avea o familie numeroasă. Dar obosise să se plângă din cauza acestei stări a lucrurilor, doar că nu se putea abţine uneori.

Primul ei sezon londonez nu ar fi trebuit să fie aşa un dezastru. Ar fi trebuit să fie un real succes. Nu se aşteptase la mai puţin de atât. Nici familia ei nu se aşteptase la mai puţin. La urma urmei, era o frumuseţe, una destul de la modă, cu părul ei blond şi ochii albaştri, împreună cu trăsăturile aristocratice moştenite de la familia ei. Era, de asemenea, singura fiică a lui Preston Locke, duce de Norford. Doar asta ar fi trebuit să facă să curgă cererile în căsătorie. Nimeni nu se îndoise, nici chiar ea, că avea să strălucească mai bine decât toate celelalte debutante în sezonul organizat cu doi ani în urmă. Dar nimeni nu fusese pregătit pentru scandaloasa Ophelia Reid, care debutase odată cu ea, şi nimeni, nici măcar Amanda, nu se putea compara cu frumuseţea uluitoare a Opheliei.

Amandei i se părea aproape amuzant acum cât de geloasă fusese atunci din cauza Opheliei, atât de geloasă încât îşi petrecuse prima jumătate a sezonului gândindu-se numai la acest lucru şi ignorând astfel tinerii care încercaseră să o cunoască. Aşa că putea recunoaşte că era singura vinovată de dezastru. Însă, desigur, emoţiile îi scăpaseră de sub control, mai ales atunci când aflase că propriul ei frate, Raphael, căzuse sub vraja reginei de gheaţă.

Pe atunci Ophelia nici măcar nu era plăcută! Amanda îşi aminti cum se întrebase de ce era fratele ei atât de năucit doar din cauza frumuseţii neobişnuite a Opheliei. Aceasta era manipulatoare, mincinoasă şi ranchiunoasă până în măduva oaselor. Oricine avea ochi putea vedea asta, ceea ce însemna că în acel an niciun bărbat din Londra nu-şi folosise ambii ochi, inclusiv fratele Amandei!

Rafe se îndrăgostise de Ophelia, se căsătorise cu ea şi o îmblânzise. Ophelia cu care se căsătorise fratele ei nu mai avea *nimic* neplăcut.

Toate acestea făcuseră parte din primul sezon dezastruos al Amandei. Cu un an în urmă încercase să urmeze sfatul fratelui ei şi să lase dragostea să o găsească. Se distrase făcând asta, poate puţin prea mult. Relaxată, ocupată doar să se bucure de petreceri, descoperise că-i plăcea pe unii dintre admiratorii ei, că putea chiar să-i numească prieteni pe câţiva, însă niciunul nu-i câştigase inima. Înainte să-şi dea seama, cel de-al doilea sezon londonez luase sfârşit, iar ea tot nu-şi găsise încă un soţ.

Acum, la începutul celui de-al treilea, era aproape disperată. *Ceva* trebuia să se schimbe în acest an, deoarece era evident că nu căuta un soţ în cel mai potrivit mod. Nu era atât de prostuţă şi de nestatornică pe cât credeau oamenii, dar până şi ea ştia că lăsa uneori această impresie.

— Te-ai plictisit deja de sezonul ăsta, nu-i aşa? spuse Alice în spatele ei.

Amanda se încruntă, întâlnind privirea cameristei în oglindă. Era problema atât de simplă? Îşi petrecea toată ziua plictisindu-se, iar seara, când avea în sfârşit ceva de făcut, se purta ceva mai efervescent decât ar fi fost cazul?

Nu încercă să nege.

— Este altfel aici, nu e deloc ca acasă, la ţară, unde am atâtea lucruri care îmi ocupă timpul.

— Mătuşa dumitale a făcut o sugestie zilele trecute. De ce nu ai fost de acord?

Amanda îşi dădu ochii peste cap.

— Să ajut la cursul acela de cusut pe care l-a început

prietena ei? Îmi place să lucrez cu acul, dar nu atât de mult încât să le predau asta fetiţelor care ar prefera să fie afară, la pescuit.

Alice nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

— Chiar nu cred că celor mai multe fetiţe le stă mintea la pescuit, aşa cum făceai tu. Dar ar trebui să găseşti ceva de făcut cât timp stai în Londra, în loc să numeri minutele până la următoarea petrecere. Trecerea asta de la plictiseală la distracţie nu este deloc echilibrată, în nicio împrejurare.

Amanda reuşi să *nu* ofteze din nou, însă era pe cale să părăsească locuinţa, aşa că deja simţea fiorii entuziasmului. Seara aceasta putea fi seara în care îşi întâlnea viitorul soţ. Ei bine, *se putea* întâmpla. Aşa că dădu doar din cap şi se hotărî că găsirea unui proiect care să o ţină ocupată în timpul zilei putea aştepta până a doua zi, când avea să se simtă din nou plictisită.

Trebuia să recunoască, era pregătită nu doar pentru una, ci pentru două petreceri în această seară. Amanda se roti o ultimă dată în faţa oglinzii lungi până în podea, asigurându-se că nimic nu era nelalocul său. Totul era în regulă. Camerista ei era foarte pricepută din acest punct de vedere. Rozul pal al noii sale rochii de seară i se potrivea şi se asorta de minune cu rubinele mamei ei, pe care le purta la urechi şi la gât.

Nu arăta diferit faţă de cum arătase în timpul primului ei sezon, când crezuse că avea să fie prima dintre prietenele ei care să se logodească, însă sfârşise fără niciun logodnic. „Lasă iubirea să te găsească, o va face cu siguranţă, să ştii”, o asigurase Ophelia. Da, dar când? Cât trebuia să aştepte până la sosirea acelui moment magic?

Amanda coborî pentru a vedea dacă verişorul ei Avery sosise deja. Cel de-al doilea fiu dintre cei trei fii ai mătuşii Julie, Avery avea propriul apartament în Londra acum, însă Amanda îi trimisese un bilet în cursul după-amiezii, informându-l că avea nevoie de un însoţitor în această seară, de vreme ce fiul cel mai mare al mătuşii Julie, Rupert, împreună cu proaspăta sa mireasă, Rebecca, nu se

întorseseră încă de la Norford, aşa cum sperase Amanda. Ultimul fiu al mătuşii Julie, Owen, era prea tânăr pentru a escorta pe cineva, la cei numai şaisprezece ani ai săi.

Amanda locuise în casa familiei St. John şi în timpul sezonului precedent, de vreme ce tatăl ei nu deţinea o casă în Londra. Se putea baza pe doi dintre verişorii ei, precum şi pe mătuşa sa, ca să joace rolul de însoţitori, deşi niciunul nu era ideal pentru asta. Însă acum, vechea ei prietenă, Rebecca Marshall, făcea şi ea parte din familie, deoarece se căsătorise recent cu Rupert St. John, iar *ea* era însoţitoarea ideală.

Amanda fusese încântată de vestea căsătoriei lui Rupert cu Rebecca. Aceasta avea să fie escorta perfectă, deoarece Amanda se putea distra cu ea. Însă Becky o surprinsese pe Amanda refuzând cu hotărâre la început, pretinzând că nu i se părea potrivit, dat fiind faptul că era cu câţiva ani mai tânără decât Amanda. Însă încăpăţânarea acesteia din urmă dăduse roade – putea fi extrem de tenace fără să-şi dea măcar seama – şi reuşise să o convingă pe Becky. Dar Rebecca plecase apoi la ţară fără să-şi ia nici măcar rămas-bun, lăsând-o pe Amanda cu variantele pe care le avusese încă de la începutul sezonului.

Spera că prietena ei avea să se întoarcă deja. Nu era îngrijorată de faptul că Rupert ar fi vrut să le însoţească. El avusese parte de suficiente baluri şi petreceri. Fusese însoţitorul Amandei în trecut şi de fiecare dată reuşise să creeze agitaţie din cauza frumuseţii şi a felului în care flirta, ceea ce avea tendinţa de a-i face geloşi pe ceilalţi tineri prezenţi, iar tinerii geloşi nu simţeau nevoia să danseze. Acesta era motivul pentru care apela la Rupert doar în ultimă instanţă.

Mama acestuia, Julie, era la fel de nepotrivită! Îşi crescuse singură cei trei fii după moartea soţului ei, ultimul marchiz de Rochwood, şi încercase să le fie atât mamă, cât şi tată, ceea ce, din nefericire, o transformase într-o femeie oarecum intimidantă. Atunci când Amanda încercase să o convingă pe Rebecca să o însoţească la petreceri, aceasta îi

spusese:

— Deşi mătuşa Julie este de acord să mă însoţească, îşi petrece întreaga seară mormăind. Crede-mă, nu sunt prea mulţi bărbaţi care să nu dea bir cu fugiţii odată ce devin ţinta uneia dintre privirile ei încruntate.

Rebecca avusese însă un argument puternic: dacă admiratorii Amandei puteau fi atât de uşor intimidaţi de către mătuşa ei, nu erau potriviţi pentru ea. Amanda trebuise să recunoască şi că de câteva ori fusese bucuroasă că mătuşa Julie reuşise să-i sperie pe câţiva dintre ei.

Amanda aproape coborâse toate treptele, când îşi încetini paşii. Se întrebă dacă Avery sosise deja. Chiar dacă nu se plângea de faptul că era nevoit să o însoţească, trebuia adesea să-şi anuleze propriile planuri pentru asta, lucru care o făcea pe Amanda să se simtă rău. Uneori nu era disponibil, deoarece lipsea din oraş.

Se gândea acum că ar fi fost bine să aştepte întâi confirmarea şi abia apoi să se îmbrace pentru seara de dans. Începea să se panicheze. Mătuşa Julie avea să fie furioasă dacă trebuia să se îmbrace pentru a o însoţi, fără să fi avut timp suficient să se pregătească. Dar Amanda refuzase deja două invitaţii din pricina lipsei lui Becky. Pur şi simplu nu le putea refuza şi pe cele din această seară, nu când una dintre petreceri era organizată de una din prietenele ei apropiate, iar cealaltă de către cumnata ei, aşa că Amanda hotărâse să participe la ambele – dar nu fără un însoţitor!

În holul de jos nu Avery fu cel care apăru, atras de oftatul ei sonor, dar bărbatul respectiv o făcu să uite pe dată de orice necaz.

— Tată! Zbură în braţele deschise ale lui Preston Locke. Ce faci *tu* aici? Nu vii niciodată la Londra decât pentru afaceri.

El o îmbrăţişă grăbit înainte de a-i da drumul, explicând:

— Consider asta o afacere, o afacere de familie. Am venit să aflu ce face vărul tău Rupert aici, când noua sa soţie este la Norford. Ştii că nici măcar nu s-au deranjat să

mă informeze cu privire la căsătoria lor?

Amanda tresări, cu gândul la verişorul ei. Fratele ei, Rafe, făcuse acelaşi lucru, se căsătorise în grabă cu Ophelia Reid fără a spune întâi familiei, iar tatăl lor fusese destul de supărat din acest motiv.

— Asta explică de ce a plecat Rue atât de repede azi, spuse Amanda, aruncându-i tatălui ei un zâmbet de cunoscător. Îşi putea imagina foarte bine cum decursese conversaţia dintre unchiul enervat şi nepotul admonestat. Crezi aşadar că o va aduce pe Becky înapoi în Londra?

— Aşa-mi imaginez.

— Curând, sper? Poate chiar în această seară?

— Mă îndoiesc.

Amanda oftă.

Preston îi ridică bărbia.

— Ce este?

— Abia aşteptam să fiu însoţită de Becky în seara asta. Acum trebuie să merg iarăşi cu Avery.

Preston se încruntă gânditor.

— Nu este Becky puţin cam tânără pentru…

— Nu, nu, îl întrerupse Amanda repede. Este *căsătorită*! Ştii bine că asta este acceptabil.

Preston o privi neconvins, ceea ce o făcu să se agite. Era un bărbat mare, înalt, bine făcut. Ea şi fratele ei, Rafe, moşteniseră ochii lui albaştri şi părul său blond, deşi Preston avea acum câteva fire argintii la tâmple, lucru care nu-i făcea plăcere. Însă îşi pierdea rareori cumpătul, părea mereu stăpân pe sine. Putea avea o influenţă atât de liniştitoare atât asupra prietenilor, cât şi a duşmanilor, încât era dificil să fii furios în prezenţa lui. Nu se certa pe marginea afirmaţiilor lui, reuşea să le transmită într-o manieră extrem de rezonabilă, iar dacă se dovedea că greşise, râdea pur şi simplu şi îşi reconsidera poziţia. Singura excepţie era felul în care se comporta cu surorile sale, pe care îi plăcea să le tachineze. Fratele ei moştenise şi asta de la tatăl lor, spre neplăcerea ei.

Înainte ca tatăl ei să-i interzică să se bazeze pe Rebecca drept însoţitoare doar pentru că era cu câţiva ani

mai tânără decât ea, Amanda spuse:

— Ştii că Becky a fost domnişoară de onoare chiar înainte să se căsătorească cu Rue? Acolo a întâlnit-o, la palat. Deoarece a servit la curtea regală, respectă eticheta mai mult decât oricine altcineva pe care-l cunosc.

— Nu, nu ştiam. Totuşi mătuşa ta Julie este cea mai bună…

— Ei nu-i place să meargă la astfel de petreceri. Merge, desigur, dar ştii cum e atunci când nu-i place ceva, murmură ea.

Preston oftă.

— Mi-ar fi plăcut să se recăsătorească în loc să îndeplinească ea ambele roluri şi să se transforme într-o fiinţă atât de morocănoasă.

— I-ar fi plăcut acelaşi lucru în privinţa ta, spuse Amanda, apoi adăugă grăbită: nu şi ultima parte!

Era oare adevărată roşeaţa care urcă în obrajii lui? Cu siguranţă, nu. Nu era ca şi cum familia nu ar fi ştiut de ce alesese să rămână văduv după moartea soţiei lui. O iubise mult prea mult. Preferase să onoreze acea dragoste şi să nu încerce să o înlocuiască. De fapt, ea şi Rafe concluzionaseră că tatăl lor nu dorea să fie dezamăgit de o a doua soţie, după ce fusese atât de fericit cu prima. Nu puteau să nu fie de acord. Nici ei nu doreau ca mama lor să fie înlocuită. Însă îşi doreau ca tatăl lor să fie fericit, aşa că nu ar fi obiectat dacă el şi-ar fi găsit pe cineva care să-l facă fericit. Doar că el nu căuta pe nimeni. Le cunoştea deja pe doamnele disponibile de acasă şi nu era interesat de niciuna dintre ele, iar la Londra, unde ar fi putut întâlni pe altcineva, venea foarte rar.

Dar acum era aici. Se întrebă…

— Apropo, l-am trimis pe Avery acasă, spuse Preston pe un ton nepăsător. Te voi însoţi eu în seara aceasta, draga mea. Vreau să văd cu ochii mei care sunt tinerii eligibili şi de ce îţi ia atât de mult timp să te hotărăşti.

Deşi era dificil să strige de bucurie şi în acelaşi timp să ofteze, Amandei îi reuşi de minune.

Capitolul 2

— Două petreceri în aceeaşi seară, asta e ceva normal zilele astea? întrebă Preston curios.

Raphael râse de tatăl său.

— De aceea aţi apărut tu şi Mandy atât de târziu? Aţi fost întâi la o altă petrecere?

Preston se strâmbă.

— Sora ta a insistat că nu poate lipsi de la niciuna, aşa că da. Cealaltă a fost organizată de una din prietenele ei de la şcoală, puţin mai jos pe aceeaşi stradă. Nici măcar nu i-aş spune petrecere, la cât de puţină lume a fost prezentă.

Raphael îi ţinea companie tatălui său pe una din laturile marii săli de bal în care erau adunaţi în această seară oaspeţii Opheliei. Din fericire, nimeni de acolo nu l-ar fi recunoscut pe Preston, atât de rar venea el la Londra, şi niciodată nu participa la evenimentele mondene decât la solicitarea reginei. Aşa că nimeni nu ştia că ducele de Norford era prezent. Dacă s-ar fi ştiut, s-ar fi format o coadă pentru a face cunoştinţă cu el.

Cel puţin tatăl lui Raphael era obişnuit cu evenimentele sociale organizate la ţară, mulţumită Opheliei. Cele cinci surori ale lui Preston obişnuiseră să organizeze astfel de petreceri la Norford destul de frecvent, însă asta fusese cu mult timp în urmă, pe când Mandy nici măcar nu se născuse. Iar după ce ultima din cele cinci se căsătorise şi se mutase, Norford rămăsese tăcut şi liniştit. Mama lor preferase aşa, iar după moartea ei, Preston devenise un fel de pustnic. Nu organizase niciun eveniment nici pentru debutul Amandei, o trimisese doar la Londra, unde avea şansa de a alege dintre cei mai distinşi tineri disponibili. Era o adevărată năpastă pentru familie că nu făcuse încă acest lucru.

Pentru a răspunde curiozităţii tatălui său, Rafe spuse:

— Nu, două petreceri în aceeaşi seară nu este normal deloc şi probabil că este vina Opheliei. Petrecerea asta a fost organizată cam pe neaşteptate. A trimis invitaţiile abia azi-dimineaţă.

Preston era uluit.

— Şi atât de mulţi oaspeţi au răspuns în ultimul minut?

Raphael chicoti.

— Una din dorinţele Opheliei a fost să devină cea mai căutată gazdă. A luat ideea asta de la mama ei, căreia îi plăcea să organizeze evenimente de acest fel.

— Ce lucru neînsemnat!

— Pentru doamne nu e deloc neînsemnat! râse Raphael. Dar a renunţat la asta după ce ne-am căsătorit. Nu a mai fost deloc important pentru ea după ce s-a născut Chandra.

— Şi cu toate acestea s-a întâmplat?

— Desigur, doar pentru că este cine este. Este prea frumoasă, prea controversată, se vorbeşte încă şi astăzi despre ea mai mult decât ar trebui şi, pe lângă toate acestea, este nora singuraticului duce de Norford.

Preston pufni auzindu-se descris în acest fel.

— Cum pot să fiu singuratic, când Ophelia dă atâtea petreceri la Norford de fiecare dată când veniţi să staţi cu mine?

Raphael răspunse:

— Da, dar invită doar vecinii de la ţară, pe care-i cunoşti deja. Aici în Londra lucrurile stau altfel, şi nu-ţi pot spune câţi străini apar în pragul uşii, pentru că nu invită numai prietenii şi cunoştinţele, ci pe oricine i se pare interesant, oricine care pare interesant în ochii lumii, şi, desigur, pe toate debutantele, încercând să le sprijine în găsirea unei partide potrivite.

Preston se încruntă.

— Sper că nu s-a apucat de peţit.

— Nu, sigur că nu, lasă asta în seama doamnelor în vârstă, ca cele două de colo, Gertrude Allen şi Mabel Collicott. Raphael arătă cu capul înspre două din cele mai

bătrâne doamne din încăpere, peste drum de ei. Priveşte-le, aproape că poţi auzi cum se învârt rotiţele în capetele lor, încercând să facă perechi din toate persoanele necăsătorite pe care pun ochii. Apoi îl tachină pe tatăl său. Ai face bine să speri că nu vor privi şi în direcţia ta!

Preston izbucni în râs.

— Cred că sunt în siguranţă din acest punct de vedere. O cunosc pe Gertrude. O bătrânică drăguţă, care m-a încolţit acum câţiva ani, încercând să afle dacă nu vreau să mă recăsătoresc. Am lămurit-o fără echivoc.

— Ei bine, cele două peţitoare ar trebui să fie foarte fericite în această seară, de vreme ce Phelia se străduieşte mereu să afle cine sunt debutantele şi invită întotdeauna câteva la petrecerile ei.

— Nu te deranjează atâtea petreceri?

— Nu prea. Ea se distrează. Şi e greu să nu doresc s-o fac fericită, la cât de mult o iubesc.

— Mandy nu a pomenit că ăsta ar fi un bal, spuse Preston, aruncând o privire în jurul sălii de bal.

Raphael chicoti.

— Nu este! Ophelia ar fi vrut să ne adunăm în salon, pentru ceea ce se dorea a fi o serată, dar, aşa cum se întâmplă adesea la petrecerile ei, numărul celor care au venit este dublul celor invitaţi.

— Se pare că ai nevoie de un majordom mai sever, spuse Preston pe un ton dezaprobator.

— Nu este vorba de necunoscuţi, ci de prieteni şi însoţitori în plus ai celor care *sunt* invitaţi, iar Phelia urăşte să refuze pe cineva, aşa că se adaptează şi se asigură doar că are mereu mâncare în plus la îndemână. Adevărul e că nimeni nu vrea să piardă vreuna din petrecerile ei, şi chiar anulează alte angajamente pentru a veni aici, acesta fiind probabil motivul pentru care au fost atât de puţini oaspeţi la cealaltă serată. Cele mai multe gazde se asigură că aleg seri în care Ophelia nu organizează niciun eveniment. Însă din când în când se întâmplă ca ea să organizeze o petrecere pe neaşteptate, precum cea din seara aceasta, mai ales atunci când abia sosim în oraş.

Ochii lui Preston se luminară căzând asupra Amandei, aflată în centrul încăperii. Raphael îi urmă privirea. Sora lui râdea încântată, înconjurată de patru tineri gentilomi, fiecare încercând să o distreze, şi se părea că unul chiar reuşise. Era încurajator.

Probabil că Preston nu credea la fel. Acesta chiar oftă înainte să remarce:

— Roiesc în jurul ei, dar văd de ce îi este atât de greu să-şi găsească un soţ, dacă aceştia sunt cei mai de seamă reprezentanţi în acest sezon.

Erau destui care roiau şi în jurul soţiei lui Raphael, spre neplăcerea acestuia, deşi acum era căsătorită! Aruncând o privire înspre cei patru tineri care îi înconjurau sora, trebui să fie de acord cu tatăl său. Arătau mai degrabă obişnuit, deşi probabil sora lui nu şi-ar fi ales soţul doar pentru că ar fi fost frumos, însă era la fel de puţin probabil să se îndrăgostească de cineva care nu era măcar interesant. Iar Amanda căuta iubire, nu un titlu sau avere, doar iubire. Auzise acest lucru de atâtea ori, că dragostea era singura care putea transforma o căsnicie într-una fericită. Obişnuise să strâmbe din nas la auzul acestei afirmaţii, dar acum nu mai putea, nu când propria căsătorie era atât de fericită datorită iubirii.

— Cum rămâne cu prietenii tăi? I-a întâlnit pe toţi? Nu ai putea recomanda pe nimeni?

Raphael aproape se înecă.

— Doamne, nu! Cei câţiva care voiau să se căsătorească au vrut asta înainte că Mandy să ajungă la vârsta potrivită. Pe ceilalţi nu i-aş lăsa în apropierea surorii mele. Dar mă îndoiesc că lotul acesta e cea mai bună ofertă disponibilă în acest sezon. Evenimentul din seara asta nu a fost destinat găsirii perechilor. Mai bine de jumătate dintre invitaţi sunt căsătoriţi. Din nefericire, am observat că două dintre cupluri sunt prieteni vechi de-ai lui Mandy.

— Din nefericire?

— Asta o s-o facă să se simtă melancolică, odată ce-i observă, presupuse Raphael. Acum câteva zile i s-a plâns soţiei mele că toate prietenele ei sunt fie căsătorite, fie

logodite, aşa că nu vor apărea la multe petreceri anul acesta, şi probabil din această cauză le-a invitat Phelia acum, de dragul Amandei. Aş fi vrut să-mi spună întâi mie, i-aş fi putut explica de ce *nu* ar fi trebuit să le invite – tot de dragul lui Mandy.

— Prostii! Ştiu că draga mea fiică nu este mulţumită de faptul că este încă necăsătorită. Eu, unul, sunt, dacă vrei să ştii. La vederea sprâncenei ridicate de Raphael, Preston adăugă: îmi va fi teribil de dor de ea odată ce se va muta la casa ei, deşi nu-i spune vreodată că am spus aşa ceva. Nu vreau să mai aibă încă un motiv de îngrijorare. Dar nu se poate să fie supărată numai pentru că prietenele ei s-au căsătorit înaintea ei.

— Crezi că nu? Nimănui nu-i place să fie lăsat la urmă. Chiar dacă ţie nu ţi-a pomenit nimic despre asta, mi-a spus.

— Ei bine, în seara asta pare să se simtă foarte bine, la fel de efervescentă ca de obicei – şi se distrează. De fapt, pot vedea de aici că sporovăieşte prea mult.

— Când nu o face? spuse Raphael râzând, apoi îi aruncă o nouă privire surorii sale. În acel moment ea era cea care întreţinea atmosfera, nedându-le celor patru tineri nicio şansă să strecoare vreun cuvânt, îi zăpăceşte de cap, dar e prea frumoasă ca ei să se supere dintr-atâta. Se pare totuşi că seara asta nu a fost un succes. Voi vorbi cu Phelia şi voi aranja ca la celelalte petreceri ale ei să includă toţi tinerii disponibili în acest sezon. Dacă aceştia sunt într-adevăr reprezentativi, vom fi condamnaţi să ascultăm la nesfârşit plângerile de fată bătrână ale lui Mandy.

Preston pufni.

— Nu este nicidecum o fată bătrână.

— Încearcă să o convingi pe ea de asta. Odată ce-i intră asta în cap, ştii că-i va fi imposibil să şi-o scoată.

— A pomenit ea aşa ceva?

— Nu, dar dacă nu-şi găseşte viitorul soţ în următoarele câteva săptămâni, nu am nicio îndoială că o va face, spuse Raphael. Mă mir că speculaţiile despre lipsa succesului ei în această privinţă nu fac deja obiectul bârfelor. De fapt, din câte ştiu, poate că fac, însă nimeni nu

ar avea curaj să-mi spună mie.

— Poate că este timpul să intervin şi să fac ceva, spuse Preston gânditor.

— Să-i cumperi un soţ? Doamne, nu, nici măcar nu încerca. Pentru ea e dragoste sau nimic. Îţi spun, nu se va mulţumi cu nimic altceva.

Preston scoase un sunet dezaprobator.

— Nu, nu m-am gândit la ceva atât de desuet ca o căsătorie aranjată. Ştiu foarte bine cât de tare ar supăra-o lucrul acesta. Dar am fost cam egoist, sperând că nu se va grăbi, însă trei sezoane cu acelaşi rezultat pot avea consecinţe nedorite, după cum tocmai mi-ai arătat.

— Te referi la titlul de *domnişoară bătrână?*

— Într-adevăr. Este prostesc, ştiu, dar sunt de acord că ei nu i s-ar părea la fel. Nu, mă gândeam mai degrabă să stau de vorbă cu vechea mea prietenă, Gertrude Allen.

Raphael chicoti, aruncând o nouă privire în direcţia celor două bătrâne peţitoare.

— Presupun că nu are ce să strice acum. Ar fi trebuit să mă gândesc chiar eu la asta.

— Exact. După aceea voi simţi că am făcut ceva să o ajut în această căutare a unui soţ care este atât de importantă pentru ea.

O mică agitaţie la uşa de intrare le atrase atenţia atât lor, cât şi celorlalţi oaspeţi, în timp ce doi musafiri întârziaţi intrară în încăpere. Cel mai scund dintre cei doi bărbaţi îi părea vag familiar lui Raphael, însă celălalt bărbat, probabil având în jur de douăzeci şi cinci de ani, era înalt şi frumos, avea un trup bine legat, părul negru puţin mai lung decât era la modă atunci, iar în jurul lui plutea un aer uşor ameninţător care părea să-l facă nelalocul său în sala de bal, deşi era bine îmbrăcat. Era puţin prea musculos, îi amintea lui Raphael de un bătăuş sau chiar mai rău.

— Cine este? întrebă Preston cu interes. Face şi *el* parte din tinerii eligibili?

Instinctele protectoare ale lui Raphael se treziră la viaţă.

— Nu ştiu cine este, însă nu-l vreau deloc în

apropierea surorii mele.

Preston ridică dintr-o sprânceană.

— De ce?

Raphael gemu în sinea lui. O spusese instinctiv, şi era greu să ignore ceva simţit atât de puternic. Era oare singurul care simţise că nou-venitul era periculos?

Dădu un răspuns ambiguu.

— E un pic neşlefuit, nu ţi se pare?

— Aşa e şi bunul tău prieten, Duncan MacTavish.

— Duncan are o scuză. A crescut în munţii Scoţiei.

— Poate că ar trebui să afli cine este tânărul înainte să-l descalifici doar pentru că pare puţin nelalocul său aici.

Observase şi tatăl său acest lucru? Însă individul nu părea să fie complet necunoscut. Unii dintre invitaţi îl cunoşteau, deoarece un cuplu de tineri logodnici se grăbi în direcţia lui, salutându-l cu efuziune. Poate că Raphael se înşela. Poate că bărbatul era complet inofensiv şi părea doar periculos din cauza staturii sale.

— Domnule duce?

Preston tuşi auzindu-se strigat astfel, iar Raphael se întoarse şi zări un domn de vârstă mijlocie întinzând mâna către Preston.

Fusese descoperit! Acest lucru îl făcu pe Raphael să-şi ia gândul de la noul venit pentru moment şi aproape că izbucni în râs, imaginându-şi coada de oaspeţi formată pentru a face cunoştinţă cu solitarul duce de Norford.

— Neagă, îi şopti Raphael tatălui său, rânjind.

— Nu fi absurd, îi răspunse Preston, acceptând mâna întinsă a bărbatului.

Raphael văzu alte două cupluri îndreptându-se grăbite în direcţia tatălui său şi spuse pe un ton amuzat:

— Tu ai vrut-o.

Îl auzi pe Preston oftând înainte să plece de lângă el, în căutarea Opheliei. *Ea* trebuia să ştie cine era individul.

Capitolul 3

— Nu am nicio idee cine este şi nici nu am avut încă timp să aflu, spuse Ophelia. Abia am ajuns în oraş, aşa că încă nu sunt la curent cu ultimele bârfe. Am auzit însă pe cineva numindu-l Cupidon. Destul de interesant, nu crezi?

Raphael reuşi să domolească fiorul de gelozie care îl încercase auzind că Ophelia îl găsea interesant pe individ şi aşteptă ca ea să termine de dat servitorilor instrucţiunile pentru bucătăreasă. Desigur că voia să ştie cine venise la petrecerea ei. Se asigura întotdeauna că afla cine erau oaspeţii neinvitaţi înainte de a pleca, în cazul în care ar fi dorit să-i includă pe lista de invitaţi pentru următoarea ei petrecere.

— Unde am rămas? întrebă ea, întorcându-se şi oferindu-i lui Rafe unul dintre zâmbetele ei uluitoare.

Dumnezeule, cât de frumoasă era, se gândi el. Cu părul blond-deschis, ochi albaştri, pielea ca alabastrul şi trăsături atât de fine încât luau ochii oricui o privea. Mica gropiţă pe care o avea pe obrazul stâng, urmare a unui accident de călărie, nu distrăgea deloc atenţia de la frumuseţea ei. El aproape că şi-ar fi dorit acest lucru, dacă pe ea nu ar fi deranjat-o. Nimeni nu trebuia să arate *atât* de bine. Îşi dorea să nu mai simtă gelozia ocazională pe care o mai simţea văzând-o stând de vorbă cu alţi bărbaţi. Nu avea niciun control asupra momentelor în care-l cuprindea gelozia, chiar dacă *ştia* că nu avea niciun motiv. Însă nimeni nu se putea compara cu frumuseţea ei şi probabil nimeni nu avea să o poată face vreodată.

— Discutam despre frumosul tău oaspete neinvitat, îi aminti el.

— Ah, da. L-am invitat pe prietenul său, onorabilul William Pace, deoarece are o soră care debutează anul acesta şi nu mi-am amintit numele ei. Am crezut că o va aduce, dar presupun că avea deja alte planuri.

— Desigur, Pace, mi-l amintesc acum. E un om de treabă. Şi-a pierdut ambii părinţi de curând. Nu cred totuşi că i-am cunoscut sora. Cupidon, spui? Aruncând o nouă privire în direcţia perechii nou-venite, Raphael îşi dădu ochii

peste cap. Acesta era exact felul în care începeau zvonurile şi bârfele, atunci când oamenii nu cunoşteau detaliile unui subiect şi elaborau singuri pe marginea acestuia. Asta este probabil un zvon care a luat-o razna, că doar nu cred că este un peţitor.

Ophelia chicoti.

— Sunt de acord. Sunt sigură că numai femeile fac aşa ceva. Dar trebuie să existe ceva care-l face să fie atât de cunoscut, altfel nu aş fi auzit acest nume de trei ori înainte să sosească, şi încă de câteva ori după ce a intrat. Însă înainte să apuc să cer lămuriri, am fost întrebată despre tatăl tău. Cineva l-a recunoscut, aşa că acum toată lumea este curioasă de ce a ieşit din hibernare, cum se spune.

— Pentru Mandy, desigur. Ai crede că pot ajunge şi singuri la concluzia asta, dându-i pace.

Ea nu fu de acord.

— Deloc, nu când ea a avut deja două sezoane fără ca el să o însoţească.

Priviră amândoi în direcţia Amandei, însă Raphael se încruntă, observând încă un tânăr în grupul care o înconjura şi care nu fusese acolo mai devreme.

— Ce naiba face Exter acolo? Afurisitul este un cunoscut vânător de averi.

— Stă cu familia lordului Durrant. Nu am ştiut asta decât atunci când au sosit, aducându-l şi pe el. Dar Mandy nu se va lăsa păcălită de cineva ca el. Poate că-i place să pretindă altceva, dar este o fată deşteaptă.

— O iubesc până peste cap, dar vorbeşti de sora *mea.* Poate fi absolut împrăştiată şi aeriană…

Ophelia îl împunse cu degetul în piept.

— Nu este deloc aşa. Este doar uşor de entuziasmat. Nu este nimic în neregulă cu asta. Mă îndoiesc că nu-şi va da seama care dintre admiratorii ei o iubesc pe ea şi care pe tatăl ei… Ophelia se opri suficient pentru ca Raphael să izbucnească în râs, apoi se corectă: adică titlul tatălui ei.

El îşi puse braţul în jurul umerilor soţiei sale.

— Ştiu, probabil mă îngrijorez degeaba. Se bătu cu

palma peste piept. Numai că simt aici nefericirea lui Mandy în legătură cu dificultăţile pe care le are. Nu ar trebui să-i fie *atât* de greu. Priveşte-o, e adorabilă, e o partidă pe cinste. Ce naiba le ia acestor tineri atât de mult să o cucerească?

— Deoarece niciunul dintre ei nu este tocmai potrivit pentru ea. Este pur şi simplu o problemă de sincronizare. Dragostea nu poate fi forţată. Pur şi simplu nu a sosit încă momentul potrivit pentru ea. Dar anul acesta în oraş au sosit alţi tineri eligibili. Noi oportunităţi. Putem spera că anul acesta dragostea o va găsi, în sfârşit.

Sfârşiră amândoi uitându-se iarăşi la nou-venit, la bărbatul cel înalt şi frumos. După ce-l văzuse râzând alături de cuplul de tineri logodiţi, lui Raphael nu i se mai părea atât de ameninţător ca la început. Poate că ar fi trebuit să fie sociabil şi să i se prezinte musafirului, încercând să afle dacă instinctul său avusese dreptate sau nu.

Ophelia se gândea la cu totul altceva. Cupidon? Doar cineva care avusese succes în a găsi perechi putea câştiga un astfel de renume. Doar dacă nu era o glumă, ceea ce era foarte posibil. Niciun bărbat nu ar fi vrut să fie asemuit cu un heruvim, nu-i aşa? În orice caz, trebuia să afle detalii.

*

De cealaltă parte a încăperii, de îndată ce Sir Henry şi Elizabeth Malcort terminară de vorbit cu ei şi se îndepărtară, William Pace îşi asigură cel mai bun prieten încă o dată:

— Ţi-am spus că te vei potrivi aici şi că îi vei cunoaşte măcar pe unii dintre invitaţi.

Devin Baldwin râse, deoarece ştiau amândoi că cel puţin prima parte a afirmaţiei nu era deloc adevărată. Devin era prea mare, prea bronzat, din cauză că petrecea afară cea mai mare parte a zilelor, şi prea aspru, pentru că, indiferent de compania în care se afla, nu-şi alegea cuvintele cu prea multă grijă şi nici nu avea să o facă vreodată.

Deşi fusese crescut ca un gentleman, găsise acele lecţii fie nefolositoare, fie absurd de amuzante sau ipocrite.

William încercase să-l convingă să vină la o astfel de petrecere ani în şir, însă Devin reuşise să găsească beneficii în asta doar recent. Nu era vorba că nu socializase atunci când avusese timp. Însă invitaţiile pe care le primise de la clienţii săi fuseseră pentru evenimente mai puţin însemnate, nu atât de elegante ca acesta, unde fiecare oaspete avea un titlu sau altul. Cu toate acestea, acum primea invitaţii de la nobili pe care nici măcar nu-i întâlnise, totul numai pentru că îi ajutase pe câţiva dintre clienţii săi cu nişte probleme care nu aveau nicio legătură cu caii pe care îi creştea.

Până acum ignorase invitaţiile elegante – până în această seară. Nu-i prea plăceau aceşti nababi londonezi – decât dacă erau clienţii lui. Dar chiar şi atunci îi găsea cam netoţi şi frivoli, preocupaţi de nimicuri şi de distracţii mai degrabă decât de viaţa adevărată. Îi aduceau prea mult aminte de tatăl pe care îl ura. Îi aminteau de mama care întorsese spatele familiei pentru a se bucura de păcatele Londrei. Era mult mai obişnuit cu nobilimea de la ţară, lorzi care îşi conduceau propriile moşii în loc să le dea pe mâna arendaşilor, bărbaţi pe care îi putea respecta, deoarece nu se temeau să se murdărească pe mâini.

— Este fascinantă, nu-i aşa? remarcă William.

Devin îşi mută privirea spre şemineul decorat cu sculpturi înainte de a întreba:

— Cine?

William râse de el.

— Ei bine, gazda noastră este căsătorită şi, din câte se pare, fericită în căsnicie. Dar ştii prea bine că vorbeam despre micuţa domnişoară Rază-de-Soare.

— Încerc să nu o observ.

— De ce?

— Tu eşti cel care-şi caută o soţie bogată, nu eu, replică Devin. Iar domnişoara aceea care sporovăia întruna şi la care i se întorceau mereu privirile era prea drăguţă. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie tentat de o

femeie pe care nu o putea avea.

— Drăguţ din partea ta să cedezi de dragul meu, prietene, dar nu sunt un netot, spuse William. Nu am nici o şansă cu cineva ca ea.

— Prostii…

William îi tăie vorba lui Devin cu un chicotit.

— Foarte bine, voi recunoaşte că am încercat sezonul trecut. Atunci nu ştiam că tatăl ei este un duce. Nu mi-a păsat nici după ce am aflat. Dar ea nici măcar nu şi-a amintit numele meu! Mi-a căzut cam greu, aşa că am renunţat. Dar tu, înalt şi frumos cum eşti, nici nu le mai pasă că eşti uşor neşlefuit pe la colţuri.

Asta stârni râsul pe care îl aşteptase William de la prietenul său, deşi afirmaţia era destul de adevărată.

— Poate că am pus din nou pe picioare vechea fermă a familiei, dar nu consider că acesta este venitul *meu.* Iar titlul care a aparţinut odată familiei mele a dispărut prin intermediul unei fiice în loc să fie transmis verilor îndepărtaţi. Îţi dai seama că familia domnişoarei Rază-de-Soare va cere măcar unul din aceste atribute, dacă nu pe amândouă?

— Ai putea crede asta, spuse William gânditor. Da, da, chiar crezi asta, dar unele familii sunt atât de bogate şi de sus-puse, încât aşteptările fireşti nu-şi au rostul.

— Sau sunt şi mai importante.

William ridică din umeri.

— Cine ştie? Dar voi tăcea din gură – însă doar pentru că insişti că încă nu te interesează o soţie. Dar cred că ar trebui să fii pregătit pentru eventualitatea în care ţi-ar cădea una în poală…

— Parcă spuneai că vei tăcea din gură?

William rânji, însă apoi ochii i se aprinseră imediat şi spuse:

— Oho, pregăteşte-te, competiţia este pe cale să te acosteze.

— Cine?

Devin se întoarse şi văzu două doamne în vârstă apropiindu-se de el. Cea din faţă era plinuţă, căruntă şi

arăta suficient de nervoasă. Cealaltă era subţirică, avea încă părul blond amestecat cu argintiu şi arăta stânjenită, aşa cum îşi urma îndeaproape prietena corpolentă.

— Tinere, am o treabă cu tine! se răsti doamna cea bine făcută la Devin.

— Doamnă, schimbaţi-vă tonul sau găsiţi-vă altă treabă, replică el, la fel de direct.

Ea rămase fără cuvinte pentru un moment. William profită de oportunitate şi făcu repede prezentările. Cea de-a doua doamnă, Gertrude Allen, chiar păru surprinsă auzind numele complet al lui Devin.

— Eşti cumva rudă cu Lydia Baldwin? îl întrebă Gertrude.

Devin îi zâmbi doamnei cu voce blândă.

— Într-adevăr, este mătuşa mea.

— Oh, îţi cunosc familia destul de bine. Fostul meu soţ obişnuia să meargă până în Lancashire ca să-şi aducă alţi cai numai de la ei. Minunaţi crescători de cai! O veche tradiţie de familie, nu-i aşa? Pe atunci bunicii dumitale erau încă în viaţă. Iar mai recent, mătuşa dumitale a ajutat-o pe Fluffy a mea după ce ea şi unchiul tău s-au mutat la Londra. Ce antrenoare desăvârşită de câini este ea! După numai o săptămână cu ea, Fluffy a mea s-a întors acasă şi nu a mai ros niciodată vreun picior de masă! Mabel, ţi-am povestit despre…

Doamna mai în vârstă îşi revenise pe atunci şi interveni:

— Poate creşte câţi cai vrea, dar ar trebui să nu-şi bage nasul în lucrurile de care nu are habar. Ascultă aici, *Cupidon,* spuse Mabel pe un ton dispreţuitor, folosind porecla pe care şi-o câştigase recent Devin, poate că eşti la modă acum, că ai avut un oarecare succes în găsirea unor perechi potrivite, dar este absurd din partea ta să presupui că poţi face asta când abia ai ajuns în oraş şi…

— Nu sunt nou-venit în Londra, spuse Devin.

— Ba sigur că eşti. Cine a auzit de tine înaintea acestui sezon?

William încercă să dezamorseze situaţia, însă acum

părea şi el puţin supărat în numele lui Devin.

— N-aş spune că sunt un nimeni, Lady Mabel. Devin este cel mai bun prieten al meu. Am fost la şcoală împreună. Chiar s-a născut la Londra, dacă vreţi să ştiţi. S-a dus în nord, încercând să pună din nou pe picioare afacerea familiei doar după ce am terminat şcoala, aşa că a fost prea ocupat în ultimii ani pentru a veni în oraş să socializeze. Dar a cumpărat o proprietate în apropierea Londrei pentru a fi mai aproape de clienţii săi, aşa că-l veţi vedea mult mai des acum.

Bătrâna doamnă nu fu deloc intimidată, abia îi aruncă lui William o privire, spunând:

— Astea *nu* sunt veşti bune, William Pace.

Apoi îşi îndreptă degetul spre Devin.

— Până acum ai avut noroc, dar te joci cu nişte treburi serioase, iar oamenii vor fi răniţi dacă îi îndrepţi în direcţia greşită. Pentru tine e doar o glumă, nu? Doar un mod amuzant de a-ţi petrece timpul?

Devin ridică din umeri.

— Nu pot spune că nu este amuzant, dar nu e ceva ce mi-am propus să fac. Aşa s-a întâmplat. Dar nu este vorba despre noroc, ci doar despre magnetismul animalic, responsabil de succesul unei perechi. Un bărbat şi o femeie trebuie să-şi dorească să se împerecheze, dar după aceea trebuie să aibă ceva în comun, altfel nu vor putea fi fericiţi împreună.

— Cum… cum îndrăzneşti? se bâlbâi Mabel.

— Gândeşte-te puţin şi-ţi vei da seama că am dreptate. Câte dintre perechile tale fericite sunt încă fericite? Sau au deja soţii amante?

William tuşea, pe jumătate înecându-se de râs şi pe jumătate gemând. Gertrude îşi privea picioarele. Mabel rămase din nou fără cuvinte şi era atât de roşie la faţă, încât arăta ca şi cum era pe cale să plesnească. Chiar şi Devin ştia că întrecuse măsura, dar pur şi simplu nu-i păsa. Afurisita nu avea niciun drept să-l ia la rost cu privire la metodele de bun-simţ care funcţionau.

Gazda lor alese tocmai acel moment pentru a-şi face

cunoscută prezenţa şi, judecând după expresia ei, era destul de amuzată de ceea ce auzise. Iar acum Devin roşea! La naiba!

Ophelia îşi puse cu blândeţe mâna pe braţul lui Mabel.

— Nu ai de ce să fii supărată, draga mea. Din când în când este înviorător să auzi lucrurile spuse pe şleau. Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă toţi artiştii ar picta la fel? Pereţii noştri ar fi extrem de plictisitori.

— Nu este relevant, mormăi Mabel, în timp ce obrajii începeau să îşi revină la culoarea obişnuită.

— Poate că nu, dar nimeni nu-ţi umbreşte munca. Metodele verificate funcţionează întotdeauna, dar este mereu loc şi pentru ceva nou, nu? Doamne, dar încă nici nu mi-am cunoscut oaspetele încă.

Ophelia le zâmbi orbitor celor doi bărbaţi.

— Eu sunt Ophelia Locke. Ce drăguţ că aţi venit la noi în această seară. William, este o plăcere să te văd, ca întotdeauna!

Mabel chicoti.

— N-ar trebui să faci asta, Phelia.

— Ce? întrebă Ophelia, cu un zâmbet inocent.

— Ştii bine că i-ai lăsat pe amândoi fără cuvinte. Le face foarte bine, adăugă Mabel în timp ce pleca, târând-o şi pe Gertrude după ea.

— Cred că veţi supravieţui, nu-i aşa, domnilor? Dar spune-mi, Devin Baldwin, îţi place să fii asemuit cu un heruvim sau găseşti doar că este amuzant?

William o privea încă, stând ca pe ghimpi. Lui Devin îi trebuiră câteva secunde pentru a *auzi* întrebarea. Deja îşi spusese că femeia aceasta era cea mai frumoasă pe care o văzuse în viaţa lui, însă, la naiba, zâmbetul ei era ucigător. Îi era milă de soţul ei – pe naiba îi era, aproape că râse de el însuşi.

— După cum spune mitologia, Cupidon era şi zeul iubirii, precum şi fiul lui Venus.

Ochii ei se aprinseră.

— Dumnezeule, nu mi-am dat seama că te asemuiau cu un zeu!

El râse.

— Ceea ce este cât se poate de prostesc, este adevărat, aşa că da, mi se pare destul de amuzant.

— Metodele despre care povesteai par destul de interesante. Te-a ajutat această abordare să-ţi găseşti o soţie?

— Nu am timp pentru o soţie.

William interveni:

— Dev se ocupă cu creşterea cailor de curse la noua lui fermă din afara Londrei, aflată la nordul pistei de curse.

— Da, spuse Devin. Am schimbat puţin afacerea familiei. Este un proces de durată, dar la primăvară voi şti dacă funcţionează sau nu.

— Ai ceva armăsari iuţi de vânzare? Se apropie ziua de naştere a soţului meu şi m-am gândit să-i cumpăr un cal nou.

Devin rânji.

— Poate unii mai iuţi decât cei cu care este el obişnuit.

— Splendid! *Asta* va fi o surpriză potrivită pentru el. Abia aştept să facem afaceri împreună.

Capitolul 4

— Şi uite aşa barca mea se îndrepta direct spre stânca ce ieşea din apă, deşi pot jura că înainte nu fusese acolo, le povestea Oliver Norse celor din grupul care o înconjura pe Amanda. Era o barcă nouă-nouţă! Eram îngrozit că se va face bucăţele.

— Aşa s-a întâmplat? întrebă Farrell Exter, singurul din grup care nu auzise încă povestea.

— Oliver ne-a spus să sărim în apă, aşa că asta am făcut, spuse John Trask, cu un zâmbet atrăgător. El fusese cu Oliver în barcă în ziua aceea.

— Dar eu m-am scufundat cu barca! se lăudă Oliver.

— Vrea să spună c-a fost aruncat din ea când s-a

înclinat pe o parte şi a fost aproape azvârlit pe bucata de nisip care înconjura stânca.

Farrell izbucni în râs. Amanda răsese şi ea prima oară când auzise povestea, cu un sezon în urmă. Acum reuşi să zâmbească politicos, în ciuda faptului că se simţea teribil de plictisită.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că, deoarece Ophelia şi Rafe tocmai ajunseseră în oraş, cumnata ei nu avusese timpul necesar să se pună la curent cu toţi tinerii disponibili în acel sezon. Ophelia invitase doar câţiva dintre tinerii pe care îi cunoştea din anul anterior care nu se căsătoriseră încă. Însă Amanda îi cunoştea deja pe aceştia şi nu era deloc interesată de ei decât ca simpli prieteni. *Ea* era cea care trebuia să facă eforturi pentru a menţine conversaţia în micul ei grup, altfel toţi ar fi tăcut într-un mod stânjenitor, aşa cum se întâmplase înainte ca Oliver să spună povestea pe care o mai spusese în multe alte ocazii. Însă, spre deosebire de admiratorii ei, ea avea o mulţime de poveşti de spus, cele mai multe despre fratele ei, care dusese o viaţă mult mai palpitantă decât ei.

— Este timpul să împărţiţi, domnilor, spuse Phoebe Gibbs în timp ce-şi trecu braţul pe sub al Amandei şi o trase dintre tinerii care refuzau să plece de lângă ea în acea seară. Nu am văzut-o pe Mandy toată săptămâna, aşa că vă rog să ne scuzaţi puţin.

Amanda era recunoscătoare pentru intervenţie. Phoebe era una din prietenele ei de la şcoală, care se căsătorise cu un an în urmă. Amanda o zări cu privirea pe o altă fostă colegă, şi ea căsătorită. Nu mai avea nimic în comun cu vechile ei prietene acum, aşa că nu le abordase pe niciuna, cel puţin aceasta era scuza pe care şi-o inventase. Adevărul era că o făceau să se simtă şi mai deznădăjduită din cauza dificultăţii de a-şi găsi fericirea.

Însă Phoebe era cea mai mare bârfitoare din grupul ei de vechi prietene, iubea bârfele noi şi adora să le transmită mai departe, aşa că Amanda nu ar fi fost surprinsă să audă nişte zvonuri delicioase pe care Phoebe murea să le împărtăşească şi se dovedi că avea dreptate.

— Chiar credeam că în această seară va fi prezent şi contele de Manford, spuse Phoebe.

— Cine este?

— O întrebare *foarte* bună. A moştenit titlul copil fiind, când şi-a pierdut ambii părinţi, bietul băiat! Tocmai a ajuns la vârsta potrivită, dar nimeni nu pare să fi pus încă ochii pe el. Credeam că, dacă este ceva ce l-ar putea ademeni în oraş, ar fi una dintre petrecerile organizate de Lady Ophelia.

Amanda simţi că-i era stârnit interesul. Un tânăr pe care nu-l întâlnise încă? Rânji.

— Trebuie să fie ademenit?

— Aşa se pare, pufni Phoebe. Aparent nu este gata să se căsătorească, aşa că nu se deranjează să vină la Londra. Este prea ocupat cu caii săi iuţi.

Amanda îşi pierdu pe loc interesul. Dacă tânărul conte nu era interesat de căsătorie, atunci nu o interesa deloc să îl cunoască. Politicoasă, se arătă însă interesată de dragul prietenei ei.

— Un alt crescător de cai?

— Nu, el îi cumpără doar pentru grajdurile sale. Este un iubitor de cai. Îi aud numele menţionat doar atunci când se vorbeşte despre cai iuţi.

Amanda se scuturã. Nu-i plăceau caii – ei bine, decât dacă îi privea de departe, pe hipodrom, pariind pe care avea să câştige cursa. Căzuse destul de rău în copilărie de pe unul, nu mult după ce începuse lecţiile de călărie, şi-i fusese teamă să mai urce în şa după acel incident.

Phoebe oftă acum.

— Ai auzit deja aşadar despre crescătorul de cai care se află aici în această seară?

Amanda se abţinu să nu pufnească. Cum să nu fi auzit despre bărbatul al cărui nume era pe buzele tuturor? Îl observase imediat după sosirea acestuia. Era frumos într-un fel aspru, masculin, dar acesta era exact motivul pentru care îl descalificase de la bun început. Era *prea* sălbatic parcă.

— Ce poreclă prostească i-au dat, Cupidon! Phoebe

chicoti. Cu toate acestea, atât de potrivită! Imaginează-ţi pe cineva ca el reuşind să creeze perechi de succes.

De data aceasta, Amanda chiar pufni.

— Exact. Nu sunt convinsă că locul lui e aici, când arată ca un bătăuş.

Ochii lui Phoebe se aprinseră.

— Înseamnă că *nu* ai auzit totul! Familia Baldwin este una de nobili din Lancashire. În familie chiar a existat un conte cu ceva timp în urmă. Dar s-au îndeletnicit mereu cu creşterea cailor, ceea ce poate fi motivul pentru care acest Baldwin este mai… care, Doamne, este cuvântul pe care-l caut?

— Animalic?

Phoebe se încruntă.

— Nu, nu ăsta era… oh, *brut.* Acesta-i cuvântul care-mi scăpa.

„Animalic era mai potrivit”, îşi spuse Amanda. Nu avea de gând să ducă acest subiect mai departe, tot din politeţe. De fapt îi zâmbi lordului Oliver, invitându-l să i se alăture din nou, iar el se conformă de îndată.

Lui Phoebe nu-i plăcu să fie întreruptă şi arătă acest lucru.

— Zău, Oliver, aş mai fi reţinut-o numai câteva minute.

— Un minut departe de Amanda pare o eternitate, doamnă dragă, replică Oliver galant.

Phoebe scoase un sunet dezaprobator, însă apoi zâmbi.

— Este greu de contestat aşa ceva, şi în plus îmi văd soţul făcându-mi cu mâna. Vorbim mai târziu, Mandy.

Amanda aproape că râdea când fu din nou înconjurată de admiratorii ei. Acum era din nou plictisită! Începu aşadar povestea despre pictorul minunat descoperit de Rafe pe continent şi pe care îl sponsorizase *după* ce-l pescuise dintr-un râu. În curând auditoriul ei râdea, dar ea îşi supraveghea cu un ochi tatăl aflat în cealaltă parte a încăperii. De îndată ce acesta îşi termina conversaţia, ea avea de gând să-i sugereze să plece.

*

Devin era mai mult decât pregătit să plece. Avusese o zi lungă, pe care o petrecuse în cea mai mare parte pe pista de curse, deoarece avusese ocazia de a cumpăra unul din caii listaţi şi dorise să vadă întâi dacă armăsarul merita să fie adăugat hergheliei sale. Armăsarul ajunsese pe locul al treilea, o poziţie mai bună decât anticipase el, dar nu suficient de bună pentru a schimba preţul pe care era dispus să-l plătească.

Însă îi întâlnise deja pe aproape toţi invitaţii din această seară şi realizase ceea ce-şi propusese – să afle dacă merita să participe la astfel de petreceri ale nobilimii, unde putea întâlni bogaţii Londrei, care ar fi putut să-i cumpere caii. Se părea că răspunsul era afirmativ. Deja găsise doi potenţiali cumpărători. Era aşadar bucuros că William i se alăturase în această zi la hipodrom şi îl convinsese să vină la petrecere, însă acum nu credea că avea de ce să mai rămână. În plus, era enervat de el însuşi. Ochii i se întorceau mereu către micuţa domnişoară Rază-de-Soare. Aceasta nu-şi închidea gura nici măcar o clipă, nedându-le celor din jurul ei şansa de a scoate nici măcar un cuvânt! Cum naiba se aştepta să-l cucerească pe vreunul dintre ei?

— Ce ghinion că Blythe a răcit ieri, iar nasul i s-a înroşit atât de tare, încât astăzi a refuzat să iasă din cameră, se plânse William de lângă el, privind în aceeaşi direcţie cu Devin. Lady Amanda nu pare deloc interesată de tinerii care o înconjoară. Sora mea şi-ar fi putut alege pe unul dintre ei.

— Îi va întâlni suficient de curând.

— Da, ştiu asta, doar că nu m-am aşteptat să fiu *eu* cel care se preocupă să-şi găsească o partidă bună. Mama abia aştepta să facă acest lucru. William oftă. Îmi este foarte dor de ei.

Devin se simţea stingherit de durerea prietenului său.

— Curaj, prietene! O vom căsători cât ai zice peşte!

Devin nu folosise pluralul numai din simpatie pentru prietenul său. Îl asigurase deja pe William că avea să-l ajute oricum putea, în afară de a se căsători el însuşi cu Blythe. Chiar şi *ea* ştia că putea găsi o partidă mai bună. Adevărul era că fraţii Pace aveau buzunarele destul de goale, deoarece moartea părinţilor lor îi lăsase cu o grămadă de datorii şi fără nicio altă cale de scăpare în afara unor căsătorii bune. Era exclus să-şi găsească ceva de lucru. La urma urmei erau aristocraţi, şi chiar dacă nu făceau parte din pătura superioară, tatăl lor fusese lord, iar unchiul lor fusese conte. Dar planul era să găsească întâi un soţ pentru Blythe, după care William putea să nu se mai îngrijoreze în privinţa ei şi să se concentreze la găsirea unei soţii pentru el. Problemele familiei Pace aveau să fie rezolvate, şi toată lumea urma să fie fericită.

Devin şi-ar fi dorit să-şi planifice viaţa la fel de uşor, însă ştia că nu avea să-şi găsească o soţie, cel puţin nu în timp ce socializa cu lumea bună. Poate că era acceptat din anumite motive, însă nu şi-ar fi lăsat fiicele să se căsătorească cu el, nu după destăinuirea adevărului despre el, adevăr pe care nu-l putea ascunde de o potenţială soţie sau de familia acesteia. Între timp însă, nu îl deranja să se folosească de aceşti oameni pentru a-şi promova noua fermă sau să profite de noua afacere care îi căzuse în braţe şi care părea a fi deosebit de profitabilă.

Indiferent de cum privea lucrurile, această nouă afacere era distractivă. Era plătit pentru a le găsi perechi tinerilor! Doar din cauză că reuşea atât de bine să citească oamenii, mai ales pe cei tineri, care vorbeau prea mult atunci când erau agitaţi. Cu câteva săptămâni înainte întâlnise chiar perechea perfectă pentru William, simţea în adâncul sufletului că cei doi aveau să se îndrăgostească până peste cap, şi acum aştepta doar ca sora lui William să-şi găsească şi ea un soţ înainte să i-o prezinte. Însă această afacere secundară îi adusese o avalanşă de invitaţii la astfel de petreceri, de când Sir Henry şi Elizabeth Malcort îşi anunţaseră logodna şi afirmaseră că Devin îi ajutase să se găsească unul pe celălalt.

Lumea bună îl considera o curiozitate şi, din acest motiv, îi doreau prezenţa la petrecerile de acest fel. Lui nu-i prea păsa, atât timp cât astfel avea clienţi pentru una dintre afacerile lui. Însă îşi dorea al naibii de tare să-şi poată lua ochii de la Rază-de-Soare, însă, după ce William se duse după ceva de băut, descoperi că-i era imposibil.

Ea strălucea cu adevărat, şi asta nu avea nimic de-a face cu bijuteriile scumpe pe care le purta. Era plină de viaţă. Efervescentă. Când zâmbea sau râdea, părea să lumineze întreaga încăpere, atât era de frumoasă. I-ar fi plăcut să ştie ce povestea de-şi ţinea auditoriul atât de captivat. De fapt, probabil că tinerilor nici nu le păsa ce spunea, erau doar încântaţi să se afle în compania ei.

— Cred că ar trebui să-ţi iei ochii de la sora mea, cel puţin până îţi vei declara intenţiile.

Devin aruncă o privire într-o parte. La puţin peste un metru optzeci, era obişnuit să privească de sus la ceilalţi, dar în acest caz lucrurile stăteau diferit. Tânărul pe care nu-l mai întâlnise până atunci, blond, cu ochi albaştri, era aproape la fel de înalt ca şi Devin, şi se uita ţintă spre centrul sălii de bal, unde fusese îndreptată şi privirea lui Devin. În timp ce animozitatea din afirmaţia bărbatului nu era vizibilă în expresia lui, o notă puternică de ameninţare se făcuse simţită în tonul pe care îl folosise.

— Nu am nici o intenţie, replică Devin. Mă întrebam cum poate să pară că se distrează de minune şi în acelaşi timp că se plictiseşte de moarte.

Bărbatul se încruntă uşor, încă privindu-şi sora, apoi spuse:

— La naiba, nu am observat asta. Chiar ştii să citeşti oamenii, se pare.

Devin ridică din umeri.

— Este un talent de-al meu.

Animozitatea era încă prezentă în tonul bărbatului. De ce? Era oare atât de protector faţă de sora lui, încât nu-i plăcea nici măcar faptul că Devin îşi pusese întrebări în privinţa ei? Posibil, şi acest lucru ar fi fost un indiciu clar că individul nu-l considera pe Devin suficient de bun pentru

sora lui. El ştia că nu era, dar nimeni altcineva nu ştia de ce ar fi fost primul de acord cu această caracterizare, în mod normal, astfel de reacţii nu-l deranjau deloc. În această seară însă îl deranjă, deşi nu era sigur de ce.

— Eşti căsătorit?

— Nu, replică Devin concis, pe picior de plecare.

Bărbatul se încrunta încă atunci când remarcă:

— Al naibii de ciudat, atunci.

Devin ridică dintr-o sprânceană.

— Ce?

— Că nu eşti extaziat în faţa surorii mele, ca restul tinerilor. Bărbatul făcu o pauză. Sau eşti un celibatar convins?

Devin zâmbi doar, lucru care îl făcu pe celălalt să se legene pe călcâie câteva secunde, iar animozitatea dispăru complet. Ei bine, asta explică lucrurile. Înţeleg perfect. Şi eu am fost la fel până mi-am întâlnit soţia. Apropo, sunt Raphael Locke, Rafe pentru prieteni. Iar tu eşti Devin Baldwin, din familia Baldwin din Lancashire, cu titlurile distribuite în cadrul altor ramuri, dar făcând parte din nobilime, oricum.

Acum abia se prezenta bărbatul?

— Se pare că bârfitorii au fost ocupaţi astă-seară, spuse Devin.

Raphael chicoti.

— Eu, unul, nu suport bârfele. Nu, soţia mea se asigură întotdeauna că ştie cine vine la petrecerile ei, în caz că ar dori să mai invite pe cineva.

Acesta era omul căsătorit cu gazda lor cea diafană? William uitase să menţioneze care erau legăturile de familie atunci când recunoscuse că-şi încercase norocul cu fiica ducelui.

— Eşti norocos.

— Ştiu prea bine, spuse Raphael. Sunt surprins că nu ne-am întâlnit până acum, deşi eu îmi petrec încă majoritatea anului la ţară, cu familia. Aşadar ocupaţia ta amuzantă de peţitor profesionist te-a adus la oraş?

— Nu consider asta ca fiind o ocupaţie. Ocupaţia şi

pasiunea mea sunt reprezentate de creşterea cailor. Asta e ceea ce mă ţine ocupat, mai ales că acum încerc să produc cai de curse, nu doar armăsari de calitate. Mătuşa şi unchiul meu, care s-au mutat în oraş, mi-au sugerat să mă mut mai aproape de ei, de vreme ce nu găsesc niciodată timp pentru a-i vizita. Aşa că am cumpărat vechea fermă Harksten, chiar lângă oraş, suficient de aproape pentru a locui din nou cu ei, ceea ce-i face fericiţi.

— Hmm, cred că Phelia a uitat să menţioneze partea asta! Cai de curse, spui? S-ar putea să-ţi vizitez ferma.

Era amuzant. Devin se gândi că trebuia să-i spună lui Lady Ophelia că dacă nu-i cumpăra ea soţului ei un cadou cât de curând, trebuia să găsească o altă idee pentru ziua lui de naştere. Nu o văzu însă nicăieri prin apropiere şi nu avea de gând să plece în căutarea ei, când nu dorea decât să meargă acasă. Îl zări pe William arătând plictisit de conversaţia pe care o avea în cealaltă parte a încăperii şi, prinzându-i privirea, arătă cu capul înspre ieşire. Prietenul lui îşi arătă acordul rânjind, aşa că Devin îşi luă rămas-bun de la gazda sa şi porni spre capătul opus al sălii – ceea ce-l duse tocmai pe lângă domnişoara Rază-de-Soare.

Ar fi trebuit să reziste. Cu adevărat. Însă dacă fata era pe piaţa căsătoriilor încă de anul trecut, când o întâlnise William, trebuia deja să ştie ce făcea greşit.

Devin se opri şi se aplecă suficient de mult pentru ca şoapta lui să ajungă doar la urechile ei.

— Cum ar putea admiratorii tăi să te cucerească dacă nu taci suficient de mult pentru a le permite să încerce?

Capitolul 5

Era de mirare că Amanda reuşise să doarmă vreun pic, la cât de furioasă fusese când se dusese la culcare. Cât tupeu avusese individul acela odios să-i spună ceva atât de scandalos şi să plece apoi de la petrecere înainte ca ea să-şi fi revenit suficient cât să-i poată da o replică usturătoare.

Nici măcar nu fuseseră prezentaţi!

Dar furia i se potoli puţin peste noapte, iar a doua zi era doar puţin iritată de ideea că bărbatul îşi permisese să-i dea un sfat fără să ştie nimic despre ea.

Cine era, de fapt, Devin Baldwin? Un bătăuş, aşa cum crezuse iniţial, sau doar un netot de la ţară, fără maniere şi nerafinat? Asta ar fi explicat îndrăzneala lui, dar ea ar fi trebuit să ştie deja asta, doar petrecuseră împreună câteva ore la petrecere! El ar fi trebuit să găsească pe cineva care să le facă prezentările la un moment dat în cursul serii trecute, astfel încât ea să fi putut afla mai multe despre el, nu doar bârfele care circulau şi care puteau să nu fie adevărate. De ce naiba n-o făcuse?

Aproape că se ocupase singură de problemă după mica ei discuţie cu Phoebe, care îi stârnise curiozitatea, în ciuda siguranţei că el nu aparţinea într-adevăr acelui loc. Luase în considerare chiar să se prezinte singură atunci când îl văzuse pe fratele său stând de vorbă cu el. Cu Baldwin lângă Rafe, era ca şi cum ar fi privit ziua şi noaptea una lângă cealaltă. Rafe era blond şi avea pielea deschisă la culoare. Bruta avea pielea puternic bronzată, dar ea nu se putuse abţine să nu observe din nou cât de frumos era, cu părul lui negru ca pana corbului şi – chiar avea ochii de culoarea chihlimbarului? Nu se apropiase de el suficient pentru a fi sigură. Era şi suficient de în vârstă pentru ca acesta să nu fie primul lui sezon în Londra.

Unde se ascunsese până atunci? Era atât de misterios! Nimeni nu ştia cu adevărat prea multe despre el ori despre familia lui, decât că se trăgeau din Lancashire şi că se ocupau de multe generaţii cu creşterea cailor, aşa că zvonurile care circulau pe seama lui puteau fi foarte bine neadevărate. Un peţitor? Era absurd să i se atribuie un astfel de rol când nu făcuse decât să facă prezentările câtorva persoane care se plăcuseră suficient de mult pentru a se căsători până la urmă. Ea făcuse exact acelaşi lucru în timpul primului ei sezon, dar nimeni nu îi spunea *ei* peţitoare. Dar ştia cum funcţionau lucrurile în lumea bună. Se legau de orice merita bârfit, chiar şi de ceva atât de

prostesc ca ideea că un crescător de cai putea fi peţitor! Ei bine, era o combinaţie bizară, nu-i aşa? Tocmai de aceea ar fi fost interesant – dacă ar fi fost adevărat. Şi tocmai de aceea fusese stârnită curiozitatea ei.

Aproape că dăduse buzna atunci când fratele ei discutase cu Baldwin, se pregătise să o facă. Şi de ce-i venise atât de greu să o facă? Agitată? Ea? Amanda nu era *niciodată* cuprinsă de timiditate, aşa cum fusese cu o seară în urmă. Însă Baldwin nu era genul de gentleman cu care era ea obişnuită – dacă putea fi numit un gentleman. Era un lucru bun că ezitase. Cele câteva cuvinte pe care i le spusese el confirmaseră prima ei impresie. Nu era decât un netot grosolan şi încrezut de la ţară, şi spera să nu-l mai vadă vreodată, altfel avea să-i spună câteva de la obraz.

Ophelia trecu pe acolo dimineaţă devreme, pentru a o invita la o plimbare.

— Unde mergem? întrebă Amanda atunci când coborî pentru a i se alătura Opheliei şi cameristei sale, Sadie O'Donald, în salon, unde acestea o aşteptau. Sunt îmbrăcată potrivit?

Ambele femei se ridicară şi-şi puseră jachetele pe ele. Amanda îşi adusese cu ea o manta tivită cu blană, pe care o ţinea pe braţ, nefiind sigură dacă avea sau nu nevoie de ea. Era toamna târziu, dar încă nu era suficient de rece pentru haine mai groase şi pentru jupoanele suplimentare folosite de obicei în această perioadă. Rochia de plimbare a Amandei, albastru-deschis cu alb, era făcută dintr-un brocart gros, iar jacheta asortată, care se oprea în talie, era probabil suficientă pentru a-i ţine de cald.

— Arăţi perfect, ca întotdeauna, draga mea. Ophelia îşi petrecu braţul pe sub cel al Amandei şi o conduse în hol. Mergem la cumpărături. Am crezut că ai vrea să ieşi puţin din casă, iar eu trebuie să iau cadoul pentru ziua de naştere a fratelui tău.

— Şi crezi că ai nevoie de sfatul meu?

— Nu, de fapt nu am. Dar vino, îţi voi explica pe drum.

Ophelia nu era foarte sigură cum să abordeze subiectul sau dacă trebuia să o facă de pe acum. Luase

hotărârea îndrăzneaţă de a-l angaja pe Devin Baldwin să o ajute pe Amanda, în ciuda neîncrederii iniţiale pe care o avusese Rafe în bărbat. De fapt acţiona împotriva dorinţei lui. Vorbise despre asta cu Rafe după petrecerea din seara trecută, sugerând că noul Cupidon ar putea să-şi dea seama care este problema Amandei. Rafe refuzase ideea categoric, spunând că nu prea ştia ce să creadă despre Devin după ce stătuse de vorbă cu el, dar că până când reuşea să-ţi dea seama de ce avea ezitări, prefera să o ţină pe Amanda departe de el.

Ophelia nu era mereu de acord cu soţul ei. Acesta era un astfel de moment. După ce fusese intrigată de abordarea mai modernă a lui Cupidon în privinţa peţitului şi după ce vorbise cu cei doi tineri pe care îi ajutase el şi auzise de la aceştia despre alte câteva poveşti de succes, fusese convinsă că tocmai de aşa ceva avea nevoie Amanda.

Până atunci nu acţionase totuşi niciodată împotriva dorinţelor lui Rafe. Dar dacă acum lucrurile funcţionau aşa cum spera, toată lumea avea să fie fericită, iar Rafe nici nu trebuia să ştie ce rol jucase ea în toate acestea. Dar asta numai dacă Devin accepta slujba. Poate că avea deja prea mulţi clienţi. Poate că nu dispunea de suficient timp, de vreme ce ferma sa de cai părea să fie prioritatea lui. Trebuia întâi să afle acest lucru. Aşa că nu avea de ce să-i spună Amandei ceva înainte să vorbească cu Devin.

— Mergem la cumpărături în afara Londrei? întrebă Amanda atunci când observă că erau deja pe un drum de ţară.

— Da, fratele tău a pomenit acum câteva luni că armăsarul lui îmbătrâneşte, aşa că m-am gândit că unul nou ar fi o surpriză frumoasă pentru ziua lui de naştere. O fermă de cai ne va oferi o selecţie potrivită. Însă te-am invitat şi pe tine, deoarece, draga mea, deşi ştiu că nu-ţi place să călăreşti şi cunosc şi motivul, nu crezi că ar trebui să încerci din nou? Am putea lua un cal şi pentru tine astăzi.

— Nu, spuse Amanda fără nicio ezitare.

— Dar este atât de distractiv şi e o activitate socială, de asemenea, ştii prea bine. Nu se ştie pe cine ai putea întâlni dacă ieşi la o plimbare călare prin parcurile oraşului. Îţi va oferi, de asemenea, ceva de făcut în timpul zilei, de vreme ce îţi descurajezi tinerii admiratori să vină în vizită la mătuşa Julie – încă îi descurajezi? Sau asta a fost valabil numai anul trecut?

Amanda îşi dădu ochii peste cap.

— Îi văd şi aşa prea mult, mai ales că niciunul nu mă interesează cu adevărat. Apoi rânji. Iar mătuşa Julie este scuza perfectă. Odată ce o întâlnesc, cred cu uşurinţă când le spun că nu-i place să primească vizitele domnilor. Doamnele vin în continuare, desigur, dar asta nu-mi ocupă toată dimineaţa şi după-masa.

— Nu, sigur că nu, fu de acord Ophelia. De aceea m-am gândit că ai vrea să încerci din nou să călăreşti. Ar fi un mod bun de a-ţi petrece cele câteva ore în care nu ai nimic de făcut.

Amanda îşi muşcă buza, gânditoare.

— Îmi doresc să găsesc ceva distractiv şi interesant cu care să-mi ocup timpul cât sunt în oraş, dar acela *nu* va fi călăritul. Serios, Phelia, am încercat din nou – de fapt aveam de gând, însă… nu, călăritul nu e pentru mine.

Ophelia nu mai insistă. Fusese oricum o încercare riscantă. Raphael îi povestise despre accidentul în care fusese rănită Amanda în copilărie şi despre cum aceasta rămăsese cu teama de cai în urma lui. Ophelia sperase că trecuse suficient timp pentru ca Amanda să-şi fi depăşit frica, însă se părea că nu era aşa.

— Ei bine, a fost doar un gând, spuse Ophelia. Poţi totuşi să mă ajuţi să aleg un cal pentru fratele tău. Sunt sigură că nu va dura mult.

După câteva minute însă reveni asupra acestei afirmaţii. Râzând de ea însăşi, după ce aruncă o privire pe fereastra trăsurii, Ophelia spuse:

— Doamne, nu ştiu de ce mă aşteptam să găsesc toţi caii într-un singur grajd. Nu credeam că ferma este atât de mare.

În timp ce birjarul le ajuta să coboare, Ophelia fu silită să concluzioneze că Devin Baldwin nu era un novice în ceea ce privea creşterea cailor de rasă, aşa cum erau mulţi dintre aristocraţii iubitori de cai care încercaseră să o facă. Nu avea nicio idee unde l-ar putea găsi. Se gândise că probabil avea să fie la grajd, însă erau trei grajduri! Şi un hambar. Era, cu siguranţă, o proprietate potrivită pentru o fermă de cai.

— Ei bine, de vreme ce nimeni nu se grăbeşte să ne sară în ajutor, Paul, tu du-te la grajdul din stânga, Mandy, tu la cel din mijloc, iar eu îl voi verifica pe cel din dreapta.

— Ce căutăm? întrebă Amanda.

— Pe samsarul sau pe proprietarul fermei, ori pe cineva care ne poate arăta caii care sunt de vânzare.

Capitolul 6

Amanda era impresionată. Mai trecuse pe lângă multe ferme de cai de la ţară, dar nu văzuse una atât de mare ca aceasta. Pe lângă cele trei grajduri, mai exista un hambar şi o casă cu două niveluri, într-o stare destul de precară. Atât de mulţi cai păşteau pe câmpurile înconjurate de garduri, încât nici măcar nu încercă să-i numere. Exista chiar şi o pistă de călărie! Părea o versiune mai mică a pistei la care fusese cu mătuşa ei, dar nu avea tribune pentru spectatori, aşa că se îndoia că acolo erau organizate curse.

Amanda se luptă să deschidă uşa grajdului din mijloc, către care o trimisese Ophelia, în căutarea proprietarului. Uşile mari, duble, ale celor trei grajduri erau închise, fără îndoială pentru a reţine căldura în timpul lunilor mai reci.

Însă găsi acolo *mult* mai multă căldură decât anticipase, după ce reuşi să deschidă uşile. Dumnezeule, înăuntru era ca într-o seră. Numeroase felinare erau agăţate de stâlpi, iar Amanda mai numără cel puţin trei vase cu mangal care dădeau şi lumină, şi căldură. Pe unul din culoare stătea o căruţă plină cu fân. Boxele cailor erau

aliniate pe marginile încăperii cavernoase, precum şi pe mijlocul acesteia. Înaintând pe culoarul din dreapta, văzu că în fiecare boxă se afla câte un cal.

Nu era foarte sigură, însă majoritatea iepelor păreau să fie în ultimul stadiu de gestaţie. Acest lucru nu o surprinse. Mătuşa Julie îi spusese în timpul uneia dintre vizitele lor la hipodrom că lunile preferate pentru împerecherea cailor de curse erau cele ale primăverii şi verii, deoarece producerea unui mânz dura aproape un an. Această sincronizare se făcea pentru ca mânjii de doi ani să fie pregătiţi pentru testare la sfârşitul primăverii, atunci când începea sezonul curselor de cai. Cursele se desfăşurau pe parcursul întregului an, dacă vremea o permitea, dar cursele din sezonul de vârf erau cele mai interesante şi mai căutate, deoarece spectatorii aveau ocazia de a fi martorii apariţiei unor noi campioni.

Amanda trecu pe lângă un grăjdar care îngrijea o iapă într-una din boxe. Era pe cale să i se adreseze, când îşi dădu seama că bărbatul nu avea cămaşă. Neobişnuită să stea de vorbă cu bărbaţii cu pieptul dezgolit, continuă să înainteze. Una dintre uşile duble din partea din spate a grajdului se deschise, lăsând să intre mai multă lumină, iar ea văzu silueta unui bărbat călare în lumina strălucitoare de afară. Protejându-şi ochii, strigă:

— Bună ziua! Este pe-aici proprietarul? Cumnata mea vrea să cumpere un cal.

După ce băgă calul înăuntru, bărbatul închise din nou uşa. O auzise măcar?

— Lady Amanda?

Ea icni şi se întoarse brusc, pentru a-l vedea pe Devin Baldwin scoţându-şi capul din boxa pe lângă care tocmai trecuse. Auzea din nou vocea aceea profundă, aceeaşi voce care o insultase cu o seară în urmă. Îşi deschise gura pentru a-i servi replicile pe care le merita, însă cuvintele nu se lăsară rostite. El ieşise cu totul din boxă acum, închizând uşa în urma lui. Nu ar fi trebuit să facă asta. Era pe jumătate dezbrăcat!

Amanda nu-şi feri privirile, aşa cum ar fi trebuit.

Gândul acesta nici măcar nu-i trecu prin minte. Nimic nu i-ar fi putut desprinde privirile de pe trupul lui bine făcut. Devin avea braţele musculoase, părul negru care îi acoperea pieptul larg, care sclipea din cauza transpiraţiei, pantalonii vârâţi într-o pereche veche de cizme de lucru, murdare de noroi uscat şi de cine ştie ce altceva. Până şi faţa îi era transpirată, aşa că se şterse cu prosopul mic ce-i atârnase peste unul dintre umeri.

În mod normal ar fi deranjat-o să interacţioneze cu cineva care avea expusă pielea mai mult decât era decent. Ar fi scos probabil un sunet de dezaprobare şi şi-ar fi îndepărtat privirea. Se întâmplase să mai vadă servitori care renunţau la ţinuta completă din cauza căldurii. Mai trecuse, în drumul spre oraş, pe lângă grădinari care lucrau la bustul gol sub soarele fierbinte, deşi la moşia Norford nu făceau asta. Angajaţii unui duce trebuiau să fie prezentabili în orice moment, indiferent de cât de fierbinte ar fi fost soarele – sau cât de încălzite ar fi fost grajdurile.

Tocmai se gândea la asta când *el* păru să-şi dea seama în sfârşit de ţinuta sa nepotrivită în prezenţa unei doamne şi se întinse după o cămaşă care atârna pe o balustradă. Scoase o înjurătură şi se întinse în schimb după o găleată cu apă.

Amanda icni din nou când el se aplecă şi-şi turnă apa peste cap, stropindu-i cizmele şi tivul rochiei. Acesta era bărbatul care făcea senzaţie în lumea bună, cel căruia îi spuneau Cupidon? Cum îndrăznea să se poarte aşa cu ea? Nu era decât o brută grosolană.

— Îmi pare rău. El se şterse cu prosopul peste cap şi piept. Ţinem cald aici pentru că nu vreau s-o prindă curentul pe vreuna din doamnele de aici. În apropiere locuieşte un veterinar foarte bun, şi chiar şi el îmi spune că le răsfăţ prea mult. Dar asta nu face rău. Încă n-am pierdut niciun mânz.

Ea îl privi doar cu ochii larg deschişi, ceea ce-l făcu să întrebe:

— Nu-ţi aminteşti de mine? Sunt Devin Baldwin. Ne-am întâlnit seara trecută, la…

— Nu, nu ne-am întâlnit! îi tăie ea vorba, găsindu-şi în sfârşit cuvintele. Nu te-ai obosit să mi te prezinţi cum se cuvine înainte să mă insulţi cu sfaturile tale necerute. Lucrurile se fac într-un anume fel, dacă nu ştiai.

— Sunt conştient, spuse el cu o urmă de amuzament în voce.

— Şi cu siguranţă nu am nevoie de sfaturi de la cineva ca tine! sfârşi ea. Nu ştii nimic despre mine. Cum poţi presupune…

— Ştiu că vorbeşti prea mult. O faci chiar şi acum. Dar seara trecută, la petrecerea cumnatei tale, nu le-ai lăsat acelor tineri nicio şansă de a spune ceva. Cum te poate flata un bărbat dacă nu taci suficient de mult pentru a-i auzi complimentele?

Ochii Amandei se îngustară.

— Ţi-a trecut cumva prin minte că tinerii aceia sunt cunoştinţe mai vechi? Că-i cunosc de mult timp? Că mi-au făcut deja toate complimentele posibile?

— Spune-mi unul!

— Ce?

El pufni.

— Aşa cum credeam, le-ai auzit dar nu le-ai ascultat, de fapt, cu adevărat. Acum înţeleg. Lady Amanda, de ce să-ţi pierzi timpul dacă nu eşti cu adevărat interesată de aceşti bărbaţi?

— Poate pentru că, spre deosebire de tine, eu nu sunt *nepoliticoasă?*

El ridică dintr-o sprânceană.

— Nu crezi că e nepoliticos să-i ţii aşa în suspans? Când ei sunt nişte tineri în căutarea unor soţii? Dacă nu vrei să te căsătoreşti cu niciunul dintre ei, lasă-i în pace, să-şi poată găsi pe altcineva potrivit.

Mai mult decât înfuriată, Amanda ţipă:

— Nu i-am încurajat absolut deloc!

— Nu, doar îţi place să-i vezi gravitând în jurul tău, indiferent dacă au vreo şansă să te cucerească sau nu. Dar îmi dau seama că problema este legată de *cine* eşti. Nu se vor opri din a încerca să cucerească fiica unui duce decât

atunci când nu va mai fi pe piaţă. Aşa că alege-l pe unul dintre ei şi eliberează-i pe ceilalţi.

Ea rămase fără cuvinte. Aceasta era cea mai rea insultă a lui, să-i spună că admiratorii roiau în jurul său numai datorită tatălui ei. I-ar fi putut spune, la fel de bine, că nimeni nu ar găsi-o atrăgătoare sau nu ar plăcea-o pentru ea însăşi.

Atunci însă ochii lui Devin Baldwin o măsurară de sus până jos, încet, prea încet – chiar şi *asta* era o insultă –, iar el adăugă, morocănos:

— Eşti destul de drăguţă. Păcat că nu ai învăţat să te foloseşti de asta în loc să monopolizezi conversaţiile şi…

— Dumnezeule, îi tăie ea vorba furioasă, refuzând să mai asculte un singur cuvânt. Nu-mi vine să cred că o faci din nou. *Nu* vreau sfaturile tale, *Cupidon!* Pronunţă porecla pe care i-o dăduse lumea bună a Londrei cu tot dispreţul pe care reuşise să-l strecoare în ton. Dumneata, domnule, eşti intolerabil!

Amanda se întoarse şi ieşi în trombă din grajd.

Capitolul 7

Devin o privi pe domnişoară ieşind în trombă din grajdul său. Nu era la fel de strălucitoare de data asta. Şi ce naiba făcea aici, până la urmă? Stai, pomenise de cumnata ei înainte să-i atragă el atenţia. Termină repede cu îmbrăcatul şi se duse să o caute pe Ophelia Locke.

— Ce naiba i-ai spus lui Mandy? îl întrebă Ophelia Locke. Este afară, mormăind la iarbă.

Devin râse.

— Aşa face? Adevărul despre sfaturile oferite gratuit este că tind să fie refuzate sau ignorate dacă nu vin din partea prietenilor sau a familiei. Dar dacă plăteşti pentru ele, ai impresia că ţi-ai cheltuit înţelept banii.

Cu o sincronizare perfectă, Reed Dutton li se alătură tocmai atunci. Cel mai bun prieten din copilărie al lui Devin,

înainte ca acesta să plece la şcoală şi să-l întâlnească pe William Pace, Reed era încă foarte apropiat de Devin şi era cel în seama căruia acesta lăsase ferma din Lancashire; fără un om de încredere acolo, nu şi-ar fi mutat niciodată baza de operaţiuni aproape de Londra, unde se simţise liber să devieze de la afacerea unchiului său şi să se axeze pe producţia de cai de curse în schimb. Reed aducea caii care erau de vânzare, de vreme ce unchiul lui Devin avea încă mai mulţi clienţi din sud decât aproape de casă, şi de fiecare dată când nu era prea mult de lucru la ferma din nord, Reed venea să-l ajute pe Devin la ferma cea nouă.

Devin îl prezentă pe Reed Opheliei, explicând:

— Reed va aduce pe pistă câţiva cai din care puteţi alege. Presupun că ştii care sunt preferinţele soţului dumitale. Unii bărbaţi preferă un armăsar puternic şi chiar le place să se ocupe de unul – ca într-un fel de bătălie a voinţelor. Alţii vor doar viteză, fără ocazionalele dificultăţi.

— Rafe are acum un armăsar pe care l-a selecţionat de la primul lui cal. Este un sentimental, s-ar putea spune.

Devin râmji.

— Şi eu am încă urmaşul primei mele iepe. Nu mai e bună de nimic, doar de decor, dar nu vreau să renunţ la ea.

— Este prea bătrână pentru a fi călărită?

— Nu, doar prea blândă pentru scopurile mele actuale. Are suficientă putere, dar nu a excelat niciodată la viteză, şi toţi urmaşii ei îi copiază temperamentul, aşa că am încetat să o mai înmulţesc.

Îi spuse apoi prietenului său:

— Reed, adu animalele despre care am povestit pe pistă, pentru ca Lady Ophelia să vadă dacă avem ce-şi doreşte.

În timp ce se îndreptau spre pista de curse, Ophelia mărturisi:

— Speram să cumpărăm un cal şi pentru Amanda astăzi, unul ca cel pe care l-ai descris înainte, însă ea refuză în continuare să călărească. A căzut în copilărie şi după aceea s-a temut să mai urce pe vreun cal.

— Frica poate fi uşor depăşită printr-o instruire

corectă.

— Ştiu, dar Amanda nu prea are vreun motiv pentru care să încerce. Apropo, am mai avut un motiv pentru care am vrut să vin aici. Am fost impresionată de teoriile tale cu privire la peţire şi aş vrea să te angajez pentru cineva care are nevoie de ajutor în această privinţă – asta dacă nu cumva ai deja prea mulţi clienţi.

— Deloc, dar de obicei nu sunt disponibil pentru angajare. Sunt totuşi de acord uneori să ajut anumite persoane, ca o favoare.

— Dar ai un onorariu, nu?

— Nu. Dar ferma asta este încă în creştere, aşa că nu refuz mulţumirile care vin sub forma monedelor. Nimeni nu se simte astfel îndatorat pentru o simplă favoare, iar eu pun tot ce primesc de pe urma acestor eforturi în dezvoltarea fermei.

Ea zâmbi.

— Îţi înţeleg punctul de vedere. Şi sunt bucuroasă că faci astfel de favoruri. Am vrut să te întreb seara trecută, cum ai ajuns să faci asta?

El ridică din umeri.

— A fost un accident. Când am făcut schimbarea şi m-am axat pe înmulţirea cailor de curse, am început să petrec destul de mult timp la hipodromul din sud, pentru a-mi testa stocul sau pentru a cumpăra noi armăsari. Am întâlnit acolo o mulţime de oameni, alţi iubitori de cai. Unii erau taţi care sperau să-şi căsătorească copiii. Unii dintre aceşti taţi îşi aduceau fiii cu ei. Nici nu ştiu de ce l-am rugat pe unul din aceşti fii să descrie ce anume caută el la o soţie. Probabil voiam doar să fac conversaţie, de vreme ce băiatul nu era interesat de cai. În mod ciudat, am întâlnit prin intermediul surorii lui William o tânără ce corespundea perfect descrierii băiatului, şi le-am făcut prezentările. S-au căsătorit primăvara trecută. Dintr-odată, din senin, alţi taţi m-au abordat şi mi-au oferit bani pentru a-i căsători pe fiii lor. Nu a fost o sarcină dificilă, şi de vreme ce am putut folosi banii aceia pentru a-mi îmbunătăţi stocul de animale de reproducere, nu am refuzat.

— Pe câţi i-ai ajutat?

— Doar patru cupluri până acum, deşi am găsit perechea perfectă pentru William. Însă nu am de gând să-i pomenesc nimic despre asta, de vreme ce vrea să-şi vadă întâi sora căsătorită, înainte să-şi caute şi el o soţie.

— Cum o cheamă pe sora lui? Am crezut c-o va aduce cu el la petrecere seara trecută, dar nu mi-am adus aminte numele, să-l trec pe invitaţie.

Devin chicoti.

— Numele ei e Blythe Pace. Ar fi încântată dacă ai invita-o la alte petreceri sezonul acesta.

— Îi cauţi şi ei perechea?

— Nu, încă nu a întâmpinat greutăţi, abia ce a împlinit optsprezece ani. Sunt doar atent, însă nu prea am cu ce să lucrez. O cunosc de ani întregi, dar cu toate acestea singurul lucru pe care îl ştiu despre ea este că-i place să conducă o gospodărie. Nu are alte interese, cel puţin nu unele despre care să vorbească. Simpla atracţie nu este suficientă pentru a garanta succesul unei căsătorii. Rânji. Deşi este suficientă pentru a pune lucrurile în mişcare. Însă pentru o relaţie de durată este nevoie de mai mult de atât.

— Ai dreptate, dar cu toate acestea sunt sigură că ai întâlnit şi excepţii.

El izbucni în râs.

— Desigur, există excepţii în orice situaţie. Dar ai fi uimită de cât de des tinerii nu au habar despre ce vor cu adevărat de la ei, cu atât mai puţin ce vor de la un partener de viaţă. Cu toate acestea, cei mai mulţi cred că trebuie să se căsătorească, cel puţin tinerele fete cred asta şi au impresia, pline de naivitate, că totul o să decurgă lin după acest pas.

Ophelia îl privi curioasă.

— Poate că vezi căsătoria doar din punctul de vedere al unui bărbat. Voi, bărbaţii, aveţi atât de multe preocupări, dar crezi că şi femeile au nevoie de la fel de multe?

Devin zâmbi.

— Sigur că nu. Probabil vrei să-mi spui că unele femei sunt absolut fericite să fie doar soţii şi mame, că nu au

nevoie de nimic altceva pentru a simţi că totul este perfect în lumea lor.

Ea tuşi cu delicateţe.

— Da, aşa voiam.

— Ei bine, da, adesea se întâmplă aşa. Dar cum rămâne cu soţii? Crezi că ei rămân la fel de fericiţi şi fără să aibă nimic în comun cu soţiile lor, în afara copiilor? Nu crezi că de aceea au şi amante? Pentru că nu sunt satisfăcuţi de soţiile lor?

Devin fu uimit să audă amărăciunea care i se strecurase în voce, amărăciune care nu-i scăpase de altfel nici Opheliei. Ea îl privea cu ochii larg deschişi. Camerista ei făcea chiar mai mult de atât. Îi arunca priviri furioase pentru că deschisese un subiect nepotrivit pentru urechile unei doamne.

Enervat pe sine, el adăugă sec:

— Îmi pare rău, am văzut asta întâmplându-se. Nimeni nu este fericit într-o asemenea situaţie. Toţi cei implicaţi sunt afectaţi de vinovăţie, ruşine şi de o multitudine de alte emoţii neplăcute. De aceea consider că într-o căsnicie este nevoie de mai mult pentru ambii soţi, şi ei trebuie să ştie asta înainte să se căsătorească, nu după aceea, când este deja prea târziu.

Ophelia aprobă din cap, cugetând o clipă la cele afirmate.

— Trebuie să spun că pari mai degrabă un înger păzitor decât un Cupidon.

El izbucni în hohote. Nu ar fi văzut niciodată lucrurile din această perspectivă, dar ştia bine că femeile şi bărbaţii gândeau diferit.

— Oh, Doamne! Ea îl zări pe Reed apropiindu-se dinspre grajd cu un şir de cai în urma sa. Cum i-a adunat atât de repede?

— Nu îi prăsim doar, îi şi antrenăm. Se duce să le pună şeile înainte să vină cu ei încoace.

Capitolul 8

Amanda încercă să aştepte în trăsură în timp ce Ophelia îşi termina afacerile, însă nu reuşi. Era încă prea furioasă pentru a putea sta într-un singur loc. Încercă să scape de furie plimbându-se, însă nici asta nu păru s-o ajute prea mult. Încă era atât de furioasă pe Devin Baldwin, că-i venea să ţipe. Nimeni nu-i vorbise *vreodată* aşa până atunci. Nimeni!

Era uimită că bărbatul era proprietarul unei asemenea ferme impresionante. Probabil că altcineva se ocupa de partea de afacere, altfel n-ar mai fi rămas cu niciun client. Cine ar fi dorit să aibă de-a face cu cineva atât de arogant şi de condescendent ca el? Trebuia să o caute pe Ophelia înainte ca el să o insulte şi pe ea. Puteau merge să cumpere cadoul lui Rafe de la o altă fermă de cai.

Trecu pe lângă câteva bănci pe care le ignoră însă, încă prea agitată pentru a se aşeza. Lovi cu piciorul câteva grămăjoare de iarbă, înainte să-şi dea seama că deja făcuse un tur complet în jurul celor trei grajduri. A doua oară văzu încotro se îndreptase Ophelia, către pista din spatele grajdurilor. Trei cai tocmai fuseseră conduşi înăuntru. Iar *el* era acolo. Era de mirare că nu se prăbuşea cerul asupra lui, la *ce* priviri furioase arunca ea în direcţia lui.

— Bădăran insuportabil, murmură ea.

— Ce-i acela un bădăran?

Amanda se întoarse brusc, icnind, şi văzu o fetiţă stând în spatele ei, ţinând hăţurile unui ponei şi privind-o plină de curiozitate. Părea de vreo cinci sau şase ani şi avea o feţişoară drăguţă, plină de pistrui, şi codiţe roşcate. Ce Dumnezeu făcea un copil la ferma aceasta?

Doamne, Amanda nu-şi dăduse seama că vorbise cu glas tare. Pentru a-i răspunde fetiţei, spuse:

— Un bădăran este cineva cu care nu ţi-ai dori să te

întâlneşti vreodată.

— Oh! Fetiţa părea nedumerită. Apoi însă zâmbi, dezvelind gingia ştirbă. Vrei să facem cunoştinţă? Eu sunt Amelia Dutton.

În ciuda dispoziţiei ei întunecate, Amanda nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Încântată de cunoştinţă, Amelia. Eu sunt Amanda. Locuieşti aici?

— Nu, locuiesc cu părinţii mei în Lancashire, la cealaltă fermă a unchiului Devin, dar tata aduce câteodată cai aici. De obicei eu şi cu mama nu venim cu el, dar unchiul Devin mi-a pregătit cadoul ăsta. Amelia mângâie coama poneiului. Aşa că acum am venit. Este minunat, nu-i aşa?

Amanda fu uimită să audă cuvântul *minunat* imediat după numele lui Devin, însă apoi aproape că izbucni în râs, dându-şi seama că fetiţa vorbea despre poneiul ei.

— Da, ai un ponei minunat.

— Şi ţie îţi plac caii?

— Păi… mi-au plăcut când aveam vârsta ta, dar acum nu-mi mai plac la fel de mult.

— Cum să nu-ţi placă? întrebă Amelia, cu ochii larg deschişi.

Amanda nu avea de gând să sperie copila, pomenindu-i de teribilul accident în care fusese implicată pe când avea vârsta Ameliei şi din cauza căruia nu mai urcase niciodată pe un cal. În schimb, întrebă:

— Aşadar eşti rudă cu Devin Baldwin?

Un alt zâmbet ştirb lumină faţa Ameliei.

— Aş vrea să fiu, este atât de drăguţ şi de amuzant, mă face mereu să râd. Dar mama spune că ar trebui să-i spun unchi, de vreme ce este prietenul cel mai bun al tatălui meu. Acolo este tatăl meu acum, cu el.

Amanda privi din nou înspre pista îngrădită, unde văzu doi bărbaţi galopând pe câte un cal. Demonstraţia era făcută pentru Ophelia, care probabil nu se hotărâse încă ce cal să cumpere pentru Rafe. Devin, călare pe un armăsar negru, era în faţă. Amanda ar fi ales calul alb pe care îl

călărea tatăl Ameliei, însă asta numai pentru că văzuse, nu cu mult timp în urmă, o cunoştinţă călărind un cal asemănător în Hyde Park, unde ea se plimba cu trăsura, şi se gândise ce splendid ar fi arătat ea călare pe un asemenea exemplar. În ziua aceea avusese o scânteie de curaj şi se gândise că ar putea încerca din nou să călărească. Gândul însă dispăruse până să ajungă acasă.

Aparent Ophelia se hotărâse, deoarece îi făcea cu mâna lui Devin şi arăta înspre armăsarul acestuia. Amanda nu era surprinsă. Chiar şi ea era impresionată de cât de graţios şi de impunător arăta Devin pe cal. Avea o asemenea înfăţişare încât ea suspecta că ar fi putut vinde castraveţi grădinarului. Fusese oare prea grăbită în a-l judeca? Chiar şi această fetiţă îl adora, iar copiii puteau fi extrem de perceptivi.

Cu acest gând în minte, Amanda fu luată prin surprindere când o auzi pe fetiţă spunând:

— Nu urăşti caii atât de mult încât să-i răneşti, nu?

Privi în jos şi o văzu pe Amelia încruntându-se la ea.

— Nu-i urăsc deloc, doar că nu-mi place să-i călăresc. Dar ce te face să crezi că i-aş putea răni?

— L-am auzit pe tata vorbind despre asta.

— Despre *mine*?

Amelia scuturã din cap.

— Nu, îi povestea mamei despre fânul putrezit care a îmbolnăvit nişte cai, iar mama a spus că animalele nu l-ar fi mâncat, aşa că trebuie să fie vorba de altceva care i-a îmbolnăvit.

Amanda înţelese acum. Desigur că fetiţa ar fi prins din zbor ceva ce suna misterios şi înfricoşător, pentru ca mai apoi să-şi ţeasă scenarii în minte.

Sperând să potolească temerile fetiţei, Amanda îi aminti:

— Din ceea ce mi-ai spus, unchiul tău Devin pare prea drăguţ pentru a avea inamici.

— Nu credeam că cineva încearcă să-l rănească pe el, numai caii.

Amanda se certă în sinea ei că-i dăduse copilei şi mai

multe motive de îngrijorare, aşa că scoase un chicotit, încercând să ia lucrurile în glumă.

— Sunt sigură că Devin nu va lăsa să se întâmple ceva rău cailor lui. Acum trebuie să mă duc la cumnata mea, deoarece se pare că a ales deja calul pe care vrea să-l cumpere. Mă bucur că te-am cunoscut, Amelia!

Amanda se grăbi din nou spre partea din faţă a grajdurilor. Calmă acum, după conversaţia avută cu fetiţa, îşi dădu seama că-i era puţin frig după ce petrecuse atât de mult timp afară. Intră în grajd pentru a se încălzi pentru câteva minute, iar când auzi vocea Opheliei din spatele grajdului, se îndreptă într-acolo.

— ...aşa că-l cumpăr.

— O alegere foarte bună, spuse Devin. Armăsarul meu actual este urmaşul lui, acesta fiind singurul motiv pentru care sunt de acord să mă despart de el. Dar nu vrei să ştii întâi care este preţul lui?

— Când vine vorba despre a-mi surprinde plăcut soţul, preţul nu mai contează. Iar asta este valabil şi pentru familia lui.

Amanda ieşi de după colţ tocmai la timp pentru a o vedea pe Ophelia înmânându-i un săculeţ voluminos. Asta este pentru abilităţile tale de peţitor, adăugă Ophelia. Voi dubla suma dacă ai succes.

— Şi pe cine vrei să ajut?

— Pe sora soţului meu. Are dificultăţi în a-şi găsi iubirea, şi nu se va mulţumi cu mai puţin de atât. După trei sezoane de încercări, întreaga familie îi înţelege necazul. Cred că eşti exact ceea ce are nevoie pentru a schimba lucrurile, şi sunt încântată că ai fost de acord să-ţi oferi ajutorul.

Amanda se opri brusc, oripilată de faptul că Ophelia făcuse aşa ceva fără măcar să discute cu ea. Şi să prezinte lucrurile ca şi cum ar fi fost la ananghie? Să-i spună *lui* aşa ceva?

Nici măcar nu observă că Devin începuse să se încrunte în timpul explicaţiei date de către Ophelia, însă îl auzi întrebând:

— Bănuiesc că soţul tău nu are mai multe surori, nu?

— Nu, doar pe Amanda.

Devin îi înapoie Opheliei săculeţul cu un pufnet nepoliticos.

— Las-o baltă! Dacă fiica unui duce nu-şi poate găsi un soţ timp de trei sezoane, nu are nevoie de ajutorul meu, are nevoie de un miracol, şi-ţi voi spune de ce gratis. Vorbeşte prea mult, este prea mândră pentru a asculta pe altcineva care-i spune ce face greşit şi, după câte se pare, ar vrea să facă un top cu toţi bărbaţii pe care-i poate ţine în şah înainte ca ei să-şi dea seama…

— Cum *îndrăzneşti*! interveni Amanda, înaintând cu forţă. Tu eşti cel care nu-şi dă seama de nimic, neghiob înfumurat!

Devin înţepeni, însă nu spuse decât:

— Se poate să fi fost puţin prea direct, dar nu m-am aşteptat ca o tânără domnişoară să se strecoare prin spatele clădirilor mele, trăgând cu urechea. Nu că altfel aş fi adeptul îndulcirii adevărului, oricare ar fi motivul.

Amanda rămase fără aer, în timp ce obrajii i se colorară şi mai tare.

— Nu, eşti doar obişnuit să fii un bădăran arogant.

Însă pe Ophelia era şi mai furioasă, aşa că-l ignoră pe Devin şi se întoarse către cumnata ei.

— Pheli, cum ai putut face aşa ceva? Să-l angajezi pe la spatele meu? Pe *el?* Nu i-aş accepta ajutorul nici dacă m-aş îneca.

Ophelia tresări.

— Mandy…

— Nu, nu în faţa lui. Niciun alt cuvânt în faţa lui! sâsâi Amanda.

Îşi ridică fusta şi fugi pe drumul pe care venise, temându-se că avea să izbucnească în lacrimi în orice moment. Abia putea respira, atât de gâtuită era de emoţii. Nu fusese niciodată umilită într-un asemenea hal, dar nici nu se mai comportase vreodată astfel. Dumnezeule, nu ştia ce era mai rău, ceea ce auzise, sau felul în care reacţionase ea!

Împingând uşa grajdului, ieşi în fugă şi se lovi imediat de o altă persoană. Şi-ar fi pierdut complet echilibrul, dacă o pereche de mâini nu i-ar fi prins umerii, stabilizând-o. Ea îşi ridică privirea, pentru a se scuza pentru accident, însă nu reuşi să scoată niciun cuvânt. Se uita ţintă la cel mai frumos chip de gentleman pe care îl văzuse vreodată.

— Bună, spuse el cu o voce profundă. Am fost tare neîndemânatic. Nu te-am rănit, nu?

— Nu, eu… Amanda descoperi că nu putea îngăima niciun cuvânt. Era atât de frumos! Avea părul buclat, şaten-deschis, ochi verzi, frumoşi, şi avea aproape un metru optzeci înălţime.

— Să ne aşezăm puţin, să mă asigur că eşti bine. O conduse la banca de sub copacul singuratic din faţa grajdurilor. Te rog, permite-mi să mă prezint. Sunt lordul Kendall Goswick, domniţă, la dispoziţia dumitale. Aş putea să-ţi aflu numele?

Roşind, ea răspunse:

— Amanda.

— *Eşti* bine, da? Te rog, vreau să fiu sigur.

— Sunt bine. A fost vina mea, nu m-am uitat pe unde merg.

Cu un zâmbet şmecheresc, el spuse:

— Consider că a fost un adevărat noroc. Eşti aici pentru a cumpăra un nou cal? Baldwin are un stoc remarcabil.

— Da, pentru ziua de naştere a fratelui meu.

— Înseamnă că iubeşti caii la fel de mult ca mine!

— Ei bine, de fapt a fost ideea cumnatei mele, dar da, aşa este, cum să nu iubeşti caii? Amanda îi zâmbi, însă în sinea ei gemu. Nu-i venea să creadă că tocmai spusese aşa ceva!

Capitolul 9

Devin se uită ţintă în urma fetei care fugise şi rămase cu ochii în aceeaşi direcţie şi după ce ea dispăru din raza lui vizuală. Amanda Locke, foc şi pară cum era, era o privelişte impresionantă. Cu ochii albaştri scăpărând, cu pumnii încleştaţi, cu trupul micuţ încordat, era prea furioasă pentru a asculta explicaţiile Opheliei. Devin nu cunoştea prea multe doamne care să-şi piardă astfel cumpătul pentru niciun motiv – de fapt se putea gândi la una singură.

După câteva momente Ophelia pocni din degete în faţa lui pentru a reuşi să-i atragă atenţia. El începu să râdă de sine însuşi, dar se opri şi privi înspre Ophelia. Nici ea nu părea prea bine dispusă, ci mai degrabă supărată şi tristă, deopotrivă.

— Probabil ar fi trebuit să o avertizezi, spuse el cu un zâmbet amuzat.

— Nu, am vrut întâi să mă asigur că eşti disponibil înainte să deschid subiectul acesta cu ea.

El ridică din umeri.

— Ei bine, înţelegi ce vreau să spun? În loc să recunoască faptul că abordează greşit problema găsirii unui soţ, se supără.

Ophelia ţistui.

— Oricine s-ar fi supărat auzind cele spuse de tine.

— Sunt primul care recunoaşte că nu ar fi trebuit să audă ce am spus, dar adevărul nu este întotdeauna drăguţ.

— Adevărul poate fi prezentat în nenumărate feluri, unele care nu includ batjocura, dar primele impresii nu sunt întotdeauna corecte, şi, din câte se pare, ai judecat-o greşit pe Mandy. Aş fi spus că tu, mai ales, nu ai judeca atât de repede pe altcineva.

Era certat? De data aceasta chiar râse.

— Nu vrea ajutorul meu, iar eu nu am chef să conduc vreun bărbat la abator azi. Aşa că mai bine să convenim că sarcina asta este una imposibil de dus la capăt.

— Ceea ce spui sună ca şi cum ai crede că este o cauză pierdută. Nu e aşa, să ştii. Doar că încă nu a întâlnit

bărbatul potrivit. Dar aici ai fi intervenit tu, găsind acest bărbat potrivit. Aşa că mai bine păstrează asta, spuse Ophelia, trântindu-i săculeţul în piept. Gândeşte-te puţin! Dacă după o săptămână sau două nu găseşti niciun astfel de bărbat pe care ea să nu-l fi întâlnit încă, asta e.

Amanda Locke avea nevoie de mult mai mult ajutor, dar Devin spusese deja asta. Dacă doamna voia în continuare să arunce banii pe apa sâmbetei, el nu avea de gând să renunţe şi a doua oară la cadou.

— Foarte bine, spuse el.

— Oh, şi dacă te mai întâlneşti cu soţul meu, te rog nu-i spune că te-am angajat.

— A spus că va veni să-şi caute un cal nou, aşa că poate ar fi bine să iei calul acasă astăzi şi să-i oferi cadoul mai repede. Dar de ce nu vrei să ştie despre cealaltă afacere?

Ea oftă.

— Am abordat aseară subiectul angajării tale pentru a o ajuta pe Amanda. A fost oripilat de această idee, mi-a spus să nu mă gândesc la aşa ceva. S-a gândit că sora lui ar fi îngrozită să audă despre un asemenea plan, şi a avut dreptate în legătură cu asta, după cum tocmai ai văzut.

— Ţi-a interzis să faci aranjamentul acesta, nu-i aşa?

Ea aprobă din cap, cu o mică tresărire.

— Şi crede că-l ascult.

— Nu ţi-e teamă că sora lui îi va spune, la cât e de furioasă?

— Mă voi strădui din răsputeri să o conving că nu ar fi o idee bună.

— Dar nu eşti deloc îngrijorată de faptul că-i trădezi încrederea?

Ea clipi.

— Nu fac aşa ceva – oh, crezi că ordinul lui reprezintă ultimul cuvânt în această discuţie? Aproape că izbucni în râs, iar Devin îşi dădu seama că abia se abţinea. Nu, nu este aşa. Avem un mariaj de felul celor pe care încerci tu să le aranjezi, plin de fericire. Încerc să-i ajut sora. Ar fi făcut la fel dacă nu s-ar fi temut că Mandy l-ar învinui pentru

asta. Dar chiar şi tatăl lor a concluzionat că este nevoie de un plan nou în acest moment, iar seara trecută a stat de vorbă cu una dintre peţitoarele pe care le cunoaşte.

Devin râse.

— Înseamnă că nu ai nevoie de mine.

— Dimpotrivă, nu ştiu rezultatul conversaţiei dintre duce şi peţitoare, însă nu cred că poate ajuta. Eu, pe de altă parte, cred că tu poţi fi de folos, altfel nu te-aş fi întrebat. Abordarea ta este inovativă. Tu treci dincolo de suprafaţă şi te asiguri că perechea pe care o aduci împreună va rezista.

El o privi cu scepticism în timp ce o conducea în biroul său din spatele grajdului, pentru a încheia prima afacere.

— Vrei să livrez armăsarul astăzi la reşedinţa voastră din Londra?

— Nu, sărbătorim toate zilele de naştere la Norford, iar ziua lui Rafe nu este decât luna viitoare. Întreaga familie se va reuni la conacul de la ţară pentru a sărbători. Notă adresa şi data pentru Devin. Mă voi gândi la ceva pentru a fi sigură că Rafe amână cumpărarea unui cal până atunci.

— Cum doreşti.

Devin aşteptă până când ea puse bine chitanţa şi până când ajunseră în partea din faţă a grajdului, înainte de a-i aminti:

— Ştii, i-am dat cumnatei tale un sfat bun. Ea s-a supărat şi, aşa cum ai spus, şi-a scos colţii. Acum, după ce a auzit, mai degrabă m-ar scuipa decât să accepte să lucreze cu mine pentru a-şi atinge scopul.

— Este pur şi simplu sensibilă la acest subiect, iar asta este de înţeles. Toate prietenele ei şi-au găsit soţi. Ea este singura rămasă fără unul.

— Ceea ce dovedeşte doar că este prea pretenţioasă, spuse el printre dinţi, în timp ce deschidea uşa grajdului pentru Lady Ophelia.

— Te-am auzit, dar nu sunt de acord. Ai spus-o chiar tu, întâi trebuie să existe atracţie, şi… Ophelia se opri, aruncând o privire afară. Oh, se pare că cerinţa aceasta a fost deja îndeplinită. Cine este tânărul acela arătos care stă

lângă Amanda, vorbindu-i plin de entuziasm? Pare destul de încântată de el.

— Kendall Goswick, conte de Manford, răspunse Devin, surprins să-l vadă pe Kendall acolo. Îmi este client de când a ajuns la vârsta majoratului, anul trecut, şi a scăpat de sub tutelă. Este un iubitor de cai. Dacă nu o convingi pe Amanda să încerce din nou să călărească, nu e pentru ea.

— Adevărat?

— Adevărat. Kendall îşi petrece în şa cea mai mare parte a zilei, chiar şi atunci când nu este nevoie! Nu doar că iubeşte caii, are o mică obsesie pentru ei şi nu se dă în lături să caute noi exemplare peste graniţă, acum că are controlul asupra banilor săi. Probabil că tocmai s-a întors din Irlanda. S-a dus acolo acum câteva săptămâni, să cumpere o iapă despre care a auzit.

Fuseseră observaţi. Kendall îl salută cu voioşie pe Devin şi veni să o cunoască pe Ophelia. Devin făcu onorurile. Amanda nu mai părea deloc furioasă atunci când li se alătură. Nu părea să-şi poată desprinde ochii de la tânărul domn.

— Ai avut o călătorie reuşită? îl întrebă Devin pe Kendall.

— Într-adevăr! Vei fi uimit să vezi iapa aceasta, Devin, şi da, încă poţi avea primul mânz. O aduc la primăvară pentru… ăăă…

— Desigur, spuse Devin, scutindu-l pe tânăr să mai roşească menţionând împerecherea în compania doamnelor.

Kendall îi spuse Opheliei:

— Trebuie să fiţi însoţitoarea lui Lady Amanda? Tocmai voiam să o întreb dacă i-ar face plăcere să o însoţesc la o plimbare călare într-o dimineaţă, poate în Hyde Park? Am auzit că au piste de călărie acolo, deşi încă nu am fost în oraş, să aflu mai multe. S-ar putea, Lady Ophelia?

Zâmbetul dispăru de pe faţa Amandei. Devin observă că se crispase uşor la auzul acestei propuneri. Desigur că

nu putea răspunde afirmativ când nu călărea!

Însă înainte ca tânărul să observe reacţia Amandei, Ophelia spuse repede:

— De ce nu veniţi la ceai în cursul săptămânii, şi vom putea discuta despre asta. Sunt sigură că fratele ei, Rafe, ar fi încântat să vă cunoască.

— Desigur, ce nătărău sunt, să începem cu începutul! fu de acord lordul Kendall.

Mai vorbiră puţin, Kendall primi adresa casei Opheliei, iar apoi tânărul se aplecă şi sărută mâna Amandei la despărţire, făcând-o să roşească şi să zâmbească din nou.

Odată ajunse înapoi în trăsură, Ophelia spuse pe un ton triumfător:

— Vezi, ştiam că Devin Baldwin are să fie de ajutor!

— Nu *el* a aranjat întâlnirea, începu Amanda tăios, apoi oftă. Mulţumesc pentru că m-ai salvat. Nu m-am putut gândi la niciun răspuns atunci când lordul Kendall a menţionat plimbarea călare.

— Asta s-ar putea să fie o problemă, spuse Ophelia cu grijă. Sau mi s-a părut doar că-ţi place tânărul conte?

Amanda râmji.

— A fost atât de evident? Ce ar putea să nu-mi placă la el? Şi frumos, şi fermecător.

— Dar este un iubitor de cai şi un călăreţ pasionat.

— Este?

— Da, după spusele lui Devin aşa este. Aşa că nu sunt surprinsă că, în loc să îţi ceară voie să te viziteze, te-a invitat să călăreşti cu el. Ai înţeles ce voia să spună, nu?

— Ce?

— Că vrea să fie sigur că iubeşti caii la fel de mult ca şi el. S-ar putea ca aceasta să fie o cerinţă obligatorie pentru o eventuală soţie.

Amanda se prăbuşi pe locul ei.

Ophelia o certă cu îngăduinţă.

— Nu renunţa! Am fost asigurată astăzi că, dacă ai avea parte de instructajul corect, ai putea reveni în şa şi chiar ţi-ar putea plăcea. Vei putea călări cu tânărul conte prin parc cât ai zice peşte.

Dar frica o cuprinsese deja pe Amanda, care spuse pe un ton plin de speranţă:

— Dar poate că nu este o cerinţă obligatorie. Ar fi bine să aflăm asta înainte să risc să-mi rup din nou gâtul.

Ophelia ţistui.

— Asta ar însemna să amâni o nouă întâlnire cu contele de Manford, sau atunci când va veni la ceai va trebui să refuzăm invitaţia sa, pentru că nu ai început imediat lecţiile de călărie. S-ar putea să nu-l mai vezi niciodată dacă trebuie să-i spun aşa ceva. Amanda îşi muşcă buza de jos, ceea ce o făcu pe Ophelia să adauge: serios, Mandy, nu va fi cazul de accidente cu instructorul potrivit.

— Cu Baldwin, vrei să spui? Amintindu-şi din nou de el, Amanda spuse: Pheli, nu ar fi trebuit niciodată să încerci să-l angajezi, şi este foarte bine că a refuzat.

Ophelia se feri să menţioneze că Devin nu refuzase în cele din urmă. Nu avea sens să discute acest subiect când se părea că nici măcar nu mai era necesar! Aşa că spuse doar:

— Am vrut să ajut. Omul are clienţi din toată Anglia, bărbaţi pe care nu i-ai întâlni altfel şi care ar putea fi exact ceea ce cauţi. Ca lordul Kendall, de exemplu. Cine ar fi ghicit că vom întâlni pe cineva ca el astăzi, aici? Eşti gata să renunţi la el doar din cauza fricii pe care ai putea-o depăşi uşor? Cei mai mulţi bărbaţi iubesc călăria. Celor mai multor soţi le place să călărească alături de soţiile lor. Ştii doar, călăresc cu Rafe în fiecare dimineaţă când suntem la ţară. Este distractiv, este palpitant, iar uneori ne întrecem, deşi probabil nu voi mai câştiga aceste curse după ce-i voi dărui noul armăsar!

— A fost de acord Baldwin să mă înveţe să călăresc?

— Nu, dar sunt sigură că poate fi convins. *El* a fost cel care a spus că ar fi simplu.

Capitolul 10

— Am uitat să pomenesc asta ieri când am ajuns, dar domnişoara Hillary se căsătoreşte.

Devin aruncă o privire în sus şi îl văzu pe Reed sprijinindu-se de un stâlp, privindu-l cum îşi înşeua armăsarul pentru drumul înapoi spre Londra.

— Nu am mai auzit numele ăsta de secole, replică Devin. Sunt surprins că a aşteptat atât de mult. Au trecut aproape doi ani de când am plecat din Lancashire.

Reed oftă uşurat.

— Nu te deranjează, deci? M-am gândit că s-ar putea, de vreme ce păreai să o curtezi – neoficial, desigur.

Devin clătină din cap.

— Nu o curtam, mă bucuram doar, ocazional, de compania ei.

Fusese totuşi atras de Hillary. Doar că nu o iubea şi nu s-ar fi putut căsători cu ea, chiar dacă ar fi vrut. Încercase să o facă să înţeleagă de la bun început că nu ar fi putut fi altceva decât prieteni. Se temea însă că ea sperase totuşi că puteau fi mai mult decât prieteni, de aceea aşteptase atât de mult înainte să accepte propunerea altui bărbat. Spera că era fericită acum. Nu ar fi fost niciodată fericită cu el odată ce ar fi aflat adevărul despre el.

Pentru a dovedi că nu avea niciun fel de regrete, Devin adăugă pe un ton lipsit de grijă:

— Bucătăreasa mamei ei era cea mai bună din ţinut! Adevărul e că asta mă ademenea mereu la casa lor.

Reed râse şi replică, cu o scânteie de amuzament în ochi:

— Ei bine, doamnele care au venit azi-dimineaţă în vizită sunt încântătoare, suficient de frumoase pentru a face un bărbat să uite oricare altă femeie întâlnită vreodată!

Devin chicoti.

— Ai observat asta, aşadar?

— Cea căsătorită m-a dat pe spate. Nu-mi aduc aminte să mai fi fost vreodată atât de uluit de frumuseţea unei femei.

— Lady Ophelia pare să aibă acest efect asupra celor mai multor bărbaţi – cel puţin la prima vedere. Dar a fost o vizită profitabilă.

Chiar şi lordul Goswick a reuşit să mă convingă să-i vând un mânz înainte să plece.

— Se pare că-ţi surâde în sfârşit norocul, spuse Reed cu un rânjet.

— Înclin să fiu de acord. De fapt mă simt foarte bine după ziua de azi. Începusem să mă îngrijorez, după toate piedicile de până acum. O ciudăţenie a fost suficient de rea, dar două în numai câteva săptămâni?

Umorul lui Reed se evaporă.

— Ştiu. Încă nu sunt convins că pierderea celor trei mânji şi a iepei s-a petrecut din cauza neglijenţei unui fermier. Însă moartea armăsarului în mijlocul cursei… ei bine, lucrurile acestea se mai întâmplă. Cât despre fânul stricat care ar fi putut ucide toate iepele… nu ar fi fost doar un ghinion, ar fi fost ceva ce ar fi putut pune capăt fermei tale.

— Cel puţin ai fost aici în acea zi şi ţi-ai dat seama că ceva era în neregulă.

Fusese un adevărat tur de forţă să retragă tot fânul ce fusese distribuit în cele trei grajduri. Prima iapă care îl mâncase murise, la fel şi mânzul ei. Celelalte îşi reveniseră, dar ambele îşi pierduseră mânjii a doua zi. Fermierul care livrase fânul jurase că nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Nici Devin nu mai văzuse. Dar fânul avusese un miros puţin ciudat, aşa că fusese evident că ceva îl contaminase înainte de sosire, însă nimeni nu-şi putuse da seama despre ce era vorba.

— Dar abia cumpărasem armăsarul acela atât de promiţător, spuse Devin supărat, încă deranjat de moartea acestuia. Ar fi încă în viaţă dacă nu aş fi fost atât de nerăbdător să-l testez în cursa aceea lipsită de importanţă.

— Nu a fost vina ta. Nu-i cunoşteai valoarea, trebuia să-l testezi înainte să-l împerechezi.

— Era în frunte, ştii, ar fi putut câştiga uşor. Ţi-am pomenit de asta?

Însă tocmai atunci se întâmplase absurdul – animalul căzuse pur şi simplu mort. Inima lui cedase, aceasta fusese părerea generală. Nu era ceva nemaiauzit, deşi se întâmpla rar unor cai atât de tineri. Pur şi simplu ghinion, din nou. Cel puţin călăreţul supravieţuise căzăturii.

— Am stat cu ochii pe băieţii de aici, doar pentru a fi sigur, spuse Reed. Însă par să fie cu toţii muncitori harnici şi de treabă.

— N-aş fi crezut altceva, dar ai dreptate, nu strică să verificăm, pentru orice eventualitate. Mă bucur că ai fost de acord să-ţi prelungeşti şederea de data asta. Apreciez lucrul ăsta mai mult decât crezi.

Reed râse.

— Nu o pot da pe Amelia jos de pe poneiul acela suficient de mult încât să-i duc acasă. Iar soţia mea nu se supără. De fapt, este încântată să aibă suficient timp să cureţe de sus până jos casa aia veche.

Devin chicoti.

— Casa aia stă să se prăbuşească. Dar cel puţin va fi curată lună.

Prietenii buni erau o adevărată binecuvântare, se gândi Devin în timp ce călărea înapoi spre Londra. Însă ziua aceasta fusese evident un moment în care norocul se întorsese. Nu doar că vânduse doi cai, ci câştigase încă două sute de lire fără să facă nimic – deocamdată. Dar aşa putea cumpăra material genetic de calitate pentru ferma sa, ori chiar armăsarul de rasă, ale cărui calităţi le cunoştea prea bine, pentru care nu crezuse niciodată că avea să strângă banii. Sau putea repara în sfârşit casa pe care o cumpărase odată cu proprietatea. Mai mult, îi fuseseră promise alte patru sute de lire dacă reuşea să-i găsească un soţ acelei domnişoare temperamentale.

Rezultatul acesta nu era deloc sigur. Ar fi putut fi. Dacă Amanda Locke ar fi călărit, cele şase sute de lire ar fi fost cel mai uşor câştig din viaţa lui. Chiar avusese o discuţie amănunţită cu Kendall în această după-masă, pentru a vedea ce altceva îl mai interesa pe acesta în afara cailor. Se părea că nimic. Însă Devin îşi dăduse deja seama

de asta. Aşa că, în ciuda interesului aparent al Amandei în privinţa tânărului lord, lucrurile nu aveau să meargă deloc dacă nu era dispusă să urce din nou în şa.

Însă tot se simţea mândru că fusese angajat de viitoarea ducesă de Norford. Acest lucru avea să se dovedească fie un noroc incredibil, dacă lucrurile ieşeau bine, fie un ghinion, în caz că eşua. Această a doua opţiune îl îngrijora puţin. Putea pune capăt acestei afaceri secundare. Deşi nu fusese ceva plănuit, norocul său în a găsi perechile potrivite îl ajutase să-şi finanţeze ferma. Iar acum, că era angajat de către cei mai bogaţi londonezi, această afacere secundară putea ajunge să fie mai profitabilă decât ferma în sine.

Ar fi preferat să nu renunţe la această activitate. Ceea ce începuse aici, cu ferma sa cea nouă, era mult mai interesant şi mai provocator decât să aibă grijă de ferma din Lancashire pentru unchiul său, şi-i oferea un scop în viaţă. Nu fusese nefericit muncind în Lancashire, având în vedere cât de mult iubea caii, dar lucrurile nu mai fuseseră la fel după ce Donald şi Lydia se mutaseră la Londra.

El nu ştiuse că plănuiau acest lucru de mult timp şi că aşteptaseră doar ca el să termine şcoala pentru a-i împărtăşi planurile lor.

— Nu vreau să crezi că te abandonăm, departe de noi acest gând, îi spusese Donald la câteva săptămâni după ce se întorsese acasă de la şcoală. Dând din mână pentru a sublinia cele spuse, adăugase: Toate acestea vor fi ale tale într-o zi, de vreme ce eşti moştenitorul meu. Acum că ai terminat şcoala, eşti suficient de mare pentru a prelua conducerea.

Donald îl adoptase după ce mama lui Devin murise, pentru ca acesta să ducă mai departe numele familiei. Era ironic, dacă se gândea că probabil nici nu şi-ar fi cunoscut aceşti membri ai familiei dacă tatăl său nu l-ar fi vrut îndepărtat din casa în care Devin îşi trăise copilăria. Mama lui cu siguranţă nu menţionase niciodată existenţa unui frate decât în ziua în care acesta apăruse în pragul uşii, iar ea îl eliminase din viaţa ei.

Devin nu vorbise niciodată despre aceste lucruri cu unchiul său. După moartea mamei lui, nu-i mai venise deloc să vorbească despre ea. O urâse pentru că murise. Apoi fusese trimis la şcoală, la una elegantă, şi toate întrebările prea dureroase fuseseră îngropate.

Asta până în ziua în care Donald îi spusese că-i lăsa ferma, adăugând:

— Mama ta ar fi atât de mândră de tine!

Menţionarea mamei sale deschisese zăgazul.

— Ai repudiat-o, nu-i aşa? De aceea nu mi-a spus nimic despre tine până în ziua în care ai venit la Londra după mine?

— Nu, doar ne-am certat. Acum nu mai contează.

Fusese evident că unchiul lui nu dorea să vorbească despre acest subiect nici măcar atunci. Însă amărăciunea lui Devin revenise, iar toate acele întrebări pe care nu le pusese niciodată ieşiră din nou la suprafaţă.

— Nu crezi că sunt suficient de mare să aud că sunt un bastard?

— Dar nu eşti! încercă Donald să insiste, însă culoarea îi dispăruse din obraji şi nu-l putuse privi pe Devin în ochi atunci când continuă: s-a căsătorit cu tatăl tău. Doar că el a murit când erai mic.

— Un bărbat al cărui nume nici măcar nu mi-l amintesc, deoarece ea a refuzat mereu să vorbească despre el? A fost inventat de ea? Sau de tine?

Donald oftase, se aşezase şi închisese ochii. Avea în jur de cincizeci şi cinci de ani atunci, deşi arăta mai în vârstă. Părul blond era presărat din plin cu fire albe, ochii albaştri erau aidoma ochilor surorii lui, pielea îi era ridată şi umerii căzuţi. Nu doar că toată viaţa crescuse cai, ci îi şi antrenase, îi îngrijise, îi hrănise, îi tratase ca şi cum ar fi fost copiii lui, copii pe care nu-i avusese niciodată. Îşi împărtăşise toate cunoştinţele despre cai cu băiatul pe care îl primise în casa sa cu atâţia ani în urmă.

Devin nu crezuse că unchiul său avea să mai spună vreun cuvânt, arătase prea îndurerat. Devin ar fi vrut să renunţe la subiect din acest motiv. Îşi iubea unchiul.

Bărbatul fusese bun şi iubitor cu el.

— Sora mea avea perspective atât de bune, spusese Donald în cele din urmă, cu amărăciunea răzbătându-i în voce. A primit trei cereri înainte chiar să ajungă la vârsta măritişului, una din partea unui viconte. Dar s-a îndrăgostit de un bărbat din Londra, pe care nu-l putea avea, iar tu ai fost rodul acelei relaţii. Când a refuzat să vină acasă, i-am spus nişte lucruri pentru care nu m-a iertat niciodată. Am lăsat mândria să aibă întâietate în faţa iubirii, şi regret până în ziua de azi. Da, am lăsat să se înţeleagă că s-a căsătorit şi că soţul ei a murit imediat după naşterea ta. A fost atât de furioasă pe mine, încât a refuzat să folosească numele pe care îl inventasem pentru el, deşi a folosit povestea, spunându-le însă tuturor că prefera numele ei de fată, de vreme ce nu fuseseră căsătoriţi atât de mult timp.

Cuvintele unchiului său stârniseră în Devin o amintire de mult pierdută.

— Mi-a spus odată: „Nu ştii ce înseamnă să iubeşti în felul acesta. Sper să nu afli niciodată”. O întrebasem despre tatăl meu în ziua aceea. Asta a fost scuza ei pentru a nu vorbi despre el. Dar vorbea, de fapt, despre tatăl meu adevărat, nu-i aşa?

— Nu ştiu, cu adevărat nu ştiu, Dev. Nu mă îndoiesc că l-a iubit. Cred că de aceea nu a vrut să se întoarcă acasă. Voia să fie lângă el, chiar dacă el nu voia – nu putea să se căsătorească cu ea.

— Lordul Wolseley, afurisitul de proprietar?

Ochii lui Donald se deschiseseră brusc, auzind ura din vocea lui Devin.

— Wolseley? A fost un prieten de-al mamei tale, da, dar nu a fost proprietarul casei. Casa aceea era a ei. Tatăl tău i-a dăruit-o.

— Atunci de ce spunea… lasă, nu contează, a fost doar o minciună, evident, prin care să explice numeroasele lui vizite nocturne. El *a fost* iubitul ei! M-a trimis de acolo din cauza lui!

— Devin, nu, nu este adevărat. Te-a trimis deoarece începeai să pui întrebări, iar ea credea că eşti prea tânăr

pentru a primi răspunsuri. Când m-a chemat să te iau, mi-a spus ce ai crezut, în mod eronat, şi că voia să-ţi dea explicaţii despre tatăl tău după ce creşteai mai mare. Nu ştiu dacă l-a iubit pe Wolseley, dar sunt sigur că l-a iubit pe tatăl tău. Nu mi-a spus niciodată cine era. Se temea că aş fi încercat să-l ucid, ceea ce probabil aş fi făcut. El a plătit pentru educaţia ta, să ştii. Aş fi putut-o face eu. Aproape că am aruncat scrisoarea anonimă pe care am primit-o, în care spune că întreaga ta şcolarizare fusese deja plătită şi în care am găsit numele şcolii care te aştepta deja.

— De ce nu ai făcut-o?

— Pentru că nu voiam să-ţi fac rău ţie doar pentru că-l uram pe el. Iar mătuşa ta m-a convins că era cel mai bun lucru pentru tine. Ceea ce ai fi învăţat acolo şi oamenii pe care i-ai fi întâlnit ţi-ar fi permis să accezi în cele mai înalte straturi ale societăţii. Dacă e să fiu cinstit, am simţit că-ţi datorează cel puţin atât. De vreme ce nu a dorit să joace vreun alt rol în viaţa ta.

Devin tot nu credea că Lawrence Wolseley nu era tatăl său. Mama lui îl minţise. De ce să nu-şi fi minţit şi fratele? Totul pentru a-l proteja pe nemernicul pe care îl iubise atât de mult, încât îşi abandonase familia pentru el, *întreaga* familie. Cândva avea să-l înfrunte pe Wolseley. Dar nu dorise să-şi supere şi mai mult unchiul atunci pe marginea unui subiect care nu avea nicio finalitate – atunci.

Timp de cinci ani se implicase atât de mult în gestionarea zilnică a fermei lui Donald, încât nu prea avusese timp să se gândească la problemele rămase nerezolvate. Nu doar că Donald îi lăsase totul lui, dar el şi Lydia se mutau cu totul din Lancashire! Doreau să călătorească puţin înainte să îmbătrânească şi mai tare, şi lipsiseră trei ani făcând acest lucru. Dar Lydia voia, de asemenea, să mai trăiască în oraşul în care se născuse şi în care crescuse, în Londra. Toate vechile ei prietene erau încă acolo şi o imploraseră ani în şir să-şi aducă talentul cu ea înapoi în oraş. La ţară se ocupase în principal cu creşterea câinilor, dar de fapt excela şi în privinţa dresajului acestora, iar aptitudinile ei erau la mare căutare în Londra.

Iar Donald se apucase de pictură!

Mătuşa şi unchiul lui locuiau în Londra de patru ani de-acum – Devin fusese aici doar jumătate din acest timp – şi erau fericiţi, mai ales acum că Devin aproape că locuia din nou cu ei. Acesta era adevăratul motiv pentru care nu reparase încă locuinţa de la fermă.

Casa din oraş a unchiului său era poziţionată în capătul vestic al Jermyn Street, nu departe de St. James Square, la sud de Piccadilly, care făcea legătura cu Bond Street, aşa că traseul lui zilnic către şi dinspre fermă nu era lung.

Îşi duse singur calul în grajdul din colţ, mai degrabă decât să lase pe unul dintre servitorii lui Donald să facă acest lucru. Era o stradă atât de liniştită şi de plăcută, încât îi făcea plăcere scurta plimbare, chiar şi atunci când copacii erau desfrunziţi, ca acum.

Se opri pe treptele care duceau la intrarea principală a casei, privind în direcţia clădirilor din apropiere, unde se găsea fosta casă a mamei sale, şi gândindu-se din nou la ea. Nu mai pusese niciodată piciorul în acea casă, nu-şi dorise. Toată mobila fusese vândută, iar lucrurile personale ale mamei lui fuseseră împachetate şi depozitate în podul casei din Lancashire. Nu se uitase niciodată prin acele cufere. Frumoasa lui mamă avusese doar douăzeci şi şase de ani atunci când murise. S-ar fi putut căsători din nou şi ar fi putut duce o viaţă normală. Dar nu o făcuse, nu atâta vreme cât fusese încă îndrăgostită de nemernicul acela de Wolseley. Devin nu înţelegea de ce, nici măcar în ziua de azi. Dragostea, scuza ei, nu era un motiv suficient pentru a-şi distruge viaţa. Poate deoarece Wolseley o întreţinuse în lux. Avusese servitori, haine elegante, bijuterii. Reuşise chiar să facă economii, pe care Donald i le transmisese lui. Nu refuzase. Moştenirea aceea îi permisese să pună pe picioare noua fermă, care acum se întreţinea singură. Iar acum avea o multitudine de animale care erau proprietatea lui. Nu trebuia să le păstreze pe toate pentru împerechere, aşa că avea în sfârşit ceva profit. În plus, primise un cadou neaşteptat, în persoana Opheliei Locke.

Devin o găsi pe mătuşa lui în salon. Ea avea cu zece ani mai puţin decât Donald şi arăta încă bine, fără niciun fir gri în părul negru. Avea două musafire, deşi una din ele era probabil o clientă, judecând după câinele pe care îl ţinea în braţe, ezitând să-l lase jos, printre toţi ceilalţi câini din încăpere. Deşi Lydia avea şi alte pasiuni, creşterea şi dresarea câinilor erau ocupaţiile ei preferate, aşa că prin casă puteai găsi mereu cel puţin jumătate de duzină de căţei şi câini. Trei dintre ei şedeau la picioarele ei, altul era încovrigat pe un colţ de canapea, iar doi din cei mai tineri se luptau pe nişte resturi de dantelă găsite pe undeva prin casă. Cealaltă musafiră, o femeie mai tânără, era aplecată şi se distra văzând lupta celor doi căţei.

Lydia se ridică în picioare.

— Devin, lasă-mă să ţi le prezint pe Lady Brown şi pe fiica ei, Jacinda. Tocmai plecau, dar Jacinda a pomenit că te cunoaşte.

Devin nu o recunoscu pe tânără, dar nu o făcu să se simtă stingherită, spunând acest lucru.

— Mă bucur de cunoştinţă, doamnelor, replică el, cu o uşoară plecăciune.

Jacinda se îndreptase acum şi-i zâmbi uşor. Mai înaltă decât mama ei, subţire, era destul de drăguţă cu părul ei blond şi ochii căprui, aşa că el ştiu că nu ar fi uitat-o dacă s-ar fi întâlnit cu adevărat înainte. Suficient de tânără pentru a fi una din debutantele acestui sezon, avea o sclipire curioasă şi senzuală în ochi în timp ce-l privea. Devin nu s-ar fi aşteptat ca o debutantă să privească în acest fel un bărbat.

Mama ei era nerăbdătoare să plece şi spuse, în timp ce se îndrepta spre uşă:

— Mulţumesc încă o dată, Lydia. Voi ţine minte să-i tai mai des ghearele de acum încolo.

Devin rămase uluit, până când îşi dădu seama că femeia vorbea despre câine, nu despre fiica ei!

Fiica sa trecu pe lângă el puţin prea aproape, urmându-şi mama.

— Păcat că nu te-ai întors mai repede acasă, şopti ea.

El încerca mereu să fie politicos cu clientele mătuşii lui, dar de data aceasta putea face o excepţie. Fata aceasta era în mod evident o provocatoare, genul de care se ţinea la distanţă.

— De unde mă cunoşti, întrebă el direct.

— Nu te cunosc. Dar am auzit atâtea despre infamul Cupidon, încât pare că ne-am întâlnit deja!

— Jacinda, vino, strigă Lady Brown de pe hol.

Jacinda oftă.

— Sper să ne întâlnim la balul familiei Hammond. Voi rezerva mai mult de un dans pentru dumneata, ca să ne cunoaştem mai bine.

Pauza făcută fusese puţin prea lungă. Devin clătină din cap.

— Mă îndoiesc foarte mult că asta se va întâmpla. Du-te acum, mama dumitale te aşteaptă.

Ea zâmbi, apoi ieşi din încăpere unduindu-şi şoldurile. Devin îşi dădu ochii peste cap.

Lydia reveni un moment mai târziu, râzând şi comentând:

— Lady Brown a crezut că sunt veterinar! Dar tot am reuşit să o ajut. Bietul ei câine şchiopăta, deoarece nu i-a tăiat niciodată ghearele. Oh, înainte să uit, azi uşierul a avut mult mai mult de lucru decât de obicei.

— Am observat teancul de invitaţii de la intrare.

Lydia îi oferi un zâmbet încântător.

— Nu sunt surprinsă. Uite cât de frumos te-ai făcut! Probabil toate amfitrioanele din oraş te plac. Te întâlneşti cu cineva despre care ar trebui să ştiu?

Devin aproape că izbucni în râs. Mătuşa lui ar fi fost încântată dacă s-ar fi căsătorit şi i-ar fi oferit nişte nepoţi. În mod ciudat, nu vedea faptul că era un copil nelegitim ca pe un obstacol, dar era de altfel sigură că acest aspect nu avea să iasă la lumină. Se asigurase de acest lucru, împreună cu Donald. Dar nu ştiau că, deşi lui nu-i păsa de ce credeau cei mai mulţi oameni, nu putea păstra aceeaşi atitudine şi în cadrul unei căsătorii. Cu toate acestea, se aşteptau să se căsătorească şi să ducă numele familiei mai

departe. El însă nu putea face acest lucru, nu fără a găsi o femeie căreia să nu-i pese ce fusese mama lui.

— Cupidon e cel care primeşte toate aceste invitaţii, mătuşă Lydia.

Ea îşi dădu ochii peste cap. Mătuşa şi unchiul lui râseseră amândoi copios atunci când le povestise despre porecla pe care o primise.

— Nu crede asta, spuse ea. Eşti un celibatar căutat, *asta* îţi aduce toate aceste invitaţii. Sper că mi-ai urmat sfatul şi ţi-ai comandat nişte ţinute formale pentru sezon. Două din invitaţiile din teancul acela sunt pentru baluri.

La naiba, uitase cu desăvârşire. Nu avea niciun rând de haine elegante de seară.

— Am fost ocupat. Mă tem că mi-a scăpat din minte.

Ea icni.

— Devin!

Capitolul 11

Amanda se strecura afară din casă în vârful picioarelor. Desigur că tatăl ei alesese tocmai acel moment să iasă din birou, aşa că o observă îndreptându-se către uşă.

— Unde pleci, draga mea?

Nu-i putea spune! Dacă misiunea ei eşua, trebuia să o recunoască, iar asta nu-i convenea deloc. Aşa că fără să mintă propriu-zis, menţionă celălalt lucru pe care plănuise să-l facă mai târziu în cursul zilei.

— Vreau să fac o plimbare cât mai este soare. Vreau să merg în vizită la casa lui Lilly, să le spun lui Rebecca şi Rue că m-am întors acasă pentru câteva zile. Probabil voi face o oprire şi în oraş, în Norford. Dar mă întorc la timp pentru prânz.

— Invită-i la cină!

— Ce idee bună!

Îi făcu tatălui ei cu mâna şi se strecură pe uşă înainte

ca el să se ofere să o însoţească. Conacul ducal era atât de întins, încât drumul până la grajd putea fi considerat într-adevăr ca o plimbare, aşa că nu minţise! Amprenta mamei ei era încă evidentă în fiecare încăpere de la Norford Hall. Redecorase întregul conac înainte să moară, şi nimeni nu dorise să mai schimbe ceva. Clădirea era atât de mare, încât era destul de uşor pentru oaspeţi să se rătăcească prin ea. Fiecare dintre cele trei aripi separate de la parter dispunea de trei saloane.

Norford Hall. Acesta era locul căruia îi spunea acasă, locul care o umplea de pace şi de un sentiment de împlinire. Familia, servitorii cu care crescuse şi care erau ca o familie pentru ea, atât de multe amintiri! Rafe şi Ophelia locuiau încă aici în cea mai mare parte a anului. Agatha, bunica Amandei, locuia şi ea acolo, deşi îşi părăsea rareori apartamentul. Celor mai mulţi membri ai familiei le displăcea să o viziteze sus, deoarece în camerele ei era mereu prea cald, dar cu toate acestea, o făceau. Agatha nu-şi mai amintea numele nimănui, atât de bătrână era. O confunda mereu pe Amanda cu una dintre numeroasele ei fiice. Pe Amanda nu o deranja, dar nici nu o corecta, pentru că era mai uşor să o lase să creadă asta.

Când Amanda ajunse la grajd, intră şi-l găsi pe bătrânul Herbert acolo unde-i ceruse să o întâlnească. Încă nu-i venea să creadă că avea să facă asta. Dar trebuia!

Pe drumul de întoarcere de la ferma lui Devin Baldwin cu o zi în urmă, Ophelia o dusese pe Amanda direct pe Bond Street şi-i comandase câteva costume de călărie. Amanda nici măcar nu fusese de acord să ia lecţii! Încă se mai gândea la această idee. Nu era ca şi cum nu ar mai fi încercat niciodată să se urce în şa după accident, încă îşi amintea teama copleşitoare pe care o simţise. Poate că fusese prea devreme, când încă durerea aceea îngrozitoare mai era prezentă în mintea ei. Aşa că nu declină oferta Opheliei de a-i cumpăra hainele potrivite – pentru orice eventualitate.

Era încă entuziasmată de întâlnirea ei cu Kendall Goswick. Era primul bărbat de care se simţea atrasă după

mult timp. Foarte atrasă! Nu voia să renunţe la el, aşa cum se exprimase Ophelia doar pentru că se temea să călărească. Sigur că acest fapt nu ar fi fost un impediment în calea unei iubiri gata să înflorească. Dar dacă era, totuşi? Îndrăznea oare să-şi asume acest risc?

La sfârşitul zilei devenise cu adevărat îngrijorată şi concluzionase că trebuia măcar să *încerce* să urce din nou pe un cal. Dar nu avea de gând să apeleze la crescătorul acela înfumurat de cai. Nici vorbă! Aşa că hotărî să se întoarcă la Norford Hall dimineaţă, împreună cu tatăl ei. Petrecerea câtorva zile la ţară împreună cu familia şi prietenii ei avea să-i dea curaj. Îi trimisese un mesaj bătrânului rândaş care îi dăduse lecţii de călărie în copilărie, spunându-i că era gata să încerce din nou. Dacă cineva o putea aduce din nou în şa, Herbert era acela. Nu fusese niciodată altfel decât blând şi răbdător cu ea.

Herbert o aştepta în spatele grajdului. Calul pe care i-l pregătise arăta la fel de bătrân ca şi el. Amanda reuşi să-şi ţină teama în frâu – până când ajunse lângă cal. În acel moment, toate amintirile accidentului o copleşiră din nou – durerea, atât de multă durere.

— O luăm încet, domniţă, spuse Herbert, simţindu-i anxietatea. Nu e nicio grabă.

Ea nu-i răspunse, aşa că el aşteptă în tăcere în timp ce ea privea ţintă calul pe care îl înşeuase pentru ea. Se uita ţintă. Şi începură să o treacă toate apele.

În cele din urmă, el spuse:

— Nu te îngrijora, domniţă. Călăritul nu e pentru toată lumea.

Ea oftă şi se îndepărtă. Nu, nu era pentru toată lumea. Trebuia să-i spună acest lucru lui Kendall Goswick. Iar dacă el îşi pierdea interesul faţă de ea, ei bine, pierderea lui. Sezonul abia începuse! Lordul Goswick nu avea să fie singurul chip nou în Londra în acest an, deşi oricum nu păruse că avea de gând să ia parte la petrecerile sezonului. Dar dacă voia să o vadă din nou, altfel decât călare pe un cal, putea să o facă. În plus, ei pur şi simplu nu-i venea să creadă că şi-ar putea alege soţia pe baza

unei cerinţe atât de stupide, ca ea să călărească. Ophelia îi arătase doar cea mai rea concluzie posibilă; asta nu însemna că avea dreptate.

Într-o stare mult mai bună acum, Amanda se întoarse la Londra cu vărul ei Rupert şi cu soţia acestuia, Rebecca. Rămăseseră încă vreo câteva zile la ţară, pentru a o vizita pe mama lui Rebecca, Lilly. Amanda îi convinsese chiar să o însoţească la cel de-al doilea bal al sezonului, în această seară. Iar prietena ei, Larissa Morrise, trecuse în vizită în această după-masă, în timp ce Amanda se pregătea pentru balul de la familia Hammond, pentru a o pune la curent cu ce se întâmplase în ultimele câteva zile.

La fel ca majoritatea colegelor de şcoală ale Amandei, Larissa era deja căsătorită. Era, de asemenea, însărcinată în vreo cinci luni, aşa că evita petrecerile din acest motiv. Însă îşi vizita zilnic prietenele care erau în oraş, şi, asemenea lui Phoebe, îi plăcea să bârfească. Numele lui Devin Baldwin era încă pe buzele tuturor, din câte se părea, deşi Larissa fu prima care să menţioneze că unele dintre debutantele mai tinere îşi puseseră ochii pe el.

— Mai ales Jacinda Brown, se laudă peste tot că o să-l cucerească.

Amanda îşi privi cu incredulitate prietena, înainte să pufnească.

— Dar e un crescător de cai. Ar fi putut adăuga „şi-i lipseşte cu desăvârşire rafinamentul, şi este nepoliticos până în măduva oaselor”, dar apoi prietena ei ar fi întrebat-o de ce credea aşa ceva, şi ar fi preferat să nu vorbească despre întâlnirea cu el la ferma lui de lângă oraş.

Larissa chicoti.

— Şi? Nu este nimic ieşit din comun, când atât de mulţi nobili au această pasiune. Cai, câini, vor paria mereu pe ceva ce poate participa într-o cursă!

— Dar cine este Jacinda Brown?

— Una din debutantele din acest an, una puţin cam îndrăzneaţă, dacă mă întrebi pe mine. Pretinde că este mai sofisticată decât ar putea fi de fapt. Dar ultimele zvonuri sunt despre vicontele Altone, despre care se spune că-şi va

face prima apariţie londoneză la balul din această seară. Se spune că este cea mai bună partidă a sezonului.

— De ce?

— Ei bine, este frumos *şi* are deja un titlu. Iar tatăl său, un marchiz, este bogat.

— Eşti sigură?

— În ce privinţă?

— Că este frumos?

Larissa chicoti din nou.

— Nu, nu sunt deloc sigură, de vreme ce încă nu l-am întâlnit, să pot vedea singură asta. Repet doar ce am auzit ieri. Dar de obicei zvonurile au o sămânţă de adevăr.

— Iar uneori nu au niciuna. Nu am auzit de el până acum – Amanda se opri şi rânji dintr-odată. Sau am auzit? Numele lui e cumva Kendall Goswick?

Larissa clătină din cap.

— Nu, numele lui e Robert Brigston, dar cine e Kendall Goswick?

— Un tânăr fermecător pe care l-am întâlnit acum câteva zile.

— De ce nu am auzit *eu* de el până acum?

— Pentru că nu cred că a fost încă în Londra. Tocmai s-a întors din Irlanda, unde s-a dus să cumpere un cal. Mi-a povestit totul despre asta.

Şi cam atât, îşi dădu Amanda seama. Doar despre *asta* vorbise atunci când se întâlniseră. Gemu în sinea ei. Probabil trebuia să-l uite – nu, asta nu era deja ceva stabilit.

Amanda spuse:

— Dar nu am auzit până acum de Robert Brigston.

Larissa ridică din umeri.

— Nici eu, dar asta probabil pentru că familia lui locuieşte în nord. Unde era oare? Se încruntă, apoi faţa i se lumină. În Essex, cred. Nu, se poate să fi fost vorba de Kent, sau… nu contează, vei avea ce să-l întrebi atunci când îl vei întâlni, nu? Dar acum este prima oară în Londra, din ce se spune.

Amanda se încruntă.

— Nu este proaspăt ieşit de pe băncile şcolii, nu-i aşa?

Asta l-ar face mai tânăr decât mine!

Larissa se strâmbă.

— Asta-i destul de posibil, dar *el* nu are de unde să ştie. Dar poate că nu este aşa. Poate că a făcut un tur al continentului şi abia a revenit în ţară. Atât de mulţi bărbaţi fac asta, înainte să-şi caute o soţie. Dar în momentul în care am auzit despre el, m-am gândit la tine.

Amanda oftă. Toate prietenele ei se aşteptaseră ca ea să se căsătorească înaintea lor. Fiecare din ele încercase, după măritiş sau după logodnă, să-i găsească şi ei pe cineva potrivit, prezentându-i câte un verişor, un frate sau chiar un unchi tânăr! Sau, aşa cum făcea Larissa, oferindu-i informaţii despre cine părea să fie o alegere potrivită. Ştia că încercau doar să-i fie de ajutor, iar ea le iubea pentru asta. Însă aceste eforturi nu făceau decât să-i întărească convingerea că nu-şi putea găsi singură un soţ. Eşuase. În curând avea să fie o fată bătrână. Era oare prea critică cu propria persoană?

Era foarte posibil. La urma urmei, până când îl întâlnise pe Kendall Goswick, singurul bărbat care îi trezise vreo urmă de interes în ultimii doi ani fusese scoţianul Duncan MacTavish, iar *el* fusese logodit cu Ophelia. Rupseseră logodna o dată, apoi o reluaseră, însă nu ajunseseră niciodată la căsătorie, deoarece el se îndrăgostise de Sabrina Lambert, în timp ce el şi Ophelia îşi dădeau seama că nu se potriveau unul cu celălalt. Toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi întâlnise Amanda nu fuseseră deloc interesanţi – nu, nu era foarte corect. Unii fuseseră frumoşi, ca John Trask sau Farrell Exter. Câţiva fuseseră amuzanţi, făcând-o să râdă din plin, precum Oliver Norse. Oliver fusese atât de prietenos, încât ea păstrase legătura cu el. Dar niciunul nu-i atrăsese atenţia prea mult şi nu-i făcuse inima să tresalte.

Era vina ei! Avea prea multe pretenţii? Avea aşteptări prea ridicate? Ei bine, trebuia să facă ceva în această privinţă, şi încă repede. Cu toate acestea, se presupunea că dragostea apărea pur şi simplu, nu? Crezuse întotdeauna că avea să ştie de la prima întâlnire că-şi găsise perechea. Dar

dacă aşa stăteau lucrurile, se părea că *el* nu se prea grăbea să apară.

Privi din nou către prietena ei şi o întrebă din senin:

— Pentru tine dragostea a apărut dintr-odată?

Larissa râse.

— Dumnezeule, nu, m-a cuprins încetul cu încetul.

— Atunci când ai ştiut?

— Când primul nostru sezon a luat sfârşit şi m-am întors în Kent, şi am descoperit cât de mult îmi lipsea lordul Henry.

— Aşa este, l-ai întâlnit din nou primăvara, nu?

— Da, la o petrecere la ţară. Mi-a cerut mâna înainte de sfârşitul acesteia. Larissa râânji. Şi el îmi dusese dorul, foarte tare.

Amanda oftă pentru sine. Probabil aceasta era problema. Se aşteptase la dragoste la prima vedere, să ştie de îndată că se întâmpla, dar pentru că nu se întâmplase, renunţase la toţi tinerii aceia care poate că i s-ar fi potrivit – la un moment dat. Toate acestea doar pentru că nu se îndrăgostise de vreunul dintre ei conform planificării fanteziste pe care şi-o făcuse singură!

Capitolul 12

Devin privi în jurul sălii de bal, observând persoanele pe care le cunoştea deja. Îi zări pe câţiva dintre clienţii săi şi fu surprins să-l vadă acolo pe Owen Culley. Devin nu s-ar fi aşteptat să-l găsească acolo pe nobilul mai vârstnic, deşi Mabel Collicott şi Gertrude Allen, care erau şi ele destul de înaintate în vârstă, erau de asemenea prezente. Însă ştia de ce participau *ele* la acest bal, precum şi la oricare alt eveniment important al sezonului. Spera că aveau să se ţină departe de Blythe. Fata era suficient de temătoare şi fără să fie nevoită să facă faţă unei persoane agresive ca Mabel.

— Nu te vânzoli atâta, pari agitat, şopti Blythe.

El aproape că izbucni în râs. Blythe era cea agitată, lucru sesizabil în tonul ei aspru. Era singurul moment în care compania ei nu era o adevărată plăcere. Dar Devin nu avea de gând să-i arate acest lucru, făcând-o să roşească. Voia ca ea să strălucească în această seară, dar nu din pricina stingherelii.

Ştia de ce era agitată. Invitaţia la acest bal elegant îi fusese trimisă lui, nu ei, şi fusese prima invitaţie în care se specificase că putea aduce cu el un singur oaspete. Dacă nu ar fi fost aşa, l-ar fi invitat şi pe William, deşi prietenul său pretinsese că avea o altă obligaţie pentru această seară şi chiar întrebase dacă putea împrumuta trăsura lui Donald, de vreme ce Devin şi Blythe aveau să folosească vechea trăsură a familiei Pace.

Slavă Cerului că Blythe fusese pregătită şi nu trebuise să facă rost de o rochie de bal în ultimul moment, aşa cum fusese cazul lui. Nu mai avea să folosească niciodată croitorul *acela.* Dar Blythe îşi avea deja pregătită garderoba pentru sezon, pentru care William era acum dator.

— E al naibii de costisitor să-ţi căsătoreşti sora, se plânsese Will de mai multe ori în ultimele câteva luni.

— Este din cauza hainelor noi, încercă Devin să-i explice neastâmpărul. Sunt inconfortabile, ţepene şi aspre.

Ochii verzi ai lui Blythe se plimbară câteva clipe asupra ţinutei lui, dintr-un postav negru, cu revere de catifea.

— Nu par inconfortabile şi-ţi vin foarte bine.

— Croitorul le-a căptuşit cu lână! Mi-a împuiat capul cu faptul că femeile o folosesc pentru jupoane, aşa că ar fi normal ca şi bărbaţii să beneficieze de un strat suplimentar în timpul sezonului rece. Idiotul naibii!

Era vina lui pentru că fusese nevoit să găsească un alt croitor care să-i facă hainele pe care croitorul lui nu le putuse face într-un timp atât de scurt, şi pentru că oricum plătise deja pentru taxa de urgenţă, nu avusese de gând să cheltuiască şi pentru o lână mai fină. Însă nemulţumirile lui exagerate îşi atinseră scopul. Blythe arăta mult mai relaxată acum, şi părea chiar să-şi reţină un hohot de râs.

El adăugă:

— Şi aş putea adăuga că şi tu arăţi răpitoare în seara asta.

Fata era într-adevăr fermecătoare în rochia ei de bal, albă cu roz. Părul blond, ochii verzi, curbele în locurile potrivite, osatura frumoasă – toate o făceau să arate foarte drăguţă, mai mult decât unele dintre celelalte debutante, deşi nu se putea spune că era o frumuseţe. Era puţin prea scundă, poate, dar aşa erau şi mulţi dintre bărbaţii prezenţi.

O roşeaţă uşoară apăru în obrajii lui Blythe.

— Ai spus deja asta, dar îţi mulţumesc din nou.

— Ce ai primit la intrarea în sală?

Ea îi arătă micuţul carneţel legat în piele, cu stema gazdei lor pe copertă, pe care îl ataşase deja la încheietura mâinii ei.

— Ştiu că şi pentru tine este primul bal, la fel ca pentru mine, dar trebuie să fi auzit despre carneţelele de dans atunci când ai învăţat să dansezi.

Devin chicoti.

— A fost unul dintre acele cursuri la care nu am fost prea atent.

Ea icni.

— Dar *ştii* să dansezi, nu-i aşa?

— Cred că mă descurc.

— Ei bine, carneţelul de dans include o listă cu toată muzica ce va fi cântată de către orchestră în seara asta. Are chiar şi un creion ataşat. Haide, pune-ţi numele în dreptul unuia dintre dansuri. Astfel va fi rezervat pentru tine.

Lui îi veni să geamă în timp ce făcu acest lucru. Încă un lucru în privinţa căruia să fie îngrijorat: umplerea carneţelului lui Blythe. Problema era că balul din această seară era unul organizat pentru debutante, iar Blythe nu participase încă la suficiente petreceri pentru a cunoaşte măcar pe jumătate dintre cei prezenţi. Chiar şi Devin vedea multe feţe noi în această seară. La început crezuse că Ophelia Locke aranjase această invitaţie, ceea ce însemna că şi Amanda avea să participe, dar încăperea era deja

aproape plină şi muzicienii îşi acordau instrumentele, iar el nu dăduse încă cu ochii de ea, aşa că se putea să nu fie aşa.

Tinerii făceau ocolul sălii de bal, trecându-şi numele în carneţelele de dans, dar cum muzica era pe cale să înceapă, începură să se grăbească. Doi dintre cei pe care Devin îi cunoştea deja se opriră şi salutară. Devin îi prezentă de îndată lui Blythe. Ei îşi trecură numele în carneţelul ei şi, câteva momente mai târziu, alţi cinci bărbaţi li se alăturară. Ei bine, era o uşurare.

El îi zâmbi larg şi-i verifică din nou carneţelul, tachinând-o. Oliver Norse îşi trecuse numele de două ori chiar. Ce-l interesa pe Norse? Devin întâlnise atât de multe persoane noi în această săptămână, încât trebuia să înceapă să-şi ia notiţe. Bărcile! Asta era!

— Două dansuri pentru lordul Oliver? Ai putea să-i pomeneşti despre navigaţie în timp ce vă învârtiţi pe ringul de dans, îi sugeră Devin. Familia lui are în proprietate câteva iahturi. Este deosebit de pasionat de acest subiect.

Ochii lui Blythe se luminară, făcându-l pe Devin să se întrebe cu voce tare:

— Şi *ţie* îţi plac vasele?

Ea râse.

— Nu ştiu! Dar am vrut mereu să aflu. Am încercat să-l conving pe tata să cumpere o mică barcă cu pânze când eram mai tânără, însă a considerat că ar fi o cheltuială frivolă şi nu a vrut să mai audă nimic pe marginea acestui subiect. Aşa că am economisit pentru a-mi cumpăra singură una, însă apoi părinţii noştri au murit şi ştiam că Will este strâmtorat cu banii, aşa că am renunţat la această idee.

— Aşadar ai şi alte pasiuni? De ce nu ai spus asta niciodată?

— Îmi place şi grădinăritul, dar în privinţa bărcilor, care ar fi fost rostul discuţiei despre lucruri despre care nu credeam că se vor împlini vreodată?

Devin îşi dădu ochii peste cap.

— Cine spune asta? Şi de unde ştii că nu te vei căsători cu un bărbat căruia îi place să facă ceea ce îţi

place şi ţie?

— Ţie îţi place să navighezi?

El nu auzi întrebarea. Prima melodie începuse, iar ringul de dans era acum plin de cupluri care valsau. Amanda Locke alese tocmai acel moment pentru a intra în sala de bal împreună cu însoţitorul ei, un tânăr deosebit de arătos.

Devin spera că era un alt membru al familiei ei. Individul era *prea* frumos. Ce domnişoară nu şi-ar fi pus ochii pe el, dacă nu ar fi făcut parte din familie? Însă îngrijorarea lui Devin era legată doar de pierderea restului de bani promişi de către Ophelia, în cazul în care Amanda şi-ar fi ales deja soţul fără recomandările lui.

Intenţiona să stea de vorbă cu ea în această seară, pentru a vedea dacă era posibil să poarte o conversaţie fără ca temperamentul ei vulcanic să iasă la suprafaţă. Un bal era ocazia perfectă, pe ringul de dans, singuri pentru un timp, fără ca ea să fie înconjurată de admiratorii ei. Voia să afle dacă ea avea de gând să coopereze şi să reia lecţiile de călărie, pentru a deveni perechea potrivită pentru Goswick. Dacă nu, Devin trebuia să afle mult mai multe despre ea înainte de a-i putea face alte recomandări.

Însă cu Amanda şi cu tânărul cel frumos mai venise cineva, o altă femeie tânără care intra acum în sala de bal, trecându-şi un braţ pe sub braţul Amandei şi celălalt pe sub braţul bărbatului, conducându-i în încăpere. De îndată, toţi tinerii care nu erau pe ringul de dans se grăbiră spre Amanda. La naiba, trebuia să stea la rând pentru a-şi trece numele în carneţelul ei de bal?

Capitolul 13

Rebecca St. John izbucni în râs.

— Ştiam că ar fi trebuit să rămânem acasă în seara asta. Este acceptabil social uneori să ajungi târziu la o petrecere, mai ales atunci când o tânără se străduieşte să-

şi facă intrarea, dar aşa ceva nu se face niciodată în cazul unui bal, când carneţelele de dans trebuie să fie deja pline înainte de începerea muzicii.

Ochii Amandei se lărgiră văzând ceea ce vedea şi Rebecca: bărbaţi grăbindu-se în direcţia ei din toate colţurile încăperii, câţiva dintre ei chiar împingând din calea lor cuplurile aflate pe ringul de dans pentru a ajunge la ea mai repede. Fără saluturi politicoase, nu era timp de aşa ceva! Pentru următoarele câteva minute, încheietura Amandei fu trasă în toate părţile, în timp ce tinerii îşi treceau cu repeziciune numele în carneţelul ei, îndepărtându-se apoi pentru a face loc unui alt grup, totul înainte ca primul vals să ajungă la final.

— Asta este ceva normal pentru Mandy, draga mea, îi spuse Rupert soţiei sale. S-ar fi întâmplat şi dacă am fi ajuns la timp. Uiţi că am mai însoţit-o şi altă dată.

— Mă tem că, fiind doamnă de onoare la curte, nu am avut niciodată un sezon obişnuit. La palat nimeni nu s-ar grăbi în halul acesta. Niciodată. Te-ai purtat la fel şi tu când erai mai tânăr?

— Nu a fost nevoie. Veneau fetele la mine.

Amanda auzi acest lucru şi încercă să nu râdă. Vărul ei Rue *nu* exagera deloc. Rebecca îşi dădu doar ochii peste cap.

Lordul Oliver fu singurul care încercă să converseze cu Amanda în timpul acelui iureş, deoarece el reuşise să-şi treacă primul numele şi refuzase să se îndepărteze după aceea. Aşa că ea nu-i văzu de fapt pe jumătate din bărbaţii care o înconjurau, şi nu putea decât să se întrebe dacă Robert Brigston era sau nu printre ei.

Era prezent la bal măcar? Făcu efortul de a afla odată ce ajunse pe ringul de dans şi-şi plimbă ochii ca din întâmplare în jurul sălii de bal, în timp ce lordul Oliver complimenta felul în care arăta în rochia ei albastru-deschis, care îi făcea ochii să arate şi mai albaştri, făcând-o cea mai frumoasă femeie cu care avusese vreodată plăcerea…

Ea nu mai auzi restul, deoarece privirea îi trecuse

razant peste Devin Baldwin, revenind însă de îndată. Era şi *el* aici? Ei bine, de ce nu? Lumea bună îl găsea atât de fascinant, încât era încă subiectul favorit al bârfelor, aşadar şi pe listele de invitaţi ale tuturor.

Nu dansa. Amanda aproape că rânji sfidător, gândindu-se că un individ ca el probabil nici nu ştia să danseze. Apoi se enervă pe ea însăşi că se gândise la bărbatul acela nepoliticos, mai ales acum că îl avea pe lordul Brigston la care să se gândească. Dar cine era tânăra aceea lângă care stătea Devin?

— L-am întâlnit la o petrecere în Yorkshire anul trecut. Drăguţ tip, chiar dacă puţin cam tăcut.

Ochii ei se întoarseră la lordul Oliver.

— Cine?

El arătă din cap înspre cealaltă parte a încăperii.

— Lordul Brigston. Tocmai a sosit.

Ea aruncă o privire în direcţia uşii, dar în cadrul ei nu mai era nimeni. Pe cei aflaţi în apropiere îi recunoştea pe toţi. Unde dispăruse vicontele atât de repede? Muzica luă sfârşit, iar lordul Oliver o însoţi înapoi lângă verişorul ei şi se grăbi să-şi găsească următoarea parteneră.

Amanda avu la dispoziţie un moment să se uite în carneţelul ei, asigurându-se că mai avea locuri libere pentru lordul Robert. Nu trecu de prima pagină, deoarece ochii i se opriră la numele lui Devin, aflat în dreptul celui de-al cincilea dans. Aşadar dansa? Sau avea de gând să o calce pe picioare, încercând? Şi cum naiba îi scăpase momentul în care îşi trecuse numele în carneţelul ei, la cât de mare era? Probabil semnase stând în spatele ei, atunci când Oliver îi monopolizase atenţia.

John Trask făcu o plecăciune formală în faţa ei atunci când veni să o invite la dans, apoi îi zâmbi şmechereşte, făcând-o să râdă în timp ce o conducea spre ringul de dans. Îl cunoscuse pe John în timpul sezonului trecut, probabil conversaseră de zeci de ori şi, cu toate acestea, ce ştia despre el? Sau despre oricare dintre ceilalţi tineri? Contase atât de mult pe dragostea la prima vedere, încât nu-i luase cu adevărat în considerare pe niciunul dintre admiratorii ei.

Poate că acum avea două perspective atrăgătoare, dar una putea dispărea din cauză că nu călărea, iar pe celălalt încă nici nu-l întâlnise. Dacă niciunul nu era de fapt potrivit? Trebuia să o ia de la început, nu? Ce gând supărător!

Se hotărî să-i acorde toată atenţia lordului John. Îşi aminti că avea un simţ bun al umorului. Ca şi Oliver, John era unul dintre admiratorii ei care o făceau cu uşurinţă să râdă. Dar nu-şi putea aminti nimic altceva despre el, aşa că-şi petrecu restul dansului punându-i întrebări pe care probabil i le mai pusese o dată! Din fericire, el nu-i atrase atenţia asupra acestui fapt.

Cel de-al treilea fiu al unui conte, John nu avea să moştenească titlul tatălui său. Îi plăcea să parieze la cursele de cai. Cui nu-i plăcea? Dar odată ce fură pomeniţi caii, nu mai dori să vorbească despre altceva. Încă un pasionat de cai? John era unul dintre curtezanii ei cei mai frumoşi, cu părul şaten-închis şi ochii căprui, înalt, bine făcut, deşi nici pe departe atât de musculos ca… ea îşi alungă pe dată acest gând. De ce naiba îl compara cu Devin Baldwin?

Dansul luă sfârşit, şi următorul ei partener o aştepta deja, vorbind cu verişorul ei, deşi încetă de îndată ce ajunse şi ea lângă ei. Însă Amanda nu se putu concentra asupra lui, nu când următorul dans era cel în dreptul căruia îşi trecuse Devin numele.

Trebuia să-i spună că nu avea de gând să danseze cu el. Dar dacă se supăra şi o făcea să se simtă stingherită, la cât de făţiş se exprima? Nu se îndoia că ar fi făcut-o, era o brută. Foarte bine, avea să danseze cu el, însă numai pentru a afla de ce dorise să danseze cu ea. Doar pentru a o mai insulta? Se temea că avea să-i spună ceva care să o înfurie din nou, determinând-o să facă o scenă. Putea oare să-şi controleze temperamentul suficient de mult în timpul dansului? Putea, sigur că putea, avea să-şi muşte limba dacă era nevoie.

Arăta atât de frumos în această seară, în costumul lui formal, poate cel mai frumos bărbat prezent – ei bine, măcar dintre cei necăsătoriţi. Era greu de găsit un bărbat

mai frumos decât verişorul ei Rupert St. John. Dar înţelegea de ce unele debutante erau fascinate de Devin, aşa cum spusese Larissa, deşi probabil nu vorbiseră cu el, să vadă cât era de fapt de nepoliticos! Şi unde naiba era lordul Robert? Se spunea că era frumos, dar ea încă nu-l identificase. Îl văzuse pe Devin în timpul ultimelor trei dansuri, dar nu dansase, nici măcar cu însoţitoarea lui, care dansase ultimele două melodii.

Apoi sosi momentul. Devin era în faţa ei, înclinându-se politicos. Cel puţin nu o târâse direct pe ringul de dans. Chiar îi oferi un moment să-l prezinte însoţitorilor ei.

— Infamul Cupidon? spuse Rupert, apoi râse. Dumnezeule, omule, mă aşteptam să văd un individ scund şi durduliu, nu un adevărat corintian.

— Fii drăguţ, Rue, îl certă Rebecca.

— Sunt mereu drăguţ, replică Rupert şi sărută obrazul soţiei sale. Oricine care e suficient de curajos să o pună pe Mabel Collicott la locul ei e un om pe placul meu. Ştie că-l tachinez doar.

— Ai auzit despre asta? întrebă Devin rânjind.

— Ophelia a auzit. Face parte din familia noastră, să ştii.

— Da, familia lui Lady Amanda este destul de mare.

Muzica nu începuse încă, dar Devin îşi întinse braţul şi o conduse pe Amanda în fruntea mulţimii care înconjura ringul de dans. Ea era surprinsă de cât de bine se comportase el cu familia ei, dar se pregăti de ce era mai rău, acum că o luase de lângă ceilalţi, însă văzu că o dusese la însoţitoarea lui.

— Fii politicoasă, îi şopti el înainte să-i spună prietenei lui:

— Blythe, nu cred că ai cunoscut-o încă pe Lady Amanda Locke. Am fost cu fratele tău la una dintre petrecerile cumnatei ei mai devreme în cursul acestei săptămâni.

Spuse apoi către Amanda:

— Îl cunoşti pe fratele lui Blythe, onorabilul William Pace.

Amanda era prea uluită pentru a spune ceva şi abia auzi restul cuvintelor lui. Doar nu-i şoptise *cu adevărat* să fie politicoasă? *Trebuia* să fi auzit greşit.

Blythe zâmbi.

— Este o plăcere, domnişoară, şi pentru dumneata este primul sezon în Londra?

Amanda văzu privirea plină de adoraţie pe care i-o aruncase tânăra lui Devin înainte de a o privi pe ea. Încă o debutantă care îl admira? Apoi însă înţelese întrebarea fetei şi se crispă. Ştia Blythe că nu era primul ei sezon londonez, sau era doar politicoasă întrebând-o? Pe cine voia să păcălească? *Toată lumea* ştia deja că Amanda ajunsese la al treilea ei sezon. Remarca lui Blythe fusese una perfidă.

Ura la prima vedere nu era deloc ceva dificil de atins, după cum se părea.

Capitolul 14

Muzica începuse din nou, şi lordul Oliver veni să o escorteze pe Blythe pe ringul de dans, iar Devin o întrebă pe Amanda:

— Mergem?

Amanda înţelese acum. Era însoţitorul lui Blythe, aşa că trebuia să aibă grijă de ea atunci când ea nu dansa. Dar de ce el şi nu fratele lui Blythe?

Însă gândul îi ieşi din cap atunci când mâna lui Devin o prinse pe a ei pentru vals, iar cealaltă mână, care ar fi trebuit să-i cuprindă uşor talia, o apucă cu fermitate. Era prea aproape de el! Chiar şi la o distanţă permisibilă, care nu era deloc prea mică, tot se simţea prea aproape! Cu el. Dură un moment până să înţeleagă că era probabil din cauza pieptului şi a umerilor lui, mult mai largi decât ai bărbaţilor cu care era obişnuită să danseze. Lăţimea aceea, plus înălţimea lui o făceau să se simtă înconjurată cu totul de el.

— Nu-ţi aminteşti când mi-ai întâlnit cel mai bun

prieten, nu-i aşa? întrebă Devin.

— Cine?

El chicoti.

— Exact.

Buzele ei se strânseră.

— Nu. Despre cine vorbeşti? Despre fratele lui Blythe?

— Da. A venit cu mine seara trecută. L-ai cunoscut anul trecut.

Ea ridică din umeri.

— Mi s-a părut că arăta familiar, dar nu, nu-mi amintesc să-l fi cunoscut pe tânărul cu care ai fost la petrecerea Opheliei.

— Poate că asta este o parte a problemei tale. Tu…

Ea se crispă.

— Nu am o problemă, iar dacă aş avea, nu aş discuta-o cu tine.

Ar fi putut să nu se obosească, deoarece el continuă ca şi când nu l-ar fi întrerupt.

— …întâlneşti toţi aceşti bărbaţi şi-i uiţi pe dată. De ce?

Ea trebui să-şi muşte limba şi să numere până la zece înainte de a putea spune:

— Poate din cauză că am cunoscut mult prea mulţi? Fac asta de trei ani, *după cum bine ştii.* De *ce* nu-ţi întrebi prietena dacă ea îi ţine minte pe toţi cei pe care i-a cunoscut până acum?

— Probabil îi ţine, dar acesta este primul ei sezon, aşa că înţeleg ce vrei să spui.

Suna ca şi cum ar fi avut o conversaţie normală, dar nu era aşa, desigur. Înţelegea? Câtuşi de puţin? Cum rămânea cu celelalte remarci neplăcute, bazate doar pe nişte presupuneri? Şi cum rămânea cu faptul că el însuşi încălca atât de flagrant regulile, însoţind o tânără care nu-i era rudă?

Nu avea de gând să pomenească despre cum îl privise Blythe, cu adoraţie, după cum presupusese Amanda, ceea ce-l făcea un însoţitor total nepotrivit pentru ea. Poate că fata se gândise la un alt bărbat de care era

îndrăgostită, iar Devin intervenise pur şi simplu în calea acelor gânduri plăcute atunci când venise să o prezinte pe Amanda.

Dar după toate insultele cu care o atacase, Amanda profită de ocazia de a-l critica, spunând:

— Nu ar trebui să fii însoţitorul domnişoarei Pace. O escortă potrivită pentru o tânără debutantă este fie o altă femeie, fie cineva din familie, fie logodnicul ei.

Buzele lui se curbară uşor în sus. I se părea amuzant? Sau se distra doar de faptul că pomenise ea asta? Un bărbat atât de nepoliticos nu era deranjat de lipsa etichetei. De fapt probabil nici nu ştia mai bine de atât.

— Este adevărat că nu sunt niciunul din cele menţionate, spuse el. Deşi este ca o soră pentru mine, având în vedere că o cunosc de atâţia ani. În plus, în seara aceasta ţin locul fratelui ei, care avea deja alte planuri. Nu mai au alte rude la care să apeleze.

— Aşadar îi faci o favoare?

— Exact. Camerista ei ne aşteaptă în trăsură. Aşa că poate vrei să adaugi la lista aceea a ta şi un prieten vechi de familie, de încredere.

Ea încuviinţă din cap. Când până şi ea, care avea o familie atât de mare, trebuia să caute atât de mult un însoţitor, nu-şi imagina cum trebuia să fie pentru cineva care avea doar un membru al familiei pe care să se poată baza. Prietenii de încredere trebuiau să fie potriviţi într-o asemenea situaţie – nu, de fapt tot nu se făcea aşa ceva! Trebuia să fie o prietenă căsătorită. Amanda însăşi alesese această variantă atunci când o convinsese pe Rebecca să o însoţească la primul bal al sezonului, deoarece crezuse că avea să fie mult mai distractiv să vină împreună cu o prietenă. Dar un prieten de sex masculin nu era deloc potrivit, în nicio ocazie. Cu siguranţă nu unul atât de tânăr şi de frumos ca Devin Baldwin. *Asta* era ceva cu totul ieşit din comun.

Amanda îi spuse:

— Dacă fratele ei nu a putut veni, ar fi trebuit să roage o prietenă a familiei. Nu au niciuna?

El chicoti.

— Eşti insistentă, nu-i aşa? Dacă trebuie să ştii, invitaţia a fost pentru mine. Ea este aici ca invitată a mea. Altfel, nu ar fi aici deloc. Fratele ei a considerat că este o oportunitate de nerefuzat pentru ea să întâlnească potenţiali soţi.

Amanda simţi cum roşea şi îşi mută privirea, sperând că el nu avea să observe. Da, asta explica lucrurile, dar nu voia să o recunoască. Şi de ce dansau? Doar pentru ca el să o poată critica din nou? Începuse să o facă, însă ea îl oprise oferindu-i o explicaţie, iar el cedase. Amanda i-ar fi putut explica şi celelalte presupuneri greşite, dar nu voia. Nu-i păsa deloc de ceea ce credea el – atâta vreme cât Devin îşi păstra părerile pentru el.

Privi din nou spre el.

— M-ai invitat la dans pentru a-ţi cere scuze? Dacă nu, cred că ar trebui să mă duci înapoi la vărul meu. Noi doi nu avem…

— Adevărul nu este întotdeauna plăcut. Dar ceea ce i-am spus cumnatei tale nu a fost pentru urechile tale şi se poate să fi exagerat puţin pentru a mă face înţeles. Nu mă aşteptam să tragi cu urechea.

Culoarea îi urcă din nou în obraji, dar de data aceasta din cauza mâniei. Asta se presupunea a fi o scuză? Nu, nu era deloc aşa ceva.

Amanda spuse băţoasă:

— Aşadar, acesta a fost felul tău întortocheat de a-mi spune că nu eşti potrivit pentru sarcina aceasta?

El ridică dintr-o sprânceană închisă la culoare.

— Crezi că m-aş eschiva în loc să spun adevărul verde-n faţă? La naiba, nu este stilul meu.

Ochii ei se îngustară cu suspiciune.

— Sper că nu mai crezi că ai fost angajat să faci pe Cupidon pentru mine, nu-i aşa?

— Doar nu crezi că aş vrea să ajut pe cineva atât de disperat ca tine doar din bunătatea inimii?

Ea pufni la auzul acestei încercări eşuate de a face o glumă.

— După ce ai spus? Nu, nu cred! În plus, nu cred că ai o inimă.

— Observ că nu ai negat că eşti disperată.

Ea icni şi-şi luă mâna dintr-a lui, întorcându-se să plece. El îi apucă de-a dreptul mâna şi-o trase înapoi înspre el, înteţind strânsoarea asupra mâinii şi taliei ei. Nu-i venea să creadă! Dacă vedea cineva? Dumnezeule, *ştiuse* prea bine că avea să facă o scenă dacă ajungea din nou în preajma acestui bărbat insuportabil!

— Dă-mi drumul! insistă ea.

— Nu am terminat – de dansat. Aşadar temperamentul tău e o altă problemă?

— Nu am o problemă cu temperamentul – decât atunci când sunt în prezenţa unor brute ca tine!

— Nu faci prea bine faţă criticii, nu-i aşa? Indiferent de cât de bine intenţionată este?

— Insulte bine intenţionate! Acum am auzit tot ce puteam auzi, spuse ea batjocoritoare.

— Nimic nu a fost spus pentru a te insulta, eşti doar prea sensibilă pentru a recunoaşte că ai abordat greşit toată situaţia – asta dacă nu cumva refuzi să te căsătoreşti dintr-un motiv sau altul? Asta ar explica cu siguranţă refuzul tău de a accepta sfaturile bune.

Ea îşi strânse buzele, privindu-l tăios. Aproape că-i venea să ţipe din cauza exasperării. Avea să-i aducă pierzania dacă nu tăcea odată din gură!

— Nici nu credeam asta, spuse el dând din cap. Aşa că te voi ajuta, în ciuda împotrivirii tale. Să spunem că fac o faptă bună.

— Ah, înţeleg, îţi iei puţin prea în serios porecla de zeu, nu-i aşa? spuse ea, plină de sarcasm. Chiar crezi că eşti în stare să faci *minuni?*

El râse.

— *Asta* a fost o exagerare. Ce să fie, atunci? Lordul Goswick şi lecţiile de călărie, sau vrei să aflăm cu cine eşti compatibilă şi să pornim de acolo?

Îi stătea pe vârful limbii să-i spună că nu aveau să afle nimic împreună, dar menţionarea lui Kendall o făcu să

spună indignată:

— Pot să-l câştig pe Kendall Goswick fără ajutorul nimănui, mulţumesc foarte mult.

El clătină din cap.

— Păcat! Chiar părea că-ţi place de el, dar probabil m-am înşelat.

— Mi-a plăcut. Îmi place. Apoi însă se încruntă brusc. Opreşte-te! Am o mulţime de alte calităţi…

— Care nu vor conta deloc odată ce va afla că nu-ţi plac caii.

— Iubesc caii. Îmi plac pe pistele de curse. Îmi plac înhămaţi la trăsura mea. Cui nu i-ar plăcea ceva atât de folositor?

— Ştii prea bine că vorbeam despre călărit. Îl cunosc foarte bine pe Goswick. Nu are părinţi care să-l bată la cap în legătură cu însurătoarea. Nu-l interesează socializarea, aşa că nu te aştepta să apară la astfel de petreceri. Eşti probabil singura domnişoară faţă de care a arătat un interes cât de mic de când a ajuns la vârsta potrivită.

Amanda fu încântată să audă asta, ceea ce o făcu să-şi uite pentru moment furia.

— A spus ceva despre mine?

— De fapt da, a spus. A spus că abia aşteaptă să meargă la o plimbare călare cu tine. Dar dacă asta nu se va întâmpla, nu vei mai auzi nimic de el.

— Prostii! Dragostea depăşeşte obstacolele.

Devin chicoti.

— Vorbim din nou despre zei?

— Ştii bine ce am vrut să spun, pufni ea.

— Da, desigur, crezi că dragostea depăşeşte toate obstacolele. În unele cazuri rare, aşa se întâmplă. Dar nu vei ajunge la acel punct cu Goswick. Nu va avea şansa de a se îndrăgosti de tine dacă nu-l vei mai vedea niciodată. Şi de îndată ce va afla că te temi să călăreşti, îţi garantez că nu-l vei mai vedea niciodată.

Capitolul 15

Când dansul luă sfârşit, Amanda ar fi vrut să fugă de lângă Devin, dar el nu-i dădea încă drumul. Îşi petrecuse braţul pe sub al ei şi o conduse înapoi la verişorul ei. Foarte bine, încă vreo câteva momente şi nu mai trebuia să vorbească *niciodată* cu el.

Dar, ca şi cum conversaţia lor nu ar fi luat sfârşit, el îi spuse, înainte de a-i da drumul:

— Nu este vreo regulă nescrisă conform căreia urmaşii unui duce trebuie să fie curajoşi?

Cât de ridicol! Însă el se îndepărtă înainte ca ea să apuce să-i spună acest lucru. Avu nevoie numai de un moment pentru a-şi da seama că tocmai o făcuse laşă! Nu putea lăsa această afirmaţie necorectată! Însă când încercă să vadă încotro se îndreptase el, îl zări din nou pe ringul de dans, de data aceasta cu Blythe Pace.

Afurisit bărbat! Cum îndrăznea să o provoace să călărească din nou? Şi, desigur, singurul mod de a-i dovedi că greşea era să o facă. Însă încercase deja atunci când se întorsese acasă cu tatăl ei! Nu o făcuse? Nu, de fapt bătrânul Herbert o ajutase doar să renunţe, neîncurajând-o deloc.

Îşi muşcă buza inferioară. În ciuda faptului că Ophelia îi spusese că probabil călăritul era o cerinţă necesară pentru a se potrivi cu Kendall Goswick, în sinea ei sperase că nu era aşa. Însă acum Devin îi spunea acelaşi lucru, iar speranţele ei se năruiseră. Disperarea începea să i se strecoare din nou în suflet. Chiar îi plăcuse că avea doi potenţiali candidaţi în acest sezon – dar unde naiba era celălalt? Încă nu dăduse cu ochii de Robert Brigston.

— E ceva în neregulă? şopti Rebecca, să nu o audă Rupert.

— Nu, de ce?

— Te încruntai.

Amanda oftă.

— Am atât de multe opţiuni, prea multe de fapt. Devine puţin cam dificil să aleg bărbatul potrivit.

— Chiar aşa?

Amanda râse. Rebecca fusese prietena ei cea mai bună în copilărie şi o cunoştea mult prea bine.

— Problema este că cel pe care îl plac cel mai mult este un călăreţ avid. Phelia nu crede că mă va lua în considerare dacă află că eu nu călăresc.

— Tot nu călăreşti? Ştiu că ai refuzat să încerci după căzătura care te-a ţinut în pat întreaga vară, dar am crezut că până acum…

— Îmi conduc în schimb singură trăsura. Nu m-am gândit niciodată că voi avea *nevoie* să călăresc. Se pare că am şi voi călări, dar dacă nu pot?

Rebecca râse.

— Încredere şi îndoială în aceeaşi răsuflare, numai tu puteai face aşa ceva. Dacă vrei sfatul meu, nu pune carul înaintea boilor. Găseşte un profesor bun şi încearcă întâi, înainte să te agiţi…

— Aici eşti, fato, îi spuse Mabel Collicott Amandei. Ce Dumnezeu făceai, dansând cu crescătorul acela de cai? Rămâi printre cei de rangul tău, un băiat drăguţ ca Farrell Exter…

Având în vedere că Mabel tocmai dăduse buzna peste conversaţia lor, Amanda nu avu nicio problemă în a o întrerupe.

— Scuzaţi-mă, doamnelor, dar am doar câteva minute rămase din această pauză pentru a lua ceva răcoritor înainte de următorul dans. Mă întorc îndată, Becca.

Amanda se grăbi să plece, neştiind ce anume o deranjase la bătrâna doamnă. Amanda îl cunoştea deja pe Farrell, îl considera un fel de prieten, dar cum să-i propună o peţitoare să se căsătorească cu un al doilea fiu, fără nicio perspectivă? Trebuie că femeia îşi pierduse minţile din cauza vârstei.

În drum spre masa cu răcoritoare, aflată în cealaltă parte a încăperii, Amanda trecu prin spatele mulţimii, pentru a nu fi oprită de vreo cunoştinţă. Cu toate acestea, fu oprită. De fapt, carnetul ei de dans aproape că-i fu smuls de la încheietură!

Se întoarse brusc pentru a-l certa pe individul care nu putuse să o roage să se oprească. Cuvintele însă nu-i mai ieşiră din gură. Tânărul era de înălţime medie, avea părul blond, ochii albaştri şi era foarte frumos! Trebuia să fie Robert Brigston, viconte de Altone. Şi tocmai îşi trecea numele în carnetul ei de dans, zâmbind în timp ce făcea acest lucru!

Atunci când îi înapoie carneţelul, privind-o în ochi, zâmbetul îi dispăru de pe faţă. De fapt, păru surprins în timp ce ochii i se plimbară peste chipul ei şi apoi coborâră pentru un moment.

— Oh, trebuie să recunosc, păreai drăguţă de departe, dar am rămas fără suflare văzându-te de aproape. Chiar eşti o frumuseţe, nu-i aşa?

Ea nu ştiu ce să răspundă. Complimente înaintea prezentărilor? Voia măcar să ştie cine era cel care o complimenta, înainte de a răspunde şi altfel decât roşind uşor.

Dar el nu terminase!

— Nu aveam de gând să mă căsătoresc, deocamdată nu este nevoie, dar acum că te-am întâlnit, trebuie. Te rog acceptă!

Ea nu-şi putu reţine chicotitul, deşi îl opri cu repeziciune. Cât de scandalos era! Dar de fapt nu o deranjau prostioarele de acest fel. Rânjind, Amanda replică:

— Nu voi face aşa ceva. În plus, nu te-ai prezentat cum se cuvine.

El râse puţin prea tare, atrăgând atenţia în direcţia lor.

— Mă uimeşti atât de mult, că am uitat de maniere. Sunt Robert Brigston, servitorul dumitale, sclavul dumitale – mă mulţumesc cu orice. Iar dumneata trebuie să fii incomparabila Amanda Locke?

Ştia că nu ar fi trebuit să stea de vorbă cu el fără să fie însoţită, cel puţin nu înainte de a fi dansat împreună. Spera că-şi notase numele în dreptul mai multor dansuri. Cu siguranţă voia să afle mai multe despre el! Însă deocamdată trebuia să pună capăt acestei prime întâlniri

sau măcar să-i dea aparenţa bunei-cuviinţe.

Amanda aprobă din cap.

— Mă duceam să iau ceva răcoritor înainte să mă alătur din nou verişorilor mei. Ai dori să vii să-i cunoşti?

— Nu voi profita de această oportunitate, frumoasă domniţă. Rudele sunt atât de plictisitoare. Ne vedem la dans?

Îi sărută mâna! Şi nu fu vorba de un sărut politicos, în care buzele abia ating pielea, ci de unul ferm. Apoi se îndepărtă agale, lăsând-o atât surprinsă, cât şi dezamăgită că nu dorise să prelungească întâlnirea conducând-o la verişorii ei.

Dar acum cel puţin avea rezervat un dans cu lordul Robert. Acest lucru înăbuşi în faşă sentimentul ei de melancolie şi o umplu de o nerăbdare efervescentă în timp ce se întorcea la Rebecca şi Rue, uitând cu totul după ce plecase de fapt.

În timpul celor şase dansuri care urmară, nu se putu concentra deloc asupra partenerilor ei! Îl observă acum pe lordul Robert, care dansa cu alte debutante. De fiecare dată când ochii lor se întâlneau, el îi făcea cu ochiul, aproape provocându-i chicoteli. Era atât de palpitant! Aşadar asta pierduse în timpul celorlalte două sezoane, deoarece nu se simţise atrasă de vreun bărbat. Iar în acest an, era vorba de doi bărbaţi, nu doar de unul! Avea să-i fie greu să decidă care era mai potrivit? Ce gând minunat! Dar asta avea să se întâmple numai dacă accepta provocarea lui Devin…

Apoi îl auzi pe Robert şoptindu-i la ureche:

— În sfârşit te pot atinge.

Ea oftă zgomotos. Nimeni nu-i spusese până atunci ceva atât de provocator. Se întoarse pe călcâie. El îi zâmbi larg în timp ce-i luă mâna şi o conduse înspre ringul de dans. Nu ar fi trebuit să-i atingă încă mâna, nu înainte de a ajunge efectiv pe ring. Poate că sărise peste această lecţie de etichetă.

Când Robert se întoarse şi se aşeză în faţa ei, în poziţia pentru dans, îi trase mâna în spatele lui, pentru o aduce mult prea aproape de el. Sânii ei îi atingeau pieptul!

Însă el corectă de îndată „accidentul” şi păşi în spate, începând dansul în poziţia corectă. Făcuse acest lucru în mod deliberat? Cu siguranţă că nu.

După câteva piruete, îşi aplecă fruntea şi spuse pe un ton uşor răguşit:

— Miroşi divin.

Ea clipi. Acesta cu siguranţă nu fusese un compliment potrivit. Dar Robert era tânăr. Poate că nu ştia ce se cuvenea şi ce nu.

— Cred că ai lipsit de la câteva din cursurile de etichetă, îl certă ea pe un ton glumeţ.

El râse.

— E vorba de tine, dulce Amanda. Mă faci să uit de mine.

Cuvintele lui o încântară şi-o făcură să roşească uşor. Însă făcu efortul de a îndrepta discuţia către subiecte mai potrivite – pentru a afla mai multe despre el.

— Am auzit că eşti pentru prima dată la Londra. Tocmai te-ai întors de pe continent? Sau… eşti prea ocupat acasă pentru a te aventura atât de departe?

Fusese pe cale să întrebe *tocmai ai ieşit de pe băncile şcolii!* Doamne, o răscolea atât de mult, că nu mai putea gândi clar. Acest lucru i-ar fi făcut pe amândoi să se simtă stânjeniţi. Spera ca el să nu aibă optsprezece ani. Nu arăta ca şi cum ar fi avut. S-ar fi putut ascunde până atunci într-una din universităţile pe care le preferau tinerii lorzi pentru a-şi desăvârşi educaţia.

— Eşti foarte curioasă în privinţa mea, nu-i aşa?

Desigur că aşa era, dar nu avea de gând să o recunoască.

— De la universitate, atunci?

El râse din nou de manevrele ei evazive.

— Contează unde am fost? Tot ce contează este că acum sunt aici, cu tine.

Sentimentul acela de excitare se întorsese. Unde fuseseră bărbaţii aceştia în ultimii doi ani? Se gândi că era în regulă dacă deocamdată dorea să păstreze misterul. *Cineva* avea să afle mai multe informaţii despre el, dându-

le apoi drumul în lumea bună. Era un lucru inevitabil.

Câteva momente mai târziu, el spuse:

— Dansul acesta se va sfârşi curând. Trebuie să-ţi spun că abia aştept să ne întâlnim din nou.

Ea zâmbi.

— Sunt sigură că ne vom întâlni. Este foarte probabil să primeşti invitaţii la aceleaşi petreceri ca şi mine.

— Mă gândeam la ceva mai puţin social.

Voia să o curteze!

— Locuiesc la mătuşa mea, Julie St. John, atunci când vin în oraş. Îi dădu adresa de pe Arlington Street. Eşti binevenit în vizită oricând.

El scoase un sunet nerăbdător.

— Nu vreau să-ţi cunosc rudele, fată dragă, vreau să te cunosc mai bine *pe tine.*

Ea se încruntă, neînţelegând.

— Nu este permisă intimitatea în afara unei logodne, dar la ce te gândeai?

— Vrei să mă faci să-ţi fur un sărut chiar aici, pe ringul de dans?

Ea icni şi se dădu în spate, îndepărtându-se de el.

El chicoti.

— Nu te tachinează toată lumea? O plimbare în parc ar fi foarte drăguţă. Ia-ţi cu tine camerista, pe post de însoţitoare.

Capitolul 16

Devin ştia că provocarea aruncată Amandei fusese un pariu riscant. Un bărbat ar fi acceptat provocarea, o femeie ar fi găsit numeroase scuze pentru a o refuza. Era evident că Lady Ophelia nu o convinsese încă pe fată să îl lase să o ajute cu lecţiile de călărie *sau* cu găsirea unor parteneri compatibili. Nici măcar nu ştia că se hotărâse să-i facă totuşi această favoare Opheliei. Se părea că trebuia să

găsească alţi candidaţi pentru Amanda.

Ceea ce începuse ca o distracţie, se dovedea a fi o treabă a naibii de grea – cel puţin în cazul de faţă. Problema era că avea prea mulţi admiratori. Probabil că trebuia să o întrebe pur şi simplu pe care îi prefera în afara lui Goswick, pentru a reduce lista, dar nu credea că i-ar fi spus. Încă era prea furioasă din cauza celor auzite atunci când vorbise cu soţia fratelui ei, era de mirare că acceptase să danseze cu el, darămite să stea de vorbă. Dacă nu ar fi simţit şi el un fior de provocare acum, probabil i-ar fi trimis Opheliei un bilet, spunându-i că Amanda era un caz pierdut, la care trebuia să renunţe.

Asta *era* încă o posibilitate. Două sezoane pierdute, şi al treilea nu era nici el departe. Era prea pretenţioasă? Căuta ceva anume şi încă nu găsise acel lucru la niciun bărbat? Putea fi o problemă legată numai de titluri, de vreme ce tatăl ei avea unul atât de impunător. Dumnezeule, spera că nu era în căutarea unui alt duce.

Un bal nu era un loc deloc potrivit pentru a investiga mai amănunţit turma de admiratori ai Amandei, nici pentru a găsi pe cineva potrivit pentru Blythe. Cu două treimi dintre tinerii prezenţi Devin vorbise deja, dar Amanda dansase cu destui tineri pe care îi vedea acum pentru prima dată. Se dovedea a fi destul de dificil să-i găsească pe aceşti tineri în timpul în care Blythe era pe ringul de dans, deoarece altfel era lângă el.

Se hotărî să mai încerce o dată şi se duse spre masa cu gustări, însă numai câteva cupluri stăteau în preajma acesteia. Aruncă o privire de-a lungul holului. Era gol. Se îndreptă spre balcon. Era prea rece pentru ca uşile să fie deschise larg, însă văzuse oameni care ieşiseră pentru scurt timp pentru a se răcori după prestaţiile de pe ringul de dans. Ei bine, şi balconul era gol. Toată lumea dansa în afară de el?

— Am sentimentul că mă aştepţi pe mine.

Devin se răsuci pe călcâie şi o văzu pe Jacinda Brown venind în direcţia lui. O văzuse în cealaltă parte a încăperii mai devreme, însă nu o abordase. Fata era prea

îndrăzneaţă pentru gustul lui. Nu se dădea în lături de la câte un flirt ocazional, dar trăgea linie când venea vorba de femei căsătorite sau de cele inocente. Dacă învăţase ceva din experienţa sa cu Hillary, acela era că femeile inocente vedeau în prietenia lui mai mult decât putea el oferi.

— De fapt speram să am parte de puţin timp singur, replică el.

Ea nu îşi dădu seama de apropoul lui şi se opri mult prea aproape de el.

— Am încercat să o conving pe mama să-l angajeze pe Cupidon să mă ajute sezonul acesta. Îi aruncă o privire fierbinte.

La ce bun, când era atât de directă? Lui Devin îi veni să râdă.

— Probabil eşti ultima fată care ar avea nevoie de ajutor.

Ea roşi uşor, luând spusele lui drept un compliment.

— Dar nu vreau să aştept până la sfârşitul sezonului pentru a-mi găsi bărbatul. În plus, ar fi distractiv să lucrez cu tine. Nu crezi?

El încercă să nu-i rănească sentimentele cu francheţea sa, însă nu avea timp pentru astfel de flirturi neghioabe.

— Ce fac eu nu este distractiv. Acum, te rog să mă scuzi…

— Mi-e frig! Ea chiar tremura.

— Atunci intră înapoi în casă.

— Dar m-ai putea încălzi tu. Măcar pentru o clipă.

Chiar îşi petrecu braţele în jurul lui şi îşi lipi trupul de al lui. El fu suficient de surprins de îndrăzneala ei pentru a nu reacţiona cu viteza cu care ar fi trebuit. Tocmai de aceea, Mabel Collicott îi privi scandalizată, alegându-şi exact acel moment pentru a închide uşile balconului şi văzându-i stând în ceea ce părea o îmbrăţişare a doi îndrăgostiţi.

Însă înainte ca bătrâna doamnă să dea glas concluziilor ei greşite, Devin strigă:

— Domnişoară Collicott, ce sincronizare perfectă! O

târî pe Jacinda lângă Mabel. Jacinda mi-a mărturisit că doreşte să angajeze o peţitoare pentru acest sezon. Tocmai eram pe cale să vă recomand, când a cuprins-o un fior rece. O las pe mâinile dumitale capabile.

Devin reuşi să scape, nu însă înainte de a o auzi pe Mabel spunând:

— Şi-o fi venit băiatul în fire? Voi vorbi cu mama ta, fată. Ştiu exact...

Nu auzi mai multe, nu avea nevoie. Complotul pus la cale de Jacinda se întorsese împotriva ei şi, spera el, avea să pună capăt intenţiilor ei de a-l mai urmări. Uşurat, se întoarse în mijlocul mulţimii, acolo unde Blythe se aştepta să-l găsească, şi o făcu tocmai la timp. Lordul Carlton Webb o însoţi lângă Devin, cu o înclinare formală din cap. Însă Blythe oftă în timp ce tânărul se îndepărta de ei.

Devin îi aruncă o privire.

— Ce este? Te-a călcat pe picioare? o tachină el.

— Nu. N-a făcut decât să bombăne pe seama vicontelui Altone tot timpul dansului. Nu m-ar fi deranjat – lordul Robert este deosebit de frumos, la urma urmei – dar lordul Carlton nu a avut nimic bun de spus despre el.

Devin ridică dintr-o sprânceană, însă următorul partener al lui Blythe sosi şi o luă de lângă el. Îl zări pe Carlton croindu-şi încă drum prin mulţime şi îl urmări, sperând că nu se îndrepta şi el către următoarea sa parteneră. Nu o făcu. Se îndreptă direct către masa cu gustări şi luă un pahar cu şampanie. Devin i se alătură şi iniţie o conversaţie.

Ceilalţi doi tineri cu care vorbise Devin în cursul serii nu dezvăluiseră nimic despre ei şi, la fel ca Webb Carlton, fuseseră interesaţi numai să bârfească pe seama lui Robert Brigston. Nu era surprinzător. Flăcăul era subiectul favorit al zvonurilor, deşi bârfele trecuseră de stadiul simplei curiozităţi de la începutul serii la ceva cu totul diferit acum.

Aparent, gelozia şi resentimentele păreau să-şi facă de cap prin toată sala de bal. Brigston era prea frumos ca să nu stârnească discuţii în rândul tinerelor debutante, dar nu acesta era motivul pentru care ceilalţi tineri îl găseau

atât de enervant. Cu toţii îşi căutau soţii în timpul acestui sezon, dar noul zvon care circula despre tânărul viconte era că el nu părea deocamdată interesat de o căsătorie, şi venise la Londra numai pentru a se distra. Totul era foarte bine, dar Devin trebuia să fie de acord că un bal pentru tinerele debutante nu era locul potrivit pentru un tânăr care voia doar să se distreze. Trebuia să afle dacă acest zvon despre Brigston era adevărat, mai ales că o văzuse pe Amanda dansând cu tânărul.

Dar nu de aceea îl urmărise pe Carlton. Spera că acesta se plânsese destul lui Blythe şi era acum pregătit pentru un nou subiect – el însuşi. Devin ar fi trebuit însă să ştie mai bine de atât.

— N-am mai auzit niciodată ceva atât de absurd, spuse el de la bun început. Brigston este aici pentru a o cuceri pe Lady Amanda, când nici măcar nu o vrea!

— Lordul Robert Brigston? ceru Devin lămuriri.

— Unde ai fost, amice? Sigur că Brigston, afurisitul de bărbat al zilei.

Devin îşi păstră expresia neutră.

— Dar de ce ţi-a lăsat impresia că nu ar vrea să se căsătorească?

— Nu e o impresie. A spus-o el însuşi!

— În această seară?

— Desigur că-n această seară. N-am mai dat cu ochii de el până acum, şi sper să nici nu o mai fac vreodată. Şi *sper* că Lady Amanda nu se lasă păcălită, deşi probabil va fi. A sucit capul tuturor doamnelor cu frumuseţea lui. Iar dacă nu vrea să se căsătorească, de ce le farmecă pe toate?

Devin aproape pufni în râs.

— Lasă-mă să ghicesc, poate pentru că *este* fermecător?

Carlton pufni.

— Dacă mă întrebi pe mine, vrea doar să se joace şi să adune cuceriri, dar tatăl său a înăbuşit asta din faşă atunci când i-a cerut să o câştige pe fata lui Norford.

Acum nu mai era amuzant.

— Speculaţii lipsite de orice temei, Webb, pe care ai face bine să le păstrezi pentru tine.

Carlton pufni şi se îndepărtă. Devin nu ştia ce să mai creadă despre bărbatul zilei. Probabil că jumătate dintre tinerii prezenţi aici ar fi vrut să rămână necăsătoriţi încă puţin, distrându-se înainte de a-şi întemeia o familie, dar intraseră în cursa căutării unei perechi la cererea părinţilor lor. Fii supuşi, făceau aşa cum li se spusese, indiferent dacă le plăcea sau nu. Se prefăcea doar Brigston că era supus? Nu i se spusese doar să se căsătorească, ci să o facă cu o anume fată, Amanda Locke. Dacă şi-ar fi sabotat subtil şansele pe care le avea, i-ar fi putut spune tatălui său că eşuase şi ar fi obţinut o amânare.

Asta însă doar dacă Webb putea fi crezut, însă tânărul fusese prea pornit *şi* în plus încercase să speculeze, aşa că tot ce spusese trebuia privit cu scepticism. Mai ales că era evident că era verde de gelozie, ştiind că acum nu mai avea nicio şansă în faţa Amandei, nu cu Brigston implicat. Devin nu ar fi fost surprins să afle că noile bârfe fuseseră pornite chiar de către Carlton.

În timp ce se întorcea spre marginea ringului de dans, unde trebuia să o aştepte pe Blythe, Devin îl zări pe omul despre care vorbea toată lumea – cu părul blond tuns scurt, ochi albaştri şi o postură relaxată. Stătea singur, privind dansatorii, cu un pahar de şampanie în mână şi cu o expresie gânditoare pe chip. Poate că era ameţit. Acest lucru ar fi putut explica o parte din noile bârfe.

Devin se opri lângă tânăr, fiind evident că îl întrecea destul de mult în înălţime. Nu spuse nimic. Aşteptă să vadă dacă lordul Robert deschidea discuţia.

— O mulţime de fete drăguţe din care se poate alege, nu-i aşa? spuse Robert Brigston cu nonşalanţă, arătând cu capul în direcţia cuplurilor care dansau în apropierea lor. Chiar şi prietena dumitale e foarte drăguţă. E rezervată?

— Rezervată?

— Pentru tine? spuse Robert.

— Ai dori să ieşim puţin afară?

Tânărul lor râse, dar cu o notă de exagerare în voce.

— Foarte bine, rezervată să rămână. Nu este cazul să ne ciondănim din cauza asta.

Ştiind că tânărul încercase să-l provoace în mod deliberat, Devin spuse pe un ton grijuliu:

— Ştii, dacă într-adevăr nu vrei să te căsătoreşti încă, un astfel de comportament care să-ţi ponegrească numele nu e o metodă bună de a evita acest lucru. De ce nu eşti sincer cu tatăl dumitale?

Robert oftă.

— Am fost. Nu a folosit la nimic. Dumnezeule, omule, abia am împlinit nouăsprezece ani. De ce naiba m-aş grăbi să mă leg de cineva? Nu aş fi niciodată fidel soţiei mele, este prea devreme. Aş face-o la fel de nefericită ca pe mine.

— Este un motiv foarte bun pentru a nu te căsători. Dar nu vorbim despre o soţie oarecare, nu-i aşa?

— Nu, spuse Robert cu amărăciune. Se presupunea că voi avea timp să gust din plin viaţa înainte. Tatăl meu a fost de acord, ceea ce face ca lovitura să fie cu atât mai grea. Acum este obsedat, şi aşa a fost din momentul în care a aflat că fiica ducelui de Norford este încă liberă. O vrea în familie cu orice preţ.

— Dar dacă te îndrăgosteşti de o altă femeie?

Robert îşi dădu ochii peste cap.

— Cred că sunt îndrăgostit de fiecare fată care îmi zâmbeşte. De unde naiba să ştiu despre dragoste?

— Asta este dorinţă.

— Nu sunt acelaşi lucru?

Devin chicoti.

— Nici pe departe.

Amanda trecu pe lângă ei pe ringul de dans, atrăgându-le amândurora privirile. Fusese o sincronizare proastă.

— Este o frumuseţe rară, spuse Robert cu un alt oftat. Nu pot nega asta. Presupun că, dacă tot trebuie să mă căsătoresc, măcar voi obţine ceva din toată treaba asta.

Lui Devin nu i se mai părea amuzant. Băiatul vorbea despre împărţitul patului cu Amanda, iar Devin avu pornirea

de a-i trage un pumn pentru simplul fapt că se gândise la asta. Ce naiba? Devenise dintr-odată îngerul ei păzitor? Însă era evident că Brigston nu era potrivit pentru ea. Tânărul lord nu avea habar ce dorea de la viaţă, ştia doar că nu-şi dorea o soţie. Dacă i-ar fi devenit plăcut Amandei, asta ar fi îngreunat mult slujba lui Devin.

— Cred că ai avut totuşi ideea potrivită, remarcă Devin.

— Care idee?

— Aceea de a-ţi ponegri numele. Dacă într-adevăr nu ai curajul de a-ţi înfrunta tatăl, atunci asta este o soluţie ingenioasă la dilema ta. Deoarece domnişoara în chestiune are rude care te vor sfâşia în bucăţi dacă te joci cu sentimentele ei.

Devin nu avea habar ce ar fi făcut rudele Amandei. Ameninţarea aceasta fusese de fapt din partea lui.

Capitolul 17

Amanda nu-şi dăduse seama că dădea din picior cu nerăbdare. Muzica începuse cu câteva momente în urmă, iar următorul ei partener de dans întârzia. Cine îndrăznea să o facă să aştepte? Renunţă să se mai întrebe şi răsfoi carneţelul de dans. Devin. Îşi trecuse numele de două ori!

Se ridică pe vârfuri pentru a vedea dacă el şi companionul său mai stăteau acolo unde îi văzuse mai devreme. Nu mai erau acolo, însă dădu cu ochii de Blythe Pace care era condusă spre ring, dar nu de către Devin. Oftă în sinea ei. Poate trebuia să le spună însoţitorilor ei că voia să plece acasă. Fusese o noapte lungă. Balul era oricum pe sfârşite. Aproape se hotărâse să accepte provocarea lui Devin, lucru pe care probabil avea să-l regrete, aşa că avea nevoie de mai mult timp de gândire înainte de a vorbi cu el. Dar sperase că avea să mai poată sta de vorbă cu Robert înainte ca seara să ia sfârşit.

Auzise noile zvonuri care circulau pe seama lui,

desigur. Partenerii ei de dans, fiecare dintre aceştia, avuseseră grijă să-i spună că vicontele nu venise la Londra pentru a se căsători, ca ei. Nu că asta ar fi făcut vreo diferenţă, odată ce el s-ar fi îndrăgostit de ea. Bărbaţii din familia ei fuseseră cu toţii celibatari convinşi înainte să se îndrăgostească de femeile care le erau acum soţii. Dar nu era obişnuită cu cineva atât de îndrăzneţ ca Robert, şi nu era sigură dacă acesta o tachinase doar sau fusese serios. Tipul acela de îndrăzneală îi era caracteristică unui libertin. Dar Robert era cu siguranţă prea tânăr pentru a fi un desfrânat. Cu toate acestea, toţi libertinii începeau de undeva, nu era aşa?

Invitaţia lui la o plimbare tainică prin parc o făcuse să acorde acestor gânduri o mai mare atenţie decât ar fi făcut-o altfel. O plimbare, aşa cum sugerase Kendall, cu un lacheu sau însoţiţi de Ophelia, era perfect acceptabilă. În schimb, în timp ce o cameristă era o însoţitoare potrivită pentru aproape toate situaţiile, cu siguranţă nu era astfel atunci când venea vorba de întâlnirea cu un bărbat. La urma urmei, o cameristă de încredere ar fi păstrat secrete dacă i s-ar fi cerut, iar o plimbare secretă cu numai o cameristă în urma lor ar fi fost o ocazie perfectă pentru ca un tânăr să fure câteva sărutări! Robert chiar spusese că avea să o facă!

Da, era delicios de frumos *şi* de captivant, dar o făcuse să se simtă inconfortabil de câteva ori, iar ei nu-i plăcuse asta. O altă discuţie cu el ar fi clarificat lucrurile, iar până atunci nu avea să-l elimine de pe lista de posibilităţi. Însă între timp stinghereala resimţită o făcuse să-l considere pe Kendall mai potrivit decât Robert. Era frumos, fermecător şi un adevărat domn, iar ea nu se îndoia că avea să fie bine primit de familia ei. Nu putea spune acelaşi lucru despre Robert – cel puţin nu încă.

Devin sosi în cele din urmă şi-i întinse braţul pentru ca ea să-l aşeze pe al ei în îndoitura braţului său. Când ea nu făcu acest lucru, el râmji, făcând-o să-şi dea seama că el transforma şi acest dans într-o altă provocare.

Poate că el era cel potrivit pentru a o ajuta să urce din

nou în şa, dar asta însemna că trebuia să aibă şi mai multe contacte cu el, iar asta o făcea să se întrebe dacă putea face faţă acestor întâlniri fără să-şi piardă de fiecare dată cumpătul. Acum era un moment foarte bun pentru a afla asta, aşa că nu menţionă întârzierea lui şi chiar îi zâmbi uşor înainte să-şi pună degetele pe braţul lui.

Toleranţa ei fu pusă la încercare în momentul în care el îi luă mâna pe ringul de dans şi începu să valseze cu ea.

— De ce nu ţi-a aranjat tatăl tău o căsătorie?

Întrebarea era mult prea personală, aşa că ea răspunse neutru:

— Deoarece mi-a promis că nu o va face.

— Da, dar de ce?

Şi spunea că *ea* era insistentă? Trebuia însă să-şi exerseze răbdarea, un mijloc pentru a-şi atinge scopul, aşa că, în loc să-i spună să-şi vadă de treburile sale, se hotărî să-i spună adevărul.

— De câteva ori în ultimii doi ani aproape că mi-am dorit să nu-mi fi promis acest lucru, deşi probabil eram doar nerăbdătoare şi sătulă să îmi aştept adevărata dragoste. Tatăl meu s-a căsătorit din dragoste şi nu vrea mai puţin de atât nici pentru mine, nici pentru Rafe. Desigur că nu m-ar lăsa să aleg pe cineva complet nepotrivit, dar nu este deloc îngrijorat că aş putea-o face. A avut încredere în fratele meu şi are încredere că şi eu voi face alegerea potrivită.

— Iar tu nu te poţi hotărî.

Ea simţea cum îi creştea furia.

— Nu este vorba despre asta. Primul meu sezon a fost o pierdere de vreme în ceea ce priveşte găsirea unui soţ, deoarece mi-am petrecut timpul fiind geloasă pe Ophelia, care debutase şi ea odată cu mine, şi fiind sigură că toţi bărbaţii erau deja îndrăgostiţi de ea. Aşa că i-am ignorat pe toţi.

— Şi anul trecut?

Ea îşi strânse buzele.

— Anul trecut am urmat sfatul fratelui meu de a mă relaxa şi distra. Poate că l-am luat prea literal. Înainte să-mi dau seama, sezonul a luat sfârşit, iar eu tot nu eram

îndrăgostită.

Devin o privi gânditor.

— Vrei aşadar să spui că acesta este primul sezon în care iei în serios afacerea asta cu măritişul?

— Ei bine, nu aş spune astfel, dar da. În privinţa *asta* nu am nevoie de ajutorul tău, aşa că nu trebuie să faci vreo faptă bună cu mine. Dar sunt curioasă. Cum ai ajuns să faci pe Cupidon?

El chicoti.

— Nu trăgând săgeţi cu arcul!

Spre uimirea ei, Amanda izbucni în râs.

— Nu? Şi eu care credeam că trebuia să ai vreun arc ascuns pe undeva prin încăpere. Dar, serios acum, cum faci să ştii cine cu cine se potriveşte?

— Metodic. La început, trebuie să cunosc interesele ambelor părţi. Uite, să te luăm pe tine, de exemplu…

— Nu, să nu o facem. Dar ce are asta de-a face cu tot restul? Sau te referi de fapt la ce găsesc eu, sau mai degrabă celelalte cliente ale tale, interesant la tinerii lorzi?

— Nu, vorbesc despre ceea ce te interesează *pe tine.* Ce-ţi place ţie să faci. Apoi voi afla care dintre admiratorii tăi are aceleaşi interese.

— Nu mă mai lua pe mine drept exemplu. În plus, mă îndoiesc că vreunuia dintre tinerii aceştia îi place să brodeze!

— De fapt…

O tachina doar. Amuzamentul din ochii lui, precum şi zâmbetul său o făcură să înţeleagă acest lucru, şi Amanda se trezi râzând din nou.

— Nu-mi vine să cred!

— Ce-ţi mai place în afară de broderie?

De data aceasta nu-i mai aminti că nu era peţitorul ei, ci era doar enervată că nu părea să găsească răspunsul la o întrebare atât de simplă.

— Trebuie să mă gândesc puţin la asta – dacă am discuta, de fapt, despre mine.

— Nu, nu trebuie. De exemplu, îţi place să dansezi.

— Nu-mi place, de fapt.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Atunci ce faci aici?

Ea rânji.

— Glumeşti? Aici se leagă căsătoriile.

— *Touché.* Crichetul?

— Îl ador – de fapt îmi place să-l bat pe fratele meu.

— Eşti competitivă, aşadar?

— Nu prea, doar cu el.

— Rivalitate frăţească? Clătină din cap. Nu este o pasiune tipică, aşa că să mergem mai departe…

— Opreşte-te! Îl privi dezaprobator. Nu sunt un exemplu prea strălucit, şi mi-ai satisfăcut deja curiozitatea.

— Ştii, Amanda, nu poţi evita o favoare doar refuzând-o verbal. Te-am luat deja sub aripa mea, ceea ce înseamnă că vei avea parte de ajutorul meu indiferent de preferinţele tale.

— Pe naiba!

— Aşa că mai bine mi-ai spune dacă vreunul din tinerii prezenţi aici astă-seară îţi place în mod deosebit – sau este încă lordul Goswick principala ta opţiune?

Ea îşi strânse buzele. El ridică dintr-o sprânceană în direcţia ei, dar apoi rânji, trăgând propriile concluzii.

— Goswick este, aşadar, iar tu ştii unde este ferma mea. Vei râde de ezitările tale, odată ce reuşesc să te pun înapoi în şa.

— Iau acest lucru în considerare.

— Am avut senzaţia că o vei face.

Ea scrâşni din dinţi la auzul tonului său plin de îngâmfare. El ştiuse că avea să accepte, deoarece transformase totul într-o provocare. Nu se putu abţine să nu adauge:

— Am spus că mă gândesc la asta, nu că m-am hotărât deja. Până acum nu am regretat că nu călăresc. Tatăl meu are o mulţime de trăsuri şi căleşti la Norford, aşa că prefer să călătoresc pe o banchetă confortabilă. Dar te-ai făcut înţeles…

Cuvintele ei se pierdură. În ochii lui de culoarea ambrei apăru pe dată o sclipire jucăuşă şi un zâmbet uşor îi

curbă buzele. Mâinile lui îi strânseră puţin mai mult talia şi mâna. Ea inspiră sonor, şi pulsul i-o luă razna. Ce naiba era senzaţia aceea pe care o simţea în stomac? Faţa şi gâtul i se încălziră, deşi nu se simţea stânjenită de nimic.

Îşi dezlipi ochii de la el. Oare ce se întâmplase?

„Gândeşte! Nu, nu te gândi la asta, gândeşte-te la altceva!”

— Cum adică? spuse el.

Ea se agăţă aproape cu disperare de întrebarea lui, însă îşi ţinu privirea departe de a lui în timp ce-i răspunse:

— M-ai convins să încerc. Dar cum va funcţiona, dacă toată lumea spune că tu creşti cai de curse? Poate că-mi pace să pariez la curse, dar nu mă văd călărind un asemenea cal.

El nu-i răspunse de îndată, ceea ce-i ridică din nou privirea către el, iar Amanda văzu că de fapt îl surprinsese.

— Mergi la curse?

Ea nu se supără să răspundă, de vreme ce se distra.

— Da, merg cu mătuşa Julie atunci când sunt în oraş.

El o privi neîncrezător.

— Nu te-am văzut niciodată, şi eu nu ratez prea multe curse.

— Pai sigur că nu ne-ai observa pe noi. Privim cursele stând confortabil în trăsura mătuşii mele, iar ea trimite un lacheu pentru a face pariurile. Este singura situaţie în care îi place să parieze, iar eu sunt de acord, este foarte palpitant când câştigă calul ales de noi.

— Alegi adesea calul câştigător?

— Mai des câştig decât pierd!

— Mă uimeşti. Este o pasiune pe care nu m-aş fi aşteptat să o întâlnesc în cazul unei tinere domnişoare.

— De ce nu? Pariem la whist, la crichet, deşi nu este nici pe departe la fel de distractiv ca pariatul la cursele de cai. Dar ştii, nu m-aş fi gândit la asta ca fiind o pasiune a mea, poate pentru că nu am fost niciodată la curse înaintea primului meu sezon londonez. Dar să revenim la ce mă preocupă, ai un cal potrivit pentru lecţiile de călărie?

— M-am ocupat deja de asta. Am trimis după calul

potrivit în Lancashire.

Asta o făcu să se simtă iritată. Fusese atât de sigur că avea să-i accepte propunerea, că trimisese după cal înainte ca ea să confirme?

— Ei bine, dacă nu funcţionează, rămâne Robert Brigston, care mi-a atras atenţia în această seară. Iar *el* nu îmi cere să călăresc.

Dezaprobarea lui fu imediat evidentă. Amanda chiar îl simţi crispându-se. Însă spuse, pe un ton destul de plictisit:

— Arată la fel de tânăr precum este, proaspăt ieşit de pe băncile şcolii. Eşti sigură că vrei să-l cunoşti mai bine?

— Păi este foarte frumos.

— Este un criteriu important pentru tine?

— Nu neapărat, înseamnă doar că nu voi fi indiferentă în timp ce ajung să-l cunosc.

— A fost asta parte a problemei tale? Te plictisesc admiratorii tăi?

Era puţin prea bun la a-şi da seama de cum stăteau lucrurile. Întrebarea lui nimerise exact la ţintă. Nu, Robert nu o plictisise, nici Kendall. De fapt nu fusese plictisită niciun moment nici în prezenţa lui Devin, deşi *el* nu era una din posibilităţi, aşa că nu conta.

Scoase un sunet dezaprobator.

— Încă vrei să-ţi faci fapta bună? Nu te aştepta să cooperez, când ţi-am cerut să încetezi.

— Îţi pot spune de pe acum că Brigston nu ţi se potriveşte.

— Ai ascultat bârfele care circulă pe seama lui? ghici ea. Ştii că este prea tânăr pentru a fi un libertin, dar chiar dacă acesta este scopul său, nu este un motiv suficient de bun pentru a-l scoate de pe listă – nu încă.

— Sigur că este.

Ea chicoti.

— Nu, nu este. Sunt familiarizată cu libertinii, îi am în familie – i-am avut, de fapt. Chiar şi fratele meu, Rafe, a vrut să încerce libertinajul înainte de a se căsători. Iar vărul meu, Rupert, despre el nu se poate spune că a încercat doar! A fost un adevărat vânător de fuste, dar şi el s-a

căsătorit anul acesta. Rămâne astfel numai fratele lui, Avery, deşi nu sunt sigură că el intenţionează să-i calce fratelui său pe urme. Nu este tocmai un subiect potrivit pentru o discuţie cu un verişor.

— Dar este potrivit pentru o discuţie cu mine?

Ea reuşi să nu roşească.

— Îţi explic de ce sunt familiarizată cu libertinii şi de ce nu cred că lordul Robert este unul dintre ei. Cred că mai degrabă încearcă să pară deocheat. Restul bârfelor nu sunt decât forme ale geloziei duse la extrem.

— Fie că încearcă să devină un libertin, fie încearcă doar să pară mai îndrăzneţ pentru a impresiona domnişoarele, adevărul este că băiatul nu intenţionează să se căsătorească şi vrea să facă tot posibilul pentru a evita acest lucru. Chiar vrei să te încurci în iţele lui?

Dansul luă sfârşit. După câte se părea, Devin nu voia un răspuns la ultima lui întrebare care încă-i stăruia în minte, ci mai degrabă voia să o avertizeze încă o dată, aşa că, lăsând-o lângă verişorii ei, îi spuse:

— Brigston caută scandalul şi te va târî şi pe tine odată cu el dacă nu păstrezi distanţa. Chiar vrei ca tatăl tău să pună piciorul în prag şi să te ducă acasă când sezonul abia a început?

Amanda icni, în timp ce faţa i se aprinse din cauza roşeţii. Nu se îndoia deloc de faptul că Devin spusese aceste lucruri suficient de tare pentru ca Rupert să audă!

Capitolul 18

La sfârşitul acestei nopţi lungi, Devin spera cu adevărat că nu trebuia să mai participe la prea multe baluri înainte să le găsească soţi perfecţi Amandei şi lui Blythe.

— Eşti obosită? o întrebă el pe Blythe în drum spre casă.

— Deloc! replică ea cu însufleţire. A fost atât de distractiv în seara asta! Crezi că lordul Oliver m-a găsit

atrăgătoare?

— Îţi place de el?

Ea rânji.

— Îmi place. Odată ce am început să vorbim, nu ne-am mai putut opri. Mă tem doar că nu este suficient de bogat pentru a satisface pretenţiile fratelui meu. Este? Ce ştii?

— Familia Norse are buzunarele destul de pline, da. Nu-ţi face griji, William va fi mulţumit câtă vreme eşti *tu* mulţumită. Fericirea ta este importantă pentru el.

— Atunci Oliver este perfect! Abia aştept să ajungem acasă şi să-i povestesc lui Will despre el.

Se părea că Oliver Norse era favoritul principal al lui Blythe, deşi bărbatul încă spera să o poată cuceri pe Amanda. Dar toţi tinerii celibatari erau interesaţi acum de Amanda, însă numai unul putea fi norocosul care să o câştige, ceea ce i-ar fi lăsat pe ceilalţi dezamăgiţi, dar încă disponibili.

Ar fi trebuit să-i spună Amandei că Brigston îi mărturisise că era forţat de tatăl lui să se căsătorească cu ea, dar se temea că ea ar fi găsit acest lucru încurajator. Probabil că ar fi făcut-o, prostuţa. Fusese atât de grăbită să-l apere pe Brigston de răutatea bârfelor care circulau pe seama lui.

Căuta iubirea, aşadar era o romantică. Părea să creadă că iubirea putea depăşi orice obstacol, chiar şi cel reprezentat de un libertin. Totul era foarte bine, şi cine putea afirma că Robert Brigston nu se putea îndrăgosti de ea? Însă tânărul chiar dorea să experimenteze viaţa şi probabil urma să o facă, indiferent dacă avea sau nu o soţie. Asta ar fi pus capăt căsătoriei fericite a Amandei. De ce să curteze un dezastru inevitabil, când Goswick ar fi fost un soţ foarte potrivit, iar ea îl plăcea deja, şi nu mai lipsea decât să înveţe să călărească din nou pentru a-i cuceri inima? Simplu, garantat şi fără niciun scandal inutil ataşat numelui ei.

Nu, Devin nu simţea nici cea mai mică urmă de remuşcare că se asigurase că familia Amandei avea să

intervină şi să o ţină departe de Robert Brigston. Judecând după încruntarea apărută pe chipul lui Rupert St. John atunci când Devin o însoţise la locul ei, Amanda avea să aibă parte de o discuţie chiar în acea seară. Pentru a fi sigur, avea să-i trimită un bilet lui Lady Ophelia dimineaţă, avertizând-o că interesul Amandei s-ar putea îndrepta într-o direcţie periculoasă.

Mai bine să audă asta de la familia ei decât de la el. Avea să-i fie oricum greu să aibă de-a face cu ea dacă refuza în continuare să coopereze. Nu voia să îi lase impresia că se alăturase *şi el* haitei de bărbaţi geloşi.

Sigur că nu era gelos. Desigur, simţise o oarecare atracţie faţă de ea atunci când dansaseră, din cauza cuvintelor ei nechibzuite. „Prefer să călătoresc aşezată pe ceva confortabil”. Avea oare vreo idee despre imaginea pe care aceste cuvinte o evocau în mintea unui bărbat? Sigur că nu. Era inocentă, şi nu era prima oară când el dorea o femeie pe care nu o putea avea.

După ce le lăsă pe Blythe şi pe camerista acesteia acasă, intră să stea puţin de vorbă cu William înainte să meargă şi el acasă. Dar acesta nu se întorsese încă, în ciuda orei târzii. Aşa că Devin îi aminti lui Blythe să-i spună lui William să o însoţească la plimbarea de a doua zi, în Hyde Park. Era o oportunitate excelentă pentru ea de a întări cunoştinţele făcute în acea seară şi era posibil să-l vadă din nou pe Oliver Norse, aşa că iubirea putea înflori între ei în mod firesc, fără niciun ajutor din partea lui Cupidon.

Birjarul familiei Pace îl duse repede pe Devin pe Jeremy Street, traficul de la ora aceea fiind aproape inexistent. Însă de îndată ce Devin ieşi din trăsură, bărbatul îi strigă:

— Aveţi grijă, domnule, ceva blochează drumul spre uşa dumneavoastră.

Devin văzu obstacolul şi clătină din cap. La prima vedere, părea o grămadă mare de gunoi, dar observă nişte picioare ieşind în afară. Un beţiv? Cineva care leşinase în faţa casei familiei Baldwin? Se apropie pentru a investiga.

Birjarul îl întrebă dacă avea nevoie de ajutor.

Devin se aplecă şi îl întoarse pe beţiv cu faţa în sus, apoi icni. Fără să privească în spate către birjar, strigă:

— Adu un doctor, doctorul familiei, dacă ştii cine este, sau *orice* doctor. Numai grăbeşte-te!

Devin îşi recunoscu cu greutate prietenul, care fusese bătut cu sălbăticie. Sângele îi acoperea faţa şi se împrăştiase pe jachetă şi haină.

— Will! spuse Devin, scuturându-i cu blândeţe umărul. Ce Dumnezeu s-a întâmplat, Will?

Însă William nu răspunse. Devin îşi puse palma pe pieptul lui şi fu oarecum uşurat să-i simtă bătăile inimii. Unde naiba era trăsura unchiului lui Devin, pe care o împrumutase Devin pentru această seară? Cu siguranţă că birjarul lui Donald nu l-ar fi lăsat pe William în această stare, în faţa casei.

Devin îl ridică cu grijă pe Will în braţe, temându-se că putea avea oase rupte, şi îl cără în interiorul casei. Servitorii dormeau la ora aceasta, aşa că nu-l ajută nimeni să-l care până la etaj. Ştia însă că servitorii aveau să se trezească în curând, deoarece câinii Lydiei îi simţiseră sosirea şi lătrau în loc să-l salute. Nu observă însă că lăsa în urmă o dâră de sânge, însă câinii o văzură.

Trecând pe lângă uşa dormitorului unchilor săi, strigă:

— Unchiule, am nevoie de ajutor!

Devin îl duse pe William în dormitorul de oaspeţi şi îl puse pe pat, apoi se întoarse şi aprinse o lampă. Lydia intră bombănind, încă punându-şi halatul peste cămaşa de noapte, însă icni când lumina umplu camera şi văzu cine era întins pe pat.

Se grăbi spre pat, apoi dădu înapoi, icnind din nou.

— Este prietenul tău, William? spuse ea, nevenindu-i să creadă. Dumnezeule, a încercat cineva să-l ucidă?

Donald intră şi el în cameră.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Devin clătină din cap. L-am găsit întins lângă trepte, căzut grămadă, iar trăsura ta nu-i nicăieri. A luat-o în seara asta, nu?

— Da, a plecat la scurt timp după ce sora lui l-a lăsat aici şi a plecat împreună cu tine.

— Deci din câte ştim se poate să fi zăcut acolo întreaga seară!

— De fapt am auzit câinii lătrând acum o jumătate de oră, spuse Donald. Nu am văzut însă nimic când m-am uitat pe fereastră, dar mărturisesc că mă uitam după o trăsură, nu după cineva aflat în faţa uşii.

Lydia era îngrijorată din cauza tonului furios pe care vorbea Devin, aşa că încercă să-l liniştească.

— Va fi bine. Încă respiră. Se uită din nou spre William, pentru a fi sigură. Da, încă respiră.

— Nu a reuşit nici măcar să ajungă la afurisita de uşă! Lydia se grăbi să ocolească patul şi-şi puse braţul în jurul umerilor lui Devin, îmbrăţişându-l.

— Ştiu că este prietenul tău şi că îl iubeşti ca pe un frate. Vom afla mâine ce s-a întâmplat, dar acum avem nevoie de un doctor…

— Am trimis deja după unul.

— Atunci să-l curăţăm puţin cât timp aşteptăm. Tu şi Donald daţi-i jos haina, până aduc eu nişte apă.

Reuşiră doar să-i scoată lui William braţele din mânecile hainei şi îl lăsară aşa, deoarece gemu de durere atunci când îl mişcară. Jacheta era mult mai strâmtă, aşa că o lăsară în pace.

— Cred că va trebui să tăiem restul hainelor, altfel nu vom şti cât de rău este rănit, spuse Lydia cu grijă, întorcându-se cu apă proaspătă. Am o foarfecă în camera mea, mă întorc imediat.

Devin nu spuse nimic. Se uita ţintă la ceva ce unchiul şi mătuşa lui nu văzuseră încă – pata udă şi întunecată care se vedea în partea de jos, în dreapta, pe jacheta lui William. Abia o observase şi el, din cauza materialului negru al jachetei.

De îndată ce Lydia ieşi din dormitor, rupse cămaşa lui William şi o trase în lături. În partea de jos a trunchiului avea două răni, ca şi cum cineva s-ar fi strecurat prin spatele lui şi l-ar fi înjunghiat cu un cuţit. Acum lui Devin îi

era teamă să-l mai mişte pe Will, chiar şi pentru a vedea dacă mai are şi alte răni pe spate. Dumnezeule, William nu rănise pe nimeni în viaţa lui. Cine ar fi putut să-i facă aşa ceva?

— Nu arată prea bine, spuse Donald, care stătea lângă Devin.

Lydia se întoarse în cameră, spunând:

— Cred că am auzit o trăsură oprindu-se în faţa casei.

Devin nu-şi ridică privirea, spunându-i doar:

— Am găsit două răni de cuţit, s-ar putea să fie mai multe.

Ea se întoarse de îndată.

— Mă duc să-l aduc pe doctor imediat.

Doctorul, care locuia numai la câteva case distanţă, nu-l cunoştea pe William; era însă cel mai apropiat medic pe care îl cunoştea birjarul. Părea destul de competent, însă manierele sale erau potrivite mai degrabă pentru un antreprenor de pompe funebre decât pentru un doctor. Petrecu aproape două ore curăţând, pregătind, cosând şi bandajând rănile lui William, şi nu părea foarte optimist atunci când termină.

— Nu are oase rupte, dar a pierdut mult sânge. Dacă trece peste noaptea asta, ar putea trăi. Rugaţi-vă să nu facă febră. Dacă apare vreo infecţie, vă puteţi lua rămas-bun de la el.

Dacă Devin i-ar fi spus ceva în acel moment, nu ar fi fost deloc ceva cuviincios. Donald înţelese acest lucru şi îl conduse pe doctor repede afară din cameră. Atunci când Devin urma să trimită după Blythe, dimineaţă, avea să-i spună să-l aducă şi pe medicul familiei cu ea.

— Stau eu cu el, dacă vrei, spuse Lydia din pragul uşii.

— Nu, mă poţi înlocui dimineaţă, sau o poate face Blythe. Va fi foarte supărată să-l vadă aşa.

— I-ai trimis vorbă?

— A avut o seară extenuantă şi probabil a adormit repede. Nu are ce să facă aici în noaptea asta.

Lydia dădu din cap şi intră în cameră pentru a-l îmbrăţişa din nou pe Devin, aşezat într-un scaun lângă

patul în care zăcea William.

— Va fi bine. Este un tânăr sănătos. Nu există niciun motiv să nu se refacă, acum că doctorul l-a îngrijit.

Ce se întâmplase şi mai ales de ce? În ce naiba se băgase William?

Capitolul 19

— Cum a fost balul?

Devin clipi şi se ridică brusc. Prietenul lui avea un ochi deschis, cel puţin pe jumătate deschis, şi se holba la el. Celălalt ochi avusese nevoie de câteva copci în colţ, aşa că fusese acoperit cu un petec şi apoi bandajat.

Revenindu-şi după somn, Devin spuse pe un ton în care se simţea uimirea:

— Eşti aproape mort şi tot ce te interesează este afurisitul de bal?

— Arăt probabil ca naiba, dar nu sunt pe moarte. Doare rău, totuşi.

— Ai pierdut mult sânge.

— De la ce? întrebă William, pipăindu-şi bandajul de pe ochi. A fost doar o bătaie. Nu mă aşteptam, dar afurisitul acela a spus că trebuie să dovedească ceva.

— Ce să dovedească?

— Că singurul mod de a-mi plăti datoria este să o fac la timp. M-a bătut destul de rău, să ţin minte pe viitor.

— Ai fost aproape ucis din cauza unei datorii? exclamă Devin. De la cine naiba ai împrumutat bani?

William oftă.

— De la acelaşi individ de la care am împrumutat la sfârşitul verii, pentru garderoba lui Blythe. Am primit numele lui de la lacheul meu, care a spus că individul nu avea nevoie de garanţii, ca banca, şi a avut dreptate. Nu am avut niciun necaz cu datoria aceea. Am plătit-o. Aşa că luna trecută, înainte de începutul sezonului, m-am dus din nou la el să mai împrumut câteva lire pentru zestrea lui

Blythe. Însă unul din bătăuşii lui a venit acasă ieri, cerând plata unei rate a împrumutului. Nu a trecut nici măcar o lună! Dar pretinde că mi s-ar fi spus că un împrumut mai mare cere o rată mai mare şi plătibilă mai devreme. Nu-mi amintesc să mi se fi spus aşa ceva.

— O înscenare? Sunt nişte escroci?

— Încep să mă întreb şi eu asta. Dar care naiba e scopul unui împrumut, dacă trebuie să returnez banii de îndată? Dacă aş fi ştiut, nu aş mai fi făcut încă unul.

Devin ridică capul lui William şi-i oferi acestuia câteva înghiţituri dintr-un pahar cu vin roşu.

— Ar fi trebuit să vii întâi la mine. Nu ar fi trebuit să apelezi niciodată la un cămătar care nu are nişte reguli precise.

— Nu ai fi avut atâţia bani, nu fără să vinzi jumătate din stocul de armăsari de prăsilă, ceea ce ar fi dăunat noii tale ferme, şi eu nu aveam de gând să împrumut bani de la unchiul tău.

— Nu sunt atât de strâmtorat, Will. Am şi alte bunuri în afara fermei.

— Bunuri despre care n-ai pomenit până acum?

Devin ridică din umeri.

— Am moştenit ceva de la mama mea, bani pe care i-am folosit pentru noua fermă…

— Da, ştiu.

— Dar a fost şi o casă, pe care nu o vreau. Nu m-am ocupat încă de ea.

— Ah, mama ta, spuse William cu grijă. Doar nu o urăşti încă pentru că a murit? E o reacţie normală pentru un copil, dar ar fi trebuit să o depăşeşti…

— Abia mi-o amintesc.

Era o minciună, dar Devin nu vorbise niciodată despre mama lui cu altcineva în afară de unchiul său, şi nu avea de gând să înceapă acum. Mai mult, nu credea că William ar fi înţeles. Genul acela de furie provocată de durere pe care o simţea de câte ori îşi amintea de mama lui – de ceea ce făcuse şi ce i se făcuse acesteia – nu putea fi depăşită. Cu siguranţă nu dispăruse, ci părea să i se fi încrustat în suflet.

Însă William era un tip înţelegător şi nu-l presă. În schimb, spuse:

— Ei bine, nu vei vinde nimic pentru *mine.* În plus, asta este doar problema mea, şi este una temporară. Odată ce Blythe este căsătorită, voi împrumuta de la soţul ei şi-i voi înapoia banii de îndată ce-mi voi găsi şi eu o soţie bogată.

— Ceea ce ar fi trebuit să faci de la bun început, în loc să încerci întâi să o căsătoreşti pe ea.

— Este vorba de sincronizare, Devin. Îmi căutam o soţie înainte ca ea să împlinească optsprezece ani, dar nu am avut noroc. Ar fi trebuit să-ţi cer ajutorul cu *asta,* dar nu am crezut că va fi atât de greu să găsesc soţia bogată pe care o doream. Am întâlnit câteva domnişoare cu care aş fi fost onorat să mă căsătoresc, pe una chiar am plăcut-o mult, dar erau la fel de sărace ca mine.

— *Ştiu* pe cineva care ţi-ar plăcea, spuse Devin. Ar fi trebuit să ţi-o prezint mai devreme, dar păreai atât de hotărât să o vezi întâi căsătorită pe Blythe, încât m-am temut că ai lăsa să treacă această oportunitate pentru tine.

— Probabil ai dreptate. Dar acum că Blythe are optsprezece ani, nu îi pot cere să aştepte. Ştii că pentru un bărbat nu contează ce vârstă are atunci când se însoară, însă pentru o tânără este un lucru important. Nu ştie cât de strâmtorări suntem de fapt, şi nici nu vreau să ştie. Nu vreau să accepte prima propunere doar pentru a mă ajuta, nu când s-ar putea să nici nu-i placă de respectivul tânăr. I-ai face aşa ceva surorii tale, dacă ai avea una?

— Te-ai împrumutat ca să o pregăteşti pentru sezon. Primeşte zilnic invitaţii. Planul tău este pus deja în mişcare. De ce ai înrăutăţit lucrurile împrumutând şi mai mult?

— Este nevoie de zestre pentru ea. Nu o pot căsători fără să aibă nimic.

— Multă lume face exact aşa în zilele acestea. Zestrea şi-a pierdut importanţa cam în acelaşi timp cu căsătoriile aranjate. Despre asta e de fapt vorba cu toate sezoanele, sunt un mijloc prin care tinerii se întâlnesc pentru a lua propriile decizii.

— N-o pot lăsa fără zestre, chiar dacă nu mai este necesară. Trebuie să simtă că aduce ceva în cadrul căsătoriei.

O astfel de mândrie simplă era greu de contrazis.

— Cât ai împrumutat?

— Nu mult, doar câteva sute de lire.

Devin clătină din cap.

— Va trebui să înapoiezi banii. Nu merită să ai de-a face cu oameni care sunt în stare să-ţi facă aşa ceva.

William îşi închise ochiul, oftând.

— De acord. Chiar nu am crezut că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

— Când ai fost înjunghiat? Înainte sau după ce ţi-au făcut faţa praf?

— Înjunghiat? Puţina culoare care revenise în obrajii lui Will după paharul de vin dispăru din nou. Nu-mi amintesc de asta, dar se poate să se fi întâmplat în timp ce eram lovit. Nu au niciun motiv să încerce să mă omoare. Nu şi-ar recupera banii dacă ar face-o.

— Cu toate astea, ai fost înjunghiat de două ori în partea de jos a abdomenului şi, din câte se pare, din spate.

— Bătăuşul cămătarului n-a ajuns în spatele meu decât atunci când m-a aruncat în stradă.

— Se poate să te fi durut prea tare ca să mai simţi ceva? întrebă Devin.

— Aş fi putut fi călcat în picioare de o hoardă de cai şi nu m-aş fi simţit mai rău decât mă simţeam deja. Nu sunt sigur ce s-a întâmplat după ce i-am spus birjarului să ne ducă odată din cartierul acela, îmi aduc aminte că m-am prăbuşit cu faţa înainte în trăsură şi probabil că am leşinat, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc e că eram întins undeva jos, pe pământ. Îmi amintesc că m-am ridicat şi am rătăcit ameţit pe străzi pentru un timp, apoi probabil că am leşinat din nou. Probabil că un hoţ din vecinătate m-a văzut părăsind casa cămătarului şi s-a gândit că am buzunarele pline. Sau poate am părut o ţintă uşoară, bătut cum eram.

— Dar unde era birjarul lui Donald când s-au

întâmplat toate acestea? Cum ai ajuns înapoi aici? Ai mers pe jos? Şi unde este acum trăsura?

William clătină din cap.

— Nu ştiu, dar nu mă îndoiesc că astfel de lucruri se întâmplă mereu în partea aceea de oraş.

— *Ai* fost jefuit?

William păru să încerce să râdă, dar se opri repede.

— Jefuit de ce? Buzunarele mele erau deja goale. Îi dădusem tot ce aveam la mine cămătarului. Să fi fost înjunghiat pentru nişte bani, iar atacatorul să nu se fi ales cu nimic? Asta e partea bună a lucrurilor, oare? Da, presupun că asta este.

Devin nu ar fi putut-o numi partea bună, dar tentativa de jaf era singura explicaţie care părea să aibă vreo logică. O trăsură elegantă, cu stemă, ar fi atras atenţia într-o zonă împânzită de hoţi. Unul dintre ei ar fi putut sări în spatele trăsurii, aşteptând până când aceasta ajungea pe o stradă pustie, scăpând apoi de birjar, intrând în trăsură şi găsindu-l pe William leşinat pe podea. Furios la descoperirea buzunarelor lui goale, l-ar fi putut înjunghia pe Will, aruncându-l afară din trăsură înainte să fugă cu ea.

Birjarul lui Donald confirmă acest scenariu când se întoarse acasă, puţin după ivirea zorilor. Le spuse lui Devin şi lui Donald că fusese surprins din spate şi aruncat jos de pe capră, spărgându-şi capul, aşa că petrecuse cea mai mare parte a nopţii leşinat în stradă. Dar cel puţin găsise trăsura lui Donald pe drumul de întoarcere. Fusese abandonată într-o parte mai bună a oraşului, acesta fiind probabil singurul motiv pentru care nu o luase altcineva. *Asta,* se gândi Devin, era singura parte bună a întregii nopţi.

Capitolul 20

În ziua de după balul familiei Hammond, Amanda era încă furioasă pe Devin Baldwin şi pe gura lui mare. Fusese

un armistiţiu scurt, dacă putea fi numit astfel. Nu avusese de îndurat o singură predică din cauza celor spuse de el special pentru a fi auzite de către verişorul ei, ci patru! Nu avusese niciun drept să o avertizeze cu privire la târârea numelui ei într-un scandal de către Robert Brigston, doar pentru că refuzase să-i ia sfatul în serios.

Rupert îi ţinuse predica în drum spre casă.

— Sunt de acord că poate nu ai auzit bârfele până acum, înainte să dansezi cu Robert Brigston, dar dacă a fost nevoie să fii avertizată de către Cupidon, înseamnă că nu ai fost deloc atentă.

— Are un nume, nu-l cheamă Cupidon, mormăise Amanda printre dinţi.

— Nu schimba subiectul, drăguţă. Ai văzut că lordului Robert i s-a cerut să părăsească balul? Cât de des se întâmplă aşa ceva? Îţi garantez că nu ai mai văzut asta niciodată.

— Nici de data asta nu am văzut, replică ea cu repeziciune.

— Am văzut eu, spuse Rupert. Asta înseamnă că zvonurile din această seară au un sâmbure de adevăr.

— Nu înseamnă deloc aşa ceva. Poate că a primit un mesaj prin care a fost chemat acasă dintr-un motiv sau altul, iar gazdele noastre i l-au livrat doar. Sau poate că s-a ameţit cam tare înainte de sfârşitul serii. Am mai văzut bărbaţi cărora li s-a cerut să plece din *acest* motiv.

— Nu-i căuta băiatului scuze. A produs destul de multă agitaţie. Doar despre asta vorbea toată lumea. Iar dacă nu are intenţia de a se căsători încă, nu ar fi trebuit să încerce să farmece fiecare debutantă în seara asta. Nu este potrivit pentru tine, iar tu ştii asta foarte bine. Chiar dacă nu este nimic adevărat, are acum un scandal ataşat numelui său. Aşa că păstrează distanţa până când dispare – dacă va dispărea.

— Nu este corect! Amanda privi înspre Rebecca, aşteptând ajutor, însă prietena ei o privea la fel de sever, fiind în mod evident de acord cu soţul ei. Foarte bine, aşadar lucrurile arătau rău pentru Robert Brigston, iar

Amanda nu-i putea învinui pentru îngrijorare, dar tot nu era deloc corect!

— Poate că nu este, recunoscu Rupert, însă asta e ceva despre care unchiul Preston va dori să afle.

— Rue, să nu îndrăzneşti! icni ea.

Dar Rupert îşi strânse buzele. Ea ştia că avea să-i spună tatălui ei, că nimic din ce-ar fi putut ea spune nu l-ar fi oprit, deoarece indiferent dacă bârfele erau sau nu adevărate, conta doar că lordul Robert era subiectul unui scandal. Ceea ce îl făcea complet nepotrivit pentru ea, cel puţin deocamdată.

Astăzi sosise fratele ei, tocmai la timp pentru a o împiedica să plece la plimbare prin Hyde Park. Iar *el* era de-a dreptul furios.

— Ţi-ai ieşit din minţi? strigă Raphael în momentul în care intră în dormitorul ei. Era fusese surprinsă că bătuse întâi la uşă şi aşteptase să-i permită să intre. Amanda era deja îmbrăcată pentru plimbarea în parc, mai trebuia doar să-şi pună mănuşile şi haina. Faţa lui era roşie de furie şi ajunse să-i arunce o singură privire lui Alice pentru ca aceasta să iasă în grabă din încăpere.

— Nu am făcut nimic, am dansat doar odată cu el! strigă şi Amanda.

— Ştii aşadar de ce sunt aici? Sigur că ştii. Ei bine, măcar aşa nu pierdem timpul, adevărat? Nu mai vorbi niciodată cu Brigston.

— Am putea discuta raţional despre asta dacă te-ai opri din ţipat. Credeam că tu, cel puţin, vei avea mintea mai deschisă, mai ales că nimic nu a fost încă dovedit.

— Idiotul a cerut trei tinere în căsătorie aseară, doar pentru a le seduce. Asta nu e ceva ce se poate spune fără să aibă o urmă de adevăr. Raphael făcu o pauză când o văzu roşind uşor. Dumnezeule, şi tu? Cred că va trebui să-l ucid.

— Nu trebuie să faci nimic. Zvonurile spuneau şi că nu intenţionează să se căsătorească deloc.

Însă Raphael continuă să bombăne ca şi cum nu ar fi auzit-o.

— *Tu* ai fost cea de-a treia? La naiba, pun pariu că tu ai fost a patra pe care a cerut-o în căsătorie, cea despre care încă nu a auzit nimeni nimic? Recunoaşte!

Amanda începu să râdă.

— Auzi ce spui? Care este adevărul, nu vrea să se căsătorească sau vrea să se căsătorească cu toată lumea? Sunt zvonuri contradictorii, Rafe, ceea ce dovedeşte că nu pot fi crezute. Tu, mai mult ca oricine, ar trebui să ştii cum pot scăpa bârfele din frâu.

— Ceea ce ştiu este că scandalul se răspândeşte prin asociere, fie că este adevărat, fie nu.

Ei nu-i scăpă sensul celor spuse de el, însă reuşi să o înfurie şi mai tare faptul că o spusese.

— Sunt oare singura care şi-a dat seama că Brigston tachina doar? Dumnezeule, cum să fi crezut prostuţele acelea că vorbea serios? Cum ai putut *tu* să crezi că a fost vorba despre altceva decât un flirt nevinovat? N-ai făcut niciodată propuneri îndrăzneţe vreunei femei – înainte de Ophelia, desigur – care să nu fi fost decât nişte exagerări menite să amuze? Pe *mine* m-a făcut să râd.

— Asta-i în afara subiectului.

— Încă nu este vorba de niciun scandal, Rafe, dar ce este scandalos este felul în care este ponegrit, totul din cauză că este o partidă bună, iar restul tinerilor lorzi sunt peste poate de geloşi. Până la apariţia lui, n-au avut competiţie serioasă. Acum încearcă să facă lucrurile să rămână la fel, ponegrindu-i numele înainte ca el să aibă şansa de a se face cunoscut. Înainte să-l fi văzut ceilalţi seara trecută, bârfele care circulau pe seama lui nu erau deloc neplăcute, ba dimpotrivă. Acest lucru dovedeşte că este vorba de invidie.

— De ce îl aperi? Serios, Mandy, dacă ai impresia că *el* este bărbatul pe care l-ai aşteptat trei sezoane, trebuie să-ţi scoţi asta *imediat* din cap.

Nu se putea discuta cu el atunci când îşi lua în serios rolul de frate protector, aşa că ea încercă să-l liniştească într-un alt mod.

— Nu cred asta. De fapt, Larissa şi cu mine tocmai ne-

am dat seama care a fost de fapt problema mea.

— Care?

— Dragostea la prima vedere. Nu râde, dar eu asta aşteptam să se întâmple. Iar când nu s-a întâmplat cu niciunul dintre tinerii pe care i-am întâlnit până acum, am presupus că niciunul nu mi s-ar potrivi.

— Nu glumeşti, nu?

— Nu, aş fi vrut eu. Uite cât timp am pierdut doar pentru că am plecat de la o presupunere greşită. De exemplu, lordul Peter, de anul trecut, era adorabil, dar…

— Mandy, permite-mi să-ţi dau un sfat. Nu-i spune *niciodată* unui bărbat că este adorabil.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu i-am spus. Nu aş face-o. Dar ce voiam să spun este că, deşi era foarte plăcut ochiului, l-am ignorat pentru că nu m-am simţit de îndată îndrăgostită până peste cap de el. Dacă m-aş fi arătat interesată suficient de mult cât să aflu mai multe despre el, poate că nu l-aş mai fi găsit atât de plictisitor şi m-aş fi putut îndrăgosti treptat de el. Dar este prea târziu acum, s-a căsătorit cu altcineva chiar în timpul acelui sezon.

Fu rândul lui Raphael să-şi dea ochii peste cap de această dată.

— Nu încerca să compensezi lucrurile în sens opus. Nu încerca să pretinzi că este ceva acolo unde nu există nimic.

— Atunci ce ar trebui să caut? Atunci când el îşi lăsă privirea şi păru uşor stingherit, adăugă: a fost o întrebare serioasă, Rafe. Prefă-te că nu sunt sora ta mai mică pentru un moment şi răspunde-mi.

— Nu este acelaşi lucru pentru un bărbat, începu el. Ar trebui să discuţi asta cu o femeie care şi-a găsit dragostea şi-ţi poate oferi o perspectivă corectă.

— Am făcut deja asta ieri, cu Larissa. Dar tot ce a spus ea este că-i era teribil de dor de soţul ei – înainte să devină soţul ei – şi că aşa şi-a dat seama că era îndrăgostită de el.

— Un punct de vedere excelent! Mi-e dor de Pheli încă din momentul în care-mi iese din raza vizuală.

Mandy chicoti.

— Chiar aşa?

— Sigur că da.

— A venit şi Ophelia cu tine astăzi?

— Nu, dar o voi trimite…

— Nu vreau să aştept când avem deja conversaţia aceasta. Ai venit astăzi să mă avertizezi în legătură cu unul dintre puţinii bărbaţi pe care chiar îi găsesc interesanţi.

— Acesta *este* un bun punct de plecare, însă nu cu individul acesta scandalos. Raphael ridică dintr-o sprânceană aurie. Puţinii bărbaţi? Ah, aşa este! Pheli a pomenit de tânărul acela pentru care trebuie să înveţi să călăreşti. Vrei să-ţi aranjez nişte lecţii de călărie?

Ea scrâşni din dinţi.

— M-am ocupat deja de asta.

— Excelent! Concentrează-te la asta, draga mea, şi atunci nu voi mai simţi nevoia să ucid pe cineva.

Ea îşi îngustă privirea.

— Nu schimba subiectul, Rafe. Nerăbdarea de a vedea un bărbat nu poate fi singurul criteriu pe care ar trebui să-l iau în considerare.

— Nu te mai gândi la criterii, bucură-te doar…

— *Nu*-mi mai spune asta. Am încercat anul trecut şi nu a mers deloc bine.

El scoase un sunet de exasperare.

— Da, dar anul trecut încă aşteptai dragostea la prima vedere. *Acum* ştii mai bine de atât, din câte spui.

Ea oftă.

— Nu a fost nici la tine la prima vedere, nu-i aşa?

— A fost *ceva* la prima vedere, dar nu despre asta discutăm.

Ea îşi ciuli urechile.

— Ce?

— Mandy… spuse el cu o notă de avertizare în ton.

— Trebuie să-mi spui.

El îşi încrucişă braţele în dreptul pieptului şi spuse sever:

— Nu trebuie să fac nimic de genul ăsta.

Sprâncenele ei se împreunară într-o linie gânditoare.

— Vorbeşti despre atracţie? Vrei să spui că ai fost atras de Pheli din primul moment în care ai văzut-o? Dar cine nu era? Era şi încă este cea mai frumoasă femeie din întreaga Anglie. Aşa că este atracţia un indicator *cu adevărat* bun?

El oftă.

— Mai bun ca altele. Fără asta, cel puţin, ai avea o căsătorie care nu ar fi prea satisfăcătoare. Dar nu confunda atracţia cu iubirea. Nu sunt deloc acelaşi lucru.

Ea dădu din cap, dar gândurile ei zburau deja în altă parte. Erau doi bărbaţi care i se păreau deosebit de frumoşi, aşa că era atrasă de amândoi, şi de vreme ce nu se putea îndrăgosti de amândoi – nu era posibil, nu? –, trebuia să fie de acord cu fratele ei, că atracţia şi dragostea nu erau deloc acelaşi lucru. Dar familia ei dorea ca ea să-l ignore pe unul dintre aceşti tineri. Ştia că aşa ar trebui, dar până acum nu prea avusese de unde să aleagă, şi, pentru că pierduse deja atâta vreme căutându-şi un soţ, o încânta să aibă acum mai multe variante.

Avea să ţină cont de avertismentele familiei sale, dar în acelaşi timp intenţiona să mai stea de vorbă cu lordul Robert şi să afle dacă era vorba la mijloc de ceva mai mult decât simpla gelozie a competitorilor acestuia. Dar nu voia să meargă la o plimbare intimă prin parc cu el. Asta nu era deloc o idee bună. Deocamdată însă tot ce dorea era să-i spună lui Devin Baldwin exact ce credea despre faptul că-i făcuse familia să se îngrijoreze fără să fie nevoie.

Capitolul 21

Amanda era uimită că reuşise să iasă din casă însoţită numai de camerista ei. Păstra însă unul din noile ei costume de călărie în cutia în care fusese livrat, aşa că i-o arătă mătuşii ei, spunând:

— Cred că au încurcat comanda mea cu a altcuiva, nu

mi se potriveşte deloc, aşa că mă duc să văd ce s-a întâmplat. Nu lipsesc mult – dacă nu cumva dau de vreun material deosebit.

Julie spusese deja ce avusese de spus în cursul după-amiezii, după plecarea lui Raphael. Cel puţin predica ţinută de mătuşa ei nu fusese la fel de severă sau lungă precum cea a lui Rupert şi a lui Raphael, probabil deoarece Amanda se hotărâse să nu-l mai apere pe lordul Robert şi fusese de acord cu tot ceea ce avusese mătuşa ei de spus legat de subiect.

— În astfel de momente trebuie să fii mai circumspectă decât de obicei, îi spusese mătuşa ei. Nu poţi să-ţi asociezi numele cu băiatul acesta nechibzuit, în niciun caz. Nu poţi vorbi cu el, nici măcar nu poţi sta în aceeaşi cameră cu el.

Deoarece Amanda nu făcuse decât să dea din cap, mătuşa ei nu mai avusese multe de adăugat.

— Binecuvântat fie fratele tău, ştiam eu că te poate face să înţelegi.

Cu toate acestea, a patra mustrare îşi făcuse apariţia înainte de cină, cu o seară în urmă. Bine, poate că nu fusese cu adevărat o dojană, dar avusese scopul de a garanta faptul că nu avea să mai fie nevoie de altele – tatăl ei se întorsese în oraş şi avea să rămână acolo pentru tot restul sezonului.

— Nu am venit pentru a auzi vreo scuză, îi spusese Preston intrând în cameră. Am venit să mă asigur că nu va mai fi nevoie de vreuna.

Amanda nu era supărată din cauza venirii tatălui ei, indiferent de motiv. Încă de la primul ei sezon, sperase că el urma să o însoţească în oraş, dar el nu o făcuse niciodată, deoarece aveau atât de multe rude care locuiau la Londra, încât nu era nevoie să-i servească pe post de companion. Aşa că ea nu încercase să-l convingă, deoarece întreaga familie ştia că nu-i plăcea să stea în Londra prea mult.

Râsul ei fu aşadar unul vesel atunci când sări de pe canapea şi îl îmbrăţişă.

— Rafe mi-a ţinut deja o predică.

— Sunt buni şi fraţii la ceva, nu? o tachină Preston.

Cel puţin tatăl ei nu era iritat de şederea la Londra pentru a o supraveghea. Însă intenţiona să o însoţească peste tot de acum – mai puţin pe Bond Street. În privinţa aceea fusese categoric.

Spusese că ultima oară când fusese la cumpărături cu mama ei, aproape că o strangulase înainte să termine. Glumise, desigur, dar adăugase:

— Am jurat că nu mai trec niciodată prin aşa ceva şi nu o voi face. Dar îmi voi trimite cu tine valetul dacă nu ţi-ai făcut încă toate cumpărăturile pentru anul acesta.

Asta-i provocase Amandei o dilemă. Dacă ar fi spus cuiva din familie unde mergea de fapt şi de ce, nu se îndoia că Julie i-ar fi cerut să fie însoţită de unul din bărbaţii familiei, de vreme ce aceştia erau familiarizaţi cu caii, iar ea, nu. Nu ar fi deranjat-o asta, însă nu voia să fie însoţită la prima lecţie. Dacă nu reuşea să urce în şa, nu mai urmau alte lecţii, aşa că nu avea sens să spună nimănui că dorea să încerce, doar pentru a-şi recunoaşte apoi eşecul. În plus, intenţiona să-i spună lui Devin Baldwin exact ce gândea, iar pentru asta avea nevoie de intimitate.

Tatăl ei nu alesese să stea la sora lui în timpul acestei călătorii mai lungi în oraş, de vreme ce casa din Arlington Street era deja plină cu Julie, cei doi fii ai ei, noua ei noră *şi* Amanda. Avea de gând să stea la casa lui Raphael şi chiar îi sugerase Amandei să facă la fel, acum că el nu mai părăsea oraşul înainte de sfârşitul sezonului sau înainte ca ea să îşi găsească un logodnic. Probabil că avea să-şi schimbe locuinţa, aşa cum i se sugerase – dar asta numai după prima vizită pe furiş la ferma lui Devin. Tatăl ei nu-şi trimisese încă valetul, aşa că în această dimineaţă avea probabil singura ocazie de a ieşi pentru câteva ore însoţită doar de camerista ei.

Julie îi făcu cu mâna, crezând povestea pe care i-o spusese. Alice nu făcuse decât să se plângă în camera Amandei şi începu să o facă din nou de îndată ce ieşiră din casă, intrând în trăsură, deoarece ştia exact unde mergeau.

Alice fusese camerista Amandei pentru mai mulţi ani decât îşi amintea Amanda. Era o femeie cu o înfăţişare obişnuită, de vârstă medie, care nu fusese eliberată din serviciu atunci când Amanda plecase la şcoală; rămăsese acolo, gata oricând să-şi reia îndatoririle de fiecare dată când Amanda se întorcea la Norford Hall. Era o cameristă excelentă, dar din cauza numeroşilor ani în care fuseseră împreună, îşi permitea anumite libertăţi, ca de exemplu să spună tot ce-i stătea pe inimă atunci când avea ceva de spus.

— Nu trebuia să minţi, spuse Alice de îndată ce trase obloanele la geamurile trăsurii şi începu să o ajute pe Amanda să se schimbe în costumul de călărie, care i se potrivea de minune. Minciuna duce la alte minciuni, şi în curând n-o să mai ştii ce-i adevărat şi ce nu. Nu duce la nimic bun, te-ar face doar să te simţi vinovată.

Amanda oftă, simţind deja o urmă de vinovăţie, mai mult decât avea de gând să recunoască. Abia reuşise să-i spună mătuşii ei povestea pe care o inventase.

Însă motivul pentru care minţise era unul important, şi-i împărtăşi asta cameristei.

— Dar dacă nu o pot face? Baldwin a făcut să pară totul foarte uşor, dar de fapt m-a provocat să încerc, aşa că am sentimentul că nici el nu crede că voi reuşi.

— Atunci nu o face, spuse Alice cu încăpăţânare. Nu merită să-ţi păcăleşti familia…

— Vrei să te opreşti odată? Dacă pot urca astăzi pe un cal, mă voi lăuda tuturor, dar nu voi spune nimănui înainte să reuşesc. Ştii ce compătimitoare este întreaga mea familie. Mă vor sufoca cu bunăvoinţa lor dacă încerc şi nu reuşesc.

— Şi cu ce te vor sufoca, dacă află că minţi şi te strecori pentru prima lecţie?

Amanda tresări.

— Îmi place, Alice! Îţi dai seama cât de mult timp a trecut până să pot spune aşa ceva despre un bărbat?

Alice icni.

— Crescătorul de cai?

Amanda clipi, apoi pufni.

— Nu fi absurdă, pe el abia îl pot tolera. Ştii foarte bine că m-am referit la lordul Kendall. Nu aş face asta dacă nu aş fi sigură că este singurul mod prin care îi pot câştiga inima.

— Cred că *asta e* o prostie.

— Şi eu, dar unii bărbaţi au nişte cerinţe absurde atunci când îşi caută o soţie. Odată ce voi călări din nou, probabil nu mi se va mai părea o prostie. Cine ştie, poate că îmi va plăcea să călăresc şi să am propriul cal. Nu mi-ai spus tu săptămâna trecută că am nevoie de ceva care să-mi ocupe timpul cât sunt în oraş? Dacă reuşesc să urc din nou în şa, voi avea nevoie de destule lecţii. Nu am fost deloc atentă la primele pe care le-am avut, pentru că pescuisem un peşte uriaş în săptămâna aceea şi abia aşteptam să mă întorc cu Rafe la pescuit.

— Probabil de aceea ai căzut.

— Da, probabil. Aşa că aş avea nevoie mai degrabă de nişte încurajări, în loc de atâta agitaţie, Alice. Ziua de astăzi este *atât* de importantă. Ceea ce fac astăzi îmi va aduce un soţ!

Capitolul 22

Deoarece nu se gândise prea mult înainte – nu era obişnuită cu păcălelile –, Amanda îşi dădu seama prea târziu că nu voia ca trăsura cu stema familiei St. John să fie văzută părăsind Londra sau trecând pe lângă pistele de curse, când nu era programată nicio cursă în acea zi. Aşa că în cele din urmă se duse întâi pe Bond Street. Se opri la croitoreasa preferată a Opheliei, care îi avea deja măsurile, suficient pentru a comanda încă două costume de călărie, apoi se grăbi în josul străzii cu Alice pe urmele ei şi închirie o birjă pentru a ieşi din oraş. Vizita la croitoreasă dăduse un aer de veridicitate poveştii pe care i-o spusese mătuşii Julie. Iar dacă avea succes astăzi, urma să aibă oricum nevoie de

mai multe costume. Un gând optimist!

Alice continuă să mormăie în barbă mai ales după ce Amanda îi spuse birjarului familiei să-şi ia liber câteva ore, deoarece ea avea nevoie de timp pentru a-şi termina cumpărăturile. Încă o minciună, subliniase Alice, dar Amanda nu o mai asculta. Trebuia să-şi adune curajul pentru lecţia de călărie, iar pentru asta avea nevoie de concentrare. Însă o ajuta să ştie că arăta bine în noul ei costum de călărie, dintr-o catifea verde pal, cu părul blond aranjat bine sub o pălărie elegantă. Purta o jachetă asortată, pentru a-i ţine cald, de care probabil nu avea nevoie de fapt, deoarece vremea era doar puţin răcoroasă.

Călătoria până la ferma lui Devin nu era lungă, iar de la jumătatea drumului încolo ea începu să simtă un oarecare entuziasm, deşi nu era sigură de ce, când nu se aştepta să simtă decât groază la gândul încercării prin care avea să treacă. Probabil era remarca făcută de Alice. Ziua aceea putea fi definitorie pentru viaţa ei. Trebuia doar să depăşească o mică teamă…

Ajunsă la fermă, lăsă birja închiriată în faţa grajdului central, şi-i spuse lui Alice să rămână înăuntru, pentru că era mai cald. De fapt, era îngrijorată că birjarul s-ar fi putut sătura să le aştepte şi ar fi putut pleca, lăsându-le acolo, dar nu avea să facă asta atâta vreme cât cineva rămânea în birjă.

Un muncitor veni de după colţ, o văzu stând lângă birjă şi o întrebă ce doreşte, apoi arătă spre grajdul din dreapta. Era Devin ocupat din nou cu îngrijitul cailor? Spera că de această dată era îmbrăcat mai decent! se gândea că era norocoasă că-l găsise acolo. Nu se gândise să-l întrebe dacă venea aici în fiecare zi sau trecea doar de câteva ori pe săptămână. Ar fi fost supărător să se fi străduit atât în zadar.

Îşi aminti de căldura care domnise în grajduri la ultima ei vizită acolo. Era foarte cald şi în acesta, observă ea după ce închise uşa în urma ei. Senzaţia plăcută dură numai câteva momente. Da, era evident că Devin îşi răsfăţa caii. Era sigură că s-ar fi simţit confortabil şi afară

pe câmp, cel puţin până la căderea zăpezii.

De această dată îl zări de îndată pe Devin, care căra fân dintr-o grămadă ce fusese răsturnată pe culoar. Nu avea haină, dar cel puţin acum nu renunţase încă la cămaşă. Îşi suflecase mânecile totuşi, expunându-şi braţele musculoase. Cămaşa albă lejeră, băgată în pantalonii de un gri-închis, era descheiată până la jumătatea pieptului, mult mai mult decât s-ar fi cuvenit. Era un bărbat atât de frumos, încât era imposibil să nu-l găsească atractiv. De aceea îşi grăbise inima ei bătăile atunci când îl zărise? Sau se pregătea doar de bătălie? El o provocase, mai mult ca oricare alt bărbat vreodată.

Când Devin o văzu apropiindu-se, lăsă furca deoparte şi începu să-şi încheie nasturii cămăşii până la gât. Plimbându-şi ochii de-a lungul trupului său, Amanda observă că purta cizme elegante de călărie, în locul celor pline de noroi pe care le purtase înainte.

Ea auzise că stătea în Londra la rudele lui, aşa că presupusese că venea aici la fermă doar pentru a vedea cum stăteau lucrurile, dar poate că locuia de fapt în casa aceea ponosită de pe proprietate. Fie asta, fie avea un alt rând de haine aici. Nu şi-l putea imagina călărind de la Londra în cizmele acelea de lucru pe care le purtase data trecută.

Îşi încetini paşii atunci când ajunse în apropierea lui. El îşi punea jacheta, care fusese drapată peste o balustradă. Se apropiase de ea cu un pas, pentru a ajunge la haină. Ea văzu acum că nu numai lumina slabă arunca o umbră pe chipul lui; avea barba nerasă. Probabil că nu avea obiceiurile unui gentleman decât atunci când era în Londra.

Dar aici, lucrând cot la cot cu angajaţii săi, se amesteca printre ei într-un fel uimitor. O făcea deliberat, pentru a-i face să se simtă în largul lor? Unii servitori aveau tendinţa de a fi mult prea protocolari în prezenţa angajatorilor lor. Cu toate acestea, de ce lucra Devin aici, când avea personal mai mult decât suficient pentru a face toată treaba în locul lui? Îi plăcea să lucreze singur cu caii? Şi de ce naiba îşi punea atâtea întrebări în privinţa lui?

Amintindu-şi în cele din urmă cât de furioasă fusese din cauza lui, spuse:

— Avem de reglat câteva conturi.

— Este de mirare că mai am conturi, la câte am avut de reglat în ultimul timp. De ce nu o lăsăm baltă şi ne vedem de treabă?

Ca şi cum el nu ar fi spus nimic, ea continuă să turuie:

— Nu ai *nicio* idee câte mustrări am avut de îndurat din cauza ultimei tale remarci despre lordul Robert, făcută în faţa vărului meu. Asta a fost…

— Bine.

Ea clipi.

— Bine?

— Şi nu mai discutăm despre băiatul acela. Sau vrei să fii mamă, în loc de soţie?

Ea icni. O diferenţă de câţiva ani era irelevantă. De ce să fi accentuat el asta? Dar când deschise gura pentru a i-o spune, sfârşi icnind din nou. El scurtase distanţa dintre el şi o domina acum de la înălţimea sa. Amanda se gândi că avea de gând să o atingă sau să o scuture, la cât de iritat părea.

— Niciun alt cuvânt despre asta, spuse el cu răceală. Dacă cumva Brigston reuşeşte să te ducă la altar, să ştii că nu va dormi numai în patul tău. Nu are nicio intenţie de a se mulţumi cu o singură femeie, soţie sau nu.

Cu ochii larg deschişi, ea se întrebă dacă aceste cuvinte nepotrivite pentru urechi inocente erau determinate de ţinuta lui şi de decorul în care se aflau. Era obişnuită deja cu stilul lui direct, chiar şi în societate, dar de această dată mersese prea departe. Înainte să-şi pună haina, arătase ca un grăjdar, aspru, mult prea masculin, nu ca proprietarul fermei. Asta-l făcuse oare să uite, chiar şi pentru scurt timp, că ea era o lady şi că trebuia să-şi măsoare cuvintele în prezenţa ei?

Apoi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Devin adăugă, pe un ton normal:

— Dar eşti suficient de deşteaptă să-ţi dai seama că lordul Kendall este mai potrivit pentru tine, altfel nu ai fi

fost aici astăzi, corect?

Ea *nu* acceptă că avea dreptate în privinţa lui Robert. Dar, în orice caz, nu mai avea de gând să discute acest subiect cu el, după ce tocmai o redusese la tăcere prin intimidare. Ce brută încrezută, să-şi folosească înălţimea pentru a câştiga o dispută!

Aşa că aprobă din cap, deşi încă destul de băţoasă. Dar pentru a-l lăsa să înţeleagă că nu urma sfatul lui, adăugă:

— În plus, fratele meu m-a asigurat deja că-l va ucide pe lordul Robert dacă mai arunc o privire în direcţia lui.

Devin se dădu înapoi, apoi izbucni în râs.

— Ştiam eu că-mi place fratele tău.

Capitolul 23

— Speram ca lordul Kendall să fie aici astăzi, remarcă Amanda cu nonşalanţă, în timp ce Devin o conduse afară din grajd şi apoi în cel din mijloc, unde ţinea calul pe care îl pregătise pentru ea.

— Fii fericită că nu este. Ţi-am făcut rost de nişte timp.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Voiai să vină la un ceai la cumnata ta săptămâna asta, forţând-o să-i spună că încă nu eşti gata pentru o plimbare prin parc – şi de ce? Nu, nu prea cred. Aşa că i-am spus despre un cal excepţional de rasă despre care am auzit, aşa că a plecat spre Franţa, să-l cumpere. Asta ar trebui să-ţi dea o săptămână sau două în care să stăpâneşti călăritul.

— I-ai spus adevărul despre cal?

— Da, mă gândeam să-l cumpăr eu.

Încă o faptă bună în beneficiul ei? Pentru asta cel puţin îi putea mulţumi, ceea ce şi făcu.

El deschise o boxă şi-i arătă o iapă roşcată, subţire în comparaţie cu ceilalţi cai din grajd. Începu să-i pună şaua,

spunându-i Amandei:

— A trebuit să împrumut şaua asta de la un vecin. Eşti prima doamnă care a venit la ferma mea şi care vrea să călărească aici.

Ea flutură din mână, arătând spre tot ce o înconjura.

— De ce ai cumpărat toate astea, când familia ta deţinea deja o fermă în Lancashire?

— Nu am cumpărat totul. Doar casa şi unul dintre grajduri erau deja aici, şi gardurile care înconjoară păşunile. Casa era într-o stare deplorabilă, acesta fiind motivul pentru care proprietatea a avut un preţ ridicol de mic. Eu am adăugat restul.

Nu-i răspunsese de fapt la întrebare, dar ei îi veni alta în minte.

— Nu ai vrut să repari casa?

— Pentru ce? Nu plănuiesc să locuiesc în ea.

— Dar de ce două ferme?

Deşi nu privea în direcţia ei, ea nu putu să nu observe rânjetul de pe faţa lui atunci când îi răspunse:

— Familia Baldwin a avut ferme de cai în Lancashire de generaţii, producând cai excelenţi pentru călărie şi pentru trăsuri. Cei mai mulţi înaintaşi ai mei au lăsat pe mâna dresorilor deciziile legate de înmulţire.

— Dar tu nu?

— Nu. Nici unchiul Donald. Ca şi el, am descoperit că îmi place să lucrez eu însumi cu caii. Dar unchiul şi mătuşa mea, care m-au crescut, au aşteptat doar ca eu să termin şcoala pentru a-mi preda ferma, astfel încât ei să se poată retrage la Londra. Mi-a luat doar câţiva ani să pun lucrurile pe roate atât de bine, încât prezenţa mea constantă acolo să nu mai fie necesară. Lor a început să le fie dor de mine. De fapt, a fost ideea lor să dezvolt ferma aceasta. Unchiul meu îl cunoştea pe fostul proprietar şi ştia că puteam obţine un preţ bun; în plus, e suficient de aproape de Londra ca să pot locui din nou cu ei. Dar, ca şi tine, nu am văzut niciun sens în a fi proprietarul a două ferme care să producă acelaşi lucru. Apoi unchiul meu a pomenit de pistele de curse din apropiere. A fost ca un cuvânt magic

pentru urechile unui tânăr ca mine, aşa că m-am hotărât de îndată.

Ea privea felul în care se mişcau muşchii picioarelor lui atunci când se apleca să fixeze şaua, şi-şi dori ca pantalonii lui să nu se întindă atât de strâns pe picioare, însă ultima lui remarcă îi aduse din nou ochii spre chipul său.

— Aha, deci acesta este motivul. Râse. Cele două ferme sunt complet diferite.

El aprobă din cap.

— Donald creştea cai de călărie, nu de curse. Scopul meu este să cresc cei mai buni cai de curse văzuţi vreodată la Londra, *şi* să concurez cu ei la curse.

Era uşor de vorbit cu el – atunci când nu încerca să-i spună ce să facă. Dar ea găsea oricum subiectul fascinant.

— Şi ai reuşit?

El conduse iapa afară din boxă.

— Încă nu, cel puţin nu am reuşit să ajung pe locul întâi, dar ştiam oricum că va dura, pentru că este vorba de un program complet diferit de înmulţire. Am dedicat şase luni numai pentru a testa toate animalele, de aceea am construit pista din spate.

— Le-ai verificat viteza?

— Nu doar viteza, ci şi rezistenţa. Un cal bun de curse trebuie să-şi menţină viteza până la linia de sosire, nu să aibă doar un start bun. Iepele au toate aceste calităţi, însă până acum nu am găsit armăsarul potrivit cu care să le împerechez – de fapt, l-am găsit, însă afurisitul lui de proprietar creşte mereu preţul.

— Un armăsar campion? Nu prea vezi mulţi pe pistele de curse.

Cel puţin nu atunci când concurau şi iepele, dar acesta era un subiect prea delicat pentru a fi menţionat. Însă ştia cel puţin despre un armăsar care concura – şi câştiga de fiecare dată. Proprietarul li se alăturase ei şi mătuşii Julie în trăsura acesteia într-o zi, deoarece era un vechi prieten al mătuşii ei.

Devin chicoti, fiind de acord cu ea.

— Este nevoie de un jocheu *foarte* bun pentru a-l controla, dar oricum nu aş alege un cal de curse castrat.

Îşi întinse mâna către ea. Amandei îi luă un moment până să-şi dea seama că voia să o ajute să urce în şa. Făcu un pas în spate. Iapa din faţa ei nu era una mică. Nu era pregătită! Îşi mai amintea măcar cum să stea în şa?

El aşteptă, dar cum ea tot nu-i luă mâna, conduse calul spre fundul grajdului şi deschise una dintre cele două uşi înalte, spunând:

— Am crezut că o să călăreşti până la pistă, dar putem să mergem pe jos până acolo.

Ea îşi regăsi suflul. Avea un pic de răgaz. Dar ce naiba? Dacă tot nu putea urca pe un cal, nu avea să reuşească ce-şi propusese! Îl urmă în grabă, respirând adânc. Putea să o facă, *toată lumea* o făcea, îşi spuse în sinea ei.

Alţi câţiva cai înşeuaţi erau legaţi în spatele grajdului, iar el luă unul dintre aceştia cu ei. Ea aproape că trebui să alerge pentru a-l ajunge din urmă în drumul spre mica pistă de curse.

— Este foarte blândă şi liniştită, Sarah a mea, spuse Devin despre iapa pregătită pentru Amanda. Dacă se întâmplă să cazi, nu va fi din vina ei.

Amanda pufni în gând la auzul tonului său amuzat. Încerca să o facă să se simtă în largul ei, dar ea nu aprecie alegerea lui.

— Sarah *a ta?*

— Mama ei a fost primul meu cal pe când eram copil, aşa că mi-e foarte dragă. Au prăsit amândouă mulţi cai potriviţi pentru copii – sau pentru începători ca tine. Îţi aminteşti ceva din lecţiile de călărie?

În timp ce îi puse întrebarea, o privi. Era încă îmbufnată că primea un cal pe care îl putea călări până şi un copil, deşi ştia că ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Era oare atât de agitată, că avea să se supere de orice spunea el?

— Eram prea ocupată să mă gândesc la mersul la pescuit în timpul acelor lecţii, mormăi ea. Aşa că nu, nu am

fost prea atentă.

El se întoarse cu faţa către ea, făcând câţiva paşi în spate.

— Pescuit? *Tu?*

Ea îşi ridică bărbia.

— De ce nu?

El rânji.

— Nu mi te pot imagina punând viermi în cârlig. Îţi place aşadar să pescuieşti?

După un moment, zâmbi şi ea la fel de larg.

— Da, m-a învăţat Rafe. Obişnuiam să pescuiesc tot timpul cu el sau cu prietena mea Becky, în copilărie.

— Încă o faci?

Ea zâmbi.

— Este ciudat. Nu m-a deranjat niciodată să caut momeală pe când eram copil. Rafe şi cu mine ne trezeam în miez de noapte şi mergeam afară să căutăm râme sub pietre. Dar acum... scutură delicat din umeri. Nu, nu am mai fost la pescuit de secole.

— Dar ţi-ar plăcea să pescuieşti dacă nu ar trebui să cauţi râme?

— Sigur că da, era atât de distractiv.

— Iată aşadar o altă pasiune pe care nu ştiai că o ai. Sunt sigur că pe Kendall n-o să-l deranjeze să pună momeala în cârlig pentru tine.

Se întorsese din nou cu spatele la ea. Amanda crezu că-l auzi adăugând:

— Nici pe mine.

Dar se înşelase probabil, de vreme ce el începu să-i dea indicaţii despre cum să controleze un cal şi ce să facă în diferite situaţii, aruncând din când în când o privire pentru a se asigura că-l asculta.

În cele din urmă, Devin recunoscu:

— Nu am încercat niciodată să învăţ pe cineva să călărească, dar nu e mare lucru, dacă stai să te gândeşti. Probabil îţi vei reaminti totul de îndată ce vei încerca.

Conduse cei doi cai în interiorul ţarcului ce mărginea pista, până pe porţiunea cu iarbă din centrul acesteia. Pista

avea suprafaţa fină, din pământ bine bătătorit, chiar dacă puţin noroioasă în urma ploilor. Era cu adevărat o pistă de curse în miniatură. Devin îşi întindea din nou mâna spre ea. Ea o privi ţintă. Acesta era un moment hotărâtor. O provocase să facă asta. Unde îi era indignarea care să o facă să-i ia mâna? Nu simţea nicio urmă de indignare, deoarece teama o ţintuia locului. Nu se putea mişca!

Capitolul 24

— Poţi deschide ochii acum.

Nu, nu putea, o urcase pe afurisitul acela de cal! Nu pe iapa cea blândă, ci pe celălalt cal pe care îl adusese cu el, cel cu şaua normală, iar ea stătea în lateral, în poala lui, în timp ce Devin conducea calul pe pistă.

— Nu ai cum să cazi dacă te ţin eu.

Aceste cuvinte trecură prin bariera ridicată de teamă. Putea să-i simtă braţele puternice strâns în jurul ei, ţinând-o în siguranţă. Asta *era* liniştitor, mai mult decât ar fi crezut posibil. Însă în ciuda faptului că era ţinută de braţele lui capabile, teama tot nu o părăsea complet. Însă cel puţin nu era la fel de copleşitoare ca înainte.

— Vorbeşte cu mine, spuse Devin cu blândeţe. Spune-mi, din ce cauză te simţi astfel? S-ar putea să te ajute.

Nu spuse mai mult, ci continuă doar să călărească în jurul pistei. După un timp, ea se simţi atât de confortabil, încât aproape se ghemui la pieptul lui! Însă sentimentul de siguranţă pe care i-l oferea el era unul fals. Nu ea călărea, ci el o făcea. Dacă ar fi fost singură în şa, încă ar fi fost terifiată în loc să se simtă atât de protejată. Protejată? Da, el chiar *o făcea* să se simtă astfel.

Îşi deschise ochii şi se uită în sus la el. El o privea, cu o expresie impenetrabilă pe chip, încă aşteptând ca ea să spună ceva.

Ea îşi întoarse privirea.

— Nu este din cauza durerii simţite atunci când mi-am

rupt piciorul, în urma căzăturii. A fost rău, asta-i tot ce-mi amintesc. Nu a fost nici măcar durerea produsă de îndreptarea oaselor la loc, care a fost mult mai rea. Îmi amintesc că am ţipat, dar am leşinat înainte ca doctorul să termine.

— Câţi ani aveai?

— Opt.

— Ar fi trebuit să fie o amintire vagă acum. De ce nu este?

— Doctorul a spus că s-ar putea să nu mai merg niciodată bine. Timp de patru luni nu m-au lăsat să mă sprijin pe piciorul acela. Timp de patru luni am plâns în fiecare seară la culcare.

— Dar nu şchiopătezi. De ce naiba i-ar spune un doctor aşa ceva unui copil?

— Nu a făcut-o. M-am trezit mai devreme decât anticipaseră ei şi l-am auzit pe doctor spunându-i tatălui meu despre această posibilitate. Nimeni nu mi-a spus-o mie, dar ştiam, şi am trăit cu această spaimă timp de patru luni!

— Ar fi trebuit să te urce din nou în şa cât mai curând posibil, în loc să lase această frică nenaturală să crească în sufletul tău.

Era furios pentru ce i se întâmplase ei? Dar nu înţelegea. Nimeni nu o presase să facă nimic în acel an. Casa lor fusese în doliu în acea perioadă.

Cu o voce abia auzită, spuse:

— Mi-am pierdut mama în acelaşi an. Încă sufeream cu toţii.

— Îmi pare rău.

Îi simţi braţele încordându-se în jurul ei în timp ce spuse asta. Oare-i simţise obrazul atingându-i uşor capul? Era surprinsă de simpatia manifestată de el. Nu s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns din partea unei… dar nu se putu gândi la el ca la o brută în acel moment.

— Dar nu cred că tata ar fi insistat să urc din nou în şa, oricum, spuse ea. Nu era ca şi cum *ar fi trebuit* să călăresc. M-am descurcat foarte bine în toţi aceşti ani

folosind trăsurile – cel puţin până acum.

Devin călări înapoi spre petecul de iarbă din centrul pistei şi opri calul, lăsând-o pe Amanda cu grijă jos, apoi descălecă şi el.

— O căzătură de pe cal este o întâmplare rară, Amanda. Iar cele mai multe căzături nu duc la oase rupte. Chiar nu duc. Însă călăritul nu este ceva ce *trebuie* să faci.

— Ba da, este. Îşi ridică bărbia cu mândrie. Încăpăţânarea ei îşi făcea simţită prezenţa. Tocmai fusese călare pe un cal şi nu leşinase. Probabil că o ajutase să vorbească despre evenimentele din trecut. Şi dacă tot se simţea curajoasă, de această dată întinse *ea* mâna pentru ca el să o ajute că urce în spatele iepei.

Devin se uită lung la mâna ei pentru un moment, apoi îi întâlni privirea timp de alte câteva momente. În cele din urmă îi luă mâna şi o trase în faţa lui. Ea ar fi trebuit să se uite în sus pentru a-i vedea faţa, atât era de aproape, însă îşi ţinu privirea în jos. Icni încet când mâinile lui îi prinseră talia, cu degete atât de lungi încât aproape i-o cuprinseră cu totul. O ţinu aşa timp de câteva secunde. Ea privi în sus, întrebându-se de ce, şi-i întâlni privirea luminată de ceva ce aproape o făcu să-şi piardă răsuflarea. Inima începu să-i bată cu putere, însă de această dată nu din cauza fricii!

— Petrece-ţi imediat genunchiul drept pe după oblâncul şeii, îi spuse el în timp ce o ridică şi o puse în şa. Aşa te vei ţine locului.

Apoi ajustă scăriţa pentru piciorul ei stâng şi se asigură că cizma ei era bine fixată. Însă ea simţi tot ceea ce făcea el numai pentru că acum era singură în şa, strângând oblâncul cu amândouă mâinile, cu ochii strâns închişi.

Probabil că el o observase, deoarece îl auzi spunând:

— Îl vrei pe Goswick chiar atât de mult?

Ea răspunse printre dinţi:

— Fac asta… ca să-ţi demonstrez… că nu sunt o laşă.

— Dumnezeule, Mandy, ştiam deja asta. Devin chicoti. Eşti prea temperamentală ca să fii o laşă.

Ochii ei se deschiseră brusc, şi îl văzu rânjindu-i. Fu tentată să-i răspundă la fel. Dumnezeule, Devin reuşise să

o facă să se simtă în largul ei. Uitându-se în jos, văzu că pământul nu era chiar atât de departe, nu era aşa cum îşi amintea ea de când fusese mică! Iar el era încă lângă ea. Chiar dacă ar fi alunecat de pe cal cumva, era suficient de aproape pentru a o prinde.

Cuprinsă deodată de încredere, îşi îndreptă şoldurile în faţă – îşi amintea măcar atâta de la vechile ei lecţii. Iapa colaboră, nemişcându-se deloc.

— Te conduc eu puţin, spuse Devin, apucând hăţurile iepei.

Amanda dădu din cap. În timp ce o plimba de jur-împrejurul pistei, el o instruia:

— Când tragi de hăţuri ca s-o opreşti, fă-o încet. Nu este sperioasă. Nu o să încerce să te dea jos dacă o opreşti brusc, dar nu va fi nevoie de asta. Şi, ţine minte, deoarece foloseşti o şa pentru femei, nu-ţi lăsa greutatea pe o singură scăriţă. Du-te încet şi uşor. Nu vrei să-i transmiţi lui Sarah semnale confuze. Trebuie să ştie că tu deţii controlul. Dacă eşti agitată, s-ar putea să te simtă, aşa că aminteşte-ţi să te relaxezi şi să te bucuri de plimbare.

Însă atunci când porni într-un nou tur de pistă cu ea, Amanda începu să se simtă ca un copil răsfăţat. Îşi aminti de Amelia, atât de fericită cu poneiul ei. Avea doar şase ani, şi nimeni nu o plimba călare. Îşi ţinea bine echilibrul în spatele iepei, avea o poziţie confortabilă, şi fusese asigurată că iapa era blândă. Era gata să meargă mai departe, la următoarea etapă a lecţiei: controlarea animalului de una singură.

— Lasă-mă să încerc!

El se opri, iar iapa se opri şi ea. Înainte de a-i înmâna hăţurile, el o tachină.

— Promiţi să ţii ochii deschişi?

Ea râse.

— Dacă promiţi şi tu să mă prinzi când cad.

— Asta te va costa în plus.

Gluma o făcu să zâmbească atunci când smuci de hăţuri, dar nu se întâmplă nimic. Încercă să smucească mai tare şi chiar se balansă în şa, ca şi cum asta ar fi putut face

iapa să pornească. Deodată aceasta porni, şi încă puţin cam repede, la trap! Ţinându-şi respiraţia, cu inima bubuindu-i în urechi şi panica crescând în ea, Amanda nu avu nicio idee cum de reuşea să rămână în şa, cu fundul săltând la fiecare tropot. În plus, nu reuşea să-şi dea seama cum putea face iapa să încetinească şi să continue plimbarea într-un alt ritm.

Era prea ocupată să rămână în şa pentru a vedea că făcuse deja o jumătate de tură de pistă. Trebui să se uite înapoi pentru a vedea unde-l lăsase pe Devin. El gonea în urma ei. Slavă Cerului! Dacă putea încetini iapa numai puţin, el o putea ajunge şi o putea opri de tot!

Încercă să tragă încet de hăţuri, aşa cum o instruise el, dar trebui să se lase prea mult pe spate, şi era într-o asemenea stare de panică, încât nu se gândi să adune întâi hăţurile în pumni. În schimb, încercă să se ridice în scări şi să întindă frâiele. Prea târziu, uitase că nu trebuia să facă asta!

Ochii i se deschiseră larg. Şaua începu să alunece spre stânga, cu tot cu ea! Pământul se apropia tot mai mult, şaua era complet strâmbă acum, iar ea o strâmbă şi mai mult, încercând să se îndrepte.

Se întâmpla din nou! Istoria se repeta…

Capitolul 25

Ţipetele îi răsunau încă în urechi. Se oprise atunci când se izbise de pământ şi-şi pierduse răsuflarea pentru un moment. Amandei îi era teamă să se mişte. Simţea durerea, aceeaşi durere, în acelaşi loc. Istoria se repetase cu adevărat, se gândi ea, în timp ce lacrimile îi ardeau ochii.

Devin nu reuşise să ajungă la timp la ea, dar îi trimise o trombă de praf în ochi când ajunse lângă ea alunecând pe genunchi. Amanda era îngrozită că avea să o atingă, făcând durerea şi mai intensă, îşi amintea încă, după atâţia ani,

agonia pe care o simţise atunci când fusese mişcată din loc. O duseseră în casă şi fusese atât de dureros, încât leşinase, ceea ce fusese o binecuvântare – până când se trezise.

— Te-ai rănit? o întrebă Devin cu frenezie. Spune-mi unde!

Îi văzu apoi lacrimile şi înjură.

Ea ar fi roşit probabil la auzul cuvintelor lui, dacă nu i-ar fi venit şi ei să înjure. Îi era încă prea teamă pentru a se mişca, chiar şi pentru a se uita în sus, spre el. Iar lacrimile nu voiau să se oprească. Ştia că avea să fie nevoie să se mişte, însă groaza legată de ceea ce avea să simtă o ţinea paralizată.

— *Unde* eşti rănită? repetă el, mai insistent de această dată.

— La piciorul stâng.

— Altundeva?

— Nu ştiu. Mi-e frică să aflu.

— Lasă-mă să te ajut să te ridici, să putem…

— Nu! strigă ea. Nu mă atinge!

Nota de isterie din vocea el fu probabil ceea ce-l făcu să spună:

— Nu crezi că reacţionezi puţin exagerat? Nici măcar nu ştim dacă e ceva rupt. Sau este din cauza celor întâmplate mai demult? S-au întâmplat mai multe cu ocazia acelui accident şi nu mi-ai spus? Sau te comporţi dificil din cauză că eşti femeie?

— Să nu îndrăzneşti…!

— Aşa e mai bine. Furia este bine-venită uneori.

O întărâtase deliberat? Ea îşi dădu seama că funcţionase, panica plină de teroare dispăruse. Îşi dori să fi dispărut şi durerea, deşi îşi dădea seama că se diminuase şi aceasta. Desigur, încă nu se mişcase deloc. În momentul în care o făcea, era sigură că durerea avea să o copleşească din nou.

— Eşti gata să te ridici de jos, unde este rece?

— Nu. În cazul în care el credea în continuare că avea o reacţie exagerată, adăugă: nu-mi este deloc frig.

Asta nu era tocmai adevărat. De obicei nu o deranja

vremea puţin mai aspră, ca în acea zi, atât timp cât era în mişcare. Dar acum, stând atât de nemişcată, putea simţi muşcătura friguroasă a toamnei târzii pe obraji şi pe mâinile fără mănuşi. În curând avea să tremure. Asta era rău!

— Foarte bine, mai stăm câteva minute, dar măcar nu mai sta cu capul în mizerie.

Se întinse lângă ea pe jos şi-şi strecură braţul sub capul ei, astfel încât ea să-şi sprijine obrazul de antebraţul lui, fără să mişte nicio altă parte a corpului. Era un gest foarte galant din partea lui. Mai mult, nu o duruse când mişcase gâtul. Reacţiona exagerat?

Amanda putea vedea acum îngrijorarea de pe chipul lui. Nu păruse îngrijorat atunci când vorbise, dar arăta aşa, iar asta îi alimentă teama.

Însă el spuse pe un ton liniştitor:

— Trebuie să vedem unde este ruptura, dacă este vreo ruptură. Dacă-mi arăţi unde te doare…

— Nu. Nu vreau să ştiu – mi-e frică să ştiu. Nu înţelegi. Este prea asemănător cu primul meu accident de călărie.

— Eşti sigură? Spuneai că atunci ai leşinat. De data aceasta nu ai făcut-o.

Era adevărat. Durerea nu era la fel de rea, şi atât timp cât nu mişca piciorul stâng, nu o durea. Dacă-şi rupsese din nou piciorul, aşa cum se temea, se putea oare să amorţească?

— Hai să-ţi spun cum facem, continuă el pe acelaşi ton liniştitor. Te voi ridica în braţe şi te voi duce înapoi la grajd. Voi fi foarte blând, iar tu vei scrâşni din dinţi şi te vei abţine să-mi ţipi în ureche. Ştim deja cât de curajoasă eşti, Mandy. Poţi face asta. Eşti pregătită?

— Nu, scânci ea.

El aşteptă câteva minute înainte să întrebe din nou.

— Eşti pregătită acum?

Ea simţea deja răcoarea. Dădu din cap, închise ochii strâns şi scrâşni din dinţi, aşa cum îi spusese el, aşteptându-se la un val de durere care avea probabil să o facă să îşi piardă cunoştinţa. Devin nu prelungi prea mult

suspansul. O ridică de jos cu o mişcare rapidă. Durerea era intensă. Îi urcă în sus pe picior şi păru să-i ajungă până în cap, dar suferinţa asta era posibil să fie provocată de schimbarea bruscă de poziţie. Nu leşină, dar pentru scurt timp durerea fu înfiorătoare. Reuşi să nu ţipe. Însă Devin avea un ritm atât de susţinut şi de constant, încât abia-l simţea mişcându-se, iar durerea cedă din nou. Sau asta se datora oare faptului că era prea conştientă de poziţia pe care o avea legănată în braţele lui puternice?

Se simţea înconjurată de căldura lui. Devin chiar îşi pusese bărbia pe capul ei, pentru a o ajuta să rămână nemişcată, înfundându-i probabil mica pălărie. Nu mai simţea nici urmă de răcoare! Apoi se simţi copleşită de căldura din grajd. Îl auzi trimiţând un muncitor după caii lor, dar în câteva momente Devin intră cu ea într-un mic birou în partea din spate, lăsând deschisă uşa grajdului. Amanda văzu un birou vechi, câteva scaune de lemn şi un pat îngust pe care el o aşeză cu blândeţe. Ea gemu uşor când piciorul i se atinse de pat.

El se îndreptă şi se uită în jos la ea. Zâmbi uşor şi-şi plimbă degetul de-a lungul obrazului ei, apoi i-l arătă.

— Praf şi lacrimi, nu este cel mai bun amestec. Îţi aduc nişte apă. Nu pleca nicăieri!

Glumea? Unde să plece cu un picior rupt? Însă în momentul în care el părăsi încăperea, ea se sprijini pe cot şi se uită la picioare, care erau acoperite de fusta ei de călărie şi de cizme. Pe când Devin se întoarse cu o găleată de apă, ea îşi aduna curajul de a-şi ridica fusta pentru a vedea cum stăteau lucrurile. Dacă ar fi întârziat un moment, Amanda ar fi sfârşit roşind.

El puse găleata pe podea, lângă pat.

— Ar trebui să cumpăr un dulap pentru toate lucrurile astea, dar nu mai încape şi mai multă mobilă.

Dintr-odată se aplecă peste ea, întinzându-se la raftul de deasupra patului. Ochii ei se aprinseră la vederea trupului lui care îi ocupa tot câmpul vizual, însă el nu făcu decât să ia un mic prosop de pe raft. Apoi se aşeză lângă ea. Abia avea loc, însă ei tot îi era teamă să îşi mişte partea

de jos a corpului, chiar şi pentru a-i face puţin loc.

Întâi, el dezlegă mica ei pălărie şi o aruncă pe birou, apoi muie colţul prosopului în apă şi începu să îi cureţe obrajii. Iarăşi o trata ca pe un copil?

— Pot să fac asta singură.

— Stai nemişcată! Continuă să-i spele faţa. Ai pierde din vedere unele pete şi te-ai enerva mai târziu, când ai ajunge în faţa unei oglinzi.

Ea reuşi să nu pufnească drept răspuns. Voia doar să fie de ajutor. Chiar dacă-şi dorea să nu fi fost atât de săritor, nu trebuia să se plângă. Dar lui îi lua prea mult timp să-i cureţe faţa, iar grija cu care o făcea semăna cu o mângâiere, nu ca un simplu spălat, începea să simtă ceva ce nu-i era clar, dar atenţia lui constantă o tulbura cumva.

Pentru a-şi lua mintea de la ce făcea el, întrebă:

— Pentru care lucruri?

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, dar părea nelămurit.

— Poftim?

Era atât de distras încât nu-şi amintea ce tocmai spusese?

— Ai spus…

— Oh, este vorba de lucrurile pe care le păstrăm aici pentru cai – alifii, tincturi şi altele asemenea. Din când în când vin şi găsesc câte o sticlă căzută de pe raft pe pat, pentru că afurisitul ăsta de raft e vechi şi înclinat.

Încerca să o facă să râdă?

— Ştii că ai putea rezolva asta cu un simplu cui?

— Ţi se pare că arăt a tâmplar?

„Nu”, se gândi Amanda, „arăţi ca un bărbat mult prea frumos şi viril, care nu ar trebui să stea lângă mine pe pat!”

Capitolul 26

— Gata, spuse Devin. Eşti curată şi gata să verifici lucrul de care te temi. O să mă uit acum la piciorul tău, Amanda.

— Nu, nu trebuie să faci deloc aşa ceva, spuse ea

alarmată. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai aduce un doctor.

El ridică dintr-o sprânceană, în timp ce se ridică de pe pat.

— Când nici măcar nu ştim încă dacă este nevoie de unul? Nu cunosc niciun doctor care să locuiască în apropiere. Desigur, voi trimite pe cineva la Londra după unul, dar să vedem întâi dacă avem motiv să facem asta. Care picior te doare, stângul? De fapt, ridică-te şi arată-mi unde te doare. Dă-mi mâna, te ajut eu! Dacă ne mişcăm foarte încet, nu te va durea deloc.

Ea îl crezu. Se ridicase mai devreme fără ca durerea să se intensifice. Cât timp nu mişca nimic mai jos de şolduri…

Stând în şezut, cu picioarele întinse pe pat în faţa ei, reuşi să-şi pună degetul exact deasupra zonei dureroase de pe pulpa stângă, fără să o atingă efectiv.

El păru surprins de loc.

— Nu glezna? Este bine, nici nu ştii cât mă temeam de ţipetele tale dacă trebuia să-ţi scot cizma. Ai fi speriat probabil toţi caii din grajd, făcându-i să evadeze din boxe. Apoi se prefăcu îngrozit. Doar spune-mi că nu porţi cizme până la genunchi!

Ea îi aruncă o privire tăioasă, conştientă de faptul că Devin exagera. Dorea să o înfurie iarăşi, să uite de durere? Chiar îi zâmbi, ca pentru a-i demonstra asta. Dar în timp ce el ridică cu grijă tivul rochiei în dreptul piciorului stâng, trăgând materialul de sub celălalt picior, durerea îngrozitoare izbucni din nou, făcând-o să icnească.

— Opreşte-te! ţipă ea.

El nu se opri şi spuse liniştitor:

— Încă n-am văzut nimic, numai un moment…

Ochii ei se aprinseră când zăriră pulpa umflată, dar începu să scâncească atunci când degetele lui se apropiară. Chiar şi ei i se părea că suna ca un animal rănit.

— Şşt, o linişti el. Cred că pot rezolva asta.

Ea arăta de-a dreptul îngrozită de acest gând, amintindu-şi de ultima dată când oasele îi fuseseră puse la loc.

— O să faci să mă doară şi mai rău!

— Doar pentru scurt timp, apoi vei fi ca nouă.

Ca nouă? Vorbea prostii, când ea era pe punctul unei căderi nervoase! Clătină încet din cap şi spuse cu o voce abia auzită:

— Acum ar fi momentul pentru unul din miracolele tale, Cupidon, pentru că asta nu se poate rezolva fără un miracol.

— Da, văd asta, spuse el pe un ton solemn. Foarte bine, uite un miracol.

Se îndreptă spre biroul lui. Ea îl auzi deschizând sertarele, dar nu se uita în direcţia lui, era încă îngrozită de piciorul ei umflat, fapt care, se temea ea, dovedea că era rupt din nou.

Întorcându-se din nou lângă pat, el îi oferi un pahar plin ochi cu un lichid întunecat, de culoarea ambrei.

— Bea asta!

Ea se încruntă.

— Ce fel de miracol e ăsta?

— Unul pentru care-mi vei mulţumi. Aşa că bea. Bea-l dintr-odată, înainte să-i simţi gustul. Te va linişti – şi te va face să râzi de temerile tale.

Ea nu crezu niciun cuvânt, iar expresia ei arăta probabil acest lucru. Încerca să-i dea medicamente pentru cai? Când ea tot nu luă paharul, el bău ceva mai mult de jumătate, pentru a-i dovedi că era inofensiv, apoi îi întinse din nou paharul.

De data aceasta îl luă şi chiar îi urmă instrucţiunile, bând tot lichidul pe care îl lăsase el în pahar. Însă nici nu apucă măcar să îndepărteze prea mult paharul de la gură, când începu să tuşească şi să scuipe. Ochii i se umplură de lacrimi. Gâtul îi era cuprins de flăcări!

— Mi-ai dat o băutură tare! spuse ea acuzator.

El dădu din cap, fără vreo urmă de părere de rău.

— Uneori face minuni – în situaţii precum cea de faţă.

În timp ce spunea asta, se aşeză la capătul patului. Avea suficient loc pentru a se aşeza, fără a fi nevoie să-i pună picioarele în poala lui. Patul era mult mai lung decât

oricare alt pat pe care îl văzuse ea vreodată. Era făcut pe măsura lui? Dumnezeule, doar nu era în patul lui!

Gândul acesta avu un efect ciudat asupra ei, sau era oare din cauza whisky-ului? Lichidul acesta dezgustător părea să îi străbată tot corpul, transformându-i muşchii într-o masă vâscoasă şi relaxându-i *prea mult* membrele.

— Vestea bună este că nu ai niciun os rupt.

Se simţi atât de uşurată, că aproape chicoti, până când ochii îi ajunseră din nou pe partea umflată a piciorului.

— Atunci ce este *asta*? Arătă ea acuzator cu degetul înspre pulpă.

— Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că este doar un spasm muscular. Am văzut cum aşa ceva poate pune un cal la pământ. Nu este nimic grav, dar doare îngrozitor. Trece prin masaj.

— Şi dacă nu ai dreptate?

— Dacă muşchiul ar fi rupt, urechile mele ar fi fost sparte deja, deoarece ai fi ţipat încontinuu. Aşa că lasă-te pe spate, strânge dinţii dacă trebuie şi lasă-mă să rezolv asta; durerea va dispărea şi ea.

Ea nu-i putu urma întocmai instrucţiunile, era prea agitată din cauza fricii. Se lăsă pe coate şi se pregăti să-l urmărească, gata să-l oprească dacă nu putea îndura durerea. El îşi puse întâi degetele dedesubtul pulpei ei şi le apropie încet de zona inflamată. Durerea era minimă. Abia o simţi la început, apoi însă o simţi prea mult! Dar partea cea mai intensă nu dură prea mult, iar ea continuă să-i urmeze instrucţiunile şi să strângă din dinţi, sperând că avea dreptate şi că totul avea să se termine curând.

Durerea se diminuă, iar ea deveni tot mai relaxată. Nu trecu prea mult până să simtă degetele blânde ale lui Devin masându-i piciorul, şi fu uimită de cât de tare îi plăcea asta. Niciun bărbat nu o mai atinsese aşa vreodată. Ştia că o făcea doar pentru a o ajuta, dar cu toate acestea atingerea lui era atât de senzuală, încât gemu nu numai o dată. Nu-şi putea lua ochii de la el. Atingerea lui devenise mai blândă şi semăna mai mult cu o mângâiere acum, iar ochii li se întâlniră deodată. Ai lui păreau în flăcări, atât de strălucitori

erau. Ea îşi ţinu respiraţia, cu stomacul plin de fluturi. Ce Dumnezeu îi făcuse whisky-ul acela?

— Mai bine? întrebă el cu o voce joasă.

Ea nu credea că putea vorbi chiar atunci, era aproape încremenită. Apoi simţi impulsul de a chicoti! Nu era de mirare că femeilor nu le era permis consumul de băuturi tari!

Încercând să scape de efectele acestea asupra ei, se ridică din nou şi îl tachină:

— Nu eşti tâmplar, ci crescător de cai, peţitor, instructor de călărie *şi* un medic priceput. Mai este ceva ce m-ai putea învăţa şi care mi-ar putea fi de folos?

— Cum stai cu sărutatul?

— Nu ştiu.

— Atunci ar trebui să aflăm.

În momentul în care îşi dădu seama că el se oferea să-i arate cum să se sărute, ceva indescriptibil se petrecu în ea. Înainte ca gândurile ei să se limpezească, el se aplecă spre ea şi-şi puse cu blândeţe gura peste a ei. Acesta era de fapt primul ei sărut, deoarece nu încurajase niciodată vreun bărbat suficient de mult pentru ca acesta să-i fure sărutări. Cu toate acestea, aşteptase atât de mult să vadă cum era, încât nu-i venea să-l oprească acum, nu încă…

Mâna lui se strecură în spatele gâtului ei, în timp ce el se aplecă şi mai mult şi o lăsă cu grijă pe spate, pe pat. Dintr-odată, pieptul lui era strâns lipit de al ei. Însă ea nu dorea să-l oprească.

Buzele lui se despărţiră şi alunecară peste ale ei, îndemnându-le să se deschidă, la rândul lor. Sărutul lui nu era deloc plictisitor, iar ea fu copleşită repede de felul în care o făcea să se simtă. Adânc în ea simţea o fluturare neidentificată, ce se învârtejea în cel mai excitant mod. Respiraţia i se oprise. Apoi limba lui îi pătrunse în gură! Ea se trase înapoi după această senzaţie neobişnuită, însă strânsoarea lui deveni puţin mai fermă, arătându-i că încă nu terminase cu ea.

Era atât de aproape, atât de frumos, atât de tulburător! Putea simţi atât de mult din el – gura lui care i-o

capturase pe a sa, mâinile lui puternice care o mângâiau, pieptul lui presat de sânii ei. Aceasta era lecţia ei de introducere în ştiinţa pasiunii. Amanda nu putea gândi mai departe de atât, putea doar simţi, absorbind totul, minunându-se de atât de numeroasele senzaţii noi pe care nici nu se gândise vreodată că le-ar putea trăi.

Mâna lui se mişcă pe obrazul şi gâtul ei, provocându-i fiori pe şira spinării. Barba lui o înţepa, dar ei nu-i păsa. Îl auzi gemând, un sunet care păru să reverbereze în ea – sau era atât de captivant pentru urechile ei încât sfârşi tremurând? Nu putea spune! Atât de multe senzaţii, toate noi, toate tulburătoare. Chiar şi sânii o furnicau, presaţi atât de tare de pieptul lui Devin.

Dar momentul acesta minunat luă sfârşit brusc, prea brusc, atunci când Devin sări în picioare. Respirând grăbit, dorindu-şi ca sărutul să fi durat mai mult, ea îl privi cu dezaprobare. Dacă ar fi putut gândi, nu ar fi lăsat să-i scape curiozitatea de sub control. Dar nici nu l-ar fi provocat să o sărute. Dumnezeule, ce făcuse?

— Opreşte-te, spuse el, văzând-o roşind. Ţi-am dat o băutură foarte puternică pentru a-ţi calma durerea. Unul din efectele ei secundare este că afectează judecata, înceţoşează gândurile şi te determină să faci lucruri pe care nu le-ai face în mod normal. Dar cum e piciorul?

De îndată ce capul nu i se mai învârti din cauza celor spuse de el, Amanda se ridică şi-şi puse picioarele pe podea. Fusese din nou galant? Pusese pe seama băuturii vina celor ce tocmai se întâmplaseră între ei? Ei bine, dacă nu mai voia să discute despre asta, avea să-i fie recunoscătoare.

— Este bine, după cum deja ştii. Mulţumesc. Acum ar trebui să plec.

Se ridică în picioare, poate puţin prea repede. Picioarele ei erau prea instabile, iar ea se miră că nu cedaseră sub greutatea ei. Îşi simţea părul zburlit. Putea vedea o şuviţă lungă atârnând ceva mai jos de sân. Obrajii şi bărbia se simţeau ca şi cum ar fi fost răzuite, iar buzele şi le simţea puţin umflate. Acum el stătea atât de aproape,

încât iarăşi o domina cu înălţimea, făcând-o să se gândească din nou la sărut, când ştia prea bine că trebuia să şi-l scoată din minte. Dar o ajută *el* cu acest lucru. Dintr-odată bruta ieşi din nou la suprafaţă, spunând pe un ton neîndurător:

— Să nu crezi că lecţiile tale s-au terminat. Vei urca din nou în şa astăzi, nu pentru a călări, ci pentru a-ţi stăpâni teama. Iar de data aceasta o vom face cum trebuie.

Ea se aşeză din nou pe pat.

— Există un singur fel de a face lucrurile, iar acesta nu a funcţionat.

— Prima rundă a fost o greşeală, dar a fost greşeala mea. Nu vreau să fiu responsabil că tu nu ţi-ai realizat visul. Vei urca din nou pe cal astăzi, Mandy, fie că-ţi place, fie nu.

— Ce greşeală?

— Nu trebuia să te pun să începi pe o şa de damă. Aşa că lasă-mă să-ţi arăt despre ce vorbesc.

O apucă de mână şi-o duse afară din birou, pe culoarul dintre boxe, înspre calul său, care fusese legat de un stâlp de unul dintre muncitori. Fără niciun avertisment, o aruncă în şa. Ea încercă să-şi petreacă piciorul pe după oblânc, dar era o şa bărbătească, iar Devin îi împinse cu blândeţe piciorul de cealaltă parte, aşa că ajunse să atârne pe partea dreaptă.

Amanda icni, încercând să-şi tragă înapoi fusta peste picioarele expuse. Dar nu o putea face, câtă vreme avea un cal între picioare!

— Dă-mă jos! Nu pot sta pe un cal aşa!

— Sigur că poţi. Deja o faci.

— Dar este indecent!

— Ţi-am văzut deja piciorul, spuse el, cu ochii aţintiţi într-ai ei.

— Asta este irelevant…

— Stai dreaptă, îi tăie el vorba. Foloseşte-ţi picioarele, fetiţo! Strânge calul cu ele. Acesta este curajul tău. Acesta e controlul tău. Aşa vei putea rămâne în afurisita de şa. Dacă nu te-ai agita atâta, ţi-ai da seama cât de naturală este această poziţie.

Trebuia să aibă dreptate? Ea mormăi:

— Tot nu pot călări aşa.

— Sigur că nu o vei face, nu fără hainele potrivite. Asta a fost doar o demonstraţie pentru tine. Dar dacă îţi mai doreşti să înveţi să călăreşti după ziua de azi, vei învăţa întâi să o faci cu o şa bărbătească, abia apoi cu una de damă. Aşa că împrumută o pereche de pantaloni de la fratele tău sau fă-ţi o fustă pentru călărie.

— Deja port o fustă pentru călărie, bombăni ea.

— Nu, vorbesc despre o pereche de pantaloni care arată ca o fustă. Am văzut doar câteva femei purtând o asemenea îmbrăcăminte, dar odată jos din şa, arată ca o fustă. Cu toate acestea, atunci când călăreau cu o şa bărbătească, le acoperea în întregime picioarele. Totul perfect decent. Vorbeşte cu croitoreasa ta. Sunt sigur că poate face ceva de genul ăsta pentru tine.

Suna interesant. Aproape că-şi putea imagina despre ce vorbea el. În această poziţie nu-i era frică să stea pe cal, nu cu picioarele ţinând ferm calul. Totuşi, asta se putea datora acelei băuturi îngrozitoare pe care i-o dăduse el, dar tot merita făcută o încercare.

— Foarte bine. Dar coboară-mă înainte să intre cineva şi să mă vadă…

Nu trebui să termine, deoarece el îşi întindea deja braţele către ea. Ea se lăsă într-o parte, întinzându-se după umerii lui, dar nu ajunse până acolo înainte ca el să o tragă prea repede de pe cal. Se lovi de pieptul lui! El îşi puse cu repeziciune braţele în jurul ei, încercând să-i redea echilibrul, deşi ea nu şi-l pierduse – până văzu privirea din ochii lui. Doamne! Ochii lui de culoarea ambrei erau aţintiţi într-ai ei şi scăpărau din nou de pasiune. Ea tremură într-un fel minunat. Dar el îi dădu drumul. Icnind, roşie din nou, ea se dădu înapoi şi se asigură că fusta era aşezată cum se cuvenea.

— Data viitoare vino însoţită, îl auzi ea spunând pe un ton evident iritat.

Ochii i se ridicară înspre el.

— Am venit cu cineva, e…

— Vino cu un bărbat, vreau să spun. Preferabil vreo rudă de-a ta care ar putea avea ceva de spus în privinţa călăriei – şi te va împiedica să ai parte de mai multe lecţii decât poţi face faţă într-o zi.

Trupul ei deveni rigid. Băutura îi afectase aşadar şi lui judecata, iar acum regreta că-i dăduse lecţia aceea de sărutat? Voia în mod evident să se asigure că nu avea să se mai întâmple, insistând ca ea să vină însoţită de o rudă de sex masculin data viitoare. Nu era de mirare că avusese un ton atât de tăios. Cât de stânjenitor!

Devin o apucă de cot şi o conduse afară din grajd, adăugând:

— Dar nu-l aduce pe fratele tău, să nu strici surpriza pe care i-o pregăteşte Lady Ophelia.

O duse direct la trăsura închiriată şi o ajută să urce. Ea şi-ar fi luat rămas-bun, i-ar fi mulţumit chiar pentru eforturile lui din acea zi, însă ultimele lui cuvinte, spuse chiar înainte de a închide uşa trăsurii şi de a-i da birjarului semnalul că poate pleca, o lăsară fără replică.

— Apropo, ai picioare frumoase.

Capitolul 27

Amandei nu-i venea să creadă că făcuse aşa ceva! Pentru a doua oară, Devin spusese ceva în faţa unui însoţitor de-al ei, ceea ce avea să-i atragă din nou mustrări.

Ar fi fost bine dacă Alice ar fi aţipit aşteptând-o, deoarece astfel n-ar fi auzit cuvintele scandaloase ale lui Devin, dar nu avu norocul acesta. Camerista o privea acum cu ochii cât farfuriile.

Amanda încercă să scape de dojană, spunând:

— Glumea doar.

— Glumea? Când obrajii şi bărbia ta dovedesc contrariul? Ai face bine să speri că urmele astea dispar până ajungem acasă, altfel nu voi fi singura care să-ţi spună că ai depăşit limita cu mult.

Amanda tresări. Nu voia să discute despre sărut când numai gândul la asta îi provoca din nou fiori. Aşa că-i povesti despre căzătură, asigurând-o pe Alice că nu-şi rupsese nimic, dar apoi minţi.

— Faţa lui s-a frecat probabil de a mea când m-a cărat înapoi în grajd.

Amanda nu fusese îngrijorată de urmele lăsate de lecţia lui Devin până când le menţionase Alice, dar de vreme ce nu mergeau direct acasă şi mai trebuiau să oprească pe Bond Street, să recupereze trăsura familiei St. John, se hotărî să mai treacă o dată pe la croitoreasă şi să comande vreo două din fustele speciale de călărie de care îi pomenise Devin, pentru a putea călări bărbăteşte. Până când ea şi Alice ajunseră acasă, trecuse suficient timp pentru ca roşeaţa produsă de barba lui Devin să dispară. Era un lucru foarte bun. Tatăl ei era acolo, aşteptând-o.

Julie, Preston şi Rebecca erau în sufragerie, aşteptând prânzul. Amanda îi salută, alăturându-li-se, apoi îşi îmbrăţişă tatăl din spate şi se aşeză lângă el.

— Înţeleg că ne părăseşti astăzi, spuse Julie fără nicio altă introducere. Îţi voi trimite cuferele la casa lui Rafe în după-masa aceasta.

Amanda rânji.

— Aşadar tata ţi-a spus că va fi în oraş pentru toată perioada?

— Da, asta aproape că m-a dat pe spate, spuse Julie, exagerând.

Preston chicoti auzindu-şi sora.

— Nu ştiu de ce ai impresia că sunt un pustnic. Doar pentru că iubesc Norford Hall şi prefer confortul de-acolo, asta nu înseamnă că nu mă pot bucura de festivităţile unui sezon la Londra – pentru o cauză nobilă. Iar fiica mea reprezintă o cauză cu adevărat nobilă.

— Desigur, aşa e.

El însă se întoarse spre Amanda şi spuse:

— Dar se pare că Phelia vrea să ne târască pe toţi înapoi acasă pentru petrecerea de ziua lui Rafe.

— Dar mereu sărbătorim zilele de naştere aici, îi

aminti Amanda.

El dădu din cap.

— Ştiu, dar ea face planuri pentru o petrecere grandioasă, una de o săptămână, cu o listă lungă de oaspeţi, aşa că ar avea nevoie de ajutorul tău cu pregătirile.

Amanda chicoti plină de încântare.

— Dă o petrecere la ţară? Ai fost de acord cu aşa ceva?

— Da, pentru că serveşte unui dublu scop. Va invita toţi tinerii eligibili, iar eu voi adăuga câteva nume pe listă, tineri bine recomandaţi, aşa că poate vrei să le acorzi puţină atenţie.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Recomandaţi de cine?

— De un prieten al unui prieten, fu tot ce spuse el.

Înainte ca ea să-şi poată pune întrebări în legătură cu mesajul lui criptic, Julie o întrebă:

— Ai rezolvat problema aceea la croitoreasă?

— Da, dar am avut o idee minunată cât timp am fost acolo, iar ea a fost suficient de intrigată pentru a o încerca. O fustă-pantalon. Julie ridică dintr-o sprânceană, făcând-o pe Amanda să chicotească şi să sară în picioare, depărtându-şi-le atât cât îi permitea fusta. Imaginează-ţi, mătuşă Julie, va arăta ca o fustă cu excepţia cazului în care aş sta aşa. Doar aşa se va putea vedea că este vorba despre nişte pantaloni foarte largi.

— Pantaloni?

Rebecca chicoti.

— Fără pantaloni, spuse Preston inflexibil, continuând să-şi mănânce prânzul.

— Presupun că-ţi trebuie pentru călărie? întrebă Julie.

— Sigur că pentru călărie, nu i-aş folosi la altceva.

Preston se întoarse cu faţa către ea, acum evident preocupat.

— Când ai început să călăreşti?

— Nu am început încă, dar vreau să încerc din nou, recunoscu ea cu şovăială.

— Aş prefera să nu o faci, fu tot ce spuse tatăl ei, dar însemna atât de mult.

Amanda ştia că îşi amintea cât de mult suferise ea în urma căzăturii şi îngrijorarea că nu avea să mai poată merge vreodată din cauza accidentului. Sigur că prefera să nu se mai urce vreodată pe un cal. Până acum şi ea fusese de acord cu el.

Îşi puse mâna peste cea a tatălui ei.

— Este ceva ce vreau cu adevărat să fac. Dacă sfârşesc prin a urî călăria, acolo se va termina totul. Dar este vorba de o deprindere pe care am regretat mereu că nu mi-am dezvoltat-o. Aşa că cel puţin vreau să încerc. Am făcut-o de curând, să ştii.

Gata, o spusese. Nu mai putea da înapoi. Acum că familia ei ştia că încerca din nou să călărească, *trebuia* să reuşească.

— Da, Herbert mi-a spus că te-ai răzgândit, replică Preston.

— N-am reuşit nici măcar să urc pe calul pe care mi l-a pregătit el.

— Atunci de ce avem discuţia aceasta?

— Pentru că atunci nu fusesem provocată să reuşesc. Nici nu mi se spusese cât de uşor ar fi, în condiţiile potrivite. Şi pentru că am întâlnit un bărbat care mă interesează destul de mult, termină ea, roşind uşor.

— Cine? întrebară toţi deodată.

— Kendall Goswick, contele de Manford. Nici măcar nu este în oraş pentru sezon. L-am întâlnit când am fost cu Phelia la o fermă de cai, să alegem un cadou pentru ziua lui Rafe. Era atât de frumos şi de fermecător, că aproape m-a lăsat fără suflare! Este primul bărbat pe care vreau să-l mai întâlnesc.

— Este minunat, Mandy, spuse Rebecca, zâmbindu-i.

— Când îl vom întâlni? întrebă Preston.

— Curând, sper.

— Dar ce are asta de-a face cu dorinţa ta bruscă de a călări din nou? mai întrebă tatăl ei.

Amanda rânji.

— Pentru că planific din timp, mă gândesc până la căsătorie. Lordul Kendall este pasionat de cai. De fapt îi iubeşte atât de mult, încât acum a plecat după unul până în Franţa, pentru a-l cumpăra. Dacă ne căsătorim, cum ar fi ca eu să urăsc ceva ce soţul meu iubeşte atât de mult? M-aş simţi îngrozitor! El s-ar simţi îngrozitor, la rândul lui. S-ar putea să nici nu dorească să ne căsătorim dacă află că nu călăresc.

— Prostii!

— Este absurd.

— N-am auzit ceva atât de prostesc.

Amanda îşi muşcă buza. Păreau atât de siguri. Nu, făceau aceste remarci deoarece o iubeau. *Ea* însă prefera să nu-l supună pe Kendall vreunui test. În plus, călăria era încă ceva ce dorea să realizeze, cu sau fără Kendall, iar timpul petrecut cu Devin era foarte interesant! Deşi el era imposibil şi nu făcea parte din cercul ei social, nu putea nega, cel puţin nu faţă de ea însăşi, că-l găsea fascinant. Era deosebit de oricare alt bărbat întâlnit vreodată. Nu putea spune când o tachina şi când vorbea serios. Şi mai putea învăţa atâtea de la el, în afara călăriei…

Aproape icni la gândul că el nu ar fi ezitat să-i răspundă la întrebările despre bărbaţi, spre deosebire de fratele ei. Putea profita de stilul lui direct din acest punct de vedere. Putea învăţa de la el lucruri care să-i asigure succesul în vânarea unui soţ. Dar nu putea spune aşa ceva familiei ei!

Dar se simţea totuşi mult mai bine în legătură cu lecţiile de călărie, acum că Devin îi arătase cum să depăşească una din dificultăţile cu care se confruntase, şi anume cum să se simtă confortabil şi stăpână pe ea cât timp era în şa.

Îi explică acest lucru tatălui ei.

— Nu este vorba numai despre lordul Kendall şi despre un posibil mariaj fericit cu el – dacă ajungem până acolo. Este ceva ce am regretat mereu că nu pot face. Am lăsat frica să mă convingă că *nu am nevoie* să călăresc, dar o parte din frica aceasta era cauzată de faptul că nu mă

simţeam în siguranţă pe un cal. Dar acum sunt convinsă că *asta* a fost din vina şeii. Acesta este unul dintre lucrurile pe care mi le amintesc de la primele mele lecţii, că eram atât de agitată de fiecare dată, deoarece mi se părea atât de ciudată poziţia. Este ca şi cum ai sta călare doar pe jumătate!

— N-aş fi putut-o spune mai bine nici eu, fu de acord Julie. Şeile de damă sunt o invenţie neplăcută.

Recunoscătoare pentru sprijinul mătuşii ei, Amanda continuă:

— Voi lua din nou lecţii, desigur. Dacă nici după asta n-o să-mi placă să călăresc, cel puţin mă voi simţi bine că am încercat. Mi s-a spus că este mult mai uşor călăritul în stilul bărbătesc, de aceea am nevoie de fustele acelea speciale. Mă voi preocupa după aceea de călăritul ca o doamnă.

— Nicio obiecţie pe marginea acestui subiect, Preston, adăugă Julie ţâfnoasă. Ştii foarte bine că la Norford călăream cu pantaloni pe sub fustă. Fata are nevoie să se simtă confortabil în şa. Are destule pe cap şi fără să mai adauge şi poziţia precară. În plus, ştii cât de încăpăţânată poate fi atunci când îşi pune ceva în minte.

Preston oftă.

— Atunci n-ai decât…

Capitolul 28

— Ce mai face Cupidon? întrebă Owen. Sunt ceva perechi noi de care vom auzi curând?

Devin făcu o pauză de la antrenarea celor două iepe pe care se hotărâse să le vândă şi i se alătură lordului Culley lângă gard, unde acesta îl aşteptase până atunci. Îl cunoscuse pe bătrânul domn la curse, în anul de dinainte, şi se mai întâlniseră de câteva ori până atunci. Cu un an în urmă, Owen venise la el căutând un nou cal pentru trăsură. Insistase să cumpere unul din caii de rasă ai lui Devin, deşi

acesta încercase să-l convingă să nu o facă. Owen returnase calul o săptămână mai târziu. Devin presimţise că aşa avea să se întâmple, aşa că trimisese deja în Lancashire după unul din caii castraţi ai lui Donald, aşteptând venirea bătrânului gentleman.

După acel episod, Owen Culley luase obiceiul de a se opri la fermă în călătoriile lui dinspre şi înspre Londra. Se oprea doar pentru a vorbi cu Devin. Acesta suspecta că bătrânul se simţea singur, aşa că nu-l ignora niciodată în timpul acestor scurte vizite, iar în timp ajunseseră la o prietenie neobişnuită.

— Am nişte probleme cu clienta mea actuală, recunoscu Devin, deşi nu menţionă niciun nume. Este o fată temperamentală. Frumoasă, dar nu sunt sigur că este suficient pentru a compensa caracterul ei năvalnic.

— Sigur că este, spuse Owen chicotind. Dacă faci femeia fericită, nu are niciun motiv să-şi iasă din fire.

— Presupun că aşa este, deşi partea cu făcutul fericită mă îngrijorează pe mine. Nu-mi vine în minte niciun bărbat care nu ar da înapoi după ce temperamentul ei s-ar manifesta asupra lui.

— Tu ai da?

Devin râse. Îi plăcea Owen, îl respecta, deoarece nu se temea să recunoască atunci când greşea. Owen dorise să-şi retrăiască tinereţea, motiv pentru care alesese un cal iute pentru trăsura lui, insistând că avea să se descurce, dar fusese prea mult pentru oasele sale. Câţi alţi lorzi s-ar fi recunoscut învinşi şi ar fi râs apoi? La vârsta pe care o avea, privea viaţa într-un mod diferit, aşa că lui Devin îi făceau plăcere conversaţiile lor.

— Eu nu sunt printre favoriţi, aşa că nu contează dacă îi fac faţă sau nu.

— Aşadar îi poţi face faţă? ghici Owen. Ei bine, dă-le ceva mai mult credit candidaţilor care râvnesc la inima ei. Dragostea are un fel aparte de a accepta atât binele, cât şi răul.

Devin se întrebă de ce avea dintr-odată dubii cu privire la abilitatea lui Kendall de a face faţă unui acces de

furie de-al Amandei.

Poate pentru că avea sentimentul că ea avea să fie capul în relaţia aceea, rol care nu i-ar fi plăcut prea mult? Avea darul de a transforma până şi cel mai simplu lucru, şi anume o lecţie de călărie, într-o catastrofă. Dar asta fusese de fapt din vina lui. Nicio femeie nu strângea calul între picioare aşa cum trebuia. În schimb, îşi contorsionau trupul în fel şi chip pentru a sta *elegant* pe cal, fără a li se vedea deloc picioarele.

Ultima remarcă a lui Owen îi pătrunse abia în acel moment în minte. *Era* ea deja îndrăgostită de acel tânăr? Se supunea unui adevărat chin doar pentru a câştiga un bărbat care avea să acorde mereu mai multă atenţie grajdului decât soţiei sale. Sigur că ea nu ştia acest lucru, şi asta nu însemna că Goswick nu putea fi un soţ bun şi iubitor, ci doar că soţia nu avea să fie prioritatea sa. Dar dacă Amanda împărtăşea singurul interes al lui Goswick, puteau sfârşi fericiţi. Cu toate acestea, nu ar fi trebuit ca ea să facă ceva atât de dificil pentru ea doar pentru a câştiga un soţ. Asta-l deranja acum pe Devin, precum şi faptul că el pusese lucrurile în mişcare. Dar nu avusese nicio idee despre cât de traumatic avea să fie pentru ea. Încă putea să iasă bine, dar, între timp, el trebuia să-şi păstreze opţiunile – iar ea trebuia să facă la fel.

Nu-i plăcea să aibă îndoieli, aşa că încercă să le pună deoparte şi-i rânji lui Owen.

— Păcat că nu există o versiune mai tânără a ta. Fetişcana asta are nevoie de răbdare ca… oh, la naiba, Owen, am uitat…

— Nu te îngrijora! Nepotul meu a murit de mult.

Bătrânul îi zâmbi lui Devin pentru a-l linişti. Deşi nu era pentru prima dată când observa o expresie tristă pe chipul lui Owen – ştia că nu era uşor pentru acesta să fi supravieţuit întregii sale familii –, în această zi o văzu din nou.

— Voi bea puţin whisky înainte de a porni la drum, totuşi. Să ţină răcoarea departe, adăugă Owen cu un rânjet.

Devin dădu din cap şi deschise poarta, îndreptându-se

apoi către grajd cu Owen, dar menţionarea băuturii îi aduse aminte de ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple deloc în acea dimineaţă în biroul său. Însă gândul acesta şi toate celelalte îi dispărură din minte de îndată ce un glonţ lovi pământul la picioarele lui.

— Dumnezeule! exclamă Owen, în timp ce Devin apucă instinctiv braţul bătrânului şi îl conduse rapid în grajd. Braconieri atât de aproape de fermă?

Devin se albi la faţă când îşi dădu seama ce s-ar fi putut întâmpla. Owen ar fi putut fi rănit – sau Reed. Amelia era în casă acum cu mama ei, aşa că nu era în pericol, dar asta s-ar fi putut întâmpla la fel de bine cât timp era afară. Ar fi putut fi împuşcată!

— Nu după ce pun mâna pe el, izbucni Devin, întorcându-se şi privind înspre pădurea care mărginea ferma. Hai să te duc înăuntru şi…

— Nu, du-te, picioarele astea bătrâne încă ştiu să se grăbească. Voi fi bine. Găseşte-l pe nesăbuitul care a fost atât de neatent, înainte să apuce să fugă.

Devin dădu din cap şi alergă înapoi la gard. Îşi dezlegă calul şi sări în şa. Se gândi să ia o puşcă din grajd, dar Owen avea dreptate. Dacă-i dădea nenorocitului suficient timp, acesta avea să dispară. Reed se grăbi după el înainte să ajungă la liziera pădurii, deoarece auzise şi el împuşcătura. Devin îl direcţionă spre nord, astfel încât să acopere o arie cât mai mare, apoi aruncă o privire în spate şi văzu cum câţiva dintre muncitori încălecau şi ei. Aveau să-l găsească…

Dar nu o făcură. Pădurea care înconjura proprietatea era deasă, iar un vânător era puţin probabil să aibă un cal cu el. Reuşise să se ascundă sau să fugă repede. Devin şi oamenii lui petrecură cea mai mare parte a după-amiezii căutând braconierul, înainte ca Devin să găsească un magistrat şi să raporteze incidentul. Braconierii nu se apropiaseră niciodată de proprietatea lui până atunci. Omul trebuia să fie complet idiot pentru a vâna atât de aproape de o fermă. Devin avea încă un motiv de îngrijorare acum.

De fapt, înainte ca ziua să se sfârşească, găsi un altul.

Acum că William era în afara pericolului, Blythe îl mutase în casa lor. Dar nu avea să se recupereze complet decât peste câteva săptămâni, aşa că Devin juca în continuare rolul de însoţitor şi o însoţi la petrecerea la care fusese invitată în acea seară. Precum ceilalţi oaspeţi, nici el nu putu să nu remarce momentul în care în sală intră Robert Brigston. Devin nu crezuse că băiatul avea să mai primească alte invitaţii după comportamentul lui de la bal. Deodată însă era din nou pe buzele tuturor.

— Am auzit că s-a comportat ca un prost pentru că era beat.

— De aceea a flirtat cu toate fetele? Şi eu am aceeaşi problemă când beau prea mult.

— Este de înţeles.

— Mă bucur să aud că a fost doar atât. Sora mea şi-a pus în gând să-l cucerească.

— Din nou o partidă pe cinste – ce noroc!

— Gata cu gelozia, băiete, lordul Robert nu le poate avea pe toate. Îţi vor rămâne destule fete din care să alegi.

Devin pufni la turnura pe care o luaseră bârfele în privinţa lui Brigston. Intervenise tatăl lui? Ce scuză proastă pentru a explica comportamentul lui Robert din seara precedentă. Cu toate acestea, părea să funcţioneze. Dar Devin nu se lăsă prostit şi avea să se asigură că Robert nu avea să-i sucească capul lui Blythe. Nu era îngrijorat că Amanda putea fi încă sensibilă la farmecele acestuia. După cum spunea ea, fratele ei l-ar fi împuşcat pe flăcău dacă se mai apropia de ea. Dacă nu o făcea Rafe, ar fi putut-o face Devin.

Capitolul 29

Devin dormi prea mult, ceva ce făcea rareori. Nu era surprins, luând în considerare câte avusese în minte atunci când se dusese la culcare, după o zi atât de plină de evenimente. Dar ora târzie îl făcu să se grăbească la fermă.

Dacă Amanda venea pentru o lecţie astăzi, era deja probabil acolo. Însă când sosi, nu era acolo şi, după spusele lui Reed, nici nu fusese mai devreme. Trebuiau să fixeze un orar *dacă* avea să se întoarcă. Poate că se răzgândise după ultima lui remarcă legată de picioarele ei – şi după toate celelalte care se întâmplaseră în timp ce fusese la fermă cu o zi în urmă.

El nu se aşteptase nicidecum ca lecţia de călărie să se desfăşoare în acel fel, cu greşeală după greşeală din partea lui. Ce naiba îl făcuse să creadă că cineva care nu călărise ani întregi şi care se temea de cai putea stăpâni o invenţie atât de infernală ca o şa de damă? Fusese depăşit de sarcina de a face faţă unei astfel de frici – sau fiicei uşor ameţite a unui duce.

La naiba, ce-l apucase? Faptul că băuse el jumătate din paharul cu whisky nu era o scuză. Dar din cauza aceasta ştia acum ce gust dulce avea ea, cât de delicios mirosea de aproape, cât de repede îi putea înfierbânta sângele. Dar asta era tot ce avea să cunoască vreodată despre ea. Era atât de departe de el, că-i venea să râdă.

Ultima dată când se gândise astfel la o femeie, renunţase. De data aceasta nu putea. Gustase din fructul oprit, din ceea ce nu putea avea – din cauza mamei lui. Din cauza nemernicului care îi distrusese viaţa, şi pe a lui, şi care nu simţise nicio remuşcare din această cauză. Devin se gândise de atâtea ori la o confruntare cu el, dar se temuse că nu s-ar fi putut controla suficient de mult pentru a-l pune pe ticălos la locul lui. Se temuse că l-ar fi putut ucide în schimb, deoarece simplul gând la el îl înfuria peste măsură.

Când îşi dădu seama că strânsese în mână pălăria Amandei în timp ce se gândea la tatăl său, o aruncă într-un colţ. Nu se duse prea departe, pentru că încăperea era mică, dar el tot tresări din pricina a ceea ce făcuse. Nu pe ea era supărat şi ar fi trebuit probabil să returneze pălărioara înainte să o strice şi mai mult. Îi datora oricum o scuză pentru că lăsase lucrurile să ajungă atât de departe. Poate că avea de înfruntat plângerile unui tată furios pe

comportamentul său.

Apucă din nou pălăria, o îndesă în buzunar şi se întoarse înapoi la Londra. Trebuia oricum să ridice o comandă de la croitorul lui şi nu o putea face dacă îşi petrecea mereu zilele la fermă. O scuză bună. Aproape că râse de el însuşi când se duse direct la reşedinţa familiei St. John.

Era dimineaţa târziu, o oră acceptabilă pentru vizite la doamnele casei. Dar ultimul lucru pe care se aştepta să-l vadă era Robert Brigston, coborând treptele casei. Uşa se închidea în urma lui. Fusese refuzat? Sau pleca după terminarea vizitei? Devin se hotărî să afle şi blocă drumul tânărului.

— Oh, eşti Cupidon, nu? Robert chiar zâmbi. Cred că eşti singurul tip pe care l-am întâlnit în seara aceea care nu m-a tratat cu dispreţ.

— Aşa e, se pare că nu am făcut prezentările. Prefer numele de Devin Baldwin acelei porecle prosteşti. Dar ce faci aici, Robert?

— O vizitez pe viitoarea mea mireasă.

— Voi presupune că este doar un vis al tău. Din câte am auzit, familia ei avea de gând să te împuşte dacă te mai apropiai de ea.

Robert tresări.

— Am cam făcut-o de oaie atunci, nu-i aşa? Dar lucrurile par să se rezolve frumos.

Devin ridică dintr-o sprânceană, amintindu-şi de bârfele pe care le auzise cu o seară în urmă.

— Beat? Ştim amândoi că nu erai câtuşi de puţin beat în seara balului.

Robert ridică din umeri.

— A fost sugestia tatălui meu, iar el a început să împrăştie zvonul la cei mai mari bârfitori ai înaltei societăţi. Se pare că funcţionează şi potoleşte lucrurile.

— Dar asta vrei *tu* acum?

Robert chicoti.

— Ah, da, şi-am spus mai multe decât ar fi trebuit, nu-i aşa? Eram al naibii de nefericit în seara aceea. Presupun

că aveam nevoie de un umăr pe care să pot plânge.

— Cedezi ordinelor tatălui tău, aşadar?

— Nu am de ales, recunoscu Robert cu un oftat. Bătrânul m-a chemat acasă. Nu ştiam că îmi urmăreşte mişcările, dar ar fi trebuit să ştiu. Nu l-am văzut niciodată atât de furios. Are de gând să mă dezmoştenească dacă nu fac ceea ce îmi spune.

Dacă nu ar fi fost Amanda la mijloc, Devin aproape că i-ar fi plâns de milă tânărului lord.

— Dacă se căsătoreşte cu altcineva, scapi.

— Ai dreptate, dar care sunt şansele? *Nu pot* să nu o curtez acum. *Trebuie* să fac un efort. Afurisita mea de moştenire depinde de asta. Apoi Robert şopti. Servitorul tatălui meu mă aşteaptă în trăsură. Are şi el ordinele lui, să se asigure că încep să o curtez pe fetişcană cum se cuvine.

— Te-au primit măcar în casă? întrebă Devin curios, arătând din cap spre uşa din spatele tânărului.

— De ce, crezi că ea nu a auzit încă ultimele bârfe, care-mi explică comportamentul? Foarte posibil. Dar nu este aici. Majordomul a spus că şi-a schimbat ieri după-masă locuinţa. S-a mutat.

Amanda plecase din oraş? Devin simţi cum inima i se scufundă în piept. Asta era din vina lui. Dar cel puţin aşa nu putea ajunge nici Robert la ea. Nu că nu-i plăcea flăcăul, dar nu-i plăceau motivele pentru care o curta pe Amanda. Aceasta merita ceva mai bun. Poate că lui Brigston îi fusese iertată prima tentativă şi i se permitea să o curteze. Din nefericire, Devin nu credea nici pentru un moment că ea ar fi putut vedea dincolo de pretextele lui Robert. Nu, ar fi fost înclinată mai degrabă să creadă că Robert Brigston era preferabil lecţiilor de călărie.

— Fă-ţi o favoare, sugeră Devin cu nonşalanţă. Dacă simţi că trebuie totuşi să treci prin asta, fă-o fără prea mult entuziasm.

— Vrei să spui că trebuie doar să las impresia că o curtez intens pe Lady Amanda, astfel încât tatăl meu să creadă că fac eforturi?

— Exact.

Robert se gândi la asta un moment, apoi se încruntă.

— Dar cum ar funcţiona asta, când este hotărâtă să se îndrăgostească de mine?

Devin se abţinu să nu râdă.

— Poate că ar funcţiona dacă ceea ce-i spui nu sună întru totul sincer? Sau dacă ai părea puţin plictisit de compania ei? Sau i-ai putea spune pur şi simplu că ţi s-a ordonat să o curtezi.

Robert păru îngrozit.

— Nu pot risca să-i spun adevărul! Asta ar putea ajunge la urechile tatălui meu.

— Atunci, repet, acţionează fără tragere de inimă. Fata nu este proastă. Dacă simte că nu eşti cu adevărat interesat, nu va accepta o propunere, mai ales că nu eşti singura partidă bună a sezonului. Câtă vreme înclină spre celălalt, eşti în siguranţă.

— Am concurenţi? Robert avea un ton îngrijorat, dar Devin observă o notă de entuziasm în ochii lui.

Devin gemu în sinea sa. Ce naiba făcea? Însă Robert plecă grăbit înainte ca Devin să mai poată spune altceva. El avea încă de returnat o pălărie, aşa că o îndesă din nou în buzunar şi hotărî să o viziteze pe mătuşa Amandei, pentru a afla unde fugise aceasta.

Majordomul îl conduse direct în salon.

Julie St. John îşi ridică ochii din cartea pe care o citea şi îl privi. Sprâncenele ei se uniră, şi ea izbucni:

— Trebuie să-mi concediez majordomul? Sper că ştii că nu ai fi intrat pe uşă, tinere, dacă ai fi venit să o vezi pe Amanda.

Devin aproape că tresări. Evident, Amanda povestise totul.

— Da, ştiu că s-a mutat…

— Nu de aceea ai fi fost întors de la uşă. Nu le permite curtezanilor ei să o viziteze, nu a făcut-o încă de sezonul trecut, aşa că mai bine aşteaptă până o întâlneşti la vreo petrecere. Vei fi întors şi de la uşa fratelui ei.

Nu plecase din oraş? Iar el nu era certat de mătuşa ei din cauza felului în care se comportase cu Amanda? Atunci

de ce folosea acest ton cu el, ca şi cum ar fi fost gata să scoată flăcări pe nas?

Testă cu grijă apele, rânjind.

— Adevărat?

Sprâncenele ei aurii se ridicară într-un unghi ascuţit.

— Ţi se pare amuzant? De ce?

— Poate pentru că nu sunt unul dintre admiratorii ei? Sunt Devin Baldwin...

Julie pufni.

— Ar fi trebuit să spui aşa. După cum spune fiul meu, Rupert, ţie trebuie să-ţi mulţumim că ne-ai avertizat cu privire la libertinul acela care se ţine după Amanda. Rue a vorbit frumos de dumneata – în ciuda poreclei pe care o găseşte atât de amuzantă.

Devin reuşi să-şi suprime un hohot de râs la auzul tonului ei certăreţ.

— Presupun că dezaprobaţi abilităţile mele de peţitor la fel de mult ca stimabila doamnă Mabel Collicott?

— Mabel! Nu este nimic stimabil în ceea ce o priveşte! Hoaşca aceea bătrână nu are pic de bun-simţ. Am prins-o răspândind zvonuri despre fiul meu, în zilele lui de libertinaj, care nu erau câtuşi de puţin adevărate. Ne-am duşmănit de-atunci încolo. De fapt, dacă nu m-aş fi hotărât să te angajez să o ajuţi pe Amanda în căutările ei în timpul acestui sezon, te-aş fi angajat să o scoţi din afaceri.

Lui Devin nu-i venea să creadă. Încă un membru al familiei Amandei care voia să-l angajeze? Nu putea mărturisi că lucra deja pentru Lady Ophelia, când aceasta-i ceruse să păstreze secretul.

— Voi fi fericit să acord atenţie potenţialilor parteneri pentru nepoata dumitale. Nu trebuie să mă angajezi pentru asta.

— Prostii, nu poţi lucra fără nicio compensaţie. Dacă ai succes, vei fi plăcut surprins.

Devin renunţă să o mai convingă pe doamnă de contrariul. Era prea încăpăţânată pentru a accepta un refuz. Totuşi nu avea să-i ia banii. Avea să o lase pe Ophelia să mărturisească adevărul în cazul în care avea succes. Şi

urma să aibă, dacă Amanda continua cu lecţiile de călărie, ceea ce însemna că de-acum încolo trebuia să păstreze relaţia dintre ei la un nivel strict profesional.

Abia când ajunse acasă îşi dădu seama că uitase să returneze afurisita de pălărie, care era încă în buzunarul lui. Însă Amanda o putea recupera de la fermă. Îşi dori numai să nu aştepte cu atâta nerăbdare următoarea ei vizită.

Capitolul 30

Ophelia o ţinuse atât de ocupată pe Amanda cu o zi în urmă, încât aceasta nu onorase niciuna din invitaţiile pentru evenimentele serii trecute, ci se culcase devreme. Noul ei costum de călărie sosise după-masa târziu, iar ea se simţea mult mai încrezătoare în legătură cu următoarea ei lecţie de călărie. Putea spune chiar că abia o aştepta, acum că era sigură că scăpase de o mare piedică. Însă nu adormise imediat.

Încercase să se imagineze călărind împreună cu Kendall în parc, pe o frumoasă iapă albă pe care o putea controla într-un mod cu totul excepţional, datorită lui Devin. Însă îl vedea mereu pe Devin alături de ea. Ei bine, putea să dea vina pe lecţiile care abia începuseră. Se grăbea prea mult, imaginându-se alături de Kendall când încă nu stăpânea călăritul. Faptul că se gândea la asta nu însemna că se descurca călare.

Însă apoi îşi adusese aminte de sărut, iar amintirea aceasta numai voi să plece. Încercase din nou să se gândească la Kendall. Era sigură că avea să se simtă mult mai bine imaginându-şi că el o săruta. Cu toate acestea, sărutul propriu-zis fusese cea mai intensă experienţă a ei cu un bărbat. În timp ce încerca să se asigure că lordul Kendall avea să se descurce şi mai bine, continua să vadă ochii aceia de culoarea ambrei uitându-se într-ai ei. Cât de insuportabil! Evident, trebuia să-l sărute pe Kendall pentru a fi sigură că el avea să o urmeze în vise, în locul lui Devin.

Gemând adânc, îşi pusese perna peste cap şi începu să numere oi.

Însă în această dimineaţă era mai veselă. Optimismul era un lucru uimitor, care îi înseninã ziua şi-i puse un zâmbet pe faţă. Dintr-odată, avea iarăşi doi bărbaţi din care putea alege! Robert Brigston fusese iertat pentru comportamentul său din seara aceea. Scandalul lui se disipase repede. Larissa îi trimisese un bilet pe marginea acestui subiect, însă biletul fusese trimis la casa greşită în ziua precedentă, aşa că Amanda nu-l primise decât în această dimineaţă.

Îi trecu prin minte că putea renunţa la lecţiile de călărie şi se putea concentra asupra lui Robert, dar alungă acest gând. Acum că simţea că *putea* reuşi să înveţe să călărească, voia să ducă asta la bun sfârşit pentru ea, nu doar pentru Kendall – chiar dacă asta însemna că trebuia să interacţioneze în continuare cu Devin.

Când ajunse la fermă, puţin mai târziu, se opri câteva momente în uşa deschisă a micului birou al lui Devin, înainte ca acesta să-i observe prezenţa. Era aşezat la birou, lovind încet cu pumnul în ceva plat şi circular. Nu-şi putea imagina ce obiect era, dar se părea că încerca să-l aplatizeze şi mai tare. De fapt nu părea să acorde atenţie la ceea ce făcea, ci arăta destul de adâncit în gânduri. Era aceasta expresia lui tipică, atunci când era singur? Ea nu avea de gând să lase dispoziţia lui întunecată să i-o strice pe a ei.

— Bună! spuse ea cu veselie.

El se uită în sus.

— Te-am aşteptat ieri, spuse pe un ton morocănos. Când nu ai apărut, am presupus că ai de gând să abandonezi proiectul.

— Nu, deloc. Doar că a durat puţin până a fost gata fusta.

Nu-şi depărtă picioarele, aşa cum o făcuse în cadrul demonstraţiei pentru familia sa, însă trase de catifeaua maro în lateral, arătându-i că nu purta o fustă. Se gândi că îi putea smulge un zâmbet. La urma urmei, *fusese* ideea lui.

Însă nu obţinu decât o mişcare din cap şi un *Perfect* mormăit în timp ce el se ridica în picioare.

— Şi, în plus, continuă ea, având dificultăţi în a-şi menţine tonul voios acum, deşi încă încerca, Pheli m-a pus ieri să o ajut cu petrecerea grandioasă pe care vrea să o organizeze la Norford Hall peste vreo două săptămâni.

— Am primit o invitaţie. Nu pare a fi ceva organizat doar pentru ziua fratelui tău.

— Nu, va fi o petrecere tipică de ţară, cu o mulţime de lucruri distractive de făcut! Şi se va sfârşi cu un bal. Crezi că mă poţi pregăti până la petrecere?

— Crezi că porcii zboară?

Ea râse şi-l certă uşor.

— Ei, nu este chiar aşa exagerat. Mă simt mult mai sigură acum, mulţumită ţie şi acestui nou costum de călărie.

— Mă bucur să aud asta. Devin ridică dintr-o sprânceană. Petrecerea aceea de la Norford este o ocazie de a cunoaşte toţi tinerii eligibili?

— Desigur! Crezi că lordul Kendall se va întoarce la timp din Franţa? Pheli a găsit adresa lui şi i-a trimis o invitaţie, bineînţeles.

— Aşadar este încă pe lista ta? Niciun vizitator recent de care să fii interesată?

Părea puţin prea curios, ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia în aşteptarea răspunsului. Încă o vedea ca pe opera lui de binefacere? Încă intenţiona să se amestece în treburile ei? După ce-i spusese clar că nu avea nevoie de ajutorul lui? Ei bine, cel puţin nu în direcţia *aceea.* Avea nevoie de ajutorul lui cu lecţiile de călărie şi poate cu nişte sfaturi despre bărbaţi, dacă îşi putea aduna suficient curaj să-l întrebe.

Îi răspunse cu un adevăr simplu:

— Nu primesc vizitatori în afara prietenelor mele, nu am făcut-o încă de la primul meu sezon. Şi înainte să faci vreo remarcă sarcastică cum că din cauza asta nu sunt căsătorită încă, sunt sigură că ţi-am spus că nu încurajez bărbaţii de care nu sunt interesată deloc. Lui *Kendall* îi va fi

permis să vină în vizită după *ce se* întoarce. Şi… îşi închise gura brusc, hotărându-se să nu pomenească de lordul Robert, pe seama căruia nu făcuseră decât să se certe până atunci.

Însă Devin nu lăsă să-i scape.

— Şi?

Ea scoase un sunet dezaprobator.

— Sunt sigură că ai auzit deja că s-a descoperit adevărul despre Robert Brigston, care a băut prea mult la bal din cauza nervozităţii, ceea ce l-a făcut să se poarte prea familiar cu domnişoarele şi să spună lucruri pe care nici măcar nu-şi aminteşte să le fi spus.

— Şi fratele tău a crezut prostiile astea? întrebă Devin cu bruscheţe.

— De ce să nu fie Rafe înţelegător în această privinţă? A făcut şi el lucruri la fel de prosteşti când era beat.

— Asta este natura băuturii. Dar… nu contează. De ce nu ai încredere în mine: băiatul ăla nu e pentru tine. Mai degrabă l-aş recomanda pe vânătorul de zestre, Farrell Exter, decât pe Brigston. Cel puţin Exter te-ar venera pentru zestrea pe care ai aduce-o familiei lui sărăcite.

— Atunci este un lucru bun că nu îţi urmez recomandările! În plus, familia Exter nu este săracă, dar Farrell nu este moştenitorul titlului sau al averii, aşa că sigur că-şi caută o soţie bogată, şi este suficient de sincer în această privinţă. De ce eşti atât de pornit împotriva lui Robert? Doar pentru că nu l-ai ales *tu* pentru mine?

— Desigur, acesta este singurul motiv.

Ea îşi îngustă privirea văzând rapiditatea cu care el fusese de acord, necrezându-l nici măcar pentru o secundă. Însă observă că mâna lui presa din nou obiectul acela plat, ca şi cum ar fi încercat să-l ascundă. Icni.

— Este *pălăria* mea?

— Mă tem că m-am aşezat pe ea.

Ea îl privi cu ochii mari. Ar fi trebuit să roşească, însă el nu o făcu. Ba chiar părea defensiv.

— Probabil că unul dintre oamenii mei a curăţat biroul şi a pus-o pe scaunul meu, apoi a uitat să o pună înapoi.

— Iar tu ai decis că nu era suficient de plată şi că mai trebuia să o loveşti de câteva ori?

Roşeaţa la care se aşteptase îşi făcu acum apariţia, dar era atât de uşoară, încât abia o observă pe chipul lui bronzat.

— Sigur că nu.

Aşadar lovise pălăria fără să-şi dea seama, cu gândul în altă parte. Nu conta. Nu avea de gând să se certe cu el pentru o pălărie. Pentru a o dovedi, zâmbi şi-i spuse:

— Biata pălărie, merită cel puţin o înmormântare. Acum, trecem la lecţia mea?

El îi prinse cu bruscheţe cotul şi o conduse pe culoarul din mijloc.

— Unde-i însoţitorul tău?

— A fost distras de caii tăi în timp ce veneam încoace şi s-a dus la câmpul din stânga, să-i vadă mai bine pe unii dintre ei.

Devin oftă.

— Te-am avertizat să nu vii cu fratele tău.

— Nu am venit cu el. Reuşi să-şi păstreze rânjetul ascuns.

Însă aproape izbucni în râs văzând expresia lui Devin atunci când însoţitorul ei li se alătură. El dorise ca ea să vină însoţită de un bărbat din familie, dar era evident că nu se aşteptase ca acesta să fie chiar ducele de Norford.

Capitolul 31

Lui Devin nu-i plăceau surprizele de acest fel, dar îşi reveni suficient de repede, mulţumită comportamentului prietenos al lui Preston Locke. Iar bărbatul voia să discute despre cai! Acest lucru îl făcu pe Devin să se simtă şi mai în largul său. Cu toate acestea nu se îndoi nici pentru un moment că fetişcana făcuse deliberat acest lucru, pentru a-l pune în încurcătură. Să aducă pe cineva atât de important la un eveniment atât de banal, precum o lecţie de călărie?

Când avea o mulţime de alte rude de sex masculin, cu un statut ceva mai jos?

Aşa că atunci când o duse pe pistă, în timp ce tatăl ei se sprijinea de gard, la o oarecare distanţă, privindu-i, îi spuse:

— Fără ţipete, fără leşinuri şi, de vreme ce ţi-ai adus stimatul tată astăzi să te privească, fără căzături de pe Sarah.

O urcă sus în şa. Ea privi în jos către el întrebând:

— Ce au toate astea de-a face cu el?

— Se vor reflecta rău asupra mea, nu asupra ta.

Ea pufni delicat, însă nu mai adăugă nimic.

În ciuda bravadei ei, Devin îi putea simţi agitaţia, deşi nu era nici pe departe la fel de intensă precum cea din ziua precedentă. Astfel, sarcasmul lui era menit să o ajute să-şi ţină teama sub control.

În timp ce-i înmână frâul, îi spuse:

— Am lăsat vorbă ca Sarah să fie antrenată în fiecare zi, aşa că nu mai este doritoare de un galop rapid. Du-te încet, şi ea va ţine pasul cu tine. Nu te îngrijora, vei face faţă cu succes.

— Trebuie, cu el observându-mă.

De aceea îşi adusese astăzi tatăl cu ea? O motiva să exceleze? Devin se certă în sinea lui pentru că avusese impresia că motivele ei ar fi avut vreo legătură cu el. Probabil că fata nu se mai gândea deloc la el odată ce-l pierdea din vedere. De ce ar fi făcut-o? Avea atâţia bărbaţi care erau gata să-i dea inima, că nici nu-i putea socoti pe toţi – întâi născuţi care urmau să moştenească titlurile, şi chiar fii mai mici, care sperau să aibă noroc – dar nici unii nu erau copii nelegitimi.

Însă el nu îşi permitea luxul de a o uita de îndată ce-o pierdea din vedere, deoarece era treaba lui să se gândească la ea. Se asigurase că acesta era singurul motiv pentru care Amanda îi umplea gândurile atunci când nu era cu ea.

— Voiam să discut ceva cu tine, spuse ea cu o voce joasă, ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret. Nu am nici o

problemă în a-mi da seama dacă un bărbat mă găseşte suficient de atractivă pentru... ştii tu, dar există ceva evident de care ar trebui să ţin cont şi care mă poate ajuta să îmi dau seama pentru care simt ceva – altceva decât faptul că-i găsesc plăcuţi privirii?

Devin înţepeni. Vorbea serios? Expresia ei inocentă şi curioasă sugera că da.

— Ţi se înteţesc bătăile inimii? întrebă el.

— Vrei să spui acum? Asta e doar din cauza tulburării!

— Vorbesc despre felul în care te simţi atunci când eşti în preajma acestor bărbaţi pe care-i găseşti atrăgători. Vrei să te apropii suficient de mult pentru a-i atinge? Eşti nerăbdătoare să-i vezi din nou? Te gândeşti la ei în mod constant?

Cu ochii mari de uimire, ea spuse:

— Mulţumesc! Asta lămureşte puţin lucrurile, dar de ce naiba nu mi-a putut spune fratele meu lucrurile astea?

Devin râse.

— Eşti surioara lui. Nu va discuta cu tine despre dorinţă.

Cuvintele lui directe o făcură să roşească. Dacă oricare altă femeie i-ar fi pus această întrebare, ar fi crezut că flirtează, dar nu Amanda. Ştia acum mai multe despre ea decât fusese ea dispusă să spună şi putea adăuga şi curiozitatea pe această listă. Ştia că era perseverentă, tenace şi că nu ar fi renunţat la un subiect odată ce-şi punea mintea la treabă. Era şi curajoasă, deosebit de curajoasă. Dar era şi foarte temperamentală, cel puţin cu el era. *Probabil* că îi plăcea încă să pescuiască. S-ar fi putut oferi să o ducă la pescuit, pentru a afla cu siguranţă. Şi lui îi plăcea această activitate. Îi mai plăcea să parieze la cursele de cai, dar nu la cărţi. Trebuia să ţină minte toate aceste lucruri.

Lecţia se desfăşură excepţional. Era evident că şi Amanda credea la fel, deoarece flecări încontinuu, în timp ce se întorceau la grajduri, râzând cu tatăl ei, transformată din nou în domnişoara Rază-de-Soare.

Înainte ca ea şi tatăl ei să plece, îi spuse lui Devin:

— Cred că după alte câteva lecţii voi ajunge în punctul în care va trebui să mă hotărăsc dacă sunt suficient de serioasă să continui cu călăria, pentru a-mi cumpăra propriul cal. Dacă ajungem aici, vreau o iapă albă. Ai vreuna pe care aş putea-o cumpăra?

— De ce albă?

— Deoarece singurele momente în care m-am gândit că aş putea călări din nou au fost când am admirat o cunoştinţă călare pe un asemenea cal. Am hotărât că, dacă voi călări vreodată, vă trebuie să fie pe un animal la fel de magnific ca al ei.

— Nu prea sunt comuni, să ştii. Cei câţiva cai albi pe care-i am sunt mult prea iuţi pentru tine – cel puţin deocamdată. Vor porni într-un galop rapid de îndată ce vei urca în şa. Nu spun că nu va veni ziua în care te-ai descurca cu aşa ceva, dar cu siguranţă nu ţi-aş recomanda-o acum.

Amanda îşi ţuguie bosumflată buzele într-un mod adorabil.

— Ei bine, asta este dezamăgitor.

— Curaj, draga mea, spuse Preston şi o apucă de bărbie. Vei avea nevoie de un animal blând, cum este cel pe care îl călăreşti aici. Nu mă face să mă îngrijorez cumpărând un cal pe care nu-l poţi stăpâni cu uşurinţă.

— Atunci îmi voi găsi unul, spuse ea, zâmbindu-i larg tatălui ei. Dar trebuie să fie alb!

Ambii bărbaţi îşi dădură ochii peste cap, dar Devin rămase uitându-se după trăsură după ce ei plecară. Se gândise pentru un moment, atunci când Preston o sugerase şi Amanda refuzase, să i-o ofere pe Sarah la terminarea lecţiilor. Dar de vreme ce prefera să nu se despartă de Sarah, se întrebă de ce-i trecuse aşa ceva prin minte! Pur şi simplu pentru că se gândise că ea ar aprecia gestul său? O idee menită să-i facă ei plăcere? La naiba, ce era în neregulă cu el?

Dispoziţia lui se înrăutăţi după această greşeală pe care aproape că o făcuse, deşi trebuia să recunoască faptul că se gândise la asta numai pentru că nu avea la fermă genul de cal pe care şi-l dorea Amanda. Dar cu dispoziţia

scăzându-i atât de mult, era probabil un moment excelent pentru a-l vizita pe cel care îi împrumutase bani lui William şi pentru a rezolva această problemă în numele prietenului său.

Oricum voia să îl viziteze Will, pentru a se asigura că se vindeca frumos acasă şi pentru a lua banii cu care urma să plătească datoria acestuia. Dacă Blythe avea în continuare nevoie de zestre, Devin avea să vândă casa din oraş pe care oricum nu o folosea, fără a-i pomeni nimic lui Will. Dar nu credea că avea să fie necesar, mai ales dacă lordul Oliver deschidea ochii suficient de mult pentru a vedea ce bijuterie de fată era Blythe. Devin îi surprinsese deja de două ori adânciţi în conversaţie şi râsete, aşa că avea sentimentul că acest lucru se întâmplase deja.

Nu trecu mult şi era deja în drum spre partea mai rău famată a oraşului. Avea numele cămătarului, Nathaniel Gator, şi adresa lui. Tot îi luă însă o vreme să găsească locul, de vreme ce nu fusese niciodată până atunci în acea parte a Londrei.

Nu-şi dădu seama că intra într-o locuinţă privată atunci când deschise uşa şi păşi înăuntru. Ar fi fost potrivit să bată la uşă, dar nu venise acolo pentru a se comporta cum se cuvenea. Intrarea lui întrerupse discuţia dintre doi bărbaţi care stăteau în holul larg.

— Înc-un afurisit de bogătan? spuse bărbatul mai solid, aruncându-i o privire dispreţuitoare. Ce faceţi, daţi mai departe numele şefului meu la petrecerile voastre simandicoase?

Celălalt bărbat, înalt, subţire şi bine îmbrăcat, se întoarse pe călcâie şi păru puţin zguduit dând cu ochii de cineva cunoscut. Era, fără îndoială, stânjenit să fie întâlnit într-un asemenea loc sordid.

Devin nu avea de gând să pretindă că nu se cunoşteau. Dădu din cap în direcţia tânărului domn.

— Lord Trask.

— Şi tu eşti datornic, bătrâne? întrebă John Trask, pe un ton mai degrabă plin de speranţă.

Devin se gândi că o asemenea situaţie l-ar face pe

tânăr să se simtă mai puţin stânjenit. Auzise că Trask ar avea datorii la jocurile de cărţi, probabil prea multe, dacă apelase la un asemenea cămătar pentru a le plăti. Devin ar fi trebuit să-l avertizeze despre potlogăriile care se petreceau aici şi avea probabil să o facă – odată ce rezolva treaba pentru care venise.

— Nu, sunt aici pentru a plăti o altfel de datorie, spuse el în timp ce se apropie de cei doi bărbaţi. Bătăuşului, îi spuse: Eşti gorila lui Gator?

— Şi ce dacă îs?

— Şeful tău şi-a ales clientul greşit pentru a-i preda una din lecţiile lui, un prieten de-al meu, explică Devin. Am venit aici să mă asigur că nu se mai întâmplă vreodată.

Lovi cu pumnul în falca individului, însă acesta abia se clinti din loc. Devin rânji, anticipând o luptă intensă. Unul din subiectele facultative de la şcoala lui fusese tocmai lupta cu pumnii. Spre deosebire de orele de etichetă, excelase în ring, nu prin forţa brută ci prin abilităţile pe care le deprinsese. Aşa că în cele din urmă până şi o brută precum gorila lui Gator avea să cedeze. Îi luă totuşi mai bine de zece minute să ajungă la acest rezultat.

Trask nu rămase pentru a fi martor. Devin nici nu observă că lordul ieşise în timp ce el era ocupat să se bată, reuşind să se aleagă şi el cu câteva coaste învineţite.

Devin se aplecă peste bătăuşul abia conştient întins pe podea şi-i bătu de câteva ori obrazul.

— Unde-i şeful tău?

Bărbatul arătă în josul holului. Devin se îndreptă într-acolo şi deschise câteva uşi înainte să-l găsească pe Gator în spatele uneia. Dormea. Era aşezat într-un scaun, în spatele unui birou. Lui Devin nu-i veni să creadă.

— Serios? Te prefaci că dormi, cu toată gălăgia asta?

Bărbatul nu mişcă. Era de vârstă medie, aproape chel şi corpolent. O tavă destul de mare, plină cu farfurii goale, era aşezată pe birou. Devin se gândi că o masă copioasă l-ar fi putut face să adoarmă, totuşi. Nu că ar fi contat. Împinse biroul, proptindu-l de pieptul lui gator. Acesta reacţionă în sfârşit.

— Ce-i? întrebă Nathaniel Gator ameţit, apoi îşi îndreptă scaunul, treaz dintr-odată la vederea lui Devin. Cine dracu' eşti tu şi cum ai…

— Să nu pierdem timpul, spuse Devin, aruncând punga cu bani pe birou. Asta-i pentru împrumutul lui William Pace. Luă biletul din buzunar şi îl rupse în bucăţi, apoi aruncă şi aceste bucăţi pe birou. Ar fi trebuit să-i explici clar condiţiile. Lasă-mă să ţi le explic pe ale mele. Nu vei mai trimite pe nimeni niciodată la casa lui. Dacă mai pui mâna pe el, te ucid!

Fiindcă tocmai fusese plătit, cămătarul nu luă în serios ameninţarea.

— I-am trimis doar vorbă că trebuie să mărească ratele. Ştii, este riscant să dai două împrumuturi aceluiaşi individ.

— *Nu* ai făcut doar atât.

Bărbatul ridică din umeri.

— Omul meu l-a bătut un pic. E treaba lui să se asigure că beneficiarii dărniciei mele plătesc la timp.

— Pace e la pat. Aproape a fost omorât!

Gator păli.

— Cum se poate asta? Crezi că-s nebun? Ar fi ca şi cum mi-aş da foc singur la bani!

— Atunci poate ar trebui să-ţi găseşti o gorilă nouă. Două răni prin înjunghiere, în spate, constituie tentativă de crimă.

— Nu! Gator sări în picioare. Jur că Pace a fost bătut puţin şi aruncat afară, şi-a învăţat lecţia. Omul meu s-a întors imediat şi mi-a povestit, apoi a stat cu mine tot restul serii. Dacă cineva ţi-a atacat prietenul cu cuţitul, nu s-a întâmplat aici. Ai naibii hoţi! Ştiam că ar fi trebuit să mă mut într-o parte mai onorabilă a oraşului, acum că-mi permit.

— Ţine minte, stai departe de lordul Pace! Devin îl privi amenințător pe cămătar. În timp ce ieşea din bârlogul acestuia, gândurile lui i-o luară înainte. Chiar nu credea că Gator ar fi atât de neghiob încât să încerce să-şi omoare unul dintre clienţi. Hoţii de pe stradă trebuie că-l atacaseră

pe Will, aşa cum concluzionaseră ei. Singura altă posibilitate era aceea că un duşman încercase în mod deliberat să-l ucidă pe William, dar prietenul lui nu avea inamici, şi nici Donald, a cărui trăsură fusese probabil recunoscută în acea noapte. Nu, Devin era sigur că fusese vorba de nişte hoţi disperaţi.

Capitolul 32

Tânărul bărbat se trânti în scaunul pluşat din salonul cel mare. Mama lui, Marianne, îşi ridică ochii din cartea pe care o ţinea în poală. Nu-şi ridică şi capul. El ura când făcea asta. Îi lăsa impresia că nu putea fi deranjată pentru a-i acorda întreaga ei atenţie.

Era împodobită cu bijuterii, ca de obicei. Chiar şi atunci când nu-şi părăsea camerele din vechiul conac, tot se împodobea cu bijuterii. Desigur, acestea erau singurul lucru care îl ţineau departe de închisoarea datornicilor. Dar ei nu-i plăcea să i le dea şi devenise tot mai furioasă odată cu trecerea anilor, de fiecare dată când trebuia să se despartă de unul din giuvaierele ei preţioase pentru a-i plăti lui datoriile – asta până când într-o zi, cuprinsă de furie, îi spusese adevărul şi cum ar fi putut profita de pe urma acestuia.

Adevărul îl devastase. Cu toate acestea, ea îl discutase fără stânjeneală, ca şi cum nu ar fi fost nimic ieşit din comun.

— Am avut o aventură la zece ani după ce s-a născut fratele tău, îi spusese ea în acea zi.

— Sunt cu zece ani mai mic decât fratele meu, fu tot ce putu el să spună, şocat.

— Exact. Dar asta poate fi acum benefic pentru tine. Am aflat recent că tatăl tău adevărat este pe moarte. Este mai tânăr decât mine! A dus însă o viaţă necugetată, iar acum plăteşte preţul. Ce este ironic este că a trăit mai mult decât oricare alt membru al familiei sale – cu excepţia ta.

— Cum ai putut!

Ea ridică doar din umeri.

— Astfel de lucruri se întâmplă. Tatăl tău – contele, adică, ştia de indiscreţia mea, desigur, şi m-a iertat.

Fusese mai mult decât putuse suporta atunci. Bărbatul pe care îl crezuse întreaga sa viaţă tatăl său nu era tatăl său cu adevărat? Fratele său mai mare, pe care îl adora şi pe care nu se supărase niciodată, îi era numai pe jumătate frate? Iar soţul lui Marianne, contele, ştiuse tot timpul adevărul? Era de mirare că acesta nu-l tratase rău în toţi aceşti ani. Sau că nu-i pedepsise mama. Însă, după câte se părea, contele o apreciase prea mult în pat pentru a recurge la astfel de măsuri extreme.

Crescuse cu toate privilegiile şi beneficiile pe care i le putuse oferi o familie nobilă şi bogată, fără a suspecta niciodată că nu aparţinea de fapt acesteia. I se păruse natural ca fratele lui mai mare, Justin, să primească toate laudele şi afecţiunea tatălui lor, de vreme ce era primul născut. Dar mama lui îi divulgase faptul că soţul ei îi făcuse totuşi un rău înainte de a muri: se asigurase că fiul său legitim ştia de indiscreţia soţiei sale. După aceea, relaţia lui Justin cu fratele său se schimbase complet.

Totuşi, Justin nu-i spusese de ce dragostea lui se transformase în dispreţ. La început, crezuse că era doar din cauza datoriilor care se acumulau – avea ghinion – şi pe care Justin refuzase să le plătească. Cu toate acestea, fratele său subminase şansele a două căsătorii bune, spunându-le taţilor celor două fete că fratele său nu avea niciun ban şi nici o perspectivă şi, dacă se căsătorea, nu avea să mai fie bine primit în casa lui. Asta fusese pur şi simplu o răutate. Nu făcuse decât să se asigure că fratele lui avea să se afunde din ce în ce mai tare. Era de mirare că Justin nu-l dăduse deja afară din casă – şi asta doar mulţumită mamei lor.

Acum ura casa în care crescuse, de un lux opulent, care nu avea niciodată să-i aparţină lui. Îşi ura fratele pe care altă dată îl venerase. Şi începea să-şi urască mama. Dacă nu i-ar fi spus adevărul şi nu l-ar fi împins să intre în

graţiile adevăratului său tată, nu şi-ar fi făcut niciodată speranţe că avea totuşi să primească o moştenire, numai ca aceste speranţe să-i fie apoi spulberate de dispreţul tatălui său pentru el. Nu ar fi intrat atât de adânc în datorii, convins că jocurile de noroc erau singura lui cale de salvare. Nu ar fi aflat niciodată despre un alt frate vitreg de care tatăl lui era atât de mândru încât dorea să-i lase întreaga moştenire, precum şi titlul. Afurisitul de noroc era peste tot, numai în buzunarul lui, nu.

Mama lui nu ştiuse de celălalt fiu nelegitim. Fusese atât de sigură că tot ce trebuia să facă era să apară la uşa tatălui său, şi totul avea să se rezolve pentru el. Ar fi trebuit să-şi dea seama că dacă bărbatul acela fusese suficient de slab pentru a avea o aventură cu ea, sigur că avea bastarzi împrăştiaţi pe tot teritoriul Angliei. Dacă erau şi alţii, nu ştia şi oricum nici nu conta. *Acesta,* pe care tatăl său îl stima, era singurul care stătea în drumul lui spre bogăţia pe care Marianne îl asigurase că avea să îi aparţină.

Se gândise că putea rezolva totul dacă-l distrugea pe bastard, astfel încât tatăl lor să îl dispreţuiască şi pe el, dar acest lucru nu funcţionase. Uciderea lui nu avea să fie uşoară. Individul era binecuvântat cu noroc – sau *el* era blestemat să aibă de-a face cu nişte incompetenţi, ceea *ce* putea fi destul de adevărat. Angajarea unor bătăuşi de stradă nu fusese probabil o idee prea grozavă pentru a încerca să scape de competiţie.

Cealaltă opţiune a sa era să-l ucidă pe Justin, dar, deşi îşi ura acum fratele, nu fusese aşa mereu, aşa că nu fusese cu adevărat serios atunci când îi spusese mamei sale:

— De ce să nu-l ucid pe celălalt fiu al tău?

Ea se ridicase brusc în picioare, se îndreptase spre el şi îl plesnise cu putere peste obraz.

— Şi pe nepoţii mei, de asemenea? Nepoţii tăi? Titlul *acesta* nu va fi al tău, aşa că nu te mai gândi *niciodată* la asta.

— Nu am vorbit serios, murmură el. Încă mai am un as în mânecă.

— Atunci foloseşte-l. Rămâi fără timp. Tatăl tău ar

putea muri în orice zi.

— Dar nici măcar nu mă place! Ţi-am spus că m-a investigat. Îmi spune ratat. Spune că nu-mi lasă nimic, că aş pierde totul la cărţi.

Marianne ţistui.

— Este dezamăgit de tine, dar nu are pe nimeni căruia să-i lase toată bogăţia aceea. Se va răzgândi, atât timp cât i te faci plăcut.

Ar fi trebuit să-i spună despre celălalt moştenitor al tatălui lui. Însă se temea că şi ea i-ar tăia accesul la bani, dacă ar fi aflat.

Deoarece ea se baza pe el să moştenească averea tatălui său, încetând să îi mai ceară preţioasele ei bijuterii.

Capitolul 33

Amanda ar fi putut râde de ea însăşi în timp ce stătea în trăsura care o ducea spre casa familiei Durrant, pentru serata muzicală găzduită de aceasta. Cu doar trei săptămâni în urmă fusese îngrijorată deoarece nu ştia cum să-şi umple zilele şi să alunge plictiseala care o ameninţa în oraş. Ultimele câteva săptămâni fuseseră ca un vârtej pentru ea, însă nu doar din cauza balurilor, a petrecerilor, a probelor pentru rochiile noi, ci şi a lecţiilor de călărie aproape zilnice, precum şi a ajutorului pe care îl dădea Opheliei pentru petrecerea câmpenească de la Norford Hall. Iar Kendall venise în sfârşit la ceai!

Fusese o zi cu adevărat interesantă, în timpul săptămânii trecute. Kendall era la fel de frumos pe cât îşi amintea ea, şi se gândise adesea la el, deşi nu constant, pentru că fusese atât de ocupată. Nici măcar nu se gândise să-i spună majordomului Opheliei să permită intrarea lordului Goswick. Din fericire, acesta întrebase de Ophelia, de vreme ce nu ştia că Amanda locuia şi ea acolo acum,

aşa că fusese condus direct în salon, unde ea şi Ophelia luau ceaiul, trecând încă o dată în revistă lista invitaţilor.

După un zâmbet fermecător în direcţia Amandei, Kendall spuse:

— Iertaţi-mă, doamnelor, că nu am venit mai repede. Tocmai m-am întors din Franţa.

— Da, Devin a pomenit despre călătoria ta, spuse Amanda. A fost un succes?

— Într-adevăr! Armăsarul este în drum spre grajdurile mele în timp ce vorbim.

— Unde se află acestea? întrebă Ophelia politicoasă.

— La vest de Kent.

— Asta pare a fi aproape de Norford.

— Cam o jumătate de zi, aprobă el.

— Ophelia ţi-a trimis o invitaţie la petrecerea pe care o găzduim acolo săptămâna viitoare, spuse Amanda.

— Dacă vei fi acolo, voi fi încântat să particip, o asigură Kendall. Ar trebui să mă întorc până atunci.

— Să te întorci?

— Da, călătoria în Franţa s-a dovedit a fi interesantă pentru că am aflat că armăsarul pe care l-am cumpărat are o soră, deşi aceasta i-a fost vândută unui tip din Scoţia. Dar am adresa lui!

Amanda şi Ophelia râseră amândouă. Evident, Kendall pornea din nou la drum pentru un cal, dar Scoţia nu era atât de departe. Câtă vreme nu-şi întârzia plecarea, ar fi trebuit să se întoarcă la timp pentru petrecere. Cel puţin noua călătorie nu-i lăsa timp să o invite la o plimbare călare prin Hyde Park. Încă nu era pregătită pentru asta, de vreme ce Devin nu sugerase până atunci nici măcar o dată că era gata să încerce din noua şaua de damă.

Când Amanda intră în casa familiei Durrant, fu surprinsă să vadă atâta lume venită la o serată muzicală. Dar sala de bal era în partea din spate a casei, iar gazdele făcuseră extravaganţa de a o umple cu câteva duzini de mese pentru cină, făcând-o să arate aproape ca un restaurant! Doar câţiva dintre oaspeţii mai în vârstă erau aşezaţi la mese acum. Mulţimea sclipitoare şi bine

îmbrăcată era adunată lângă mesele cu gustări, în jumătatea din spate a încăperii.

Amanda sosise exact la timp cu tatăl ei. Îşi învăţase lecţia cu privire la întârzieri, la balul familiei Hammond, deşi în această seară nu avea să se danseze. În plus, aici niciun tânăr nu se grăbi să ajungă lângă ea. Însă asta doar din cauza însoţitorului ei. Preston Locke părea şi mai greu de abordat decât sora lui, Julie!

Ea observă imediat că Devin era prezent în această seară, arătând aranjat în jacheta neagră, cu cravata legată lejer. Deoarece era mai înalt decât toţi ceilalţi bărbaţi din sală, era imposibil de trecut cu vederea. Şi pentru că se întâmplase ca el să privească în direcţia ei atunci când îl văzu, îl salută din cap. Chiar dacă nu aproba stilul său aproape obraznic, erau acum în termeni destul de prietenoşi, pur şi simplu pentru că el era instructorul ei de călărie. Ce nu era atât de potrivit era privirea cu care o măsură de sus până jos. Aproape că-i veni să se uite şi ea dacă totul era în ordine cu felul în care se îmbrăcase. Rezistă însă acestui impuls. *Ştia* că arăta atrăgătoare în rochia de mătase de culoarea coralului, cu rubinele mamei ei la gât şi cu ace mici de rubin care îi ţineau coafura fixată.

Al doilea lucru pe care îl observă fu acela că Robert Brigston *nu era* prezent, în timp ce mulţi alţi celibatari potriviţi erau. Nu putu să nu se întrebe care era motivul absenţei sale, dar ar fi fost nepotrivit să întrebe gazdele, când acestea invitaseră o asemenea varietate de oaspeţi în această seară, nu doar tineri care căutau partide potrivite. În plus, încă erau şanse să apară.

— Haide să te prezint unei prietene vechi, sugeră Preston curând după ce sosiră.

— Sigur.

El începu să-şi croiască drum prin mulţime. Însă Amanda încetini pasul când văzu spre cine se îndreptau, două dintre cele mai cunoscute peţitoare ale înaltei societăţi.

Înţelegându-i ezitarea, el o mângâie pe mâna care se sprijinea de braţul lui.

— Nu strică să auzi ce au de spus despre opţiunile tale, nu-i aşa?

— Dar anul acesta chiar am de ales.

— Una dintre perspective reprezintă încă un subiect delicat, iar celălalt candidat te-a vizitat numai o dată până acum, din cauza programului său încărcat. Îl cunoşti pe vreunul din ei suficient de bine pentru a-l iubi deja?

Ea chicoti la felul în care prezentase lucrurile.

— Foarte bine, îţi înţeleg punctul de vedere. Hai să auzim ce au de spus bătrânele doamne. Poate că ele mai cunosc nişte bărbaţi pe care încă nu i-am întâlnit.

Acest lucru nu se dovedi adevărat, totuşi. Mabel Collicott, cea mai vorbăreaţă din cadrul acelui duo inseparabil, vorbi pe larg despre trei bărbaţi pe care îi considera potriviţi pentru Amanda. Pe Oliver Norse şi pe Carlton Webb îi descalificase deja, dar în mod uimitor, cea de-a treia alegere a lui Mabel era Farrell Exter.

Amanda fu suficient de amuzată pentru a spune:

— Lordul Farrell? Nu poţi vorbi serios. Nu are o problemă cu jocurile de noroc? Le iubeşte, dar nu se pricepe?

— Cărui tânăr lord nu-i place să joace? Este doar plictisit, aşa cum sunt cei mai mulţi tineri. Odată căsătoriţi, ştiu că te vei asigura că îşi vede de treabă.

Ea nu ar fi trebuit să facă aşa ceva, şi-i aminti acest lucru bătrânei doamne.

— Caută o partidă care să-i aducă avere. Nu ascunde acest lucru.

Mabel ridică dintr-o sprânceană.

— Toţi cei care îşi caută perechea speră să facă o partidă bună. Tu, draga mea, eşti excepţia din acest punct de vedere, motiv pentru care Farrell este perfect pentru tine.

— Poate că ar trebui să reformulezi asta şi să spui că eu sunt perfectă pentru *el.* Pentru a rămâne politicoasă, Amanda adăugă: mulţumesc pentru sugestii. Mă voi gândi la aceste propuneri.

Dar cât timp Mabel îi lăudase pe cei trei tineri,

Gertrude îi şoptise la ureche lui Preston. Amanda fu suficient de curioasă să întrebe, în timp ce se îndepărtau de pereche:

— Ţi-a dat Gertrude Allen un alt nume, despre care nu voia să ştie prietena ei?

— Unul surprinzător, pe marginea căruia se pare că au avut o discuţie contradictorie, deoarece Mabel l-a displăcut din prima clipă. Aşa că poate nu merită menţionat.

— Dar care din cele două *este* prietena ta? Mabel nu mi-a spus nimic nou despre cei trei candidaţi, pe care, de altfel, îi cunosc de câţiva ani şi cărora m-am hotărât deja să le acord încă o şansă. Dar, să fiu sinceră, mă gândesc la ei mai degrabă ca la nişte prieteni.

— Gertrude este cea pe care o cunosc.

— Atunci să auzim pe cine a recomandat ea.

— Nu a fost atât o recomandare, cât mai degrabă o sugestie. A spus că ar trebui să acord atenţie scânteilor care zboară peste tot atunci când tu şi Devin Baldwin sunteţi împreună.

Amanda icni.

Auzind-o, tatăl ei spuse:

— Exact cum credeam şi eu. Nu-mi dau seama exact dacă Gertrude spunea că ar trebui să te ţin departe de el, pentru că nu vă suportaţi unul pe celălalt, sau că aceste scântei ar fi legate de… ăăă… atracţie.

Amanda roşi.

— Nu neg că este frumos, dar este mult prea arogant şi-i lipsesc manierele elementare.

Preston o privi dezaprobator.

— Ar trebui atunci să iei lecţii de călărie de la el?

Ea rânji şmechereşte.

— Da, am ajuns la un fel de armistiţiu. Trebuie să-i recunosc meritele. Se pricepe la cai ca nimeni altul. Am făcut progrese însemnate în ultima săptămână. Chiar şi Alice şi Becky, care mă însoţesc pe rând, au observat asta. Iar Devin este cel care şi-a dat seama cum mi-aş putea înfrânge teama de călărie. Îi sunt recunoscătoare pentru

acest lucru aşa că, atunci când mă enervează, îmi muşc limba.

Preston izbucni în râs.

— Tu? Te abţii? Ce anume a provocat bătălia, de fapt?

Ea scoase un sunet dezaprobator.

— Mi-a oferit nişte sfaturi necerute, care m-au înfuriat. Dar, la urma urmei, este Cupidon, şi din nişte motive ştiute numai de el, s-a hotărât să mă ajute. Acesta este motivul pentru care mă sprijină în a deveni o bună călăreaţă.

— Aha, încep să înţeleg. Presupun că el îl recomandă pe acel iubitor de cai, lordul Goswick?

— Într-adevăr, dar numai dacă ajung să iubesc şi eu călăria, după ce mă voi pricepe suficient de bine, desigur.

Preston se opri brusc.

— Doar nu vorbeşti serios? Nu l-aş fi luat drept prost, dar asta este cea mai absurdă definiţie a căsătoriei pe care am auzit-o vreodată. De la *el* ai împrumutat această idee absurdă?

— Nu, m-ai înţeles greşit. El a observat doar că-mi place lordul Goswick. Crede însă că nu ar fi o pereche potrivită pentru mine dacă nu mi-ar plăcea călăria. Ţi-am mai spus că pentru Kendall caii sunt o adevărată pasiune. Aşa că mi se pare că este destul de logic ce spune.

— Dar cum rămâne cu celălalt băiat care îţi place? L-ai prefera pe Brigston? Putem trece cu vederea primii săi paşi în înalta societate, dacă îţi place.

— Este prea devreme să pot spune asta, tată. Abia am vorbit cu el. Dar sper că atât el, cât şi Kendall vor veni la petrecerea Opheliei.

— Da. Abia aştept şi eu să stau de vorbă cu ei.

Ea rânji şi îl tachină.

— Nu-i vei pune pe fugă, nu-i aşa?

— Sigur că nu. Ei bine, numai dacă nu vei dori tu asta, voi fi fericit să-ţi fac pe plac.

— Am mari speranţe în privinţa petrecerii de la Norford. Dacă vin amândoi, ar trebui să ştiu până la sfârşitul acesteia pe care dintre ei îl prefer. Imaginează-ţi,

s-ar putea să mă căsătoresc!

— Da, m-am gândit deja la asta, spuse el cu mult mai puţin entuziasm, apoi însă o cuprinse pe după umeri. Îmi va fi dor de tine, draga mea. Alege-l pe cel care locuieşte cel mai aproape de Norford.

Amanda râse.

— Nu te îngrijora, te voi vizita atât de des, încât vei ajunge să mă întrebi: *iarăşi* ai venit? Acum lasă-mă să povestesc cu câteva prietene înainte de cină. Tocmai am observat că Phoebe Gibbs este aici. Te las pe tine să ne găseşti masa, astfel încât să trebuiască să mă uit numai după tine în loc să citesc toate cartonaşele de pe mese. Sunt surprinsă că gazda noastră a ales să pună pe masă cartonaşe cu nume, de vreme ce nu este vorba de o cină formală.

— Dar nu sunt şi aceste mese o idee inovatoare?

— Ba da, dar presupun că a dorit să se asigure că la fiecare masă este cel puţin o persoană care poate întreţine conversaţia, astfel încât seara să fie un succes.

— Vrei să spui limbuţi ca tine?

Amanda chicoti.

— Exact!

Capitolul 34

Amanda se îndreptă cu viteză spre Phoebe înainte ca vreunul din admiratorii ei să o fi văzut fără tatăl ei. Sperase că Phoebe avea mai multe de spus despre lordul Robert, însă aceasta-i repetă doar ce-i spusese deja Larissa în biletul ei, aproape cuvânt cu cuvânt, aşa că probabil şi ea obţinuse informaţiile de la Larissa. Avu însă ceva interesant de spus.

— Fereşte-te de Jacinda Brown, fiica lui Lady Anne, sau te-ai întâlnit deja cu ea?

— Nu cred că am întâlnit-o vreodată pe Anne Brown,

cu atât mai puţin pe fiica acesteia.

— Atunci lasă-mă să-ţi spun că Jacinda e o adevărată vulpiţă. Este mult prea directă atunci când flirtează, aproape necuviincios de directă. Phoebe se apropie mai mult şi şopti: nu m-ar surprinde să aflu că… are experienţă.

Amanda se încruntă.

— Nu ar trebui să spui asta, Phoebe, nu fără dovezi.

— Sigur că n-o voi face, spuse Phoebe pe un ton rănit. Dar tu eşti cea mai bună prietenă a mea şi am vrut doar să te avertizez de ce ar trebui să stai departe de ea. La cât de îndrăzneaţă este, sigur va intra în necazuri. Şi se poartă destul de răutăcios cu tinerele care sunt văzute stând de vorbă cu Devin Baldwin.

Amanda se îmbătoşă.

— De ce?

— Nu a spus, dar este evident că şi-a pus în minte să-l cucerească. Cu toate acestea, nu este singura cu asemenea speranţe, aşa că au izbucnit certuri, s-au născut duşmănii şi, mai devreme sau mai târziu, cineva va face o scenă neplăcută pe marginea acestui subiect.

Aşadar fetele tinere deveneau geloase din cauza lui *Devin?* Oare el ştia măcar? Îşi căuta măcar o soţie în timpul acestui sezon? Dacă o făcea, nu ar fi pomenit cineva ceva până atunci? Încă era un subiect fierbinte de bârfă.

Destul de curioasă deja, o întrebă pe Phoebe:

— Este aici în seara asta? Jacinda?

— Este acolo, deja lipită de Baldwin. Nu aş fi surprinsă dacă ar fi schimbat pe nesimţite cartonaşele de la mese, pentru a fi sigură că stă lângă el în seara asta.

Amanda aruncă o privire în direcţia lor. Când începuse Phoebe să exagereze? Amanda îşi dădu seama că o observase pe Jacinda în trecere. Era una din debutantele drăguţe din acest sezon, blondă, cu ochi căprui-închis, puţin mai înaltă decât media şi mult mai voluptuoasă decât normal. Nu se întâlniseră niciodată până atunci, dar Amanda îşi aminti că râsese văzându-l pe Carlton Webb într-o seară uitându-se la sânii fetei. Însă tânăra debutantă nici măcar nu stătea de vorbă cu Devin, aşa cum sugerase

Phoebe. Discuta cu însoţitoarea lui, Blythe Pace. Nu, de fapt *el* era cel care era atent la conversaţia lor.

Tocmai aruncase Jacinda o privire arzătoare în direcţia lui?

Amanda nu-şi dădu seama că scrâşnea din dinţi, uitându-se la Jacinda cu o privire ucigătoare. Focul din ochii ei se stinse însă când Devin se îndepărtă de cele două debutante. Gândindu-se în mod evident că Blythe era ocupată pentru un timp cu conversaţia cu Jacinda, se duse mai încolo şi începu să vorbească cu John Trask. Cu toate acestea, în momentul în care plecă el, plecă şi Jacinda, aşa că biata Blythe fu lăsată singură, arătând stânjenită din acest motiv.

Amanda se hotărî să o salveze şi, spunându-i lui Phoebe că o aştepta curând la Norford, traversă încăperea şi ajunse lângă Blythe. Văzându-l pe Farrell Exter apropiindu-se, nu trebui decât să scuture sever din cap în direcţia lui, pentru a-l descuraja să se apropie.

— Ne întâlnim din nou, domnişoară Pace, spuse ea pe un ton prietenos. Cum te distrezi în acest sezon?

Blythe îi zâmbi cu căldură.

— Este minunat.

— Se pare că fratele tău te-a încredinţat din nou în mâinile lui Devin Baldwin?

— Nu a fost alegerea lui. William a avut recent un accident care îl va ţine la pat pentru un timp.

— Îmi pare rău să aud asta. Dar se va face bine?

Blythe rânji.

— Oh, da, deja se plânge. Nu-i place să stea degeaba.

— Ei bine, să sperăm că îşi va reveni repede, deoarece însoţitorul tău actual este mai puţin atent decât ar trebui să fie, lăsându-te singură ca acum.

— De fapt, este foarte atent, spuse Blythe în apărarea lui Devin, apoi şopti: Nu cred că o place pe Jacinda Brown. Ea ni se alătură mereu, pretinzând că este prietena mea, când de fapt nu este deloc prietenoasă atunci când suntem singure. Nu mă îndoiesc că se va întoarce dintr-un moment în altul, de îndată ce observă că ea a plecat altundeva.

Amanda îşi dori să o poată crede, dar era probabil numai impresia pe care voia el să i-o lase lui Blythe. Cum să nu o găsească atrăgătoare pe Jacinda Brown, cum să nu fie flatat de atenţia pe care i-o acorda aceasta? Fata era prea drăguţă. Apoi îşi dădu seama. Dumnezeule, aşa se simţise ea în legătură cu Ophelia, în timpul primului ei sezon! Geloasă? Doar pentru că Devin era instructorul *ei* de călărie? Îi făceau plăcere jocurile lor de putere şi provocările pe care i le arunca el în timpul lecţiilor, aşa că era posibil să se simtă puţin prea posesivă în legătură cu bărbatul pe care începuse să îl vadă ca pe un prieten şi confident.

— Îl cunoşti bine, nu-i aşa? o întrebă pe Blythe.

— O, da, de când eram atâta de mică, spuse aceasta, arătând cu mâna până la nivelul pieptului. Fratele meu l-a adus acasă de la şcoală în fiecare an timp de câteva săptămâni, iar de două ori şi-a petrecut întreaga vară cu noi. Obişnuiam să cred că-l iubesc, adăugă Blythe roşind.

Amanda îşi strânse buzele. Probabil că încă era aşa, credea ea, dar era evident că fata nu voia să o recunoască. Însă atunci când se auzi întrebând „Obişnuiai?”, roşi şi ea. Nu era deloc treaba ei!

— Ei bine, este evident că nu este deloc preocupat de căsătorie, în timp ce eu sunt. Iar fratele meu ar prefera să mă căsătoresc cu cineva foarte bogat, iar Devin nu este. Familia lui nu este săracă, dar ştii cum pot fi fraţii.

Asta satisfăcu întru totul curiozitatea Amandei. Devin nu era în căutarea unei soţii. Îşi băgase nasul mai mult decât trebuia, aşa că schimbă subiectul.

— Ai reuşit să faci vreun progres în privinţa a ceea ce ne dorim toate în acest sezon?

— În privinţa găsirii unui soţ, vrei să spui? La aprobarea Amandei, Blythe mărturisi: sunt destul de impresionată de Oliver Norse.

Amanda zâmbi.

— Cred că sunteţi amândoi invitaţi la Norford săptămâna viitoare. Este o ocazie bună să-l cunoşti mai bine pe Oliver. Se pare că Devin este în drum spre tine, aşa

că mă voi duce să-mi găsesc tatăl şi masa. Distrează-te în seara asta, Blythe!

Amanda se grăbi cât putu. Nu voia să stea de vorbă cu Devin în această seară. Încă o tulbura să-l vadă în asemenea locuri, în care el părea nelalocul său, la cât de mare şi de bine făcut era. Iar după episodul acela prostesc de gelozie pe care tocmai îl avusese, indiferent de motiv, se temea că era prea pornită, iar el era bărbatul care îi putea stârni furia fără ca măcar să încerce, aşa că, cu cât vorbeau mai puţin în această seară, cu atât mai bine.

Îşi reperă tatăl aşezat deja la masa lor, unde i se alătură. Tocmai la timp, de altfel. Evenimentul muzical al serii tocmai începuse, o femeie tânără cu o voce încântătoare, acompaniată de pian, care avea să cânte pe durata cinei. Acesta fu semnalul pentru ca toţi să se aşeze la mesele lor. Cei mai mulţi îşi găsiseră deja locurile, dar câţiva nu se deranjaseră să şi le caute, ceea ce duse la puţină confuzie, iar cina nu avea să fie servită decât după ce toată lumea era aşezată.

Amanda nu era surprinsă de faptul că Lady Durrant îl dorise pe ducele de Norford la masa ei. Dar masa avea şase scaune, iar când ea se întoarse pentru a vedea cine altcineva avea aceeaşi onoare, întâlni ochii de culoarea ambrei care îi erau deja prea familiari.

Îşi întoarse repede privirea. Ar fi trebuit să ghicească. Cel mai impunător titlu şi bărbatul al cărui nume era pe buzele tuturor, ambii aşezaţi la aceeaşi masă. O adevărată reuşită pentru gazdele lor. Şi o adevărată neplăcere pentru Amanda. Avea să-l ignore, desigur, fără să-i pese de cât de nepoliticoasă era. Fu uşor să-şi ţină ochii departe de el. Dar nu-l putu ignora, nu când o treceau fiori de tulburare din cauza lui. Nu fusese niciodată atât de *conştientă* de apropierea de cineva. Putea simţi o aromă uşor picantă venind dinspre el şi, Dumnezeule, îl putea auzi respirând! Însă speranţa ei ca el să o ignore şi să stea de vorbă cu ceilalţi ocupanţi ai mesei fu una nerealistă.

El aşteptă până când Lady Durrant acapară întreaga atenţie a lui Preston, aşezat de cealaltă parte a Amandei,

pentru a-i spune în şoaptă:

— Mâine vei veni la ora obişnuită la fermă? Dacă nu întârzii, aş avea timp să-mi fac programarea la pista de curse după-masă.

— Da, voi veni la timp, şi plec întotdeauna înaintea prânzului, îi aminti ea fără să-l privească.

— Ştiu, dar mâine vreau să-ţi aduci şi undiţa.

— Poftim?

— Vom afla dacă-ţi mai place să pescuieşti.

Ochii ei se îndreptară brusc spre el.

— Încă eşti preocupat de pasiunile mele? Aş fi putut jura că ai spus că singura de care am nevoie este călăria. Care, ar trebui să subliniez, este o cerinţă ridicolă pentru un mariaj, după spusele tatălui meu.

— Cu toate acestea, vrei să continui?

— Da, mormăi ea. Dar pentru mine. Cât despre interesele comune, vreau să-ţi spun că fratele meu are o căsnicie fericită şi nu împărtăşeşte interesele soţiei sale, aşa cum nici ea nu le împărtăşeşte pe ale lui. Pur şi simplu se iubesc unul pe celălalt foarte mult.

Îl surprinse ridicând din umeri înainte să arunce o privire în jurul mesei, asigurându-se că nimeni nu le asculta conversaţia. Din fericire, alte două conversaţii erau suficient de gălăgioase pentru a o acoperi pe a lor.

— Asta se întâmplă rar, spuse Devin. Cel mai adesea, căsătoria se va deteriora dacă cei doi nu au nimic în comun în afara primei iubiri.

— Se va deteriora?

— Soţul va începe să caute altceva.

Ea roşi, aşa cum se întâmpla adesea din cauza francheţii lui.

— Acesta nu este un subiect potrivit pentru a fi discutat la cină, îl certă ea.

Rânjetul lui fu lipsit de orice remuşcare.

— Săgeţile lui Cupidon pot fi ascuţite uneori.

Mult prea direct, ca de obicei, iar acum ea era enervată, deoarece i-ar fi plăcut să meargă din nou la pescuit, dar nu cu el! Aşa că avea să-şi facă sieşi în ciudă şi

să nu ia cu ea undiţa pentru lecţia de a doua zi. Trebuia să-l facă pe Devin să înţeleagă că nu mai tolera să fie fapta lui bună.

Însă înainte să poată pomeni despre asta, tatăl ei îl întrebă pe Devin cum se descurca ea cu lecţiile de călărie, de vreme ce nu o mai însoţise în ultimele câteva vizite la fermă. Devin o complimentă în răspuns, iar tatăl ei oftă.

— Presupun că va trebui să începem să căutăm o iapă albă atunci.

Amanda mângâie mâna tatălui ei.

— Teama mea a dispărut complet. Rânji. Desigur, încă nu m-am apropiat de o şa de damă.

— Şi poate nici nu ar trebui să o faci.

Ea râse.

— Chiar poţi să-ţi imaginezi că m-aş plimba călare pe o şa bărbătească în Hyde Park?

— Nu, dar pot să-mi imaginez că ai păstra călăria pentru proprietăţile noastre, sau, dacă o faci în continuare de dragul viitorului tău soţ, pentru ale sale. Toate aspectele ar fi astfel luate în considerare, iar eu aş fi mai liniştit. Tu ce crezi, Devin?

— Nici eu nu sunt adeptul acelor invenţii, domnule. Sunt de acord din toată inima.

Dar asta însemna că lecţiile ei se apropiau de sfârşit. Gândul ar fi trebuit să o entuziasmeze, însă nu se întâmplă deloc aşa.

Lady Durrant reţinu atenţia lui Devin pentru aproape tot restul cinei, punând întrebări cam prea ţintite, însă Amanda nu auzi nimic din ce nu ştia deja, ascultând conversaţia lor, până când doamna întrebă de tatăl lui. Propria curiozitate fu aţâţată, aşa că fu dezamăgită când îl auzi schimbând brusc subiectul fără să bage măcar întrebarea în seamă.

Sări peste desert şi ieşi pentru câteva minute pe terasă, în timp ce tatăl ei rămase la masă, conversând cu gazdele lor. Destul de mulţi alţi oaspeţi avuseseră aceeaşi idee şi ieşiseră afară pentru a respira aerul curat al nopţii, dar ea nu se alătură nici unui grup şi se opri în schimb

lângă o statuie înaltă a unui zeu greu şi privi cerul înstelat. Iubea nopţile senine ca aceasta, când stelele sclipeau pe cerul întunecat, chiar dacă era puţin răcoros.

— Aşadar îţi place şi să te uiţi la stele?

Ştiuse cumva că era Devin cel care se apropia de ea, însă nu-şi luase ochii de la cer.

— Sunt atât de frumoase!

— Eu şi Reed obişnuiam să ne întindem pe jos în spatele grajdului când eram copii, încercând să găsim toate constelaţiile.

Ea fu suficient de surprinsă pentru a izbucni în râs, ceea ce-l făcu să întrebe:

— Ţi se pare amuzant?

Ea îi întâlni privirea, cu o sclipire în ochi.

— Nu, dar Becky şi cu mine făceam acelaşi lucru!

Devin stătea suficient de aproape ca să nu-i mai fie la fel de frig, însă, cu toate acestea, tremura. Probabil că el observă asta. Îşi dădu jos îndată haina şi i-o strecură peste umeri. Parfumul lui o învălui, un parfum plăcut, pe care îl inspiră adânc. Bărbatul avea momentele lui de galanterie, nu putea nega acest lucru.

— Sunt surprins că eşti familiarizată cu constelaţiile. Îşi ridică şi el ochii spre cer. Cele mai multe femei nu sunt.

— Educaţia mea a fost puţin mai cuprinzătoare.

— Şi ai fost atentă? rânji el.

Ea chicoti.

— Desigur! Cu tatăl meu care cerea rapoarte complete de la profesori, a trebuit să fiu!

— Câte poţi număra?

— Văd trei.

— Mai este o a patra.

Îi indică ceva în partea stângă a cerului, dar, cu toate acestea, privirea lui rămăsese asupra ei. Ea fu uluită de intensitatea privirii lui, de strălucirea ochilor de culoarea ambrei şi de tonul lui uşor răguşit, care fu asemănător cu o mângâiere atunci când spuse:

— Sunt la fel de frumoşi ca stelele.

— Ce? se auzi ea şoptind.

— Ochii tăi.

Amanda inspiră adânc.

Devin o prinse brusc de braţ, dar pentru a o trage înapoi înăuntru! O duse direct la tatăl ei, care plecase de la masă, dar mai schimba încă vreo câteva cuvinte cu gazdele lor. Devin le mulţumi pentru această seară, le ură noapte bună, iar Amanda era sigură că ei nu avea să-i mai adreseze niciun cuvânt, atât de nerăbdător părea să o ia pe Blythe şi să plece de acolo.

Cu toate acestea, el îi vorbi, doar două cuvinte:

— Ia undiţa!

Ceea ce o făcu să scrâşnească din dinţi. Împărtăşiseră într-adevăr un moment romantic? Nu, nu romantic. Individul acela nu ar fi ştiut cum să fie romantic. Dar fusese plăcut. Totuşi se putea oricând baza pe el să redevină bruta aceea care strica totul.

Capitolul 35

Lui Devin nu-i stătea în fire să facă nimic spontan. Dar făcuse tocmai acest lucru cu o seară în urmă, când îi spusese Amandei că avea să o ducă la pescuit. Dacă-l aducea din nou pe tatăl ei cu ea? Nu-i putea cere unui duce să meargă cu ei la pescuit! Acesta era un bun exemplu de motiv pentru care nu făcea niciodată nimic spontan.

Dar trebui să râdă de el însuşi. Lângă fermă se afla un iaz, dar nici măcar nu ştia dacă avea peşti în el sau nu. Nu avusese niciodată timp pentru a afla. Nu avea nici undiţă. Cea veche era în Lancashire, la ferma de acolo, dar reuşi să o împrumute pe a unchiului său pentru o zi, în cazul în care Amanda i-ar fi acceptat oferta.

Dar avea să întârzie astăzi la fermă. Nu din cauza traficului. Strada era la fel de pustie ca în oricare altă dimineaţă. Ci din cauza faptului că, deşi nu se aşteptase deloc la aşa ceva, se întâlni cu tatăl său. La început nu-l recunoscu pe Wolseley. Nu uitase însă niciodată trăsura

acestuia şi simbolul de pe ea, la câte nopţi o privise de la fereastra dormitorului său.

Nutrea o asemenea ură pentru bărbatul acesta care îi luase dragostea mamei lui, fără să-i ofere nimic în schimb! Furia ieşi la suprafaţă, atât de copleşitoare încât nici nu-şi dădu seama când coborî de pe cal, nici când îl lovi cu pumnul pe Lawrence Wolseley – până când acesta căzu pe caldarâm, iar birjarul său încerca să-l oprească pe Devin să-i mai facă rău angajatorului lui.

Dar era imposibil de stăpânit. Devin îl aruncă cât colo pe bărbat, însă ceaţa de pe creierul său începea să se ridice, iar el aproape că lătră la Lawrence:

— Mi-ai furat ultimele luni din viaţa mamei!

Lawrence părea confuz şi furios din cauza atacului, presupunea el, neprovocat. Nu se schimbase prea mult în cei nouăsprezece ani în care Devin nu-l văzuse. Părul lui era la fel de întunecat, şi el era îmbrăcat la fel de impecabil. Avea în jur de cincizeci de ani, dar nu-i arăta.

— Cine eşti şi despre ce naiba vorbeşti? întrebă Lawrence.

— Elaine Baldwin? îi aminti Devin bărbatului. Dumnezeule, nu-ţi aminteşti de ea?

— Sigur că-mi… Devin? Tu eşti?

Doar atunci îşi dădu seama că Lawrence Wolseley nu-l recunoscuse. Desigur, Devin fusese un copil ultima dată când se văzuseră. Constatarea acestui fapt nu făcu nimic pentru a i potoli mânia, dar cel puţin nu mai era orbit de aceasta.

Lawrence îi făcu birjarului semn să se îndepărteze, dar îşi dori în mod evident să nu o fi făcut atunci când Devin spuse:

— Nu-ţi imaginezi de câte ori mi-am închipuit că te ucid.

Bărbatul păli.

— Asta este intenţia ta?

— Vreau să ştiu de ce m-ai ignorat întreaga mea viaţă. Spune-mi doar atât. Oferă-mi o afurisită de scuză, orice, ca să înţeleg cum poate un om…

— Cred că ai o impresie greşită.

— Pe naiba am! mugi Devin. M-a trimis la ţară din cauza ta!

— Nu, te-a trimis deoarece puneai întrebări şi erai prea tânăr să afli răspunsurile.

— Prea tânăr să aflu că eram un bastard? Chiar credea că nu mi-am dat seama?

— Da, dar nu al meu.

Furia oarbă aproape că reveni. Lui Devin nu-i venea să creadă că bărbatul nega. Simţea crescând în el dorinţa de a-l bate pe Wolseley până când acesta recunoştea adevărul.

Apoi, ridicându-se încet în picioare, Wolseley adăugă:

— Am câţiva copii nelegitimi, dar tu nu eşti unul dintre ei. Mi-aş dori să fi fost. Dar îl cunosc pe tatăl tău. Am fost prieteni mulţi ani.

Devin nu-l crezu.

— Aţi fost? Ai de gând să-mi spui că a murit?

— Am fost, adică acum nu mai suntem. A avut încredere în mine şi m-a rugat să am grijă de tine şi de Elaine. Nu o întâlnisem până atunci pe mama ta. Mi-a cerut asta pentru că nu a vrut să o facă el însuşi. S-a gândit că astfel ar fi încurajat-o, ceea ce era probabil adevărat. Spera că Elaine avea să-şi continue viaţa, uitând de el. Crezi sau nu, dar o iubea pe Elaine în felul său. Ea nu a ştiut că el era deja căsătorit atunci când s-au întâlnit, altfel nu ar fi…

— Nu m-ar fi avut pe mine? interveni Devin tăios.

Lawrence dădu din cap cu tristeţe.

— Nu voi înfrumuseţa lucrurile pentru tine, Devin. Tatăl tău a fost un ticălos de cea mai joasă speţă. Nu dezvăluia niciodată că era căsătorit şi că avea deja copii decât atunci când era gata să treacă la o nouă cucerire sexuală. Pentru că era atât de frumos, femeile se îndrăgosteau de el mereu, iar el profita din plin. Dar nu avea totuşi obiceiul să compromită tinerele de familie bună. Mama ta a fost una din puţinele excepţii.

Lawrence părea să spună adevărul, dar Devin era încă neîncrezător. Întreaga lui viaţă, crezuse că acest bărbat era

tatăl său.

— A pretins că eşti proprietarul casei noastre, dar am aflat că era o minciună când afurisita aia de casă mi-a rămas mie. Cum te aştepţi să cred *asta?*

— Pentru că, în sinea ta, ştii că este adevărat. Dumnezeule, *chiar* crezi că aş fi putut să te ignor dacă ai fi fost copilul meu? De fiecare dată când te vedeam, îl vedeam pe el şi deja îl uram pe atunci. *Arăţi* ca el, să ştii. De fapt nu ai de unde să ştii. Ai ochii lui, ai înălţimea lui. Nu eşti imaginea lui leită, dar văd asemănarea cu tânărul care a fost odată.

— Este uşor pentru tine să spui toate astea când singura persoană care le-ar putea confirma este moartă, dar cu toate acestea *ştiu* că ai fost iubitul ei.

— Ah, despre asta e vorba, sigur că da. Nu este de mirare că ai crezut că sunt tatăl tău. Foarte bine, văd că trebuie să mărturisesc mai mult.

— Adevărul ar fi mai mult decât bine-venit în acest moment.

Wolseley părea frustrat atunci când vorbi.

— Îţi spun adevărul, cât de mult pot din el. Nu am intenţionat să mă îndrăgostesc de mama ta. Am crezut că pot veni din când în când, păstrând distanţa în tot acest timp. Dar era atât de graţioasă, de frumoasă, atât de evident singură, înstrăinată de familia ei din cauza acelei nefericite situaţii. Am trecut pe la ea mai des decât ar fi trebuit. Am devenit prieteni şi…

— Iubiţi.

— Nu imediat. Abia după un an a recunoscut că ajunsese să mă iubească. Eu o iubeam de la început, dar nu am făcut niciun pas până la acea mărturisire. El îi dăduse acea casă. Era casa în care-şi ţinea amantele. Nu i-a dat nimic altceva. În primul an abia s-a descurcat. Am aranjat pentru ea o rentă lunară, să poată trăi aşa cum era obişnuită. Nu i-am spus că era de la mine. Pentru un timp, a crezut că era de la el. Dar în cele din urmă şi-a dat seama. Poate că doar recunoştinţa a făcut-o să mă iubească la început. Nu ştiu. Dar până la urmă m-a iubit la fel de mult

cum am iubit-o eu. Sunt sigur de asta.

— Cine este?

— Nu-ţi pot spune asta. Am jurat de două ori să nu o fac. Bătaia de la tine nu o să schimbe asta! adăugă Lawrence cu asprime când îl văzu pe Devin strângându-şi pumnii.

— Nu te voi mai lovi.

Părând uşurat, Lawrence continuă:

— După ce mama ta a murit, nu m-am mai îngrijit de tine. Nu ştiu dacă tatăl tău i-a cerut asta altcuiva. Am ajuns să-l dispreţuiesc cu mult înainte de moartea ei.

— Cui ai jurat de două ori?

— Ambilor tăi părinţi.

— Unul a murit, iar pe celălalt îl urăşti, aşa că pe cine protejezi, ascunzându-mi numele lui?

— Nu protejez pe nimeni. Mi-am dat cuvântul. Pentru mine, cuvântul meu înseamnă onoarea mea. Dar Elaine voia să-ţi spună. A promis că o va face. Chiar şi când ştia că era pe moarte, a spus că o va face.

— De unde ştii?

— Am fost cu ea în ultimele ei zile, spuse Lawrence. Nu am plecat de lângă ea.

Dorinţa lui Devin de a-l lovi se întoarse, presantă.

— Nu am mai văzut-o din ziua în care m-a trimis de acasă. Nu mi-a spus nimic!

— Nu înţeleg. Era hotărâtă să fii informat cu privire la identitatea lui, când ai fi fost suficient de mare să înţelegi de ce a făcut ceea ce a făcut. Nu voia să ştii cât erai încă un copil.

— Şi cum intenţiona să-mi spună la vârsta adultă? Din mormânt? Dacă ştii că a vrut să ştiu adevărul, atunci spune-mi-l! Nu mai sunt un afurisit de copil!

— Îmi pare rău, nu pot să o fac. Dar sunt de acord, ar trebui să ştii acum, doar că nu pot fi eu cel care să-ţi spună. Nu ştiu ce fel de aranjamente a făcut. Ar fi putut lăsa sarcina aceasta unui avocat, pentru când ai atinge o anumită vârstă. Nu ştiu, pur şi simplu.

— Măcar trăieşte încă? Poţi cel puţin să-mi spui asta.

— Nu am auzit că ar fi murit, dar nu locuiesc pe-aproape. Asta este prima mea călătorie în oraş în zece ani. Elaine a fost singurul motiv care m-a ţinut în Londra. M-am întors la moşia mea de la ţară curând după ce a murit şi m-am dedicat familiei mele. Nu l-am mai văzut pe tatăl tău de mai mult de douăzeci de ani. Sincer să fiu, sper că este mort. Atât de mult îl urăsc pentru ce i-a făcut lui Elaine.

Capitolul 36

Nu era un moment bun pentru vizita lordului Robert. Amanda nu ar fi trebuit să-i spună majordomului că el şi lordul Kendall erau bine-veniţi, dacă se întâmpla să o caute. Asta ar fi putut aştepta până după petrecerea câmpenească, unde oricum avea să-i întâlnească. În plus, era puţin supărată pe dispariţia lui din ultimele săptămâni. Absenţa lui Kendall era de înţeles, nu fusese în ţară suficient de mult pentru a o vizita mai mult de o dată. Dar ce scuză avea Robert pentru că nu apăruse la recentele evenimente sociale?

Însă acum era acolo, stând în salon cu tatăl ei atunci când ea intră. În timp ce cu oricare altă ocazie ar fi fost încântată să-l vadă, în această dimineaţă nu era deloc aşa.

Era îmbrăcată pentru lecţia de călărie, şi nimeni în afara familiei şi instructorului ei nu trebuia să o vadă purtând fusta aceea ciudată! Fu imediat stânjenită din cauza acesteia, motiv pentru care nu fu extrem de cordială cu Robert.

Însă tatăl ei era. Recunoscuse numele şi-l chestiona într-un mod aparent nepăsător pe tânăr despre el şi despre familia lui. *Chestionarea* era un mod potrivit de a descrie stilul conversaţional al lui Preston Locke atunci când voia să obţină informaţii, dar o făcea cu o asemenea fineţe, încât nimeni nu băga de seamă că era interogat!

Robert sări imediat în picioare atunci când intră ea, probabil bucuros să fie salvat de tatăl ei. Părul lui blond era

puţin dezordonat – îşi trecuse mâna prin el, cu nervozitate? În rest era îmbrăcat impecabil cu un costum gri-închis şi părea la fel de frumos pe cât îşi amintea ea.

Încă stingherită din cauza ţinutei ei, Amanda traversă cu pas iute încăperea şi îi întinse o mână, dar tonul ei era mai degrabă sever.

— Cât de drăguţ să te văd din nou, dar sincronizarea ta nu este ideală. Tatăl meu şi cu mine ieşim în această dimineaţă.

— Dacă trebuie… spuse Robert rânjind, apoi se aplecă pentru a-i săruta mâna în loc să i-o strângă doar, aşa cum se aşteptase ea. Chiar şi numai câteva momente în prezenţa ta mi-au înseninat ziua.

— Nu plecăm chiar acuma, îi spuse Preston. Julie a trimis un bilet că ar vrea să vină cu noi. Aşa că fă-te comodă până soseşte şi ea.

Era ceva neaşteptat, ceea ce o făcu pe Amanda să spună:

— Ştie unde mergem?

— Da, şi m-a provocat la o cursă, spuse el chicotind. Au trecut câţiva ani de când a mai făcut-o, dar nu este ceva ieşit din comun. Şi nu a vrut să piardă această oportunitate, de a avea acces la…

Avusese de gând să spună *pista de curse!* Ea clătină repede din cap, suficient pentru ca tatăl ei să-şi dea seama că nu voia ca Robert să ştie unde mergeau. Nu voia să se afle că abia acum învăţa să călărească. În toţi aceşti ani găsise diferite scuze pentru a refuza toate invitaţiile şi evenimentele care includeau călăria. Nici măcar prietenele ei apropiate nu ştiau că nu mai urcase pe un cal din copilărie, nici motivul acestui lucru.

Aşa că-şi ajută tatăl să termine fraza, spunând:

— Acces la tine, de vreme ce vii atât de rar în Londra. Înţeleg, tată.

Înţelegea, într-adevăr. Cunoştea destul de bine acea parte a istoriei familiei. Toate mătuşile ei, cu excepţia Esmeraldei, care era cea mai mare, obişnuiau să se întreacă cu fratele lor pe cai. Era singurul sport, interes sau

joc la care credeau că au o şansă de a-l învinge pe Preston, pe care voiau mult să-l înfrângă pentru toate ocaziile în care le tachina constant. Încă le tachina, dar ea crezuse că aceste curse aparţineau trecutului.

Robert abia îi asculta. Era probabil curios, însă nu ar fi fost politicos să exprime asta. Amanda nu putu urma sugestia tatălui ei de a se aşeza. Robert ar fi putut să nu observe că purta pantaloni foarte largi, atât timp cât stătea în picioare, însă ar fi observat cu siguranţă dacă s-ar fi aşezat. Cu obrajii încă îmbujoraţi din cauza ţinutei ei, se mută lângă fereastră aşteptând sosirea mătuşii ei, întorcându-i spatele lui Robert. Nu-şi dădu seama că lui i s-ar fi putut părea că-l desconsidera.

Însă el fu insistent.

— Vreau să-mi cer scuze pentru seara în care ne-am cunoscut, spuse Robert, urmând-o lângă fereastră. Nu… nu eram eu însumi.

— Da, am auzit. O întâmplare nefericită, însă nu atât de rară.

— Am fost îngrijorat că tu, dintre toate doamnele, te-ai fi supărat pe mine. Mulţumesc pentru înţelegere.

Ea ridică uşor din umeri.

— Nu am făcut caz de asta, nu aşa cum au făcut alţii. Dar te-ai putea simţi şi mai uşurat ştiind că fratele meu a hotărât că nu are de ce să te împuşte. Robert roşi. Ea se gândi că fusese pedepsit destul pentru toate mustrările pe care trebuise să le îndure din cauza lui, aşa că adăugă: te tachinam doar – ei bine, nu chiar, dar nu este nimic în legătură cu care să te îngrijorezi acum.

— Sunt uşurat. Îmi doresc să fi aflat mai repede, dar a fost un accident nefericit să mă rănesc la picior o săptămână mai târziu.

Întinse piciorul despre care vorbea. Amanda privi în jos şi nu văzu nimic în neregulă, dar totuşi simpatia ei naturală ieşi la iveală.

— Ce neplăcut să te răneşti în mijlocul sezonului! Ţi l-ai rupt?

— Nu, nu a fost atât de serios. Dar luxaţia a fost atât

de gravă, că am mers acasă să-mi petrec convalescenţa, nu am rămas în Londra. Nu-mi puteam lua nici măcar pantofii în picioare, dar, după cum vezi, mi-am revenit.

Zâmbetul pe care i-l oferi Amanda îl linişti în cele din urmă. Începu să vorbească despre câţiva dintre bărbaţii pe care îi întâlnise la bal, întrebând-o subtil ce credea despre ei. Ea ştia că ce voia de fapt să o întrebe era dacă-i plăcea vreunul în mod deosebit. Îşi aminti însă de un sfat primit de la Julie în timpul primului sezon – acela de a nu lăsa niciodată un bărbat să ştie că *nu are* competiţie – aşa că răspunsurile ei fură uşor evazive. Mătuşa Julie sosi în sfârşit şi, cu salutări grăbite, plecară în sfârşit spre ieşirea din oraş, cu trăsura familiei Locke şi cu caii lui Preston şi Julie legaţi în urma acesteia.

Tatăl ei avu un singur lucru de spus despre scurta vizită a lui Robert.

— Eşti *sigură* că-l placi pe băiatul ăsta? Nu prea părea aşa.

Amanda oftă.

— Da, îl plac. Am fost doar stânjenită să fiu văzută în costumul de călărie, în care nu arăt cel mai bine.

Arătă spre fusta despicată, albastru-deschis, asortată cu jacheta, apoi izbucni în râs când Julie ridică pulpana propriei fuste, arătând că era vorba de acelaşi model, spunând:

— Mărturisesc că mi-a plăcut atât de mult ideea, încât mi-am făcut şi eu una.

— Mă surprinde că nu ţi-ai făcut-o cu ani în urmă, interveni Preston. În loc să porţi pantaloni pe sub fuste.

— Ştiu! Probabil nu ai fi câştigat nicio cursă dacă aş fi făcut-o.

— Cât despre Robert, adăugă Amanda cu un rânjet, dacă nu sunt câtuşi de puţin rece cu el din cauza scandalului recent, nu se va căi suficient de mult pentru a se asigura că nu se va mai repeta vreodată.

— Sună logic, recunosc, spuse Preston.

— Este o logică perfectă, fu de acord şi Julie, apoi schimbă brusc subiectul. Abia aştept să văd ferma lui

Cupidon. Îmi este greu să mi-l imaginez ca pe un crescător serios de cai dacă este un peţitor atât de bun pe cât îi merge vestea.

— Şi eu, care credeam că ai venit doar pentru a te întrece cu mine, râse Preston.

Julie pufni.

— Mă pot întrece cu tine oriunde, deşi ocazia de a te învinge pe o pistă adevărată m-a motivat şi mai mult.

Preston râse.

— Ne-ai fi putut întreba despre Devin. Este categoric un crescător serios. Aminteşte-mi să-ţi arăt cadoul pentru ziua lui Rafe când suntem acolo. Nu va fi livrat decât la petrecere, săptămâna viitoare. Este un animal magnific.

Julie ridică dintr-o sprânceană.

— Presupun că este un secret bine păstrat?

Amanda râse.

— Doar de Rafe.

— Aha, bine. Julie îşi petrecu braţul pe sub al lui Preston, care stătea lângă ea. Oricum tot îl voi învinge pe tatăl tău astăzi, aşa că merită făcută călătoria.

Devin nu era încă la fermă atunci când ajunseră. Reed Dutton stătea pe treptele casei celei mari, cu fiica lui, Amelia, şi veni să-i informeze.

— Devin nu a ajuns încă. Nu întârzie niciodată, aşa că poate că nu va reuşi să ajungă astăzi.

Amanda se simţi dintr-odată dezamăgită, deşi încercă să se asigure că era doar din cauză că nu credea că mai avea timp de alte lecţii înainte să se întoarcă la Norford cu familia, la sfârşitul săptămânii. Era dezamăgită că nu putea călări? Aproape că îi veni să râdă. Totuşi acesta trebuia să fie motivul tristeţii ei. Sau era doar din cauză că se obişnuise atât de mult să petreacă timp cu Devin? Se simţise în largul ei cu el în aceste ultime zile, poate pentru că el o trata atât de diferit faţă de alţi tineri pretendenţi, nu ca pe un posibil premiu marital, ci ca pe o persoană.

Probabil că Amelia îi observase dezamăgirea, deoarece îşi oferi ajutorul.

— Poţi călări poneiul meu astăzi, dacă vrei.

Amanda chicoti de dragul copilei, spunând:

— Este în regulă. Cred că picioarele mele ar atârna pe jos.

Dacă tot erau deja acolo, Preston şi Julie îşi duseră totuşi caii la pista de curse. Amanda îi urmă pe jos, apoi se sprijini cu coatele pe gard şi-i urmări cu privirea. Nu se îndoia că tatăl ei avea să câştige – deşi, dacă se gândea bine, nu o făcea mereu. Le auzise pe cel puţin două dintre mătuşile ei lăudându-se cu asta, inclusiv pe Julie.

Amanda nu se întoarse când auzi paşi apropiindu-se din spatele ei, dar dezamăgirea ei se evaporă. Ghici că era Devin şi aşteptă cu nerăbdare. Nu mai ştia niciodată la ce să se aştepte de la el. Complimentul lui din seara precedentă o dezarmase, deşi suspecta că plecarea lui grăbită de la petrecere însemna că nu intenţionase să-i arate acea parte sensibilă a lui. Probabil îi scăpase fără să vrea, iar apoi regretase. Cu toate acestea ajunseseră să poarte discuţii prietenoase – de cele mai multe ori. O putea face să râdă fără măcar să încerce acest lucru. Dar era numai o clientă pentru el. Sărutul acela pe care îl împărtăşiseră nu se mai repetase niciodată. El îl uitase deja probabil, în vreme ce ea nu putuse – asta era! Acum şi-l amintea din nou!

— Ţi-ai lăsat undiţa în trăsură? fu prima lui întrebare după ce ajunse lângă ea.

El trebui să se aplece puţin pentru a se sprijini de gard. Era atât de aproape de ea, încât umerii lor se atingeau uşor şi, dintr-un motiv oarecare, pielea de pe braţul ei se înfioră. Nici măcar nu se uitase la el şi nici nu avea de gând, dar cu toate acestea se simţea înconjurată de prezenţa lui.

Dar ce-i spusese? Pufni în sinea ei, încercând să se calmeze, şi se concentră asupra întrebării lui.

— Nu trebuie să testez ceva ce ştiu că-mi place. Acum că mi-ai amintit de asta, intenţionez să merg la pescuit cât timp voi fi acasă, săptămâna viitoare, acolo unde îmi este undiţa, ascunsă bine în dulap – şi uitată până acum.

— A fost cumva o mulţumire ceea ce tocmai am

auzit?

Ea izbucni în râs.

— Presupun că da.

După câteva momente, el îi observă însoţitorii.

— Ce fac?

— Se întrec. Îşi menţinu privirea asupra lui Preston şi Julie, care galopau în jurul pistei. Cele mai multe dintre surorile tatălui meu îl provoacă din când în când la câte o cursă.

— Şi pierde intenţionat?

Ea se uită acum la Devin.

— Ce vrei să spui?

— Nu dă tot ce poate. Armăsarul lui este evident cel mai rapid dintre cei doi, dar cu toate astea se menţine la distanţă mică de mătuşa ta, în loc să o lase mult în urmă.

Ea privi înapoi la tatăl ei, călare pe calul acela mare, şi chicoti dându-şi seama că Devin avea dreptate.

— Aşa face. Presupun că le lasă să câştige din când în când, doar pentru că le iubeşte. Am senzaţia că a mai făcut asta şi înainte.

Preston nu o făcu însă în această zi, deşi probabil aşa intenţionase. Însă cu Devin acolo, privind, Preston mări viteza pe ultima sută de metri şi câştigă. Amanda se gândi că era vina lui Devin. Tatăl ei nu ar fi vrut ca Devin să pomenească despre faptul că încercase să piardă în mod deliberat, ceea ce Devin ar fi putut face, la cât de direct era şi fără să cunoască împrejurările.

Dar asta o făcu pe Julie să se simtă iritată, aşa că tonul ei era cât se putea de morocănos când ea şi Preston se apropiară de gardul unde aşteptau Devin şi Amanda, iar Julie îi spuse lui Devin:

— Am de discutat ceva cu tine, Cupidon.

Devin izbucni în râs.

— Şi dumneata?

Julie îl ignoră.

— Pari a fi un bărbat cu bun-simţ, dar cu toate acestea *chiar* crezi că singurul mod prin care nepoata mea îl poate cuceri pe tânărul de care este interesată este să

călărească cu el?

— Nu, doamnă. Devin îi rânji lui Julie. Sunt sigură că îl poate câştiga dintr-o mulţime de alte motive. Este frumoasă, curajoasă şi, ocazional, amuzantă. Îngrijorarea mea este legată de ce se întâmplă după căsătorie, pentru că pasiunea lui sunt caii, dar despre ea nu se poate spune acelaşi lucru. Gândiţi-vă la ce dezamăgire urmează dacă ei nu-i face plăcere, măcar ocazional, unul dintre lucrurile pe care el adoră să le facă.

Julie pufni şi spuse cu îndrăzneală:

— Nu cred că tocmai am auzit *un bărbat* spunând aşa ceva. Uită-te la fată! Ar face fericit orice bărbat, chiar şi pe acest iubitor de cai, cu un minim efort. Dar ai făcut-o să urce din nou pe cal, ceea ce nu este un lucru rău.

Cu un pufnet, Julie călări spre poarta pe care o deschidea unul dintre muncitori. Preston îi spuse lui Devin, înainte de a o urmă:

— Asta a fost sora mea, Julie Locke, cea mai directă dintre surorile mele.

— Am cunoscut-o, aşa că sunt deja familiarizat cu maniera sa deosebită.

— Ai cunoscut-o? întrebă Preston cu surprindere. Va trebui să-mi povesteşti odată despre asta. Probabil nu te va surprinde să afli că sunt de acord cu Julie în privinţa metodelor de a câştiga un soţ folosind iubirea lui ecvestră, dar Mandy m-a asigurat că lecţiile sunt de fapt pentru ea, nu pentru un viitor soţ. În plus, indiferent de motivul pentru care au început, ai ajutat-o să-şi depăşească frica, iar pentru asta îţi mulţumesc din suflet. Sunt sigur că va excela înainte să terminaţi.

Amanda era încă uluită din cauza acelor complimente din partea lui Devin, dar se şi supărase din cauza felului în care el îşi schimbase discursul cu privire la abilitatea ei de a-l cuceri pe Kendall, de dragul mătuşii ei.

Când Amanda se întoarse cu spatele la pista de curse, văzu că Devin îşi adusese calul, în timp ce un rândaş o adusese pe Sarah, deja înşeuată.

Când Devin îşi împreună palmele, ajutând-o să urce în

şa, Amanda îi aminti:

— Ai spus că-l voi pierde pe Kendall dacă nu călăresc împreună cu el.

— Nu, ce am spus a fost că *ar putea renunţa* la tine dacă află că nu călăreşti.

— Am trecut prin iad pentru un *ar fi putut?*

— Nu, ţi-ai dovedit ceva ţie însăţi – că poţi face orice, că-ţi poţi depăşi orice teamă, dacă eşti motivată corespunzător. Nu crezi că a meritat să descoperi asta? Ea începu să răspundă, dar el adăugă: la naiba, acum trebuie să mă asigur că vei *excela* la asta?

Iritaţia lui evidentă faţă de ordinul tatălui ei îi alungă cu totul propria supărare.

— Sunt sigură că te vei descurca cumva, spuse ea râjind.

— Nu, *tu* te vei descurca. Voiam să spun că eşti gata pentru o plimbare cu Kendall, dar acum nu mai sunt sigur.

— Chiar credeai că sunt pregătită?

— Cu unele limite, una fiind aceea că trebuie să păstrezi un ritm lent. Poţi face asta folosindu-te de scuza că vrei să staţi de vorbă în timpul plimbării. Cealaltă limită este că… ei bine, sunt de acord cu tatăl tău că ar trebui să uiţi de şaua femeiască. Dacă te simţi stânjenită să fii văzută cu fusta asta în Hyde Park, îţi sugerez să călăreşti cu Kendall la Norford. Ai putea chiar să pomeneşti de faptul că nu-ţi plac şeile acelea şi motivul pentru care nu-ţi plac. Sau am putea relua lecţiile la Norford.

De vreme ce reveniseră la discuţiile profesionale, ea îi spuse:

— Mă duc la probele finale după-masă, de vreme ce o să am nevoie de rochii noi pentru petrecerea aceasta de o săptămână, iar noi urmează să plecăm acasă la sfârşitul săptămânii. Oaspeţii vor începe să sosească la începutul săptămânii viitoare, dar presupun că vom putea face timp pentru câteva lecţii la Norford, dacă vrei să vii mai devreme. Amanda râjni. Nu este o idee rea, deoarece îţi garantează un loc în casă. Acelea vor dispărea repede, odată ce începe lumea să sosească.

— Bănuiesc că un duce are o casă uriaşă. Nu e aşa?

— Sigur că e, dar nu am avut niciodată o astfel de petrecere la Norford Hall, cel puţin nu după ce s-au mutat mătuşile mele de acolo. Lista de oaspeţi se apropie deja de câteva sute! Va trebui să facem aranjamente cu unii dintre vecini, să putem găzdui la ei o parte din musafiri.

El arcă pe calul său, care se uita la Sarah încă de când aceasta fusese adusă acolo.

— Astăzi vom face un tur în jurul proprietăţii. Kendall călăreşte de obicei un armăsar. Trebuie să vedem cum te descurci călărind alături de unul. Va fi datoria lui să-şi controleze calul, şi deşi nu am nicio îndoială că o poate face, testul este pentru tine, să-ţi dai seama că nu trebuie să devii agitată dacă armăsarul se apropie prea mult de tine.

Părea destul de uşor, dar nu fu aşa. Devin nu-şi controlă deloc armăsarul în timpul plimbării, iar Amanda pierdu şirul momentelor în care ambele brute se apropiaseră prea mult de ea şi de Sarah. Bărbat odios, o făcuse în mod intenţionat!

Capitolul 37

Este frumoasă, curajoasă şi, ocazional, amuzantă. Amanda nu-şi putea scoate din minte această afirmaţie. Complimente din partea lui Devin? Suna aproape ca şi cum ar fi plăcut-o!

Chiar şi tatăl ei pomenise de cele spuse de Devin despre ea în timpul călătoriei înapoi spre casă.

— Ocazional amuzantă?

Julie izbucnise în râs şi-i spuse fratelui ei:

— Ai observat şi tu asta? A sunat ca şi cum i-ar fi fost greu să recunoască asta. Sigur că *noi* ştim că poţi fi amuzantă şi încântătoare, Amanda. Apoi Julie o întrebă direct: te abţii pentru că-l placi?

Amanda roşise deja până atunci şi murmură:

— De obicei sunt prea furioasă pe el ca să observ altceva. Este un instructor bun. M-a ajutat să-mi depăşesc frica. Dar este cel mai exasperant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, necizelat, prea direct, arogant, provocator…

Julie îi tăie vorba:

— Eu cred că protestezi prea mult şi ai uitat să menţionezi cât de frumos este.

— *Nu-mi* place, insistă Amanda. Abia îl tolerez.

Însă îl găsea fascinant, cum ar fi putut să nu o facă? Nu *era* ca niciun alt bărbat întâlnit vreodată. Îi venea greu să şi-l scoată din minte de când se întorsese la Norford cu familia ei, chiar dacă Ophelia o ţinea destul de ocupată cu lista de sarcini care trebuiau îndeplinite înainte de sosirea invitaţilor.

Dar ştiuse că în această după-masă avea să aibă timp pentru ea, şi-şi făcuse planuri din timp, aranjând cu unul din grăjdari să-i caute râme. Băiatul fusese surprins că o tânără domnişoară ca ea ar vrea să meargă la pescuit. Nu pomeni de faptul că nu era cel mai bun moment al anului, dar de ce să o fi făcut, când tocmai el se lăudase că fusese la pescuit cu o săptămână în urmă şi-şi depărtase braţele la maximum arătându-i cât de mare fusese peştele capturat.

Iar vremea fu plăcută, chiar splendidă. Briza era uşoară, soarele se hotărâse să strălucească, aşa că ziua aproape că semăna cu una de primăvară decât cu una care se apropia de iarnă.

Găsi un povârniş lângă pârâu, cu o pantă în spatele ei, care avea să o apere de briză. Nu fusese suficient de frig peste noapte ca pârâul să îngheţe la mal. Ea se îmbrăcase puţin prea gros, aşa că-i era cam cald acum, că soarele strălucea direct asupra ei; se gândi dacă să-şi dea jos haina şi mănuşile.

Ei bine, poate doar haina, pe care şi-o dădu jos de pe umeri. Se uită la micul ei container cu râme şi se întrebă dacă putea pune una în cârlig cu mănuşile pe mâini, sau dacă erau prea groase pentru asta. Ar fi putut să-l cheme pe băiatul de la grajduri cu ea, să facă el acest pas, dar îşi

dădu seama că voia să i se laude lui Devin că îşi pusese singură momeala în cârlig, fără să se simtă dezgustată. Acum trebuia doar să-şi adune curajul pentru a o face.

— Mărturisesc, nu mă aşteptam să te găsesc aici.

Ea icni şi se uită în spate. Desluşi doar silueta unui bărbat care stătea în vârful micii pante, cu soarele în spate. Dar ar fi recunoscut oriunde vocea aceea profundă.

— Ce faci *tu* aici?

Devin coborî panta şi se opri lângă pătura groasă de lână pe care şi-o adusese ea pentru a se aşeza. Fără soare în ochi, ea văzu că şi el avea o undiţă şi că-şi dăduse deja jacheta jos, ţinând-o acum cu un deget, peste umăr.

— Ai spus că în copilărie pescuiai, îi aminti el. Aşa că am ştiut că trebuie să fie un pârâu sau un lac în apropiere. Am întrebat şi am fost îndreptat încoace.

— Da, dar ţi-ai adus undiţa la Norford? Ai planificat asta dinainte? Apoi se încruntă, gândindu-se că el revenea la aroganţa lui obişnuită. Sau aveai intenţia să mă târăşti pe mine încoace?

El chicoti.

— Nu, aşteptasem cu nerăbdare să pescuiesc cu tine data trecută doar pentru că mi-ai amintit ce mult îmi plăcea să o fac. Refuzul tău de a mi te alătura nu a schimbat dorinţa mea de a pescui din nou. Şi m-am gândit că o să am la dispoziţie câteva ore pe care acasă nu le am de obicei, aşa că ar fi fost ocazia perfectă.

Apariţia lui bruscă o tulburase probabil, dar asta nu era o scuză pentru a trage concluziile greşite. Rânji, pentru a repara lucrurile.

— Iarna?

Devin chicoti din nou.

— Am observat că pe tine nu te-a oprit asta – deşi se pare că aveau să te oprească râmele.

Ea tresări la ocheada aruncată de el în interiorul micului container.

— Voiam să încerc cu mănuşile pe mâini.

— Iar acum nu trebuie să o faci.

Îngenunche lângă ea, scoase o râmă şi întinse

cealaltă mână după cârligul ascuţit din poala ei. Ea i-l dădu, spunând un exuberant *mulţumesc* şi se ridică repede în picioare, pentru a nu fi martora crudului eveniment.

— Gata, Mandy! Acum arată-mi dacă ştii măcar să foloseşti undiţa.

— Sigur că da. Fratele meu a fost un bun profesor. Aruncă firul în apă, pentru a-i dovedi, apoi se aşează. Poţi lua din râmele mele, am o mulţime.

El aşa făcu, şi peste puţin timp şi firul undiţei sale era în apă, dar în loc să ţină de băţ, el îl ancoră între nişte pietre din apropiere, apoi întrebă:

— Te oferi să împarţi şi pătura?

Amanda nu se aşteptase la asta. Nu desfăşurase de tot pătura, lăsând-o în mai multe straturi. Dar câtă vreme el era atât de prietenos, se trase într-o parte, făcându-i loc. Fu o greşeală! Când el se aşeză cu picioarele încrucişate lângă ea, unul din genunchii lui aproape îi traversă poala, iar braţul i se sprijinea ferm de al ei. El nu făcu niciun efort pentru a corecta apropierea dintre ei, deşi ea trebui să recunoască faptul că probabil nici pe partea lui nu prea mai era loc pe pătură. Dar el nu păru oricum să observe, aşa că ea nu spuse nimic. Ar fi fost prea de tot să-i ceară acum mai mult loc, când el se lungise peste ea pentru a-i da o lecţie de sărutat pe care ea o provocase, cu limba ei prea liberă. Al naibii whisky!

De ce trebuise să-şi amintească asta tocmai acum? Pentru a-şi alunga experienţa aceea din minte, spuse:

— Te-ai decis aşadar să fii primul oaspete pentru a putea pescui? Sau ai venit devreme să-mi mai dai nişte lecţii de călărie, pentru a putea ieşi la plimbare cu lordul Kendall cât timp este aici?

— Niciuna din variante. Nu trebuie de altfel să te plimbi cu Kendall aici. Este un eveniment social, aşa că poţi găsi o mulţime de scuze pentru a rămâne în casă.

— Nu vom avea nicio lecţie cât eşti aici?

Fu îngrozită să audă dezamăgirea care îi răzbătea prin voce şi speră că el nu o observase.

Aparent, el nu băgase de seamă, deoarece ridică doar

din umeri.

— Dacă vrei să te trezeşti devreme pentru mai multe lecţii, sunt sigur că le puteam face neobservate. Lumea bună tinde să doarmă până târziu.

Ea rânji.

— Aşa este. Iar asta e o idee splendidă. Dar dacă nu ai venit mai devreme pentru pescuit sau pentru lecţiile de călărie, de ce ai făcut-o?

— A trebuit să vizitez un crescător de cai în apropiere, la doar câteva ore distanţă de aici. Am vrut, de asemenea, să mă asigur că surpriza pentru fratele tău este pregătită pentru mâine. Armăsarul este în grajd în Norford Town, pentru a păstra încă secretul.

— La câţi cai ai tu, mai cumperi şi de la alţi crescători?

— Doar atunci când nu am ce-şi doreşte clientul.

O spusese cu o oarecare iritare, ceea ce o făcu să-l întrebe:

— Este important pentru tine să-ţi satisfaci toţi clienţii?

— Nu, doar pe acesta. Crescătorul pe care l-am găsit este specializat în cai albi. Am fost îngrijorat că nu vor îndeplini toate criteriile, dar câţiva au făcut-o. Noua ta iapă este în grajdul de la Norford Hall.

Ochii ei se rotunjiră a uimire.

— Mi-ai găsit o iapă albă???

El privi într-o parte şi rânji.

— Una cât mai blândă posibil.

Ea ţipă de încântare şi, fără să se gândească, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Devin, lăsând undiţa din mână. Aceasta alunecă în apă. Devin râse, alergă la pârâu şi o recuperă. După ce o ancoră într-o grămadă de pietre din apropierea ei, îşi ocupă din nou locul. Ea avu timp să-şi revină din roşeaţa cauzată de faptul că îşi dăduse seama că nu ar fi trebuit să-l îmbrăţişeze. Dar de vreme ce el nu părea să creadă nimic despre asta, ci fusese doar amuzat de alunecarea undiţei în apă, Amanda îşi alungă acest gând din minte.

În plus, era atât de uluită de ceea ce făcuse pentru ea, încât era cuprinsă de emoţii pe care nu avea cu cine să le împărtăşească! Avea atâtea sentimente contradictorii pentru bărbatul acesta – şi pe nimeni cu care să vorbească despre ele. Acest lucru o făcu să-i simtă şi mai acut lipsa mamei ei, singura persoană cu care ar fi putut împărtăşi acest moment special.

— Îl împărtăşeşti cu mine.

Amanda clipi. Doar nu spusese nimic din toate acestea cu glas tare?

— E... doar... i-am simţit lipsa intens de când am debutat.

— Cum era?

— Frumoasă şi blândă. Ce-mi amintesc cel mai des este că zâmbea mereu. Întotdeauna, ca şi cum ar fi avut nişte secrete minunate.

— Şi avea?

— Nu, era doar fericită şi foarte îndrăgostită de tatăl meu.

Devin zâmbi blând.

— Înţeleg acum de ce nu vrei să te mulţumeşti cu mai puţin şi nici nu ar trebui să o faci.

— Da, fericirea lor mi-a lăsat o impresie puternică. Îmi doresc numai să fi avut mai mult timp cu ea. Le apreciez pe mătuşile mele şi pe Ophelia, dar nu e acelaşi lucru cu a avea o mamă care să mă sfătuiască şi să-mi crească încrederea în mine. I-aş putea spune orice fără să mă simt stingherită din cauza asta. Înţelegi ce vreau să spun?

— Ştiu cum este să-ţi fie dor de o mamă, da.

Îşi întoarse privirea, culese o pietricică de pe jos şi o aruncă supărat în pârâu.

Amanda întrebă, ezitând:

— Ai fost apropiat de mama ta?

— Am fost, până când am început să pun prea multe întrebări, şi ea m-a trimis să locuiesc cu fratele ei. Apoi a murit.

Tonul lui era în mod evident plin de amărăciune, dar ea atribui acest lucru faptului că Devin se simţise

abandonat prin moartea mamei lui, în acelaşi fel în care se simţise ea atunci când îi murise mama.

— Se spune că tatăl tău a murit când erai mic. Cred că a fost cu atât mai greu pentru tine, crescând fără niciunul dintre părinţi.

El se întoarse şi o privi cu asprime.

— Este o minciună menită să ascundă indiscreţia mamei mele. Tatăl meu adevărat nu este mort. Ticălosul nu a vrut să aibă de-a face cu mine. Nici măcar nu ştiu cine este!

Capitolul 38

Devin era copil nelegitim? Şi părea plin de amărăciune din acest motiv. Dar ce mişcă cel mai tare inima Amandei era faptul că el crescuse fără dragostea unei mame şi a unui tată. Cel puţin ea îl avusese pe tatăl ei şi un frate care compensaseră întrucâtva pierderea, plus o familie extinsă uriaşă de unchi, mătuşi şi verişori. Pe cine avusese Devin?

Îi veni deodată să plângă pentru el şi trebui să se abţină să nu verse lacrimi. Atitudinea lui colţuroasă nu era cauzată de lipsa unei creşteri rafinate, aşa cum crezuse ea, ci de pierderea celei mai de preţ persoane în copilărie. De asta nu voia să lase pe nimeni să se apropie de el?

Uitându-se la ea, expresia lui deveni confuză.

— De ce arăţi ca şi cum ţi-ar părea rău pentru mine? Nu am intenţionat să-ţi spun secretul meu, dar de ce nu eşti dezgustată din cauza lui?

Ea îi zâmbi cu blândeţe, fără măcar să-şi dea seama.

— Nu putem alege cum ne naştem, Devin. Nu este vina *ta* că mama ta a avut o indiscreţie al cărei rezultat eşti tu. Nu ai fi putut face nimic pentru a o preveni, aşa că de ce să fii învinuit pentru asta? Nu are nimic de-a face cu bărbatul care eşti.

— Sigur că are, replică el dur. Sunt văzut ca

inacceptabil de cei de-o seamă cu mine. Nu am dreptul să mă căsătoresc cu o femeie de familie bună din cauza asta.

— De ce? Ceilalţi nici măcar nu ştiu.

— Chiar crezi că aş putea ascunde aşa ceva de femeia pe care aş dori-o de soţie sau de familia ei?

Ea rânji uşor.

— Ah, înţeleg, este vorba de conştiinţă, o calitate excelentă. Astăzi îmi arăţi o surpriză după alta.

— Iar tu eşti la fel de exasperantă ca întotdeauna. Sunt un *bastard.* De ce pari să fii neafectată de acest lucru? Nimeni din categoria ta socială nu ar fi la fel.

— Înţeleg de ce crezi asta. Da, unii taţi ar putea să refuze să-ţi dea mâna fiicelor lor, dar nu toţi. Ai fi surprins de câte familii de calitate au acelaşi secret ascuns în genealogiile lor. Pot număra câteva despre care acest lucru nici măcar nu este secret. Am avut chiar şi regi care au fost copii din flori!

El pufni la referinţa făcută de ea.

— Când este nevoie de un moştenitor al tronului, excepţiile sunt un lucru comun. Dar nu este cazul…

— Oh, opreşte-te! Dacă nu ai şti despre asta, nu ar fi o problemă pentru tine, nu? Ruşine celui care ţi-a spus acest secret!

— Nimeni nu mi-a spus, replică el cu amărăciune. Mi-am dat seama singur.

— Aşadar nici măcar nu eşti sigur?

— Acum sunt. Unchiul meu ştia şi în cele din urmă a recunoscut când l-am confruntat cu privire la asta.

Devin lăsase ca acest fapt să-i conducă întreaga viaţă, înţelese ea. Era evident că se simţea nedemn din această cauză. Îi veni din nou să plângă pentru el. Nimeni nu trebuia să se simtă astfel pe baza a ceva întâmplat înaintea naşterii sale, dar el… de ce suferea pentru el? Pentru că suferea. Era dureros să vadă cât de mult se lăsase el afectat. Fără să se gândească, compasiunea o făcu să pună mâna, într-un gest de liniştire, pe genunchiul lui, care era încă întins aproape în poala ei. Îşi dădu însă seama de îndată de greşeala ei şi icni. Atingerea piciorului

unui bărbat era un gest complet interzis. Încercă să-şi acopere icnetul cu o tuse, dar el o auzise. Atingerea ei nu trecuse nici ea neobservată. El îi luă mâna într-a lui şi o duse la buze. Voia să-i mulţumească pentru înţelegere?

— Empatia ta mă uimeşte, Mandy, spuse el blând. Îmi arăţi tot mai multe părţi noi.

Iar el, nu? Dar acum se simţea mai apropiată de el după ce-i împărtăşise secretul lui. Poate că deveneau prieteni…

— Mă bucur că nu ai udat pătura cu lacrimile tale, mai adăugă el.

Ea riscă să-l privească în cele din urmă, apoi chicoti văzând tachinarea din ochii lui.

— Plâng doar pentru a obţine efectul potrivit. Întreabă-l pe fratele meu, te va asigura de asta.

— Mincinoasă mică! Cel puţin pot încerca să îndepărtez tristeţea pe care ţi-am cauzat-o.

O privea deodată cu atâta pasiune, încât ea credea că se putea topi. Înainte să o tragă mai aproape cu mâna căreia încă nu-i dăduse drumul, ea ştiu ce voia să facă, precum şi că asta *avea* să-i îndepărteze orice urmă de tristeţe. Ar fi avut timp să-l oprească. Nu o făcu, însă. Probabil că nu ar fi reuşit nici dacă ar fi vrut. În schimb, privi fascinată cum el o trase până când fu cuprinsă de braţele lui. Apoi el să aplecă încet pentru a o săruta pe obraz, apoi pe celălalt şi în cele din urmă pe sprâncene.

Se trase doar puţin înapoi, spunând cu vocea uşor răguşită:

— Asta a fost pentru a-ţi mulţumi pentru înţelegere. Acum însă, este doar pentru mine.

Acesta era sărutul pe care îl anticipase ea, cel pe care îl aşteptase de ultima oară când buzele lui le atinseseră pe ale ei. Acesta era probabil motivul pentru care pasiunea se trezi atât de repede la viaţă în trupul ei. Se gândise atât de des la sărutul lui Devin, se întrebase dacă avea să mai trăiască aşa ceva, iar acum că se întâmpla din nou, se agăţă de gâtul lui, bucurându-se din nou de gustul său. Degetele lui îi atinseră cu blândeţe obrazul, apoi gâtul, dar

Amanda luă cu adevărat foc abia atunci când mâna lui coborî mai jos şi se odihni pe unul dintre sânii ei. Deşi abia îi simţea mâna prin grosimea materialului, simpla idee că o atingea acolo o înfierbântă şi o făcu să geamă. Auzind-o, el îşi adânci sărutul, limba lui chemând-o la dans pe a ei, în timp ce mâna i se mişca cu fermitate crescută pe sânul ei. Amanda gemu din nou, incapabilă să se abţină sau să-şi controleze tulburarea. Sentimentele pe care le stârnea în ea erau uimitoare! Tremura, aproape că-şi putea simţi sângele grăbindu-se spre centrul ei, îşi putea *auzi* inima bătând agitată.

Dintr-odată însă se trezi întinsă pe pătură, singură, aproape şocată de viteza cu care se ridicase el. Devin rămase în picioare, trecându-şi mâna prin păr. Respira greu. Faţa îi era roşie. Când îi întâlni în cele din urmă privirea, Amanda văzu regretul din ochii lui. Nu intenţionase să o stârnească atât de mult nici pe ea, şi nici pe el.

Acest lucru fu şi mai evident când spuse:

— Vom uita că s-a întâmplat!

Ea era tulburată, incredibil de dezamăgită, însă reuşi cumva să o ascundă ridicându-se în şezut şi replicând cu impertinenţă:

— Desigur, totul este deja uitat.

Cu toate acestea, ştia că nu avea să uite *vreodată.*

El o privi cu scepticism. Ea îi zâmbi. Nu avea de gând să-l lase să vadă cât de mişcată fusese de cele tocmai întâmplate, nici dac-ar fi murit din cauza asta. Aşa că adăugă:

— O voi considera doar o altă lecţie de la Cupidon.

— Amanda, nu de asta am…

Orice ar fi avut de gând să spună, se răzgândi şi tăcu. Ea era prea tulburată pentru a insista sau pentru a spune ceva. Însă dintr-odată avu un ajutor nesperat în a-şi scoate totul din minte – cel puţin deocamdată. Sărind în picioare, ea îi arătă undiţa şi izbucni în râs.

— Se pare că ai prins totuşi un peşte… care a fugit cu undiţa ta.

Capitolul 39

Cine ar fi crezut că puteai să-i fi recunoscător unui peşte? Amanda cu siguranţă era astfel. La început nu putu să nu râdă la vederea expresiei confuze de pe faţa lui Devin când acesta îşi dădu seama că undiţa lui nu era nicăieri, şi începu apoi să fugă pe mal, căutând-o din priviri. Aproape că dispăruse din raza ei vizuală până o găsi.

Dar stropul acesta de umor involuntar o ajută să-şi revină şi să împingă la o parte rămăşiţele extrem de pasionalului moment pe care tocmai îl împărtăşise cu el. Nu avusese nicio bănuială că putea dori un bărbat atât de mult şi probabil ar fi continuat să trăiască fără să o ştie dacă nu s-ar fi întâmplat să rămână singură cu un bărbat atât de viril şi de atrăgător ca Devin. Nu şi-l putea imagina pe Kendall pierzându-şi aşa controlul. Pe Robert poate – de fapt nu, nici pe el. Comportamentul lui senzual de la bal fusese alimentat de băutură. Fără aceasta, ar fi rămas probabil un gentleman, ceea ce ar fi exclus furatul de sărutări sau dezvăluirea vreunei pasiuni nepotrivite înainte de căsătorie.

Conştientă acum de pasiunea pe care o avea – confirmată de două ori! –, simţi din nou presiunea de a se căsători odată, repede, pentru a putea explora mai departe aceste pasiuni într-o manieră corespunzătoare. Acum însă era îngrijorată dintr-un nou motiv, datorită celor câtorva prietene căsătorite ale ei, care recunoscuseră că soţii lor nu voiau să doarmă în acelaşi pat cu ele şi făceau dragoste îmbrăcaţi în hainele de dormit! După ziua de astăzi, ştia că nu ar accepta un asemenea mariaj, dar cum naiba putea şti dinainte cum avea să se comporte soţul ei? Despre Devin nu trebuia să-şi pună astfel de întrebări deloc. El i-ar fi vrut pe amândoi la fel de goi ca în ziua în care se născuseră. Nu l-ar fi deranjat ca ea să-l atingă peste tot. Probabil chiar ar

fi încurajat asta!

Îşi făcu din nou vânt cu evantaiul, simţindu-se iarăşi încălzită de acest gând, apoi râse de ea însăşi, pentru că soarele ascuns după nori o făcu să simtă răcoarea. Râse din nou la vederea expresiei lui Devin când se întoarse.

— După toate astea, afurisitul de peşte a scăpat.

— Oricum cred că am pescuit destul pentru astăzi. Amanda se ridică şi scutură pătura, pregătindu-se de plecare. Şi în plus trebuie să mărturisesc că abia aştept să văd iapa pe care mi-ai adus-o, aşa că mă duc în grajd.

El dădu din cap şi luă pătura şi undiţa, să le ducă el. Ea se opri numai să golească micul recipient cu râme, eliberându-le. Îl surprinse pe Devin dându-şi ochii peste cap.

— Şi chiar credeai că îţi vei pune singură momeala în cârlig? chicoti el.

— Obişnuiam să o fac!

— Ce face un copil nu este o reflecţie a ceea ce va face adultul, deoarece un copil nu are încă toate calităţile pe care le va avea ca adult. *Tu* ai ajuns prea miloasă, fetiţo.

Ea pufni.

— Asta nu este un lucru rău.

— Pentru o femeie, nu, nu este.

Îi oferi braţul. Ea se prefăcu că nu-l văzuse şi porni grăbită. Se temea să se apropie prea mult de el acum, deoarece pasiunea pe care o împărtăşiseră îi era prea proaspătă în minte. El o ajunse din urmă, cu paşii lui mari, dar nu insistă să o ghideze prin pădure, ci se mulţumi să meargă lângă ea, păstrând o distanţă respectabilă între ei.

Le luă aproape cincisprezece minute să ajungă la moşia atent îngrijită. Văzând acum casa, el remarcă:

— În edificiul acela încap cu uşurinţă două sute de oaspeţi.

Ea râse.

— Nu chiar. Camerele sunt foarte mari şi, în vreme ce mulţi dintre oaspeţii mai tineri se vor înghesui împreună în camere, mulţi dintre cei mai vârstnici vor insista să aibă camere private. Tu ţi-ai luat deja în primire camera? În

funcţie de câţi invitaţi vor veni, s-ar putea să fii rugat să o împărţi.

— Încă nu am ajuns în casă. Am dus caii în grajduri şi apoi am plecat la pescuit.

Ea îşi dori acum să nu o fi făcut. Unele lucruri erau mai bine să fie lăsate pe seama imaginaţiei. Ştiuse că-i plăcea să fie sărutată de Devin, dar acum ştia că-i plăcea prea mult.

— Are vreun nume?

Se duseră direct în grajd, iar el tocmai deschisese boxa, pentru ca ea să-şi poată examina noul cal. Iapa era frumoasă şi nu avea aerul acela de albinos pe care îl aveau uneori caii albi. Culoarea ei era plină, iar ochii îi erau albaştri. Era dragoste la prima vedere!

— Poţi să o numeşti cum vrei, spuse el.

— Cred că-i voi spune Sarahtoo.

— Sarah a doua?

— Nu, Sarahtoo, îi silabisi ea.

— Lady Amanda, vreţi să vă pregătesc trăsura? întrebă bătrânul Herbert, apropiindu-se.

— Nu, nu astăzi. I-l prezentă lui Devin pe bătrânul grăjdar. Am venit să-mi vizitez noua iapă.

— Nu vă mai place cealaltă? întrebă Herbert curios.

Amanda râse.

— Nu, pe aceasta am să o călăresc. Când sprâncenele lui Herbert se ridicară a uimire, adăugă: Devin m-a ajutat să-mi depăşesc frica. Călăresc deja de câteva săptămâni.

Uluit, Herbert se îndepărtă, clătinând din cap şi murmurând:

— Bărbatul ăsta e un magician!

Ea roşi, în vreme ce Devin chicoti.

— Toată lumea de aici ştie despre… ezitarea ta de a te urca pe un cal?

— Nu, doar familia mea şi Herbert. El a fost primul meu instructor, când eram mică.

Devin dădu din cap, înţelegând, apoi aruncă o privire dincolo de culoar.

— Cui îi aparţine iapa aceea de rasă? Am observat-o

de îndată ce am intrat aici.

Amanda nu trebui să se uite pentru a şti despre ce cal vorbea.

— Este a mea. A câştigat două curse. Proprietarul ei a retras-o cu recordul nedoborât, pentru a putea cere un preţ exorbitant pentru ea! Mătuşa mea a auzit că va fi vândută, iar eu l-am convins pe tata să mi-o cumpere. Asta a fost acum patru ani.

— Dar ţi-era teamă să călăreşti, aşa că de ce ai cumpărat un asemenea cal?

— Pentru trăsura mea! Îi place să fac curse până în Norford Town şi înapoi.

Devin o privi neîncrezător.

— Tatăl tău nu obiectează la aşa ceva?

Ea rânji.

— Şşşt, nu ştie.

— Ce altceva nu mai…?

Se opri brusc şi-şi luă ochii de la ea. *Ea* roşi. Tonul lui fusese senzual! Dar desigur că el nu intenţionase asta, precum nu intenţionase nici să facă aluzie la cel de-al doilea sărut al lor, la care nu se îndoia că se gândise şi el.

El îşi drese vocea şi reluă cu un ton forţat nepăsător.

— Nu ai mai dus-o niciodată la curse?

— Nu, mi-a plăcut să fiu proprietara unei campioane neînfrânte. Deşi am fost tentată de câteva ori să o înscriu, am rezistat tentaţiei pentru că nu am vrut să risc să-şi piardă titlul.

— A avut vreodată urmaşi?

— Nu.

— Ai dori să aibă?

Amanda ridică din umeri.

— Nu m-am gândit niciodată, pentru că asta m-ar fi împiedicat să o folosesc la trăsură, dar acum aş putea călări până în oraş pe Sarahtoo, aşa că asta ar putea fi o posibilitate acum. Recomanzi unul dintre armăsarii tăi? Propui o asociere?

— Ar putea produce un campion. Nu te-ar deranja să fim împreună proprietarii unui cal pe care să-l înscriem la

curse?

Ce idee interesantă! Un cal de-al ei care să concureze *şi* să câştige! Mă rog, pe jumătate al ei. Dar îi plăcea ideea de a împărţi aşa ceva cu Devin. Însemna că nu avea să piardă legătura cu el odată… căsătorită. Ce naiba! Tocmai se simţise dezamăgită la gândul căsătoriei?!

Simţindu-se complet confuză din cauza gândurilor, spuse doar:

— Este ceva la care merită să ne gândim.

— Între timp, eşti pregătită pentru o altă lecţie?

Ea tresări la auzul acestor cuvinte. Asta pentru că „lecţiile” cu el depăşiseră nivelul ecvestru. Dar el se referise doar la iapă de această dată, desigur, iar ea ieşi din boxă spunând:

— Trebuie să-mi schimb hainele întâi, iar tu trebuie să te instalezi în casă. Ne vedem aici peste o oră.

Plecă apoi grăbită, înainte ca el să îi observe îmbujorarea.

Capitolul 40

Amandei îi făcu plăcere plimbarea făcută cu Devin în acea după-amiază. Sarahtoo se dovedi la fel de blândă precum cea de la care îşi primise numele, iar Amanda îşi dădu seama că începea să-i placă să călărească. Tatăl ei dorea ca ea să renunţe la a mai învăţa să călărească pe şaua laterală, lucru cu care ea era de acord, de vreme ce urâse *acele* lecţii. Aşa că acum călăritul nu mai avea asociată nicio urmă de îngrijorare.

Îi arătă lui Devin toate locurile în care se jucase, copil fiind, cu Rafe sau cu prietena ei, Rebecca, amintindu-i:

— Ai întâlnit-o pe Rebecca la bal, era cu verişorul meu, Rupert, cu care s-a căsătorit recent. Îi vei vedea diseară, la cină. Mătuşa Julie a sosit azi-dimineaţă, împreună cu familia.

— Nu voi deranja o cină în familie.

— Nu te prosti! Eşti oaspetele nostru. Ar fi nepoliticos să refuzi.

El o privi amuzat.

— Şi ai impresia că asta m-ar preocupa?

— Desigur. Ea ştistui. Am uitat că impoliteţea este punctul tău forte.

El chicoti şi spuse, rânjind şmechereşte:

— Am câteva, dar ăsta nu este unul dintre ele.

O tachina doar. Ştia asta. Cu toate acestea, remarca lui îi înroşi din nou obrajii, deoarece nu se îndoia că făcuse referire la abilităţile lui de a săruta, pe care i le demonstrase de două ori – sau poate la ceva chiar mai intim de atât, ceva ce ea îşi imaginã că i-ar putea arăta.

Însă el îi alungă aceste gânduri visătoare, amintindu-i că unul din punctele lui tari era felul în care se descurca cu caii.

— Îţi voi antrena iapa cât timp sunt aici. Vreau să mă asigur că nu-ţi va da bătăi de cap.

— Mulţumesc.

El apăru la cină în seara aceea, când ea era deja sigură că nu avea să o facă. Ophelia şi Raphael erau acolo, amândoi salutându-l la intrarea în cameră, deşi expresia lui Rafe era ceva mai puţin cordială decât a Opheliei. Esmeralda, sora cea mai mare a lui Preston, ajunsese şi ea mai devreme, pentru ziua lui Rafe. Îşi adusese o pătură de pus în poală şi purta o haină peste rochia groasă de brocart, pe care nu intenţiona să o dea jos, ceea ce smulse câteva zâmbete celor deja prezenţi la masă, atunci când îl refuză pe valetul care încercase să o ajute să o dea jos. Din cauza ei era puţin prea cald în cameră. Se plângea de frig aproape la fel de mult ca mama ei, Agatha. Agatha Locke refuza de obicei să-şi părăsească apartamentul din această cauză, şi nu făcuse excepţie nici în această seară, deşi probabil Preston avea să insiste să fie prezentă la cina de a doua zi.

Julie fu încântată să-l vadă pe Devin din nou şi îl salută cu efuziune. I se părea interlocutorul perfect pentru stilul ei morocănos, deoarece lui nu părea să-i pese, iar ea

era într-o dispoziţie nu tocmai plăcută în această seară din cauza ţinutei lui Rupert. Acesta era prea frumos. Femeile îl considerau de-a dreptul răpitor când îşi lua un aer efeminat, ceea ce făcea în mod deliberat atunci când purta haine strălucitoare de satin. Le îmbrăca doar pentru mama lui, pentru a o scoate din sărite. Funcţiona întotdeauna.

Julie renunţase la blândeţea ei cu ani în urmă, asumându-şi rolul ambilor părinţi pentru fiii ei, câtă vreme aceştia fuseseră tineri. Transformată total, lucru care cel mai adesea amuzase familia, ajunsese să fie cicălitoare. Purtând asemenea haine, Rupert nu făcea decât să-i ofere un motiv de a-l certa, lăsând-o astfel să creadă că băieţii ei aveau încă nevoie de ea. Nu purta astfel de haine în public, o lăsa doar să creadă că o făcea. Mai mult, rareori purta haine care ieşeau în evidenţă, deoarece era mai greu să obţină o reacţie de la mama sa, acum când era atât de încântată că se căsătorise în sfârşit.

În această seară făcuse un efort, totuşi, şi haina lui de satin de un galben strălucitor, cu dantela curgându-i de la încheieturi, atrase de îndată atenţia lui Julie, făcând-o să remarce, pe un ton caustic:

— Într-una din zilele astea voi descoperi unde ascunzi hainele astea oribile şi le voi transforma în perne.

Rupert îi oferi un zâmbet angelic.

— Croitorul meu mă iubeşte.

Julie pufni.

— Croitorul tău ar trebui împuşcat.

— Nu te îngrijora, mamă! Nu-l voi face pe unchiul Preston să se simtă stingherit odată ce vor începe să sosească oaspeţii.

Preston nici măcar nu-şi ridică ochii din farfurie atunci când replică pe un ton autoritar:

— Ştiu că nu o vei face.

Julie însă arătă spre Devin şi spuse:

— Avem deja un oaspete.

Rupert se uită şi el la Devin, rânji, apoi îi replică mamei sale:

— Cupidonii nu se pun la socoteală, pentru că ei de

obicei circulă de colo-colo goi, trăgând cu arcurile lor mici.

Apoi îi spuse lui Devin:

— Ce mai pereche am face, bătrâne, nu-i aşa?

Julie se încruntă. Ceilalţi îl urmară pe Preston şi începură să mănânce, cu excepţia lui Devin, care încă privea la neobişnuita ceartă, plin de interes.

— Te foloseşti de *imaginea* proverbială, când omul acesta nu face aşa ceva? îi spuse Julie fiului ei. Asta oricum nu te scapă pe *tine,* dragul meu.

Dintr-un motiv sau altul, Julie nu dorea să renunţe în această seară la subiect, aşa cum făcea de obicei după câteva remarci bombănite, probabil din cauză că acum *aveau* un musafir, aşa că era şi mai stânjenită decât de obicei de felul în care arăta fiul ei cel mare. Însă interveni Rebecca, şoptindu-i ceva soţului ei la ureche. El chicoti, dar expresia ei deveni severă, ceea ce-l făcu să se ridice, oftând.

Spuse, cu o aşa durere exagerată în glas, că toţi îşi dădură seama că era falsă:

— Ai câştigat în cele din urmă, mamă. Acum o ai de partea ta şi pe soţia mea.

— Era şi timpul, mormăi Julie, în timp ce Rupert părăsi camera pentru a se schimba în ceva rezonabil.

Rebecca o privi pe soacra ei cu o expresie ce spunea *destul,* iar Julie îşi mută pe dată atenţia asupra lui Devin. Fără a sta prea mult pe gânduri în a-şi alege cuvintele, puse o întrebare îndrăzneaţă chiar şi pentru ea:

— Tinere, ne întrebăm cu toţii, de cine este interesat Cupidon?

Dacă Devin fu surprins să devină centrul atenţiei tuturor din cauza acestei întrebări personale, o ascunse bine, spunând numai:

— Dacă o astfel de domnişoară ar exista, nu aş discuta despre ea la cină, doamnă.

— Dar cred că mai mulţi dintre noi suntem interesaţi, continuă Julie.

— Într-adevăr? De ce?

— Cum ar fi dacă bărbatul care se ocupă de mariajele

fericite ale altora nu ar avea şi el unul la fel?

Asta era ceva prea personal chiar şi pentru stilul direct al lui Julie, făcându-l pe Preston să intervină în cele din urmă.

— Julie, draga mea, dacă nu renunţi în seara asta, îl voi angaja pe Devin să-ţi găsească *ţie* un partener.

— Nu este o idee rea, spuseră cel puţin alte patru persoane într-un glas, inclusiv cei doi fii prezenţi ai lui Julie.

Acest lucru îi închise gura pentru moment, iar curând după aceea porniră câteva conversaţii separate în jurul mesei. Raphael, aşezat lângă Devin, pomeni despre frumoasa iapă pe care o văzuse în grajd. Amanda nu auzi replica lui Devin, deoarece îşi amintise de surpriza avută înainte de cină, când îl întrebase pe tatăl ei cât costase iapa şi aflase că fusese un cadou de la Devin.

— Nu a vrut să primească bani pentru ea, deşi am insistat de câteva ori, spusese Preston. A spus că este un dar bine meritat pentru curajul şi perseverenţa ta. Nu ştiai?

— Nu, eu… cred că a fost stânjenit de gest, aşa că probabil nu a vrut să-mi spună, fusese tot ce-i trecuse ei prin cap să răspundă.

Ar fi trebuit să-i spună. Motivul pe care i-l dăduse tatălui ei era suficient de simplu, de *ce* nu i-ar fi putut spune şi *ei* asta? Dar în această seară nu stătea lângă el la masă. Aflată de cealaltă parte a mesei, îi era dificil să-şi desprindă ochii de la el şi pierdu curând şirul ocaziilor în care îi întâlnise privirea. Se simţea roşind de fiecare dată când credea că el observase privirile ei ascunse. Rebecca le observase însă şi rânjea în direcţia ei. Le observase şi fratele ei, ceea ce-l făcu să se încrunte la ea de câteva ori.

Din nefericire, şi tatăl ei le observase, aşa că după cină o trase deoparte.

— Ar trebui să stau de vorbă cu Devin despre intenţiile sale?

Ea icni.

— Nu, sigur că nu. Singura lui intenţie este să mă transforme într-o călăreaţă pasionată.

Preston ridică dintr-o sprânceană.

— Cu toate acestea, pari a avea probleme în a-ţi ţine ochii departe de el.

Ea gemu în sinea ei.

— Devin este foarte frumos. Nu pot să nu observ asta. Adăugă apoi repede: la fel sunt şi lordul Kendall şi lordul Robert.

Preston o privi cu scepticism.

— Te-am văzut cu Brigston, draga mea. Abia te-ai uitat înspre el întregul timp în care a fost în aceeaşi încăpere cu tine.

Ea oftă.

— Sunt confuză, asta este tot. Este tare greu să aleg între ei doi şi, deşi mi-am dorit să am această dificultate, acum că am ajuns aici, nu-mi place deloc!

El chicoti, amuzat de această plângere, dar Amanda abia acum îşi dădu seama ce implicase prima lui întrebare. Uimită, întrebă:

— Nu ai obiecta dacă l-aş alege pe Devin drept soţ?

— De ce aş face-o?

— Când l-am văzut prima dată, mi s-a părut că este o brută. Nu-i pasă dacă le lasă celorlalţi această impresie, să ştii. Este de fapt un diamant neşlefuit, nu e tipul de nobil tipic. Te-ar insulta fără să clipească, nu ar încerca deloc să fie evaziv de dragul politeţii, aşa cum ar trebui.

Preston râse la auzul descrierii ei atât de puţin flatante.

— Cu toate acestea, provine dintr-o familie bună, iar mie îmi place maniera lui directă. Este cu picioarele pe pământ, aşa cum sunt mulţi nobili de la ţară, care preferă să evite frivolităţile Londrei. În plus, pe mine mă preocupă fericirea ta. Nu cred că aş obiecta faţă de niciun bărbat de care te-ai îndrăgosti, cu excepţia cuiva implicat într-un scandal sau a unui criminal. Aş avea încredere în inima ta în această privinţă.

Inima ei. În ce parte înclina inima ei? Dumnezeule, nu ar fi trebuit să fie deja evident până acum?

— A sosit!

Amanda se grăbi la fereastra dormitorului ei pentru a

vedea despre cine vorbea Phoebe. Lordul Robert tocmai cobora din trăsură. Nu toţi aveau să sosească în acea zi, în prima zi oficială a petrecerii. Însă sosirea timpurie a lui Robert era clar un semn că era nerăbdător să o vadă din nou.

— Este atât de elegant şi de frumos, continuă Phoebe, adăugând apoi cu un oftat: aproape că mă face să-mi doresc să mai fi aşteptat, în loc să îmi aleg un soţ sezonul trecut.

Amanda fu şocată de afirmaţia prietenei ei.

— Credeam că-l iubeşti pe Archibald.

— Îl iubesc, desigur, dar este clar că a trecut pasiunea. Este în continuare la fel de atent ca întotdeauna, dar stă din ce în ce mai mult departe de casă şi, adăugă ea în şoaptă, mă bucur că o face.

— Îmi pare atât de rău, Phoebe!

Phoebe îi oferi o jumătate de zâmbet.

— Nu fi prostuţă, draga mea! Este o căsnicie solidă, cred. Nu-i găsesc niciun cusur. Este ironic, însă, că nu aş fi observat că ne îndepărtăm dacă nu ar fi apărut bârfele despre filosofia lui Cupidon cu privire la interesele comune din cadrul unei căsnicii.

Amanda spuse pe un ton zeflemitor:

— Trebuie doar să te uiţi la căsnicia fratelui meu pentru a vedea că abordarea lui Cupidon nu este singurul drum spre fericire.

— Nu, dar este unul folositor. M-a făcut să-mi dau seama că soţul meu şi cu mine nu avem interese comune şi nici n-am avut vreodată – în afara mersului la petreceri. Asta încă ne place amândurora.

— Ai încercat să discuţi cu Archibald? Poate că există altceva ce v-ar face plăcere să faceţi împreună şi încă nu aţi descoperit?

— Dumnezeule, nu! Rareori vorbim de lucruri de natură personală.

Asta era trist. Doi oameni care împărţeau patul… Amanda tresări la acest gând, amintindu-şi că Phoebe era prietena care îi povestise că ea şi soţul ei aveau dormitoare

separate. Tot era trist. Doi soţi ar fi trebuit să poată discuta despre orice, nu să fie atât de preocupaţi de „ce se cuvine” încât să lase acest lucru să interfereze cu mariajul lor.

Amanda încercă să găsească ceva pozitiv pentru prietena ei.

— Ar putea fi mai rău. Ar putea fi un fustangiu care nici măcar nu ar ascunde asta. Ar putea fi un parior care să te aducă la sapă de lemn. Iar tu ştii că a existat ceva între voi, altfel nu l-ai fi acceptat de soţ. Aşa că nu renunţa încă! Redescoperă pasiunea pe care aţi avut-o!

Phoebe o îmbrăţişă.

— Uită-te la tine, fecioara care dă sfaturi nevestei. Nu am renunţat la speranţă, doar că am ajuns la partea confortabilă a căsătoriei ceva mai repede decât mă aşteptam, presupun. Dar ai dreptate, nu există niciun motiv ca să nu putem reaprinde flacăra.

Erau încă tot lângă fereastră atunci când opri încă o trăsură, iar Phoebe spuse:

— Este lordul Culley? Nu l-am mai văzut de când eram mică. Am crezut că e prea bătrân să mai socializeze.

Amanda chicoti.

— Este cineva prea bătrân pentru asta? Dar Owen Culley este un prieten vechi al mătuşii Esmeralda. S-a căsătorit cu una dintre prietenele ei de la şcoală.

Petrecerea nu era rezervată doar celor tineri. Fuseseră invitaţi şi vechi prieteni ai familiei, acesta fiind motivul pentru care lista se lungise atât de mult. Ideea originală fusese să se asigure de prezenţa celor doi bărbaţi de care era Amanda interesată, pentru a putea petrece o săptămână întreagă cu ei, hotărându-se pe care îl prefera dintre ei.

Faptul că acum era prezent un al treilea bărbat, pe care îl găsea şi mai fascinant, nu făcea decât să o distragă de la scopul său iniţial. Mai ales acum, că simţea empatie pentru el, din cauza secretului său. Poate că nu intenţionase să i-l împărtăşească, dar o făcuse şi, indiferent de cum privea ea lucrurile, acest lucru îi apropiase, făcându-i în sfârşit prieteni.

Poate că *acum* era un moment bun să coboare şi să-l întâmpine pe Robert, poate chiar să-i ofere un tur al casei. Era pe cale să spună acest lucru, când se auzi o bătaie în uşă.

Larissa îşi băgă capul pe după uşă.

— Aici erai, deci.

Din nefericire, Jacinda Brown era în spatele ei şi o urmă în dormitor.

— Presupun că tu nu-ţi împărţi camera?

Amanda rânji. Evident, Larissa era iritată că avea să fie separată de soţul ei în această săptămână.

— De vreme ce încă locuiesc aici, nu, voi face apel la privilegiul de a fi încă fiica din casă. Cu câte fete împărţi tu camera?

— Sunt *şase* paturi acolo, dar deocamdată numai trei au fost ocupate.

— Va fi distractiv, interveni Phoebe. A fost distractiv când am mers toate la Summers Glade în primul sezon şi am împărţit acolo o cameră.

— Atunci nu eram căsătorite, replică Larissa. Deja mi-e dor de soţul meu!

Phoebe o tachină.

— Şşşşt, o vei face pe Jacinda să creadă că mariajul are părţi plăcute.

— Oh, ştiu care sunt părţile plăcute, toarse aceasta în timp ce se plimba prin cameră, examinând lucrurile de-acolo.

Se părea că Phoebe avusese dreptate în privinţa fetişcanei. O astfel de remarcă nu putea fi făcută decât dacă Jacinda avusese deja „experienţe”. Dar nu-i păsa cine ştia?

Debutanta nici măcar nu ar fi trebuit să fie în dormitorul Amandei. Poate că prietenele ei o cunoscuseră, dar Jacinda şi Amanda nu făcuseră cunoştinţă. Larissa se ocupă de acest lucru cu întârziere, amintindu-şi de bunele maniere.

— Ai cunoscut-o pe fiica lui Lady Brown, Jacinda, nu?

Amanda nu încercă să înfrumuseţeze lucrurile şi

spuse simplu:

— Nu, nu încă, apoi regretă când o văzu pe Larissa stingherită din acest motiv.

— Îmi pare rău, nu ştiam, spuse Larissa şi făcu apoi prezentările.

Jacinda nici nu se uită măcar la Amanda, nu luă în seamă prezentările şi spuse doar pe un ton plictisit:

— Frumoasă casă... presupun.

Era o casă magnifică! Dormitorul Amandei era atât de mare, că avea loc pentru un salon amenajat în interior, cu canapele şi fotolii tapiţate cu mătase de brocart într-o combinaţie plăcută de crem cu lavandă, iar covorul era atât de pufos că era o plăcere să păşeşti pe el.

Dar remarca Jacindei depăşise orice limită. Chiar şi prietenele Amandei se supărară, Larissa părând şocată, iar Phoebe începând să se încrunte. De ce venise Jacinda cu Larissa, dacă nu avea nici cea mai mică intenţie de a fi prietenoasă? Apoi însă motivul deveni evident. Le făcuse cunoscut tuturor celorlalte debutante pe cine pusese ochii. Încă nu clarificase acest lucru şi pentru Amanda, totuşi.

— L-am văzut pe Devin jos, spuse Jacinda pe un ton nepăsător. Am auzit că iei lecţii de călărie de la el. Şmechero, să pretinzi că nu ştii să călăreşti... ar fi trebuit să mă gândesc eu la asta!

Amanda se albi, dar nu din motivul la care se gândiră celelalte. Prietenele ei presupuneau acelaşi lucru ca Jacinda, că folosea lecţiile de călărie drept pretext pentru a petrece mai mult timp cu Devin, dar, spre deosebire de Jacinda, erau încântate de această idee.

— De ce nu ai spus că-ţi place, Mandy? întrebă Larissa încântată.

— O brută, ziceai? râse Phoebe din cauza ultimului epitet pe care i-l dăduse Amanda.

Decât să recunoască adevărul, Amanda replică evaziv:

— Lecţiile au fost rezultatul unui impuls de moment. La început am fost curioasă în privinţa lui. Însă când zări căutătura urâtă pe care i-o aruncă Jacinda, adăugă: dar,

mărturisesc, acum îl găsesc fascinant. Dumnezeule, simţea cu adevărat o urmă de gelozie?

— Chiar are darul de a alunga plictiseala, nu-i aşa? toarse din nou Jacinda, pe un ton care sugera că avuseseră întâlniri intime! Eu, una, nu mi-aş pierde o săptămână întreagă aici dacă nu ar lua şi el parte la evenimente.

— Cred că timpul tău este pierdut indiferent de unde te-ai afla, la fel şi al celorlalţi din această cauză, spuse Phoebe supărată, ieşind în trombă din cameră.

Larissa, uluită de asemenea impoliteţe, apucă braţul Jacindei ca să o tragă afară din dormitor, spunând din mers:

— Nu am avut *nici o* idee, Mandy. Iartă-mă că te-am făcut să interacţionezi cu aşa o viperă.

— Nu este vina ta! încercă Amanda să-şi liniştească prietena.

Dar uşa se închisese deja, iar ea se întoarse pe călcâie, scoţând un şuierat de exasperare. Îşi dori să fi aruncat o privire asupra listei de oaspeţi întocmită de Ophelia, astfel încât să fi putut şterge numele acesta. Cum naiba aflase Jacinda Brown despre lecţiile ei de călărie? Dar ştia. Probabil fata venise la ferma lui Devin, pentru o întâlnire, şi avusese de aşteptat ca ea să-şi termine lecţia. Acuma trebuia să se îngrijoreze că adevărul avea să iasă la iveală. Kendall ar fi putut auzi!

Capitolul 42

Nu era un moment potrivit pentru ca Jacinda să-şi lipească trupul voluptuos de al său. Sub pretextul că se lovise de el pe coridor? Devin o îndepărtă de el atât de repede, că ea aproape se împiedică. Avea nevoie de o femeie. Amanda îi stârnise dorinţa atunci lângă pârâu, atât de mult încât nici după două zile nu putea să nu se gândească la cât de mult dorea să facă dragoste cu ea, deşi era imposibil. Îl făcea să se simtă din nou ca un băieţel, lipsit de orice control. Iar asta nu avea niciun sens.

Abia se sărutaseră!

Dar, deşi avea nevoie de o femeie pe loc, nu avea să fie o debutantă promiscuă, care făcea mereu aluzii că ar fi fost mai sofisticată decât îi permitea vârsta. Din nefericire, el şi Jacinda primiseră camere în aceeaşi aripă a casei, iar aceasta nu era prima oară când ea apărea în timp ce el era în drum spre camera lui. Începuse să creadă că-l pândea. De fapt, era sigur de asta.

Ştiuse din ziua în care o cunoscuse, atunci când Jacinda şi mama ei veniseră cu câinele lor la mătuşa lui, că ea îl plăcea. Flirta prea îndrăzneţ şi-i transmitea prin felul în care arăta şi-şi mişca trupul că era disponibilă. Dar nu o făcuse verbal decât cu o seară înainte.

Trecând pe lângă el pe coridor, îşi plimbase mâna pe braţul lui şi-i şoptise:

— Petrecerile de la ţară sunt făcute pentru rendez-vous-uri. Sunt tot felul de locuri în care ne-am putea strecura fără să fim găsiţi.

El trecuse mai departe ca şi când nu ar fi auzit-o. Acum era din nou aici, ţuguindu-şi buzele drăgălaş pentru că pusese capăt contactului pe care ea îl iniţiase atât de brusc. El încercă să păşească în jurul ei, dar ea se mişcă şi-i blocă înaintarea.

— Ştii că mă vrei. Se întinse să-i mângâie obrajii.

El îi prinse mâna şi i-o îndepărtă înainte să-i dea drumul.

— Tu-ţi cauţi un soţ, eu nu-mi caut o soţie. Fă-ne amândurora o favoare şi pune-ţi ochii pe altcineva.

Ea îşi schimbă expresia într-una provocatoare.

— Asta nu înseamnă că nu ne putem distra între timp, nu-i aşa?

El îi replică fără menajamente:

— Înseamnă că e cazul să dai înapoi, pentru că nu se va întâmpla nimic între noi.

Puţin furioasă, ea spuse pe un ton tăios:

— Ce naiba este în neregulă cu tine? Eşti primul bărbat pe care îl întâlnesc care nu vrea să ia ce i se oferă.

— Spui asta din experienţă?

— Eu…

El râse batjocoritor când ea îşi lăsă replica în aer.

— Poate că asta e problema? Poate că nu vreau ceva ce se oferă atât de uşor? Sau crezi că nu văd condiţiile inerente?

Ea îşi reveni şi încercă să glumească.

— Nu fi prostuţ, Devin! Dacă nu vrei să te căsătoreşti cu mine, este în regulă, dar tot aş vrea să gust…

Încă insista? Devin nu avea niciun pic de răbdare pentru fetişcanele răsfăţate care doreau să se joace cu focul, dar cea de faţă îşi alesese prost momentul în care să se arunce asupra lui, acum că stătea oricum să explodeze din cauza pasiunii reţinute. În mod absolut uimitor, vocea sa fu doar rece atunci când îi tăie vorba:

— Nu te transforma într-o pacoste. Sau trebuie să stau de vorbă cu mama ta despre moralitatea ta îndoielnică?

Ea se dădu de îndată la o parte din drum şi-şi ridică mâinile, într-un gest de renunţare.

— Nu face asta! Dacă este adevărat că nu vrei să te distrezi puţin cu mine, voi… voi căuta altundeva.

El plecă, satisfăcut că o speriase suficient de mult pentru a nu-l mai urmări. Oricât de flatant ar fi fost, nu era un idiot. Nu făceai dragoste cu o debutantă decât dacă intenţionai să o iei în căsătorie.

În mod ironic însă, când se întoarse jos după ce-şi schimbase hainele de călărie, fiul stăpânului casei îl opri pentru aproape acelaşi motiv. Raphael i se alătură în fundul camerei de muzică, cu farfuria în mână. Cu atâţia oaspeţi în casă, nu se putea mânca la masă. Câteva scaune mai erau încă libere în încăperea aceasta, mai puţin aglomerată, însă Devin era încă într-o dispoziţie explozivă, aşa că le ignoră. Ale naibii pasiuni! Galopul până în Norford şi înapoi, de câteva ori, nu-i uşurase chinul, iar întâlnirea cu Jacinda nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile.

Cel puţin Raphael nu trecu direct la subiectul pe care îl avea în minte. Îi mulţumi din nou lui Devin pentru rolul jucat de el în surpriza de ziua lui, care îi fusese prezentată

cu o zi în urmă, *abia apoi* trecu la lucruri personale.

— Care sunt intenţiile tale în privinţa surorii mele?

— Aşa cam ţi-am spus ultima dată când ai abordat subiectul, nu am nici o intenţie.

— De ce nu? întrebă Raphael curios. Este o partidă bună, este frumoasă, vorbeşte poate prea mult, dar asta se poate rezolva, şi pare să te placă.

Devin râse.

— Ultima oară când am discutat despre ea, cred că-mi spuneai să stau naibii departe de ea.

Raphael căpătă o expresie uşor ruşinată.

— Asta a fost atunci. Nu te cunoşteam încă. A fost înainte să iei asupra ta sarcina de a o ajuta cu un alt bărbat, dovedindu-te altruist. Nu-ţi place de ea?

Lui Devin nu-i venea să creadă că avea o asemenea conversaţie cu fratele Amandei.

— Nu este vorba că nu-mi place. Cred că poate găsi pe cineva mai bun decât mine.

— Adevărat sau nu, dar noi nu ne dorim decât să fie fericită. Poate vrei să ţii minte asta.

La naiba, tocmai primise permisiunea fratelui Amandei de a o curta?

Raphael se îndepărtă. Devin avea nevoie de o băutură. De fapt, nu era o idee rea să se îmbete puţin.

Însă în drumul său spre masa cu băuturi, îl văzu pe clientul şi prietenul său, lordul Culley, şi se îndreptă în schimb către el. După întâlnirea aceea cu Lawrence Wolseley în Londra, care nu-i mai lăsase la dispoziţie nici o supapă pentru furie, acum că Wolseley îl convinsese că nu era tatăl său, îşi dăduse seama că poate nu avea să afle niciodată cine era acesta. Însă nu voia încă să accepte că nu avea să cunoască identitatea tatălui său. Şi, mulţumită lui Lawrence, poate nu era nevoit să o facă.

Lawrence îi dăduse câteva indicii cu privire la tatăl său. Ochii căprui aurii, mai mult aurii, nu erau chiar atât de comuni. Lawrence îi mai spusese că tatăl său avea părul închis la culoare *şi* că era mai înalt de un metru optzeci. Trebuia doar să pună întrebări în rândul invitaţilor mai în

vârstă şi să vadă dacă cineva îşi amintea de o persoană cu o asemenea descriere; acesta fusese motivul pentru care îşi petrecuse întreaga zi pe pista de curse sâmbătă. Dar, deşi în acea zi fuseseră acolo o jumătate de duzină de lorzi, doar unul îşi amintise de un alt bărbat cu ochii lui Devin, dar fusese cu atât de mult timp în urmă că nu-şi mai putuse aminti numele bărbatului.

Culley era probabil şi el prea bătrân pentru a-şi aminti. Trebuia să aibă în jur de şaptezeci de ani. Dar Devin trebuia să încerce. Bătrânul lord pomenise că el şi soţia lui obişnuiseră să dea petreceri în Londra în primii ani ai căsniciei lor, până când ea murise, şi el se retrăsese la ţară.

Când Devin i se alătură bătrânului, discuţia începu pe marginea cailor, desigur.

— Ţi se potriveşte perechea aceea nouă? întrebă Devin.

— Ai avut vreo îndoială? Au un pas sigur şi constant. Oasele mele apreciază din plin acest lucru, iar birjarul e încă uluit. Nu este obişnuit cu cai atât de bine dresaţi.

Râseră amândoi, dar după alte câteva schimburi de politeţuri, Devin abordă subiectul care îl preocupa, folosind aceeaşi scuză pe care o folosise cu câteva zile în urmă, la hipodrom.

— Unchiul meu a depănat amintiri recent şi a menţionat o ramură veche a familiei, de care nu ştiam. Sunt curios acum dacă nu cumva mai trăiesc ceva verişori îndepărtaţi din acea ramură.

— Alţi Baldwin? întrebă Owen. Nu cunosc alţii.

— Nu, tocmai aceasta e problema. Una din fetele familiei s-a căsătorit şi s-a mutat departe de Londra, apoi familia a pierdut legătura cu ea. Singura informaţie care a ajuns la noi este aceea că avea ochi aurii ca ai mei şi păr închis la culoare. Este puţin, ştiu, dar totuşi nu este o culoare de ochi atât de comună.

Owen se încruntă şi îl atenţionă.

— Ar trebui să ai grijă cum abordezi această problemă. Dacă spui că vrei să dai de urma unor membri ai familiei, s-ar putea să atragi ticăloşi care să mintă doar

pentru a profita de pe urma ta.

Devin aproape tresări. De vreme ce tocmai minţise, acum se simţea vinovat. Owen îşi exprima îngrijorarea, sfătuindu-l cum să se ferească de indivizii lipsiţi de scrupule. Având în vedere însă că nu exista de fapt o ramură pierdută a familiei, nu avea de fapt de ce să se teamă.

— Un sfat bun, fu de acord Devin, însă acum, că ai pomenit de asta, ştii cumva alţi bărbaţi cu aceiaşi ochi că ai mei?

Owen chicoti.

— Sincer vorbind, nu sunt prea atent la culoarea ochilor unui bărbat. Cu ochii unei femei este altă poveste, şi mă pot gândi la cel puţin două care aveau ochi căprui-deschis, dar lor le era clară genealogia familiilor lor, aşa că mă îndoiesc că te-ar putea ajuta.

Devin fu de acord cu raţionamentul său. Oricât de mult ura gândul de a-i rosti măcar numele, trebuia să-şi modifice povestea şi să o introducă pe mama lui în ecuaţie, restrângându-şi cercetările la anul în care ea venise la Londra şi-l întâlnise pe afemeiatul care o sedusese. Dar era prea târziu acum să-i pomenească de ea lordului Owen, după ce folosise cealaltă poveste deja.

Mama lui întâlnise probabil multă lume în anul în care venise la Londra pentru a debuta, oameni care acum trebuiau să fie de vârstă medie. Avusese nevoie de un sponsor şi de un însoţitor şi, oricine ar fi fost aceştia, era probabil să o fi văzut cu bărbatul acela cu ochii aurii care încerca să o seducă.

La naiba, unchiul lui trebuia să ştie numele acelea. Nu îl întrebase niciodată pentru că fusese mereu sigur că Wolseley era tatăl său. Dar abordarea acestui subiect avea să aştepte până când se întorcea la Londra, la Donald. Între timp, şi alte cupluri de vârstă mijlocie aveau să viziteze Norford Hall.

Capitolul 43

Amanda întârzie să coboare pentru prima petrecere oficială, deoarece Alice nu se întorsese la timp cu rochia asupra căreia căzuseră de acord pentru acea seară.

— Mă aşteptam să fie şi alte cameriste în camera de călcat, de aceea m-am dus mai devreme, dar nu credeam c-or fi atât de multe încât să stea la coadă pe hol! spuse Alice în timp ce intra grăbită în dormitorul Amandei.

— Este în regulă, o linişti Amanda pe Alice. Am luat prânzul târziu, aşa că încă nu mi-e foame. Dar vreau ca rochia să arate perfect. Cum e acum?

— Perfectă, într-adevăr. Alice o ajută să se îmbrace.

Catifeaua albastră complimenta ochii Amandei, iar rochia era puţin îndrăzneaţă, deoarece era cu o nuanţă mai închisă decât pastelurile palide la care ea şi celelalte tinere necăsătorite erau restricţionate. Nu era suficient de închisă la culoare pentru a ridica sprâncene, dar i se potrivea atât de bine, încât ar fi ales-o chiar dacă ar fi fost deja căsătorită şi ar fi putut purta orice altă culoare. Abia aştepta *acest* beneficiu al căsătoriei. Culorile pale nu o ajutau să strălucească, şi ea voia să strălucească în acea seară, când Robert era deja prezent şi, spera ea, Kendall avea să sosească înainte de sfârşitul serii, dacă nu o făcuse deja.

În timp ce cobora pe scara principală a casei, o văzu pe Blythe Pace intrând în salon cu însoţitorul ei, care de această dată nu era Devin! Amanda se grăbi să-i ajungă.

— Bun-venit la Norford Hall, Blythe, spuse ea şi-i zâmbi apoi fratelui lui Blythe. Iar dumneata trebuie să fii William!

El se înclină deasupra mâinii oferite de Amanda.

— Ne-am cunoscut, Lady Amanda.

— Da, desigur, Devin a pomenit asta. Doar că am cunoscut atât de mulţi oameni în aceşti câţiva ani.

William oftă dramatic.

— Asta este soarta mea, să fiu uitat de femeile frumoase!

— Deloc, zâmbi Amanda. *Acum* îmi amintesc de dumneata. Sunt încântată că ţi-ai revenit de pe urma accidentului suficient pentru ca să ni te alături.

El roşi uşor, evident stingherit că ştia despre păţania lui, dar Amanda se întoarse repede spre Blythe şi spuse rânjind:

— Lordul Oliver este aici, în caz că nu l-ai observat deja.

— Unde? întrebă Blythe însufleţită.

Amanda aruncă o privire în jurul încăperii şi îl zări pe Oliver flecărind cu John Trask, şi-i arătă lui Blythe în direcţia aceea. William chicoti.

— Cred că este timpul să-l cunosc pe acest tânăr care i-a sucit capul surorii mele. N-a făcut decât să-mi povestească întruna despre el…

Blythe îl înghionti pe fratele ei, roşind, dar era atât de nerăbdătoare să-l salute pe Oliver că Amanda spuse:

— Mă duc spre bufet. Povestim mai târziu.

Blythe aproape că-şi târî fratele până lângă Oliver, iar Amanda surprinse expresia de bucurie de pe chipul acestuia când o văzu pe tânără îndreptându-se în direcţia lui, aşa că avea sentimentul că nerăbdarea lui Blythe era împărtăşită. Ce bine pentru prietena ei!

Dar nu era interesată de bufet încă, de fapt. Îl văzuse pe Devin stând de vorbă cu lordul şi Lady Dowling atunci când se uitase după Oliver, şi, cum acesta trebuia să-i dea nişte explicaţii despre cum se răspândiseră veştile despre lecţiile ei de călărie, se îndreptă în direcţia lui.

— Dumnezeule, Devin, am întâlnit atâţia oameni de-a lungul anilor, că nu-mi mai aduc aminte numele lor. Ai putea să-l întrebi pe lordul Culley. El şi soţia lui locuiau atunci în Londra.

Amanda aproape că bătea din picior, aşteptând ca Devin să-şi termine conversaţia cu familia Dowling şi să observe că voia să stea de vorbă cu el. Ar fi trebuit să intervină? Era mai bine decât să tragă aşa cu urechea. Cum

de *nu* o vedea stând lângă el?

El părea însă în căutarea unor informaţii importante, şi era probabil vina ei, pentru că-i amintise de mama lui zilele trecute. Încerca acum să găsească prieteni de-ai ei, cel puţin aşa se părea. Făcea asta pentru a afla mai multe despre ea, pentru că o pierduse când era atât de mic? Însă apoi se gândi la un alt motiv. Poate că încerca să-şi găsească tatăl!

— Eşti aici, singură? Să îndrăznesc să sper că ai aranjat asta special pentru mine?

Amanda se răsuci şi văzu rânjetul sugestiv al lui Robert. Cum naiba putea el spune că era singură? Salonul era atât de aglomerat acum că nici nu te puteai răsuci fără să te loveşti de cineva... ce era în neregulă cu ea? Oare chiar simţea iritare că era deranjată de Robert Brigston, în loc să se bucure că o găsise într-o încăpere atât de aglomerată? Dar adevărul era că o reţinea din ce voia să facă, adică să afle de unde ştia Jacinda de lecţiile ei de călărie, aşa că ar fi preferat să vorbească de fapt cu Devin.

Oftă în sinea ei şi-şi petrecu braţul pe sub al lui Robert, lăsându-l să o conducă în hol. Devin trebuia să aştepte. Încă nu avusese ocazia de a vorbi cu Robert de când acesta sosise aici. Când coborâse scările mai devreme, căutându-l, lui îi fusese arătată o cameră şi se instala, iar ea nu aşteptase să se întoarcă, aşa cum ar fi trebuit. Trebuia să-şi organizeze puţin priorităţile, iar Robert Brigston era una dintre ele.

Holul era la fel de aglomerat. În ciuda dimensiunilor casei şi a faptului că jumătate de duzină de camere erau încă goale la parter, oamenii tot aveau să se adune unii lângă ceilalţi, iar în momentul de faţă acest lucru se întâmpla lângă salon, unde cea mai mare parte a oaspeţilor se adunase pentru seară. Ophelia nu organizase niciun eveniment pentru seară, în afara unei cine splendide. Poate că ar fi trebuit să folosească sala de bal pentru asta, când deja sosiseră mai mult de jumătate din invitaţi.

Mergând încet cu Robert pe hol şi aruncând câte un ochi în diferite camere, pentru a vedea care era mai goală,

Amanda începu:

— Vreau să-ţi spun cât e încântată sunt că ai putut veni…

— Nu era singură, cum ai crezut, Brigston, şi sigur nu avea să fie lăsată singură cu tine.

Amanda icni, oprindu-se brusc. Robert îi lăsă pe dată braţul, iar ea nu-l putea învinui. Cuvintele lui Devin nu doar că erau nepoliticoase, dar sunau de-a dreptul ameninţător! *Ştiuse* aşadar că ea stătea lângă el în salon şi auzise ceea ce-i spusese Robert.

Se întoarse şi văzu că Robert părea ofensat, şi pe bună dreptate. Lui Devin nu-i păsa, desigur. Insultarea oamenilor era o pasiune de-a lui! Dar tonul lui nu păruse prefăcut. *Arăta* într-adevăr furios.

Robert se strădui să-şi revină în faţa unei animozităţi atât de evidente şi făcu o încercare de a lua lucrurile în gumă, spunând:

— Ştii, amice, dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş crede că eşti interesat şi tu de ea.

— Sunt interesat de fericirea ei, dar am avut deja această conversaţie, nu-i aşa? Dacă vrei să o avem din nou, putem să o facem – chiar acum.

Robert se crispă, dar dădu înapoi de îndată. De fapt plecă fără niciun cuvânt, lăsând-o pe Amanda uluită şi înfuriată de comportamentul lui Devin. Se uită la el, dar Devin privea încă în urma lui Robert, iar ea avea sentimentul că se pregătea să-l urmeze. Nu înainte de a-i spune însă ce gândea despre el!

— Numele meu nu este Blythe, spuse ea cu vehemenţă. Nu eşti însoţitorul meu. Mă aflu în propria casă. Ce naiba faci, speriindu-l aşa pe lordul Robert? Ce-a fost asta?

El îi luă braţul şi o conduse în josul holului central. În puţin timp ieşiră din raza auditivă a celorlalţi. Doar atunci spuse:

— Ţi-am spus că nu este potrivit pentru tine. De ce nu poţi avea încredere în mine în această privinţă?

— Dar tu de ce nu ai încredere să-mi spui motivul?

Se priviră în ochi. Pentru un moment, ea crezu că avea să-i mărturisească ceva. În schimb, el o puse la zid.

— Îl iubeşti? o întrebă el direct.

— Nu, nu…

— *Nu* a fost suficient. Fă-ţi o favoare şi nu *încerca* să-l iubeşti.

Ajunseră la capătul holului lung. El nu încerca să găsească o cameră goală, pentru a putea sta în continuare de vorbă. Nici măcar nu aruncase vreo privire în camerele pe lângă care trecuseră. Pur şi simplu reluă drumul în sens invers, deşi acum mai încet.

Orice ştia despre Robert, era evident că nu voia să-i împărtăşească. Poate era vorba numai despre faptul că nu Robert era alegerea *lui* pentru ea, ci Kendall. Nu, ar fi fost un motiv meschin, iar Devin nu era aşa, asta era clar. Şi nu putea fi nici gelozia, oricât i-ar fi plăcut ei *această* posibilitate, când tot ceea *ce* făcea era să o pregătească pentru a deveni soţia lui Kendall Goswick.

Amintindu-şi de Kendall, furia ei de mai înainte reveni, iar acum fu rândul ei să-l pună la zid.

— Faptul că învăţ abia acum să călăresc era ceva confidenţial. Credeam că ştii asta. Cum e aşadar posibil ca Jacinda Brown, pe care am întâlnit-o abia astăzi, să ştie despre acele lecţii?

El se încruntă.

— Ştie?

— Nu tu i-ai spus?

— Nu. Am pomenit despre asta doar în faţa lui Blythe, când a vrut să o escortez într-o dimineaţă la un eveniment, iar eu a trebuit să-i spun de ce nu pot merge. Te aşteptam pe tine. Probabil că ea i-a spus domnişoarei Brown, care încearcă să se împrietenească cu ea în ultimul timp.

Nu avuseseră nicio întâlnire? Acest lucru tăie puţin din pasiunea replicii Amandei, deşi nu de tot.

— De ce i-ai spune chiar şi ei?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Nu ştiam că vrei să ţii secret.

— Sigur că voiam! şopti ea furioasă. Este suficient de

stânjenitor că nu ştiu să călăresc la vârsta mea, dar acum ar putea auzi şi Kendall!

El o privi critic.

— De ce te-ar stânjeni asta, când ar trebui să fie flatat că vrei să înveţi doar pentru el?

— Nu-l pot lăsa să ştie *asta!* E ceva *ce* i-aş putea spune după căsătorie, nu înainte.

— De ce?

Ea pufni.

— Pentru că, evident, ar crede că m-a cucerit deja, aşa că nu va mai încerca.

El îşi dădu ochii peste cap. Buna lui dispoziţie părea că revenise, deoarece ea era îngrijorată de ceva ce lui i se părea stupid. Reacţia ei fusese *puţin* exagerată, îşi dădu ea seama, dar cu toate acestea simţea că era pe punctul de a exploda de exasperare, sau de iritare, sau… nu ştia prea bine ce anume o făcuse să se simtă atât de tensionată că avea nevoie de o descărcare, dar ceva intervenise şi nu părea să dispară. Iar apropierea de el nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Devin se opri dintr-odată. Ea îi urmări privirea şi văzu că lordul Kendall tocmai intrase pe uşă, iar majordomul îi lua haina. Amanda se uită înapoi la Devin, pentru a-i pomeni de sosirea lui Kendall, şi văzu că în sinea lui se ducea o luptă. Chipul îi era traversat de o multitudine de emoţii, prea rapide pentru a fi înţelese, iar Devin sfârşi trecându-şi mâna prin păr şi întorcându-se brusc cu spatele spre uşă.

Se uită apoi în jos către ea şi, cu un oftat, spuse:

— Kendall este aici.

— Da, am observat, replică ea înţepată.

— Ar trebui să te conduc la el.

— Pot face asta foarte bine şi singură, mulţumesc. Este casa mea. Mi se permite să mă plimb *şi* să salut oaspeţii – sau există vreun motiv pentru care ar trebui să-l şterg şi pe Kendall de pe lista mea?

Era sarcastică, dar cu toate acestea îşi ţinu respiraţia, aşteptând răspunsul lui. El nu i-l dădu imediat. Când

scutură în cele din urmă din cap în semn de nu, ea se îndepărtă de el. Îi venea să plângă. Chiar se aşteptase ca el să obiecteze faţă de Kendall după sărutul pe care îl împărtăşiseră? Ei bine, îi arătase că nu-i păsa. Putea să se ocupe singură de prospectele ei maritale.

Se apropie de Kendall cu un zâmbet graţios.

— Începusem să mă îngrijorez că nu te vei întoarce la timp din Scoţia. Mă bucur că ai venit. Ai avut o călătorie plină de succes?

El se aplecă să-i sărute mâna.

— Într-adevăr, da. De fapt după petrecere va trebui să măresc grajdul sau să construiesc unul nou!

Niciun salut, niciun compliment? Nu, era vina ei! Ea deschisese subiectul despre călătoria lui, ceea ce îl făcuse să se gândească la grajdul său din ce în ce mai aglomerat. Trebuia să se obişnuiască cu asta, dacă-l alegea pe el. Poate că trebuia să afle ce credea Kendall despre faptul că Amanda călărea pe o şa bărbătească.

— Aştept cu nerăbdare să călărim mâine-dimineaţă. Norford Hall nu este Hyde Park, dar proprietatea este suficient de întinsă.

El îi zâmbi fericit.

— Ce idee splendidă! Mărturisesc că urma să sugerez chiar eu asta.

— Atunci du-te cu majordomul să te instalezi. Vom avea ocazia să vorbim mai mult când te vei întoarce la cină.

Sfârşi conversaţia destul de rapid, deoarece tocmai o văzuse pe Mabel Collicott croindu-şi drum în direcţia ei…

Capitolul 44

Amanda îşi făcu curaj. Bătrâna doamnă, urmată, ca de obicei, de prietena ei, Gertrude, abia salută şi se agăţă apoi de braţul Amandei, târând-o de-a lungul salonului până în faţa lui Farrell Exter. El nu păru surprins de venirea lor, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva Mabel îi

spusese lui Farrell că avea şanse la mâna ei doar pentru că ea îl recomandase. N-ar fi îndrăznit! Sau poate că da?

Farrell arăta puţin nearanjat în această seară, ca şi cum ar fi dormit îmbrăcat. Ajunsese cu o zi în urmă, aşa că era posibil. Nu-şi adusese valetul cu el? În aripa servitorilor exista suficient spaţiu pentru cameristele şi valeţii care veneau cu invitaţii, dar nu toţi îi aduceau cu ei. De aceea Ophelia se asigurase că exista un număr suficient de personal auxiliar suplimentar. La urma urmei, se gândise la toate detaliile.

Amanda se întrebă dacă trebuia să spună ceva despre acest lucru, însă alungă acest gând, de vreme ce avea probabil să-l stingherească pe Farrell. Iar lui nu i se părea că ceva nu era în regulă cu ţinuta sa. Luă imediat mâna Amandei, sărutându-i-o.

— Ah, cea mai frumoasă domnişoară din întreaga Anglie; ca de obicei, mă uluieşti, Amanda.

Farrell ştia cum se face un compliment, dar cam asta era tot ce ştia să facă bine. Dar Mabel îi zâmbea cu încântare şi-i spuse prietenei ei, Gertrude, suficient de tare pentru ca toţi cei din jur să audă:

— Fac o pereche foarte frumoasă, nu-i aşa?

Amanda fu suficient de stânjenită pentru a tuşi. Remarca aceea fusese deplasată chiar şi pentru o peţitoare. Probabil că şi prietena lui Mabel crezuse la fel.

— Cred că asta s-ar putea spune alături de oricine ar sta Lady Amanda.

Replica aceasta salvă situaţia, dar, pentru a schimba subiectul, Amanda îi spuse lui Farrell:

— Cred că Ophelia plănuieşte să pună mese pentru jocuri de cărţi mâine, prin toată casa.

Ochii lui se luminară, aşa cum crezuse ea, aşa că fu surprinsă să-l audă spunând:

— Renunţ la pariuri.

— Chiar şi la cele făcute de dragul distracţiei?

— Într-adevăr, am înţeles în sfârşit că nu e distractiv să pierzi întruna.

Îi luase cinci ani să ajungă la această concluzie? Un

jucător prost, părea să nu se priceapă nici la minţit foarte bine. Ea nu crezu nici pentru un moment că renunţa la ceva ce-l pasiona. Îl convinsese Mabel că avea o şansă cu ea? Spunea ce credea el că ar vrea ea să audă? Ar fi trebuit să fie cinstită cu el şi să-i spună să îşi caute „comoara” în altă parte. Poate că era amuzant uneori, dar cu siguranţă nu era bărbatul potrivit pentru ea.

John Trask o salvă acum de la această confesiune neplăcută – fie din cauza geloziei, de vreme ce şi el spera să o cucerească pe Amanda, fie pur şi simplu pentru că împărtăşea pasiunea lui pentru pariuri. Amanda nu ştia şi nici nu-i păsa.

John îl apucă pe Farrell şi-i spuse, plin de surescitare, târându-l de lângă ea:

— Un moment, amice! Eşti singurul care poate stabili cine este câştigătorul în cazul unui pariu pe care l-am pus.

Amanda profită de ocazie pentru a-i spune lui Mabel:

— Nu vreau să-i rănesc sentimentele, dar o voi face, dacă insistaţi. Cine vă plăteşte pentru a-mi recomanda pe cineva atât de nepotrivit pentru mine? Am presupus că este tatăl meu, dar acum încep să cred că de fapt lucraţi pentru cineva din familia Exter.

Mabel icni. Dar Julie fusese suficient de aproape pentru a auzi cele spuse şi, din câte se părea, ea ştia deja ce încerca Mabel să facă. Alăturându-se micului lor grup, Julie spuse ursuză:

— Dumnezeule, Mabel, ai luat-o razna odată cu vârsta? Cum îndrăzneşti să încerci să-i vâri pe gât nepoatei mele un individ bun de nimic?

Mabel roşi puternic şi rămase fără cuvinte, dar Julie nici nu aşteptase vreo replică. După ce spusese ce avea de spus, adăugase şi o insultă, întorcându-le spatele celor două doamne şi conducând-o pe Amanda de lângă ele.

— Asta-i culmea! pufni Mabel de îndată ce Julie se depărtă suficient de mult.

Gertrude făcu o excepţie şi, de această dată, nu tăcu. Nu-i plăcea să discute în contradictoriu, motiv pentru care Mabel, care avea o natură dominantă, reuşise să o

intimideze atâţia ani. Dar Mabel nu fusese mereu aşa. Cândva fusese rezonabilă. Succesul lor i se urcase însă la cap, deşi acesta se datora în cea mai mare parte sfaturilor lui Gertrude. Dar de data aceasta Mabel depăşise orice limită.

— Ai meritat asta, spuse Gertrude. Cei din familia Locke nu sunt proşti. Doar că acest membru al familiei are gura mai slobodă decât restul. În plus, Julie a avut dreptate. Dacă eu nu-l pot recomanda pe Exter din toată inima, nici tu nu o poţi face. Şi să nu crezi că nu ştiu de ce ai făcut-o. Doar pentru că mama lui este o bună prietenă a ta, pe care o cunoşti de mai multă vreme decât pe mine.

Mabel fu puţin uluită de faptul că Gertrude nu era de acord cu ea într-un mod atât de făţiş.

— Dar *va fi* un soţ bun – pentru soţia potrivită.

— Vrei să spui pentru cineva care va trece cu vederea faptul că el nu va avea niciodată nimic, în afara unui munte de datorii? Te avertizez, Mabel, dacă insişti să distrugi reputaţia pe care ne-am străduit să ne-o construim de-a lungul anilor doar pentru a ajuta o veche prietenă, atunci cred că este timpul să ne despărţim.

— Băiatul *trebuie* să se căsătorească, Gertrude. O face pe mama lui să bea de îngrijorare din cauza lui.

— Nu cred că asta este problema noastră.

— Când am încetat să ne ajutăm prietenii… atunci când putem?

— Atunci când acest lucru face rău altor prieteni. Dar dacă vrei cu adevărat să îi ajuţi, atunci caută pe cineva care s-ar simţi înălţat în rang prin venirea în această familie. Îmi vine în minte cel puţin o persoană care ar fi încântată de o asemenea asociere, dar asta numai dacă el renunţă cu adevărat la obiceiurile lui. *Asta* ar fi o abordare potrivită, care ar ajuta o veche prietenă.

Mabel oftă.

— Ştiu că ai dreptate. Ar fi fost însă atât de bine pentru el să se căsătorească cu fata unui duce. Presupun că m-am lăsat dusă de val.

Îi voi aduce la cunoştinţă chiar eu. Apoi, cu un zâmbet

conciliant, adăugă: ce fată ar trece cu vederea obiceiurile lui proaste?

Capitolul 45

Julie o condusese pe Amanda afară din salon şi în sufrageria de peste drum de hol. Masa cea mare fusese îndepărtată de acolo pe perioada petrecerii şi fusese înlocuită cu şase mese lungi, lângă care stăteau servitorii, pregătiţi să asiste oaspeţii şi să reumple platourile şi vasele după nevoie. Amandei tot nu îi era încă suficient de foame, dar lui Julie îi era, aşa că începu să-şi umple o farfurie. Din nefericire, Devin era şi el în sufragerie, cu un pahar de băutură în mână, stând de vorbă cu un alt cuplu de vârstă mijlocie. O observă de îndată pe Amanda, o privi lung, dar nu-şi întrerupse conversaţia.

După câteva priviri furişate în direcţia lui, Amanda încercă să-i ignore prezenţa şi ţinu pasul cu Julie cât timp aceasta făcu turul meselor, servindu-se cu câte puţin din fiecare platou cu mâncare. Poate că trebuia se mănânce, se gândi Amanda. Poate că trebuia să iasă din camera în care simţea mereu nevoia să se uite peste umăr, pentru a vedea dacă Devin mai era acolo. Poate că trebuia să plângă şi să treacă odată peste asta.

Mătuşa Julie, care încă era concentrată asupra farfuriei sale şi trăgea cu ochiul pe sub diferitele capace, o întrebă:

— Ce este în neregulă, draga mea? Credeam că vei fi uşurată să te scap de găina aceea bătrână şi fără minte.

— Sunt, mulţumesc.

— Nu pari uşurată deloc.

— Mă simt confuză.

Julie o privi tăios.

— Nu din cauza acelui pierde-vară, sper.

— Nu tocmai. Amanda îi zâmbi pe jumătate.

— Atunci ce te necăjeşte?

— E... nu ştiu. Pot doar să spun că, deşi credeam că voi fi fericită să am atâtea posibilităţi din care pot alege, de fapt nu sunt.

— Chiar ai atât de multe? Mie mi se pare că ai doar una.

— Cine?

Julie pufni, iritată că Amanda se gândise să întrebe aşa ceva.

— Vorbesc de cel de la care nu-ţi poţi lua ochii mai mult de un minut.

Amanda tresări în sinea ei, fără să aibă vreo îndoială că mătuşa ei vorbea despre Devin. Se părea că nu numai tatăl ei observase cât de mult îl căutau ochii ei. Dar nu voia să recunoască sau să trebuiască să explice că de fapt el nu era interesat de căsătorie. Aşa că într-adevăr nu reprezenta o posibilitate – nu era aşa?

Pentru a-l scoate pe Devin din gândurile amândurora, o întrebă pe Julie:

— Încă nici nu l-ai întâlnit pe Kendall. Când îl vei întâlni, vei vedea de ce...

— L-am văzut. Frumuşel băiat, destul de elegant, nu pot nega asta. Presupun că *ai putea fi* fericită cu el.

De ce răzbătea îndoiala în tonul mătuşii ei?

— În plus, adăugă Julie, dacă *eşti* atât de sigură în privinţa lui, ce te face să te simţi confuză?

— Asta este problema, încă nu sunt sigură în privinţa lui, când trebuie să-l iau şi pe Robert în considerare. Cu amândoi în aceeaşi casă, amândoi cerându-mi atenţia deodată, chiar va trebui să mă hotărăsc pe care dintre ei îl prefer.

— Credeam că vei şti asta până se termină petrecerea.

— Acesta era planul meu, fu de acord Amanda. Dar mi-am dat seama că unul din ei s-ar putea supăra şi pleca dacă nu-i acord întreaga mea atenţie.

— Prostii, ai avut admiratori care au încercat să te cucerească timp de trei sezoane. Ştiu şi ei cum se fac lucrurile de genul ăsta.

Aproape că putea simţi ochii lui Devin aţintiţi asupra ei. Îi venea foarte greu să se concentreze. Julie o privea şi ea, aşteptând o replică.

În cele din urmă reuşi să spună:

— Mă... mă tem că lordul Kendall ar putea fi o excepţie, că el ar renunţa, mai degrabă decât să concureze. Spre deosebire de ceilalţi, Kendall nu a venit în oraş să se căsătorească, nici nu s-a gândit încă la căsătorie *şi* nu prea socializează de fapt, a venit aici doar pentru a mă întâlni pe mine.

Julie pufni.

— Există o soluţie simplă. Concentrează-te doar asupra celui care crezi că ar renunţa. Celuilalt îi va face probabil plăcere competiţia, aşa cum le place celor mai mulţi, oferindu-ţi astfel timpul necesar pentru a te hotărî – sau te-ai putea concentra asupra celui căruia îi arunci mereu ocheade.

Amanda îşi dădu ochii peste cap.

— Voi urma primul tău sfat, care este cel mai raţional, şi-i voi oferi lui Kendall întreaga mea atenţie. Ei bine, asta dacă nu va fi scandalizat mâine, când vom merge la o plimbare călare fără şa de damă.

Julie pufni din nou.

— Dacă este, îi voi arăta eu însămi uşa. Acum, dacă nu ai de gând să mănânci, du-te şi distrează-te! Petrecerea este pentru tine, doar ştii.

Dând recunoscătoare din cap, Amanda se grăbi să iasă din cameră. Devin începu să facă acelaşi lucru, dar Julie i se puse în cale.

— Nu se duce nicăieri unde să nu o poţi găsi mai târziu, spuse ea pe un ton înţelept. Un moment, te rog!

— Desigur, Lady Julie.

— Am găsit soluţia perfectă pentru a-ţi răsplăti eforturile pe care le faci pentru Amanda.

— V-am spus că nu este nevoie. Deja s-a cam hotărât.

— Crezi că a făcut-o? Nu sunt deloc sigură. Dar mi-a pomenit despre interesul tău…

— Ce a făcut? întrebă Devin alarmat.

Julie râse.

— Nu mi-o lua înainte. Interesul tău pentru un armăsar campion. Un prieten de-al meu are unul de vânzare.

Devin roşi uşor înainte de a spune:

— Ne gândim probabil la acelaşi armăsar, dar prietenul dumitale creşte mereu preţul.

— Da, Mandy mi-a spus şi asta, de aceea am negociat cu el un preţ ferm şi rezonabil. Să spunem că asta este plata mea pentru serviciile lui Cupidon. Întrebarea mea este, când ai de gând să intri *şi tu* în cursă?

Devin izbucni în râs. Lady Ophelia îl încolţise mai devreme pentru a-i spune cât de mulţumită era de serviciile lui de Cupidon şi că dacă fericirea pe care o arăta Amanda continua până în faţa altarului, avea să primească un bonus substanţial. Familia Locke nu avea nevoie de un mijlocitor, aveau o casă plină de astfel de persoane!

Capitolul 46

Pentru Amanda urmară două zile agitate, cu plimbări cu Kendall, cu lecţii de călărie dimineaţa devreme cu Devin şi cu ajutorul dat Opheliei în organizarea activităţilor menite să distreze oaspeţii în timpul zilei. Pe lângă jocurile obişnuite de salon, doamnele puteau coase, ceea ce de obicei le oferea şansa de a bârfi fără bărbaţi în preajmă. Dar Ophelia pregătise o tapiserie specială pentru aceste întruniri, deşi doamnele nu erau conştiente de asta. Altfel ar fi întrebat cu siguranţă de ce coseau o imagine reprezentând cimpoaie scoţiene. Muzicienii din Scoţia nu sosiseră încă – şi era, de fapt, un secret bine păstrat de Ophelia pentru balul dat în cinstea soţului ei!

Dar surpriza petrecerii era crichetul jucat în casă! Ophelia avea mereu idei inovatoare. Jocul era aranjat în sala de bal, cu portiţe special construite pentru a rămâne în picioare în absenţa ierbii. Dar absenţa acesteia adusese o

nouă provocare jocului pe care îl iubeau cu toţii, de vreme ce mingile zburau pe podelele de lemn fără niciun obstacol în afara unor covoare plasate strategic, care le puteau încetini cât de cât. Aşa că toată lumea trebuise să-şi ajusteze loviturile şi învăţase curând că era mai bine să ochească întâi în direcţia acelor covoare şi abia apoi a porţilor. Din sala de bal răsunau hohote de râs, inclusiv ale Amandei.

Ophelia îşi dădu seama cu întârziere de ceva şi spuse:

— Ar fi trebuit probabil să fac nişte mingi din cârpe, care să nu meargă atât de departe.

Amanda nu fu de acord.

— Aşa este mai distractiv! Câtă vreme nu distrugem nimic, mai ales gleznele celorlalţi!

Destul de mulţi oaspeţi se feriseră până atunci din calea mingilor de lemn.

Kendall se distra şi chiar fu auzit remarcând:

— Nu ştiam că petrecerile pot fi atât de amuzante.

Agitată din cauza primei ei plimbări cu Kendall, Amanda fusese uimită când singurul lui comentariu legat de şaua ei fusese:

— Nu aş fi sugerat acest lucru dacă ai fi călărit pe o şa laterală, dar ai vrea să ne întrecem?

Amanda râsese şi declinase politicoasă oferta, spunându-i:

— Nu sunt încă obişnuită cu această iapă, este nouă.

Ar fi trebuit să fie mai încântată de faptul că el acceptase atât de uşor stilul ei de călărie. Muncise atât de mult pentru asta şi îl plăcea cu adevărat. Tot ce era legat de el părea potrivit, dar… dar ce? Era doar din cauză că Devin i se părea mai interesant acum? Probabil că da, dar acest lucru nu ducea oricum nicăieri. El revenise la relaţia strict profesională şi la stilul său prea direct în timpul lecţiilor de călărie, ca şi cum ar fi încercat să se distanţeze de ea – sau să o împingă în direcţia lui Kendall, alegerea *lui* pentru ea.

În această seară purta o rochie pală de culoarea levănţicii, acoperită în faţă, deoarece ştia că în acea zi

servitorii aveau să fie invitaţi şi ei să ia parte la festivităţi, imediat după sosirea muzicienilor scoţieni, dar pentru a nu strica surpriza pentru Alice, îi dăduse acesteia seara liberă.

Tatăl Amandei o aştepta în capul scărilor şi-i oferi braţul pentru a o conduce în sala de bal, dar se opri pe drum încolo.

— Vreau să-ţi ofer şi eu un cadou, pentru acelaşi motiv ca şi Devin. Îi arătă o brăţară care i se legăna între degete. Avea un singur ornament, un cal de opal alb.

— Ce atent eşti! exclamă ea, îmbrăţişându-şi tatăl, apoi întinzând încheietura mâinii pentru ca el să-i poată pune brăţara. Este foarte frumoasă, tată. Mulţumesc!

— O meriţi pentru ceea ce ai realizat. Acum, îmi acorzi primul dans?

Amanda râse. Scoţienii cântau deja, iar în această seară nu avea să se cânte niciun vals! Muzica era antrenantă şi dansurile mult mai exuberante decât de obicei. Fusese nevoie ca servitorii să le arate nobililor cum se făcea!

— Eşti sigur că vrei să încerci? îl întrebă Amanda pe tatăl ei.

— Am fost de câteva ori în Scoţia la vremea mea. Seara aceasta îmi trezeşte amintirile.

Se îndreptară spre ringul de dans. Amanda îi zări pe Duncan MacTavish şi pe soţia lui, Sabrina, stând lângă Ophelia. Invitaţia făcută prietenului lui Rafe fusese o altă surpriză pentru soţul ei. Judecând după surpriza şi bucuria de pe chipul lui Rafe, Amanda îşi dădu seama că Ophelia reuşise să ţină secret şi acest lucru. Rafe îşi cuprinse soţia într-o îmbrăţişare plină de dragoste, care se sfârşi cu un sărut la fel de plin de dragoste. Câteva persoane din jur aplaudară, ghicind că tocmai primise un alt cadou de ziua lui.

După ce dansul luă sfârşit, Amanda porni spre grupul fratelui ei, dar fu surprinsă să-şi vadă cea mai vârstnică mătuşă, pe Esmeralda, care era în încăpere fără nicio haină, şi nu putu rezista tentaţiei de a o tachina. Dar Esmeralda vorbea cu sora ei, Julie, iar Amanda prinse

sfârşitul conversaţiei lor înainte ca ele să o observe.

— Ei doi nu şi-au putut ţine niciodată mâinile departe unul de celălalt, spuse Esmeralda cu un chicotit, uitându-se la Raphael şi la Ophelia. Ştiam ce se întâmplă sub acoperişul meu atunci când au stat la mine, înainte să se căsătorească.

Amanda se hotărî să nu le întrerupă totuşi. Nu era sigură că mătuşa ei voia să spună că Rafe şi Ophelia avuseseră relaţii intime înainte de căsătorie, dar era evident că Ophelia fusese suficient de îndrăzneaţă să împărtăşească ceva cu Rafe înainte de nuntă, ceea ce foarte probabil le deschisese amândurora ochii asupra faptului că se iubeau atât de mult. Cum ar fi fost dacă ar fi îndrăznit şi ea ceva mai mult cu Devin? Merita să încerce atât timp cât nu era sigură că se putea căsători cu altcineva fără să ştie măcar ce simţea Devin pentru ea.

Plecă în căutarea lui. Brăţara primită de la tatăl ei îi aminti că nu-i mulţumise cum se cuvenea lui Devin pentru darul lui. Îl găsi stând singur, după ce prietenul său, Will, tocmai plecase de lângă el.

Îi zâmbi cu căldură.

— Sarahtoo a fost unul dintre cele mai frumoase cadouri primite vreodată. Ştiu că ţi-am mulţumit că mi-ai găsit-o, dar nu am ştiut că…

— O meriţi, îi tăie el vorba, simţindu-se în mod evident inconfortabil din cauza gratitudinii ei. Ai realizat ceea ce ţi-ai propus să faci. De fapt, dacă nu ai de gând să încerci şaua laterală, nu mai ai nevoie de alte lecţii.

— S-ar putea să mai am, spuse ea repede, alarmată la gândul de a nu-l mai vedea după terminarea petrecerii. Încă nu m-am hotărât.

El ridică dintr-o sprânceană neagră.

— Aş fi putut jura că tatăl tău a hotărât pentru tine în privinţa acestui subiect. Iar pe Kendall nu l-a deranjat deloc stilul tău de călărie, nu-i aşa?

Ea nu voia să discute despre Kendall, ori despre şei, ori despre faptul că făcuse atâtea eforturi pentru a cuceri un bărbat de care nu mai era atât de entuziasmată acum.

Încercând să pară stăpână pe sine, întrebă:

— Ţi-ar plăcea să dansezi unul dintre aceste dansuri scoţiene cu mine?

— Prea gălăgios pentru mine, cred că voi spune pas.

Ea avea de gând să sugereze un moment de admirare a stelelor pe terasă, în schimb, dar el o privi drept în ochi, iar căldura din privirea lui o lăsă fără suflare din nou.

— Dar tu du-te şi distrează-te, spuse el, apoi se îndepărtă de lângă ea! Ea privi în jos, pentru a-şi ascunde dezamăgirea profundă.

William se apropie de Amanda şi, observând expresia ei rănită, spuse:

— Stilul direct al lui Devin pare uneori insultător, dar nu este ceva intenţionat. Este un om bun, doar că a avut o copilărie grea, crescând fără părinţi. Nu-i place să se apropie de oameni. M-am întrebat adesea dacă nu este cumva din cauză că ar crede că-l vor părăsi, aşa cum au făcut părinţii lui.

Amanda era uimită de perspicacitatea lui William. Îi părea cu adevărat rău că Devin crescuse fără părinţi şi se simţise mai apropiată de el atunci când îi spusese acest lucru. Dar nu îşi dăduse seama că neobişnuita lui copilărie l-ar fi putut face să se teamă să iubească pe cineva.

Dorind să-l asigure pe William că nu era atât de rănită pe cât părea, îi spuse cu un zâmbet:

— Mulţumesc. Ai vrea să dansezi?

El rânji larg.

— Ar fi o adevărată onoare.

Robert o găsi la timp pentru următorul dans, apoi Kendall, deşi păru apoi să se simtă destul de inconfortabil dansând astfel. John Trask o învârti şi el, deşi ea putu spune, după mirosul ce venea din direcţia lui, că băuse destul de mult cu amicii lui pariori, aşa că fu de mirare că nu se împiedicară. Amanda îşi petrecu apoi restul serii încercând să nu se gândească la Devin şi reuşi să se distreze, chiar dacă obosi destul de mult. Dansă chiar şi cu majordomul!

Până când scoţienii dovediră că puteau cânta şi

valsuri, Amanda nu mai avea chef de dansat. În ciuda faptului că era încă devreme, hotărî să se retragă, spunându-i tatălui ei că scoţienii o epuizaseră şi că avea nevoie de ceva mai multă odihnă.

Lampa care îi fusese lăsată în cameră se stinsese, iar focul din şemineu era acum doar tăciuni, dar lumina lunii era suficient de puternică pentru a-i permite să se pregătească de culcare.

Stătu în faţa şemineului şi, după ce-şi dădu jos rochia, o aruncă pe cel mai apropiat scaun. Tocmai se pregătea să dezlege şireturile cămăşuţei când simţi curentul mângâindu-i umerii goi şi se gândi că Alice o urmase pentru a o ajuta. Se întoarse pentru a-şi certa camerista şi pentru a o trimite înapoi la petrecere, dar icni de uimire. Nu Alice deschisese uşa camerei ei…

Capitolul 47

— Tocmai mi-au spus că nu te vei căsători cu mine. Am fost dispus să aştept, să te câştig în mod cinstit. Dar acum vor să-mi ofere nişte resturi. Nu voi accepta!

Farrell Exter stătea în pragul uşii deschise. Părea atât de beat, încât probabil nu-şi dăduse seama că uşa era încă deschisă. Dacă ţipa acum, sunetul ar fi călătorit în jos pe scări, dar niciunul dintre servitorii familiei nu era în această aripă acum, toţi erau la petrecere! Iar ţipetele ei nu ar fi fost auzite până jos, din cauza zgomotului făcut de zecile de conversaţii. Constatarea acestui fapt o făcu să-şi piardă culoarea din obraji.

Era paralizată din cauza nehotărârii. Dacă ţipa, Farrell s-ar fi speriat sau ar fi trecut la acţiune? Dacă nu ar fi părut şi furios, poate că ar fi avut o şansă să discute cu el. Dar beţia şi furia erau o combinaţie periculoasă. Îi oferiseră curajul prostesc de a apărea în camera ei. Pentru ce? Doar pentru a se plânge că nu-l voia de soţ? Dar frica pe care o simţea o avertiza că Farrell voia ceva ce ea nu i-ar fi dat

niciodată de bunăvoie. Îşi deschise gura pentru a ţipa, dar el râse.

— Dă-i drumul, şi-ai să vezi cât de repede ajungem la altar.

Dumnezeule, *acesta* era planul lui? Începu să tremure, atât de terifiată acum, că vocea îi suna mai degrabă ca un croncănit.

— Ieşi afară!

— Nu prea cred, spuse el rânjind încrezut. După cum văd eu lucrurile, nu am nimic de pierdut aici. Dacă ne descoperă cineva, eşti compromisă. Dacă mă culc cu tine, eşti compromisă. Oricum ar fi, eu câştig. Aşa că aş putea la fel de bine să gust un pic ceea ce ar însemna să fiu soţul tău.

— Tatăl meu nu va fi de acord cu tine, indiferent de circumstanţe!

— Nu? Atunci va trebui să mă plătească, nu? Să-mi ţin gura închisă că ai fost compromisă. Mi se pare că tot eu câştig, cu sau fără tine…

Farrell nu apucă să-şi încheie fraza. Cineva îl apucă din spate şi Amanda îi auzi pârâitul oaselor înainte ca el să atingă podeaua. Cu el căzut acum, văzu cu claritate cine-i venise în ajutor. Fu atât de uşurată, că se lăsă în genunchi.

— Mie mi se pare că tocmai ai pierdut, mârâi Devin şi se lăsă într-un genunchi, trimiţându-şi pumnul în falca lui Farrell de încă două ori. Apropie-te de ea încă o dată şi eşti mort. Apoi Devin îl smuci pe Farrell în picioare şi îl aruncă afară pe hol. Ieşi din casa asta acum, cât încă mai poţi. În seara asta! Mâine va fi prea târziu!

Devin rămase în uşă, aparent asigurându-se că Farrell părăsea aripa. Era cu faţa la scara servitorilor, acela fiind probabil modul prin care Farrell ajunsese sus.

— Pare că s-a împiedicat pe scări în jos de la atâta grabă. Bun. Sper că şi-a frânt afurisitul de gât!

Devin se întoarse în cameră, trase zgomotos aer în piept când o văzu îmbrăcată doar cu lenjeria şi nu mai înaintă niciun centimetru. Părea la fel de transfigurat ca şi ea.

Apoi închise uşa în spatele lui şi păşi repede către ea. O prinse cu blândeţe de braţe şi o ridică în picioare.

Amanda se agăţă de el, tremurând.

— Ţine-mă, te rog, Devin! Nu-mi da drumul!

Braţele lui o cuprinseră de îndată cu fermitate.

— Nu-ţi dau drumul, Mandy. Sunt aici. Nu voi lăsa nimic să te rănească.

O ţinu astfel timp îndelungat. Frica ei scăzu, dar cu toate acestea nu voia ca el să-i dea drumul din braţe, nu voia nici ca el să plece acum, că era în siguranţă. Aşa că protestă zgomotos când crezu că Devin voia să se îndepărteze de ea, însă el nu făcu decât să o ia în braţe şi să o ducă spre pat. Dădu deoparte cuvertura înainte să se aşeze şi să o ia pe Amanda în poala sa, trăgând apoi cuvertura peste ea. Amanda roşi. Fusese complet neatentă la ţinuta ei sumară, spre deosebire de el. Dar cel puţin el era prea preocupat de cele tocmai întâmplate şi de efectele asupra ei, pentru a pleca.

Cu ea ghemuită în braţele lui, Devin începu să-i scoată încet acele din păr, unul câte unul. Era ceva atât de ciudat, în aceste împrejurări.

— M-ai salvat, spuse Amanda cu glas şoptit.

— Cred că ai fi putut s-o faci şi singură, atât de beat era. Mă îndoiesc că-şi va aminti totul dimineaţă.

Ea avea să-şi amintească însă, atât episodul cu Farrell, cât şi faptul că era din nou în braţele lui Devin şi că numai aici îşi dorea să fie. Dar atingerea lui blândă o făcea să se simtă puţin prea… Doamne, începea să simtă din nou fiorii pasiunii? Curând urma să freamăte, iar el, crezând că se simte inconfortabil, avea să plece!

— Ce făceai în aripa familiei? întrebă ea.

El îi masa pielea capului cu degetele, acum că părul îi curgea peste braţ.

— Te-am văzut plecând, dar l-am văzut şi pe Farrell urmându-te. Am avut sentimentul că ceva nu era în regulă, aşa că am venit aici să mă asigur că totul este bine – şi am descoperit că nu era.

Acesta fu momentul în care li se întâlniră privirile. Fu

o explozie splendidă. Amanda ştia că el îşi dorea să o aline, motiv pentru care o acoperise. Dar dorinţa lui de a fi cavaler era depăşită de cealaltă dorinţă, cea trezită de a ei.

Sărutul lor fu un adevărat foc de artificii. Braţul ei ieşi de sub cuvertură şi-i înconjură gâtul. Nu avea de gând să-l lase să dea înapoi de această dată, aşa cum o făcuse de două ori până atunci. Dumnezeule, asta o înnebunise, aşteptase din nou să simtă aşa ceva, să-l atingă, să-l guste, să-i simtă pasiunea.

El o lăsă pe spate pe pat. Încet şi cu grijă, îi dădu jos puţinele veşminte pe care le mai avea pe ea. Cuvertura care o acoperise până atunci nu mai acoperea nimic, iar ea era întinsă deasupra acesteia acum, privindu-l pe el cum se lupta cu propriile haine, dându-le jos cât mai repede. Îşi ţinu respiraţia, scrutându-l cu aviditate, fascinată de felul în care Devin dezvăluia tot mai mult şi mai mult din trupul său magnific. Îi mai văzuse înainte braţele musculoase, precum şi pieptul larg, cu pielea întinsă, fără nicio cută. Când Devin începu să-şi descheie pantalonii, pudoarea ei feciorelnică preluă controlul, iar Amanda îşi întoarse privirea, uitându-se din nou la frumosul lui chip. Respiraţia i se opri iarăşi. În ochii lui putea vedea cu claritate cât de mult o dorea. Nu, de data aceasta nu avea să plece. Indiferent ce scrupule l-ar fi oprit înainte, acum acestea dispăruseră, iar gândul acesta aproape că o făcu să plângă de bucurie.

Dar nu îndrăzni să scoată niciun sunet înainte ca el să fie din nou în braţele ei. Nu voia ca el să ştie cât de mult îl dorea şi ea. Încă îşi putea veni în fire…

Dar apoi el o sărută din nou, atât de aproape de ea, încât Amanda se putea încolăci în jurul lui, ceea ce şi făcu, punându-şi un picior deasupra şoldului său şi ambele braţe în jurul gâtului, înnodate strâns. Nu se mai putea abţine deja, cu pielea lui lipită atât de tare de a ei, atât de fierbinte, şi lăsă să-i scape un geamăt de plăcere, care însă nu-l sperie, ci îl încurajă şi mai mult.

El nu împărtăşea ezitarea sau timiditatea ei, care încă nu puteau fi depăşite, oricât îşi dorea ea să dispară. O nevoie disperată o făcu să se ţină strâns de el, când de fapt

voia să facă mult mai multe. Era însă conştientă de tot ceea ce făcea el, atunci când mâinile i se mişcau peste tot trupul ei, producându-i o plăcere din ce în ce mai mare.

Se înfiora oriunde o atingea. Gâtul, umărul, spatele şi apoi, lent de tot, posteriorul, înainte de a se muta pe coapsa încolăcită în jurul lui. Când însă gura lui urmă acelaşi drum, Devin păru că-şi doreşte să se elibereze de mâinile ei, pentru a avea mai multă cale liberă. Ea scânci şi îl strânse şi mai tare, auzindu-l apoi râzând când el câştigă în sfârşit bătălia aplecându-se şi luând în gură unul din sânii ei. Din ce în ce mai fierbinte, ea nu-şi mai putu stăpâni dorinţa şi se arcui spre el, pliindu-se după trupul lui, în timp ce respira sacadat, şuierător.

Era prea mult, senzaţiile pe care i le provoca el erau prea intense, producând un vârtej constant în interiorul ei şi un şuvoi de emoţii prea primare, care o speriau prin faptul că erau atât de nefamiliare. Dar şi mai primitivă şi mai urgentă era dorinţa de a se preda acestui torent.

Devin îi acapară din nou privirea. Dorea ca ea să-l privească atunci când era copleşită de valul de plăcere, lucru care se întâmplă de îndată ce degetele lui alunecară în interiorul ei. Ochii Amandei se aprinseră şi apoi se închiseră într-un gest de delicios abandon, respiraţia i se opri, uluirea ei era completă – de fapt nu, deloc. El intră în ea în timp ce era încă pe culmile extazului, adânc, şi-o conduse pe noi culmi. Era o plăcere diferită, atât de profundă că o simţi în tot trupul, până în vârful degetelor şi în străfundul inimii.

El o săruta din nou, languros, cu blândeţe. Amanda era doar vag conştientă de acest lucru, plutind într-o ceaţă de mulţumire plină de fericire, până când râsul lui o scutură uşor. Nu-şi puse nici o întrebare despre asta atunci când el să lăsă pe spate şi trase piciorul ei peste el. Îi trase şi braţul peste pieptul lui şi şi-l înfăşură pe al său în jurul umerilor ei, ţinând-o strâns lângă el. Amanda zâmbi pentru sine, în timp ce se ghemui şi mai aproape de el.

Umorul lui Devin era îndreptat asupra lui însuşi, îşi dădu ea seama, atunci când el spuse:

— De obicei nu se termină atât de repede.

Ea nu voia să se concentreze, voia doar să savureze coconul de fericire în care era învăluită, dar reuşi să răspundă:

— A fost special pentru noi, aşadar?

— Cuvântul *special* nu descrie deloc ceva atât de frumos.

Ea avea de gând să-i spună că era de acord, dar adormi în schimb, acum că putea să o facă, acum că tot zbuciumul dispăruse.

Capitolul 48

Amanda îşi ascunse faţa sub pătură când o auzi pe Alice intrând în cameră cu micul dejun. Sau poate că era Devin, care pleca – nu, îşi amintea vag că se trezise în miez de noapte şi era deja singură. Adormise la loc zâmbind. Acum nu se mai putea întoarce la somn, nu după cât de devreme se… culcaseră.

Continuă însă să-şi ascundă chipul, pentru simplul motiv că zâmbea din nou, nu părea să se poată opri, şi nu voia ca Alice să-i pună întrebări. Dumnezeule, cum avea să treacă de această zi simţindu-se atât de fericită că putea ţipa din toată inima?

— Haide, spuse Alice din lateralul patului. Doar nu crezi că am vrut să mă trezesc atât de devreme, nu-i aşa?

Devreme? Amanda împinse pătura şi văzu că în cameră era încă întuneric, fără nicio urmă de lumină în jurul draperiilor, care să indice că afară se ridicase soarele.

— De ce mă trezeşti?

— Pentru că mi-ai spus tu. Voiai o lecţie de călărie la răsărit, înainte să se trezească oaspeţii. Nu-ţi aminteşti?

Amanda râse şi sări din pat. Poate că Devin îi spusese cu o seară în urmă că nu mai avea nevoie de lecţii, şi acum într-adevăr nu mai avea. Alegerea ei fusese făcută, deşi suna destul de ilogic, dar asta era, şi nu avea de gând să-şi

pună prea multe întrebări când totul părea atât de corect. Însă după tot ce împărtăşiseră în noaptea ce tocmai trecuse, nu avea nicio îndoială că el o aştepta la grajduri.

— Eşti tare plină de viaţă în dimineaţa asta, remarcă Alice, ajutând-o să îşi ia halatul. Ai fost atât de obosită că nici nu ţi-ai luat cămaşa de noapte? Trebuie să fi dormit tare bine.

— Da, nu m-am mai odihnit de mult atât de bine. Amanda se duse lângă tavă şi examină produsele de patiserie de pe aceasta.

— Te-ai hotărât, deci? ghici Alice.

Amanda rămase cu spatele la cameristă. Zâmbea din nou! Dar nu voia să spună nimănui motivul, nici măcar lui Alice. Cel puţin nu înainte de a vorbi cu Devin, împărtăşindu-i întâi lui ceea ce simţea. Avea să fie surprins? Nu, probabil ştiuse că era îndrăgostită de el înainte chiar să-şi fi dat ea seama! Nu era de mirare că cedase noaptea trecută.

— Ei bine?

Amanda privi peste umăr la Alice, rânjind.

— Nu spun nimic înainte ca el să-mi declare ce simte – ceea ce s-ar putea întâmpla chiar astăzi!

Alice râse, ajungând la propriile ei concluzii. Se îndreptă spre pat pentru a schimba aşternuturile, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă. Ochii Amandei se lărgiră, dându-şi seama că Alice avea să observe dovezile foarte evidente ale activităţii ei din noaptea precedentă. Cum putuse uita de aşa ceva?

Spuse repede:

— Aşternuturile pot aştepta. Am mâncat atât de devreme aseară, că acum am nevoie de ceva mai substanţial de la bucătărie. Dar te rog grăbeşte-te, nu vreau să întârzii la lecţie.

Alice dădu din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Nu cred că trebuie să te îngrijorezi cu privire la întârziere. A fost ceva agitaţie în bucătărie când am sosit acolo, ceva cum că unul dintre oaspeţi a blocat scările din spate. Trebuie să se fi pierdut şi, fiind atât de beat, a

dormit acolo! Dar lucrurile au devenit urâte când majordomul a vrut să-l trezească. Apoi a sosit şi Cupidon al tău, a auzit gălăgia şi a spus că va avea el grijă de tot. Aşa că acum îl ajută pe tânărul lord să ajungă în pat.

Alice nu aşteptă nicio replică, nu că Amanda s-ar fi putut gândi la una. Devin voia să-l ajute pe Farrell? Probabil avea să-l ajute să plece de pe proprietate. Dar, cât timp avea la dispoziţie câteva momente libere, se grăbi la lavoar şi se clăti repede, apoi schimbă ea însăşi aşternuturile şi le ascunse pe cele vechi. Dar, deşi dovezile dispăruseră, zâmbetul ei nu reveni.

Exter scăpase prea uşor seara trecută. Spera că Devin avea să-l scuture din nou. De fapt, ar fi trebuit să-i spună tatălui ei despre planurile lui Farrell, însă îşi dădu seama că nu o putea face, nu fără să stea întâi de vorbă cu Devin. Preston ar fi vrut să ştie de ce o supraveghea Devin cu atâta atenţie şi cum de venise în camera ei tocmai la timp pentru a o salva. Deşi nu se îndoia că acum Devin avea să o ceară în căsătorie, dorea să-l audă înainte să împărtăşească aceste minunate veşti cu tatăl ei.

*

Afară, Devin îl conducea pe Farrell Exter către grajduri. Mai degrabă îl forţa să meargă. Cu braţul în jurul umerilor lui, ca şi cum ar fi fost prieteni, Farrell nu avea nicio idee cât de aproape era de o nouă bătaie. Era însă suficient de inteligent să-ţi ţină limba în frâu. Fără scuze, fără explicaţii. Îşi amintea măcar evenimentele nopţii trecute? În cele din urmă îşi dădu seama încotro se îndreptau şi încercă să se oprească.

Devin continuă să înainteze împreună cu el.

— Pleci!

— Nu, vreau să…

— Pleci acum! Şi lasă-mă să-ţi împrospătez memoria, în cazul în care starea ta deplorabilă te-a făcut să uiţi. Dacă te mai apropii vreodată de Amanda Locke, te ucid.

Farrell păli.

— Eram beat, omule. Nu ştiam ce fac.

— Nu contează. Promisiunea mea rămâne în picioare.

Devin îl împinse pe ultimii câţiva metri până la uşa grajdului, Farrell renunţă la toată prefăcătoria şi se răsti la el.

— Am lucruri în casă!

— Voi pune pe unul dintre servitori să ţi le adune şi să le lase la uşa din spate. Pune şaua pe cal, ia-ţi lucrurile şi pleacă! Te-aş sfătui să mă eviţi în viitor. Nu ştii cât de aproape am fost să te ucid seara trecută.

Cu teama întipărită pe chip, dar totuşi cu ochii plini de furie nerostită, Farrell se întoarse şi dispăru în grajd. Un individ patetic, la fel de rău ca John Trask, ambii legaţi în lanţuri de slăbiciunea lor. Trask îl implorase pe Devin să nu spună nimănui despre faptul că se adâncise şi mai tare în datorii. Cu toate acestea, Devin îl văzuse pariind din nou! Spre deosebire de William, care fusese lăsat cu datorii de către părinţii lui, aceşti doi pariori nu aveau nicio scuză. Îşi căutau norocul în jocul de cărţi, bazându-se pe mâna sorţii, când ar fi putut face ceea ce făceau cei mai mulţi fii care nu aveau să moştenească titlurile taţilor lor şi să se înroleze în armată, încercând să-şi facă un nume şi să se acopere de onoare, în loc să-şi facă familiile de ruşine ajungând în închisoarea datornicilor, spre care păreau să se îndrepte amândoi.

Devin se întoarse în casă, aranjând să fie adunate lucrurile lui Exter, apoi se duse în colţul casei, de unde-l putea vedea pe acesta părăsind proprietatea – şi o putea opri pe Amanda să iasă înainte de plecarea lui. Nu avea de gând să o lase să schimbe vreun cuvânt cu individul, dacă putea împiedica acest lucru.

Dar nu credea cu adevărat că ea avea să apară în această dimineaţă. Nu era sigur ce să-i spună dacă o făcea, totuşi. Conştiinţa îl îndemna să plece cu coada între picioare, la fel ca Farrell. Ea merita mult mai mult.

Îşi pierduse până şi ultima fărâmă de bun-simţ cu o seară înainte, îl ura pe Farrell că pusese astfel lucrurile în mişcare, pentru ceea ce încercase să-i facă Amandei,

pentru ceea ce-l provocase *pe el* să-i facă Amandei. Trebuie că fusese atât de speriat de *ce* i s-ar fi putut întâmpla ei, că-şi pierduse tot controlul şi se lăsase purtat de emoţii.

Fusese o noapte minunată. Era foarte tentat să creadă că ea l-ar putea iubi şi că ar putea avea o viaţă împreună. Dar ştia mai bine de atât. Acum se scălda în sentimentele de vinovăţie pentru că nu avusese tăria de a-i rezista Amandei Locke.

Capitolul 49

Amanda rată răsăritul soarelui, însă numai cu câteva minute. Atât de devreme dimineaţa nu mai încăpea nicio îndoială că iarna sosise, era foarte frig. Însă Alice o îmbrăcase corespunzător, cu cea mai lungă şi mai călduroasă haină. Avea în plus beneficiul de a-i ascunde fusta de călărie, cel puţin până când ajungea în şa. Plimbarea avea să o încălzească. Aşa se întâmpla mereu, dacă se gândea la cine o însoţea de fiecare dată.

Se grăbi spre grajd, aproape alergând în nerăbdarea ei de a-l vedea din nou pe Devin, plină de încântare. Uşa era deschisă. Devin era înăuntru, cu calul lui deja înşeuat, strângând chingile. Herbert îi pregătea iapa în cazul acestor lecţii matinale încă de când îi spusese despre ele, dar astăzi întârziase probabil din cauza petrecerii din seara precedentă.

Devin o auzi sosind, privi înspre ea, dar expresia lui era mai solemnă decât văzuse ea vreodată, lucru care îi şterse zâmbetul de pe buze. Se gândi pentru o clipă că lumina din spatele ei nu-i permitea lui Devin să vadă cine era, până când el spuse:

— Nu credeam că o să apari în dimineaţa asta.

Ea înaintă încet, cu o expresie de confuzie întipărită pe faţă.

— Aveai de gând să călăreşti fără mine?

— Nu, plec.

Ea fu zdrobită, durerea i se adună într-un ghem dureros în piept, dar luptă să o dea la o parte. Nu era momentul să sară la concluziile nepotrivite. Se putuse întâmpla ceva de care ea nu ştia – probabil de aceea era atât de serios şi trebuia să plece.

— De ce? întrebă ea, ezitând.

— Noaptea trecută nu ar fi trebuit să se întâmple. Trebuia să te ajut să faci o partidă bună, nu să te împiedic. Nu aparţin acestui loc, Mandy, şi cu siguranţă nu pot face parte din viaţa ta. Nu pot fi pentru tine decât un instructor de călărie, iar acum lecţiile acelea au luat sfârşit.

Amanda era prea şocată şi rănită de respingerea lui pentru a putea scoate vreun cuvânt. Era pe cale să alerge înapoi în casă când îl văzu pe bătrânul Herbert venind pe culoar, aşa că în schimb alergă pe lângă Devin, spre Sarahtoo. Herbert începu să o ajute să urce, dar cu fusta ei despicată, nu avea nevoie de ajutor. Îmboldi iapa spre uşă şi ar fi ieşit în goană dacă Devin nu i-ar fi blocat calea.

— Dă-te din drum! strigă ea când ajunse lângă el. Voi călări, cu sau fără tine.

— Mandy…

Furia o ajunse din urmă, dar din nefericire aşa făcură şi lacrimile. Dar primi furia cu braţele deschise.

— Nu-ţi face griji, voi considera noaptea trecută o altă lecţie din cele pe care vrei să le uit!

— Nu plânge!

Ea nu mai aşteptă ca el să se mişte, ci trecu pe lângă el şi ieşi în curte, îndreptându-se direct spre pădure şi spre una din cărările de călărie pe care le croise fratele ei pe-acolo. O făcu pe Sarahtoo să galopeze cât putea de repede, ca şi cum asta ar fi ajutat-o să fugă de durerea care îi sfărâma inima. Ajunse în pădure înainte să-şi dea seama, dar cărările lui Rafe erau largi. Nu vedea însă prea multe din cauza lacrimilor. Nici nu-i păsa, de altfel.

Dar Devin o urmă! Striga la ea, în urma ei, *şi* părea să o ajungă din urmă. Armăsarul lui era mai rapid. Oricât i-ar fi plăcut, nu avea cum să scape de el aici în pădure. Pentru asta, trebuia să se întoarcă acasă. Tocmai avusese acest

gând când văzu calul lui lângă al ei, iar braţul lui îi înconjură talia. Avea de gând să o ia de pe cal! Începu să-i spună că nu era nevoie, dar sunetul focului de armă se auzi prea aproape, înecându-i cuvintele.

Devin o trase înspre el, dar nu se opri la atât. Căzu de pe cal, luând-o şi pe ea cu el! Nu, nu căzuse, pentru că ateriză în picioare, ţinând-o pe Amanda lângă el, şi se lăsară de îndată amândoi în spatele unui tufiş din marginea cărării.

— Stai aici, sâsâi el.

— Asta a fost un…

— Linişte!

Spunând acestea, el fluieră tare, făcând mult mai mult zgomot decât ar fi făcut ea vorbind. Ambii cai îşi continuaseră goana fără ei, dar al lui veni tropotind înapoi. Devin sări şi-şi luă puşca pe care ea nici n-o observase ataşată de şa, apoi lovi calul cu palma, îndemnându-l să plece din nou, şi i se alătură din nou Amandei în spatele tufişului.

Ea îl privea cu ochii mari, uitând pentru moment de durerea ei în graba de a-l cerceta şi de a vedea dacă nu cumva vreo rană era responsabilă pentru culoarea care îi dispăruse din obraji. Dar nu putu vedea decât o ruptură pe haina lui, la nivelul braţului, care nu părea ceva foarte serios. Văzând însă despre care braţ era vorba, îşi dădu seama că, dacă nu ar fi apucat-o pe ea de pe cal, aplecându-se, glonţul i-ar fi trecut prin piept, aşa că nu se putu opri din tremurat.

Păstră liniştea, aşa cum îi ceruse el, de vreme ce era evident că el încerca să audă eventualele sunete. Dar probabil cel care trăsese făcea acelaşi lucru, cu excepţia cazului în care nu fusese chiar atât de aproape şi apucase deja să dispară.

După vreo zece minute, în care nu se auzise niciun alt sunet în jurul lor, ea şopti:

— Porţi cu tine o puşcă? De ce?

— De când am început să fiu împuşcat, da, mi s-a părut o idee bună.

— Cine vrea să te împuşte?

— Dacă aş şti asta, nu ar trebui să mă tot feresc de gloanţe.

— Farrell?

Devin pufni uşor.

— Îmi doresc să fie vorba de el, dar nu, asta a început înainte ca Exter să arate ce idiot este.

— Ai duşmani?

— Cel puţin unul.

— Atunci acela trebuie să fie, aşa că cine e?

— Repet, nu ştiu.

— Tocmai ai spus…

El îi puse un deget peste buze.

— Nu este momentul să discutăm despre asta. Glonţul acela te-ar fi putut nimeri pe tine, Mandy. Până acum am luat doar măsuri de precauţie, acum vreau sânge. *Voi afla* cine ţi-a riscat viaţa pentru a se răzbuna pe mine, dar acum trebuie să te duc acasă în siguranţă.

De aceea pălise? Deoarece se temuse pentru ea? Şi chiar ar fi trebuit să se teamă, se gândi ea, în timp ce furia îi revenea. Nu avea de gând să rişte nimic pentru el, când el nu o voia deloc.

Devin fluieră din nou. Calul lui se întoarse iarăşi lângă ei. Dacă nu ar fi fost cuprinsă de atâtea emoţii dureroase, i-ar fi putut cere să o înveţe şi pe ea să facă asta. Dar nu mai avea să înveţe nimic de la el.

El tot nu voia să-şi asume niciun risc. O urcă pe calul lui şi sări în spatele ei. O forţa însă să se aplece pe gâtul armăsarului în timp ce goneau prin pădure, pentru a fi şi mai protejată. Totuşi nu mai trase nimeni în direcţia lor. Inamicul lui fie se ascundea, crezând că ratase, ori plecase de mult, gândindu-se că avusese succes.

Devin nu o duse la grajd, ci la uşa din faţă, descălecând înainte să o ajute pe ea să coboare. Încercă să-i atingă obrazul, însă ea îi respinse cu hotărâre mâna.

— Poţi pleca acum, spuse ea tăios.

— Crezi că pe mine nu mă ucide intenţia de a te lăsa să-ţi urmezi calea potrivită? Meriţi ceva mai mult decât pe

mine. Nimeni nu trebuie să ştie ce am făcut. Kendall este prea inocent să-şi dea seama. Probabil nici nu ştie ce-i aceea feciorie, aşa că nu-şi va da seama că lipseşte în noaptea nunţii.

Ea îl pălmui.

— Voi şti eu! Dar ai dreptate, merit mai mult decât un ticălos care ia ce doreşte şi apoi nu-i pasă de consecinţe. Cam aşa a făcut şi tatăl tău, nu?

— Mandy…

Ea intrase deja în casă, trântind uşa în urma ei, aşa că nu văzu efectul pe care îl avură cuvintele ei asupra lui Devin.

Capitolul 50

Tatăl lui. Dintr-odată totul se limpezi. Bărbatul care nu-l dorise, care nu dorise nici măcar să-l vadă vreodată, nu ar fi vrut să fie confruntat cu una din *greşelile* lui. Probabil că nu-i plăcuse când Devin se mutase la Londra, unde li s-ar fi putut intersecta drumurile. Ghinionul acela pe care îl avusese cu caii? Ar fi putut să fie tatăl lui, încercând să-i ruineze afacerea, astfel încât să fie nevoit să plece din oraş. Când asta nu funcţionase, aranjase împuşcătura aceea la fermă, nu un braconier, aşa cum crezuse atunci, ci o avertizare – sau poate deja se hotărâse că cel mai uşor mod de a-l evita era de a-l ucide. Dumnezeule, chiar şi atacul asupra lui William ar fi putut fi de fapt îndreptat împotriva lui, de vreme ce Will folosise trăsura cu care circula de obicei Devin prin oraş. Iar acum Devin începuse să pună întrebări, lucru care l-ar fi putut alerta pe tatăl său asupra faptului că era căutat.

Intrase bărbatul în panică? Se temea că Devin avea să apară în pragul uşii, iar familia lui ar fi aflat de indiscreţiile lui din tinereţe? Devin nu înţelegea felul în care putea funcţiona mintea acestuia. Deşi îşi ura tatăl, nu se gândise totuşi niciodată să-l omoare. Nu dorise niciodată decât

răspunsuri.

Urcă pe cal, dar rămase privind uşa închisă încă vreo câteva momente. Era bucuros că Amanda era furioasă, mai bine aşa decât să vadă durerea din ochii ei, când oricum nu putea face nimic pentru a i-o alina. Ea nu înţelegea, şi el nu ştia cum să rezolve acest lucru decât rămânând alături de ea, fapt pentru care ea nu i-ar fi mulţumit. Dar acum nu se putea gândi la asta. Trebuia mai întâi să o protejeze. Nu mai putea amâna discuţia cu unchiul său. Călări direct la Londra, căutându-şi răspunsurile.

*

Ajuns la casa unchiului său, fu direcţionat spre biroul lui Donald, care nu mai era de fapt birou. După îndepărtarea mobilei, camera fusese umplută cu şevalete pe care se odihneau pânze aproape terminate, în timp ce unele mai erau încă în lucru. Donald îşi petrecea aici dimineţile, cu un hobby la care era surprinzător de bun. Deşi prefera scenele din parc, îşi încercase mâna şi cu câteva portrete, iar cel care o reprezenta pe Lydia atârna acum deasupra şemineului, în salon.

Cei doi câini ai lui Donald erau întinşi în faţa uşii, aşteptându-l să iasă. Se ridicară amândoi la apropierea lui Devin, sperând probabil că le va deschide uşa camerei în care era stăpânul lor. El nu o făcu, dar nu-i fu uşor să se strecoare printre ei, în timp ce încercau amândoi să-l urmeze înăuntru.

— De ce-ţi ţii câinii afară? întrebă după ce închise din nou uşa.

De cealaltă parte a încăperii, Donald râse.

— Pentru că m-am săturat să le culeg părul de pe pânze, mai ales atunci când cele la care lucrez nu sunt încă uscate. Credeam că-ţi petreci săptămâna la Norford?

— Am venit după nişte informaţii. Devin îşi croi drum printre şevalete, către Donald. Una din pânze îi distrase însă atenţia, chiar un portret al său.

— Când ai pictat *asta?*

Donald se apropie de el şi se uită la opera sa cu o privire critică.

— Recent.

— Chiar arăt atât de nefericit?

— Nu, sigur că nu, doar că eşti… mereu preocupat de afacere. Şi… Donald se opri, chicotind. Nu am reuşit să te schiţez într-o dispoziţie mai uşoară. Este vina mea. Ar fi trebuit să-ţi cer să îmi pozezi, în loc să te schiţez atunci când nu erai atent, dar am vrut să-ţi fac o surpriză cu acest portret.

— Pare terminat. De ce nu mi l-ai oferit până acum?

— Tocmai din motivul pe care l-ai pomenit, arăţi prea serios în el. Aveam de gând să încerc din nou.

— Aminteşte-mi să-ţi pozez cândva curând, sau poate nu prea curând. De fapt, am sentimentul că nu mă vei vedea prea curând într-o dispoziţie plăcută.

— S-a întâmplat ceva?

— Mult mai multe decât mă aşteptam. Devin îi povesti pe scurt despre atentatele la viaţa sa, terminând cu: asta nu mai poate fi trecută cu vederea. Trebuie să-mi găsesc tatăl şi să pun capăt acestei nebunii.

— Dar nu eşti sigur că este el!

— Îţi vine în minte cineva mai potrivit?

— *Oricine* altcineva în afară de tatăl tău, Devin. Sincer, ar trebui să aibă cea mai neagră inimă…

— Cine spune că nu o are?

— Dar a plătit pentru educaţia ta! Un ticălos cu inima neagră nu ar face aşa ceva.

— Ai spus că scrisoarea aceea a sosit anonimă. Ai presupus doar că era de la el. Dar de atunci am aflat că Wolseley era cel care o ajuta pe mama. A iubit-o toţi acei ani în Londra şi a fost un bărbat generos. Este mai probabil ca el să fi plătit pentru educaţia mea, ca un dar de adio pentru mama. Devin îşi dori să-l fi întrebat pe Lawrence despre asta. Nu ştim nimic despre tatăl meu. Este momentul să aflăm. Am nevoie de un nume, unchiule. Cine a fost avocatul mamei mele? Sponsorul primului ei an petrecut în Londra? Numele cameristei. Dă-mi ceva de la

care pot să pornesc!

— Între noi erau zece ani, Devin. Nu am fost implicat deloc în debutul ei. Mama a aranjat totul înainte să moară.

— Nu ai *niciun* nume pentru mine?

— Nu, îmi pare rău. Dar am păstrat toate lucrurile ei. Sunt în podul casei din Lancashire, chiar şi ultima ei scrisoare. Mai ai figurina pe care ţi-a trimis-o? Mai era ceva în biletul acela, ceva ce nu ţi-am putut spune atunci, ceva despre figurină.

— Ce?

Donald îşi frecă sprâncenele cu degetele, apoi oftă.

— A naibii memorie, nu-mi aduc aminte cuvintele. Dar îmi amintesc că m-am gândit de ce era atât de preocupată de o afurisită de figurină când era deja pe moarte?

— De ce spui că era preocupată?

— Tot ce a scris atunci, pe patul de moarte, este despre figurina aceea de porţelan. O mai ai?

Devin privi spre podea, amintindu-şi de noaptea în care o îngropase lângă mormântul ei.

— Da, este tot în Lancashire. Dacă plec acum, pot ajunge acolo probabil înainte de miezul nopţii.

Donald pufni.

— Ştii că nu este posibil. Voi merge cu tine, să mă asigur că te odihneşti pe drum.

Devin râânji.

— Glumeam, dar tot voi călări din greu. Te voi anunţa cu privire la ce găsesc acolo de îndată ce mă întorc.

Devin plecă de îndată. Avu o călătorie lungă, dar, în ciuda vitezei, Amanda nu-i ieşi deloc din minte. Nu crezuse niciodată că ar putea dori o femeie atât de mult, că ar putea dori să-şi petreacă tot restul zilelor cu ea. Dar era imposibil. Îşi aminti cuvintele pe care i le spusese mama sa cu atât de mult timp în urmă: „Nu ştii ce înseamnă să iubeşti astfel. Sper să nu afli niciodată”. Dar făcuse exact acelaşi lucru, se îndrăgostise de o femeie, iar faptul că nu o putea avea îi rupea inima.

Nu se grăbea înspre Lancashire, ci fugea de gândurile lui, pe care încerca să le ţină la distanţă prin epuizare.

Somnul părea să-l ocolească. În două nopţi în care încercase să doarmă adunase în total vreo zece ore de somn. Era acum prea aproape de fermă pentru a se mai opri încă o noapte, aşa că ajunse în final spre miezul nopţii. Era ironic, gândindu-se la faptul că îngropase figurina cam la aceeaşi oră.

Tot nu ştia ce trebuia să-i spună calul acela de porţelan, dar îl dezgropă şi îl duse în fosta lui cameră. Îl aşeză pe prichiciul sobei, apoi făcu focul. Deşi nu credea că avea să mai locuiască vreodată acolo, servitorii păstraseră camera în ordine, mereu pregătită pentru el, aduseseră chiar buşteni lângă sobă şi prosoape curate lângă lavoar, iar patul îi era înfăşat cu aşternuturi curate, lucru pe care avea să-l aprecieze în această noapte. Dar întâi, lucrurile importante.

Aprinse felinarele şi luă unul cu el în pod. Lucrurile lui Elaine erau într-un colţ al încăperii uriaşe, cinci cufere cu haine şi două cutii mai mici. Nu avea de gând să caute prin toate în această noapte, dar le deschise pe cele mici. Unul era plin cu bijuteriile ei, celălalt conţinea corespondenţa. Erau îndesate acolo destul de multe scrisori şi bilete. Sortatul lor avea probabil să-l adoarmă, aşa că luă cutia şi coborî în camera lui, se întinse pe pat şi începu să citească.

Cele mai multe scrisori erau de la prietenele din copilărie, din Lancashire. Două erau de la Donald, dar se hotărî să nu le citească pe acestea, scrise în timpul înstrăinării lor. Donald îi spusese deja lui Devin că nu era deloc mândru de lucrurile pe care i le spusese surorii lui atunci. Nenumărate bilete erau de la Lawrence Wolseley, cele mai multe scrisori prosteşti de dragoste. Bărbatul nu minţise, chiar o iubise pe mama lui Devin. Nu găsi însă nimic de la un bărbat al cărui nume îi era necunoscut. Găsi în cele din urmă biletul scris de Elaine, pe care Donald îl adăugase grămezii.

Dă-i figurina lui Devin. Este foarte important să nu o piardă. Este prea tânăr să înţeleagă acum, dar când va fi mai mare, o va face, şi-şi va da seama cât de mult l-am

iubit. Când va fi bărbat matur, aminteşte-i de cal.

Asta era tot? Cum naiba aveau să-l ajute cuvintele acelea criptice să-şi găsească tatăl? Se uită lung la figurină, care era încă acoperită cu pământ. Se poate să fi avut un nume inscripţionat sau pictat pe undeva, prea mic să-l fi observat în copilărie? Oare examinase cu adevărat calul înainte să-l îngroape? Nu-şi putea aminti, dar se îndoia.

Se ridică şi luă un prosop pentru a curăţa calul. Reuşi să înlăture toată mizeria, mai puţin pământul intrat în crăpătura subţire de sub burta calului, din locul unde fuseseră unite cele două bucăţi de porţelan. Linia de deasupra fusese şlefuită cu grijă, însă cea de dedesubt nu fusese tratată cu la fel de multă atenţie, deoarece n-ar fi fost vizibilă atunci când figurina ar fi fost expusă undeva. Însă nu găsi cuvinte ascunse în harnaşamentul frumos pictat al calului.

Era prea obosit pentru a se mai gândi la cuvintele criptice ale lui Elaine. Chiar dacă ar fi găsit un nume notat pe figurină, ar fi fost probabil numele artistului care o făcuse. Dumnezeule, încă niciun răspuns pentru el? Supărat, vru să arunce calul în şemineu, lucru pe care ar fi trebuit să-l facă cu ani în urmă. Nu fu sigur ce-l oprise de această dată, dar în schimb coborî în bucătărie, căutând un cuţit cu care să cureţe mizeria din îmbinare. Trebuia mai întâi să examineze fiecare centimetru al figurinei, *apoi* abia să o spargă o dată pentru totdeauna.

Întors în cameră, apucă figurina şi se aşeză pe pat, lângă felinar. De îndată ce atinse murdăria cu vârful cuţitului, aceasta intră în interiorul calului, împreună cu lama cuţitului cu tot. Era o crăpătură deschisă, mai mare decât ar fi trebuit să fie, ca şi cum ar fi fost făcută intenţionat. Fusese oare făcută pentru a strecura ceva înăuntru?

Tulburat acum, băgă lama cuţitului cât de adânc putu, apoi o roti. Bucăţile nu se dezlipiră, ci reuşi numai să ciobească porţelanul. La naiba cu delicateţea! Înveli calul într-un prosop, se duse lângă şemineu şi lovi figurina de

prichiciul de granit, apoi culese o bucăţică de hârtie dintre cioburile din prosop.

Dragul meu Devin,

Sper că ai găsit asta când eşti suficient de mare pentru a înţelege. Nu ţi-am putut spune adevărul când erai doar un copil, deşi am vrut mereu să o fac după ce creşteai. Îmi pare rău că trebuie să citeşti asta în loc să auzi totul de la mine, dar asta este soarta.

Nu îmi caut scuze. L-am iubit pe tatăl tău, chiar şi după ce am aflat că nu merita dragostea mea. Aşa funcţionează inima. Dar lordul Garth era fermecător, frumos, şi-mi declarase dragostea lui. Eram suficient de tânără să-l cred fără nici o îndoială. A fost o minciună. Le spunea tuturor femeilor lui asta, aşa le seducea. Să nu fii niciodată aşa, Devin. Nu spune nimănui cuvintele acelea dacă nu le crezi.

Am crezut că se va căsători cu mine, deşi nu m-a mai curtat după ce a obţinut ce a vrut de la mine. Nu ştiam că era deja căsătorit, că avea chiar copii. Nu mi-a mărturisit asta decât după ce am aflat şi l-am confruntat. Am fost devastată. Şi-a arătat adevărata faţă. Nu era decât un libertin lipsit de inimă, nu un tată de care să fii mândru. S-a gândit că, oferindu-mi o casă în care să locuiesc, îşi răscumpăra toată vina de a mă fi distrus. Chiar mi-a sugerat să te las la un orfelinat, cea mai uşoară soluţie. Acesta este bărbatul care te-a procreat. Te-am păstrat, desigur. Nici măcar nu erai născut încă, dar deja te iubeam.

Poate te întrebi de ce-ţi spun toate astea acum. Ar trebui să mai mărturisesc că am continuat să-l iubesc pe Garth Culley în ciuda felului în care m-a tratat, deşi m-a făcut să mă simt mizerabil. Cu toate acestea, am păstrat prostească speranţă că într-o zi va renunţa la familia lui şi va veni la noi. Curiozitatea lui cu privire la tine, după ce te-ai născut, m-a făcut să sper. Nu a vrut să te vadă cu ochii lui, dar l-a trimis pe prietenul lui, Lawrence Wolseley, la mine. A fost singurul lucru drăguţ pe care l-a făcut vreodată

pentru mine.

Lordul Wolseley a fost un bărbat pe a cărui dragoste m-am putut baza întotdeauna. Dar scrisoarea aceasta nu este despre el.

În cele din urmă am ajuns să simt pentru tatăl tău numai dispreţul pe care îl merita. Asta este tot ce simt pentru el şi în prezent. Acum eşti bărbat. Ai dreptul să ştii cine este şi să-ţi formezi propria opinie. Poate că te-a descoperit el până acum. Poate că s-a schimbat şi regretă felul în care s-a purtat. Orice este posibil, presupun, şi dacă este aşa, îmi pare rău că-ţi spun toate astea.

În cele din urmă, te rog să ştii că mi s-a rupt inima să te trimit de lângă mine cu fratele meu, dar devenea din ce în ce mai greu să te mint. Ai fost un băieţel atât de deştept! Ţi-ai fi dat seama de adevăr mult prea devreme. Iar mie mi-a fost teamă că aş fi cedat şi ţi-aş fi spus adevărul înainte să fii suficient de mare pentru a-l înţelege. Frica mea cea mai mare era că ai fi vrut să-l întâlneşti pe Garth şi ai fi fost impresionat de el, poate chiar ai fi dorit să fii ca el. Putea fi atât de fermecător când avea nevoie de ceva. Nu am suportat gândul unei asemenea posibilităţi. Dar nu voiam să te las pentru totdeauna la ţară. Îmi era prea dor de tine. Iar acum, am aşteptat prea mult să te aduc din nou acasă.

Nodul se formă în pieptul lui Devin înainte să citească ultimele câteva cuvinte. Furia lui faţa de mama sa, cu care fusese atât de dureros să trăiască atâţia ani, dispăru încet în timp ce lacrimile îi alunecau pe obraji. Nu-l abandonase. Încercase să-l protejeze de omul pe care îl dispreţuia, un bărbat care acum îl voia mort. Era ironic cum mama lui crezuse, de dragul lui, că lordul Garth Culley s-ar fi putut schimba în bine când, de fapt, se schimbase în rău. Dar cel puţin acum Devin ştia cine era duşmanul său.

Capitolul 51

— Trebuie să vorbesc cu tine, Raphael, dacă ai un moment liber, spuse Devin.

Fratele Amandei păşi afară şi închise uşa în urma lui. Deoarece Devin trimisese majordomul în căutarea lui, Rafe părea puţin confuz, mai ales că Devin ţinea în mână frâiele calului său.

— Să înţeleg că nu vrei să intri?

— Nu, încă nu vreau să o văd pe Amanda.

— De ce? În ultimele zile s-a purtat al naibii de ciudat, de când ai dispărut de aici. Apoi Raphael rânji. Îţi duce dorul?

Luând în considerare schimbarea totală de atitudine a lui Rafe în privinţa lui Devin – chiar sugerase că acesta ar fi trebuit să-i curteze sora! –, Devin era pe cale să-i dea o dublă lovitură. Cel mai uşor mod de a o face era să-i spună:

— Sunt în drum spre Londra, să-mi înfrunt tatăl.

— Am crezut că tatăl tău e mort.

— Tatăl meu adevărat.

Ochii lui Raphael se lărgiră, apoi se îngustară brusc.

— Înţeleg. Ei bine, la naiba! Nu ai putut pomeni asta înainte, când aproape te împingeam în braţele lui Mandy?

— Ţi-am spus că poate găsi pe cineva mai bun ca mine.

— Da, ai spus, dar n-a însemnat nimic atunci. Faptul că eşti bastard însă înseamnă mult.

Devin tresări.

— Până în această săptămână nici n-am ştiut cine este tatăl meu.

— Cine este?

— Aş prefera să nu spun.

Frustrat, Raphael întrebă:

— De ce avem conversaţia asta?

— Pentru că, deşi ştiu că nu sunt suficient de bun pentru ea, şi că aş aduce numai ruşine familiei voastre, nu m-am putut abţine să nu mă îndrăgostesc de ea.

Raphael pufni.

— Tu şi jumătate din Londra. Şi ce vrei să spui cu asta?

— Am compromis-o. O voi lua în căsătorie dacă găseşti că este potrivit, dar sunt de acord cu tine că…

Lovitura lui Raphael nimeri falca lui Devin, reuşind doar să-i mişte capul într-o parte. Următoarea lovitură, în stomac, îl făcu să se îndoaie şi să-şi piardă respiraţia. Raphael îşi băgă mâna în părul lui Devin, ridicându-i capul pentru o a treia lovitură, care nimeri în lateralul obrazului lui.

Dar după aceea mormăi:

— De ce nu te aperi?

Lui Devin îi luă un moment să se îndrepte şi să reînceapă să respire.

— Pentru că de asta am venit aici. Nu-ţi imaginezi cât de vinovat mă simt.

Raphael dădu înapoi.

— Aşadar îţi ofer ce vrei? La naiba cu asta!

— Nu trebuia să se întâmple! L-am găsit pe Exter în camera ei, îngrozind-o cu ameninţările pentru a se căsători cu el cu forţa. Am scăpat de el, dar emoţiile noastre au fost intensificate din cauza acestui incident… s-a întâmplat pur şi simplu, Rafe.

— Nu era neapărat nevoie să aud detaliile! Dumnezeule, nu-mi vine să cred că nu te-am ucis deja. Pleacă de aici, Baldwin, şi nu te mai întoarce.

— Nu-ţi pot face pe plac în privinţa asta. Am rănit-o. Trebuie să îndrept lucrurile înainte să ies din peisaj.

— Nu te deranja. Îi voi spune eu că eşti un bastard.

— I-am spus deja asta. I-a stârnit compasiunea, şi acesta este probabil motivul pentru care crede că e îndrăgostită de mine. Trebuie să o ajut să înţeleagă diferenţa dintre aceste două noţiuni.

— Singurul lucru care o să se întâmple dacă mai apari aici este că o să te împuşc. Nu te mai apropia vreodată de Amanda!

*

Raphael îşi croi drum printre oaspeţi, căutându-şi

sora. Din nou, ea nu se afla printre aceştia. Îşi zări soţia şi se îndreptă în schimb în direcţia ei.

— Se ascunde încă la ea în cameră?

— Dacă te referi la Mandy, da, cred că da. Dar de ce pari atât de… supărat în legătură cu asta?

El oftă.

— Credeam că nu e atât de evident.

Ophelia îl mângâie pe obraz.

— Nu este pentru altcineva în afară de mine. Aşa că… de ce?

— N-o să reuşească să se căsătorească dacă nu coboară din camera ei. Ai aflat de ce s-a baricadat acolo?

— Nu vrea să vorbească despre asta, orice ar fi *asta.* Dar tu eşti mai apropiat de ea decât noi, ceilalţi. De ce nu ai întrebat-o?

El mormăi.

— Pentru că aproape mi-a sărit în cap ieri, când am încercat. Nu e supărată, e de-a dreptul furioasă.

— Ei bine, nu sunt de acord cu această concluzie, pentru că am găsit-o plângând.

Raphael gemu.

— Un vârtej de emoţii? Ei bine, de vreme ce cunosc acum motivul…

— Stai puţin, ce vrei să spui? Care este motivul? Tocmai m-ai întrebat pe mine dacă ştiu! Ce te-a făcut să-ţi dai seama?

— Baldwin. Mandy crede că e îndrăgostită – de bărbatul nepotrivit. Trebuie să-i spun de ce nu este, de fapt. Să-i uşurez sufletul şi aşa mai departe.

— Mult succes! strigă Ophelia în urma lui.

Trebuia neapărat să aibă un ton atât de amuzat? Raphael scrâşni din dinţi şi se duse direct sus, bătând la uşa lui Mandy, dar dinăuntru nu auzi decât acelaşi răspuns pe care îl primise şi în ultimele trei ocazii:

— Pleacă!

— Nu şi de data asta, draga mea. Deschide uşa acum, sau va trebui să-i spun tatii ce mi-a spus Baldwin.

Uşa se deschise brusc.

— S-a întors Devin?

Amanda încercă să treacă de el, să-l caute pe Devin. Raphael o ţinu în loc şi închise uşa în urma lui.

— Jos sunt cel puţin o duzină de oameni care ne întreabă întruna „Unde este? Unde este? Unde este?” Dar ajunge să-l menţionez pe Cupidon şi eşti gata să zbori jos? De ce?

Amanda ridică bărbia sfidătoare.

— Nu vreau să discut despre *el.* Acum lasă-mă să plec!

— Ca să poţi merge să discuţi despre el… cu el? Îmi pare rău, dar nu a rămas, a… Dumnezeule, nu plânge!

— *Nu* plâng, spuse Amanda furioasă, dar se întoarse pe călcâie, pentru a-şi ascunde chipul.

Raphael tresări. Nu putea suporta lacrimile, îl făceau să se simtă nelalocul lui, dar de obicei ale Amandei erau false. De data aceasta însă nu erau. Îşi puse mâinile pe umerii ei, dar tresări din nou când o auzi trăgându-şi nasul şi se dădu înapoi oftând.

— La naiba, dacă-l iubeşti, atunci…

— Nu-l iubesc, îl urăsc.

Raphael ridică dintr-o sprânceană, recunoscând minciuna.

— Mi-a spus că te-a compromis. O auzi icnind. Spune-mi că definiţia pe care o dă el acestui lucru este diferită de a mea.

Ea îşi şterse repede ochii înainte de a se întoarce cu faţa la el.

— Vrei să spui că ar fi fost văzut doar în camera mea, atâta tot?

— Da!

— Nu. Se întoarse şi îl privi ţintă. A fost ceva ce a scăpat de sub control. A fost o greşeală. Nu se va mai repeta. Nimeni nu trebuie să ştie despre asta. *Nu* mă voi căsători cu un bărbat care nu mă vrea.

— Eşti sigură?

— L-aş putea împuşca acum. Da, sunt destul de sigură.

— Nu, vreau să spun dacă eşti sigură că nu te vrea? Mie mi se pare că nu e aşa.

Ea îşi ţinu respiraţia.

— Ce anume ţi-a spus de ţi-a lăsat impresia asta?

— Crede că faci confuzie între compasiune şi iubire. S-a oprit în drum spre Londra, a spus ceva despre o întâlnire cu tatăl lui.

— A aflat cine este?

— Aşa se pare. Nu a spus cine este, dar oricum nu contează. Fie că tatăl lui este un lord sau un oarecare, tot fiu nelegitim rămâne.

— Şi? Să nu crezi că asta ar avea importanţă pentru mine *dacă* l-aş iubi.

— Dar te face să-ţi pară rău pentru el, nu-i aşa? Recunoaşte, ai lăsat mila…

— Nu fi absurd! Abia acum îl înţeleg mai bine, după ce am aflat secretul naşterii sale. A lăsat asta să îi afecteze întreaga viaţă. S-a convins singur că nu merită nimic. Cred că este ridicol ca o persoană să poarte vina pentru ceva ce s-a întâmplat înainte de naşterea sa. Şi ştii foarte bine că tata nu l-ar refuza doar din cauza asta, *dacă* l-aş iubi.

Raphael rânji.

— Accentuezi acel *dacă* puţin prea mult, draga mea. Dar nu te îngrijora. Se va întoarce probabil mâine, aşa că poţi fie să-l împuşti, fie să-i spui că-l iubeşti. Poate până atunci te vei hotărî asupra celui mai bun curs al acţiunii.

Ea îi arătă uşa cu degetul.

— Plec acum. Făcu totuşi o pauză, adăugând: dacă-l vrei, îl poţi avea. Ştii asta, da? N-ar fi pentru prima dată când mirele ajunge la altar cu un pistol înfipt în spate.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— N-ar fi pentru prima dată când mireasa ar fugi cât ar ţine-o picioarele în direcţia opusă. Nu vreau un bărbat care nu mă iubeşte, Rafe. Nu vreau.

— A spus că asta-l ucide. Nu pare să fie un bărbat care nu-i îndrăgostit.

Raphael închise uşa în urma lui. Ea o deschise cu repeziciune şi strigă după el:

— A spus el asta?!?

El nu se opri, ci începu să fluiere o melodie voioasă. Nu avea de gând să spună ce voia ea să audă. Lui nu i-ar fi plăcut să audă de la altcineva că Ophelia era îndrăgostită de el. Amanda trebuia şi ea să o audă de la Devin. Sentimentele ei pentru Baldwin îl îngrijoraseră, dar acum îşi găsise răspunsul.

Ea rămăsese în pragul uşii, aşteptând ca el să-i răspundă totuşi. Rafe se opri în capul scărilor şi strigă înspre ea:

— Îţi trimit pistolul meu, pentru orice eventualitate.

Ea nu aprecie tachinarea lui.

— Ai grijă să nu-l folosesc împotriva ta!

Capitolul 52

Casa Caswell, din partea elegantă a oraşului, era un adevărat conac. Lui Devin îi luă o jumătate de zi să o găsească, aşa că era aproape de apus când bătu la uşă. Întârziase, pentru că locuinţa nu aparţinea de fapt familiei Culley, ci era o moştenire din partea familiei Caswell, lăsată în mod special ultimului lor descendent, Garth Culley.

Casa era luxoasă, cu podea de marmură în hol, unde era o băncuţă pentru vizitatorii ce nu ajungeau mai departe de atât, îmbrăcată în mătase. Majordomul, cu un costum impecabil, fu plin de consideraţie când îl informă pe Devin că lordul Garth nu primea vizitatori. Aşa că lui Devin îi păru rău să-i spună bărbatului:

— Nu plec până când nu-l văd. Informează-l că fiul lui Elaine Baldwin doreşte să-l vadă.

Folosise un ton destul de aspru, dar eficient.

În mod uimitor, majordomul nu fu tulburat, şi dădu numai din cap.

— Foarte bine, domnule, puteţi aştepta aici până duc mesajul dumneavoastră.

Bărbatul se îndepărtă pe hol în jos şi începu să urce

pe scările maiestuoase din centrul lui.

Acum că Devin era aici, pe cale să-şi întâlnească tatăl pentru prima dată, se aştepta să simtă o oarecare agitaţie. Nu se întâmplă însă aşa. Furia era acolo, abia ascunsă sub suprafaţă. Nerăbdarea era şi ea prezentă, încununarea căutărilor lui de-o viaţă. Dar simţea şi un calm ciudat, în ciuda faptului că ştia că probabil trebuia să-l ucidă pe bărbat, sau poate tocmai din această cauză. Avea în buzunar un pistol pregătit pentru asta. Urma să fie ca extirparea unei tumori sau ca uciderea unui câine turbat.

Furia preluă controlul când majordomul coborî scările în locul lui Garth. Refuza aşadar să-l vadă? Sau îşi încărca propriul pistol? Devin se pregăti. Însă majordomul îi făcu semn să înainteze şi, când Devin ajunse lângă el, îl conduse spre o uşă aflată la capătul coridorului.

Devin îşi adună din nou puterile. Bărbatul putea fi suficient de nebun încât să-l împuşte în casa sa. Iar Devin nu l-ar fi putut opri de îndată. Dormitorul era bine luminat şi luxos mobilat într-un stil franţuzesc feminin, potrivit mai degrabă începutului de secol. Ca şi cum cineva i-ar fi citit gândurile, auzi:

— Nu am schimbat nimic în casa aceasta. Aici a fost camera bunicii mele din partea mamei.

Ochii lui Devin fură atraşi către pat, ultimul loc în care se aşteptase să-şi găsească tatăl. Se simţea dezavantajat acum, că stătea în plină vedere, oferindu-i lui Garth o ţintă perfectă, în timp ce el ar fi trebuit să se apropie de patul mare cu baldachin pentru a putea face acelaşi lucru.

Primul lucru pe care îl observă Devin fu că Garth Culley arăta mult mai bătrân de cincizeci de ani. Părul lui încărunţise prematur şi se subţiase. Dacă ochii lui avuseseră vreodată culoarea ambrei, acum erau de un căprui obişnuit, injectaţi şi duşi în fundul capului. Faţa lui Garth era suptă, cu pielea lăsată, ca şi cum ar fi pierdut mult în greutate. Nu rămăsese mare lucru din bărbatul de sub cuvertură, care cu siguranţă nu era destul de sănătos pentru a alerga după el prin păduri, încercând să-l împuşte. Dar era bogat. Îşi putea permite să angajeze câţi ucigaşi

avea nevoie.

Garth îşi privea fiul cu aviditate. Devin îl atacă direct cu întrebarea sa.

— De ce încerci să mă ucizi, tată?

Întrebarea îl şocă pe bărbat, nu încăpea nicio îndoială. Nu numai expresia lui fu cuprinsă de confuzie, ci şi vocea, încă surprinzător de puternică pentru cineva care arăta atât de bolnav.

— De ce mi-aş ucide moştenitorul?

Acum fu rândul lui Devin să fie şocat, dar îşi reveni mult mai repede.

— Chiar eşti nebun, nu-i aşa? Moştenitorul tău? Când nici măcar nu mă cunoşti, nu ai vrut niciodată să mă cunoşti?

— Te înşeli. Te-am spionat prin diverşi oameni întreaga ta viaţă. Am fost chiar la şcoala ta, am vorbit cu profesorii tăi, te-am privit de departe. M-ai fascinat. Ai îmbrăţişat viaţa cu atâta curaj.

— Mincinosule! izbucni Devin. Te-ai fi prezentat dacă ar fi fost aşa!

— Nu, trecuse de mult momentul în care aş fi putut face asta. Am luat decizia devreme. Nu am vrut să ştii ce fel de om te-a adus pe lume. Înţeleg că nici mama ta nu a vrut să ştii. Cum de ai aflat acum, după ce a murit de atâţia ani?

Furia lui Devin era atât de mare, că aproape-l îneca. Nu-i venea să-şi creadă urechilor ce auzea. Nu avea niciun sens. Dacă bărbatul fusese cu adevărat interesat de el, s-ar fi întâlnit la un moment dat, chiar fără să dezvăluie cine era cu adevărat. Dar nu făcuse acest lucru niciodată.

Devin nu fu sigur cum de reuşi să răspundă pe un ton cât de cât calm:

— Mi-a lăsat o scrisoare. Abia acum am găsit-o.

— Draga de Elaine, ce a crezut că rezolvă aşa? întrebă Garth, perplex.

— A crezut că era posibil să te schimbi, devenind astfel cineva care merită cunoscut.

— Fată prostuţă, ar fi trebuit să ştie mai bine de-atât.

Nu-mi aduc aminte de cele mai multe femei cărora le-am greşit, dar nu am uitat-o niciodată pe Elaine. Am iubit-o, în felul meu, şi probabil de aceea m-am interesat de tine. Mai mult decât de copiii mei legitimi, aş putea adăuga.

Îl duru să audă asta. Ce naiba, doar nu *voia* să creadă aşa ceva? Avea nevoie să se aşeze pentru a prelua din nou controlul asupra emoţiilor sale, dar nu exista niciun scaun lângă pat. Nu-l vizita nimeni pe Garth? Părea să fie ţintuit la pat.

— Ce este în neregulă cu tine? întrebă el tăios. Cu sănătatea ta?

— Cel mai uşor ar fi să întrebi ce este bine cu mine, răspunse Garth crispat. Nu poţi duce o viaţă ca a mea fără să plăteşti un preţ.

— Eşti pe moarte?

— Da. Toată lumea se întreabă cum de nu am murit încă. Îmi pun aceeaşi întrebare şi eu. Prea multe femei uşoare, prea multe boli care şi-au pus amprenta asupra mea. Dar mi se spune că tuberculoza e cea care mă ucide.

Dumnezeule, unde era satisfacţia în a urî un om pe moarte? Această întâlnire nu mergea deloc cum plănuise. Nici aşa cum sperase. Ori cum îşi imaginase. Cel puţin, putea să spună ce avea de spus.

— Te-am urât întreaga mea viaţă, chiar şi atunci când am crezut că erai altcineva.

— De ce?

— Pentru că m-ai refuzat. Pentru că nu ai fost acolo pentru mine. Pentru că nu ai vrut să ai de-a face cu mine. Şi pentru că ai distrus-o pe mama mea.

Garth dădu din cap. Umbra unui zâmbet păru să-i împingă colţurile buzelor în sus.

— Sunt motive bune pentru a urî pe cineva, cred. Dar m-ai fi urât şi mai mult dacă te-aş fi lăsat să mă cunoşti. Mama ta, însă, şi-ar fi putut reface viaţa, s-ar fi putut căsători, chiar având un copil. Era foarte frumoasă. Dar ce a făcut, în schimb?

Pumnii lui Devin se încleştară.

— Da, ştiu, a trecut de la un bărbat căsătorit la altul.

Gustul ei în privinţa bărbaţilor a fost oribil.

— Prostii! Wolseley a divinizat-o. Şi-ar fi părăsit familia pentru ea, să ştii. Auzindu-l pe Devin cum inspiră brusc, Garth adăugă: nu ştiai? Este adevărat. Dar ea nu l-a lăsat să intre într-un scandal pentru ea. Te proteja pe tine. Aşa cum te protejam şi eu, necedând nevoii de a fi parte din viaţa ta.

— Nu te cred.

— Nu contează. A fost doar un moment scurt de nebunie acela în care am contemplat posibilitatea divorţului şi apoi a unei vieţi liniştite alături de Elaine şi de tine. Ar fi fost ceva egoist. N-ar fi dus la nimic bun. Crede-mă, nu încerc să te fac să mă vezi într-o lumină mai bună. Aşa ceva este imposibil.

— Perfect. Devin se lovi în piept. Pentru că am trăit atât de mult cu ura aceasta, încât nimic din ce spui nu o va îndepărta.

— Atunci te vei bucura să afli că am pierdut toate persoanele din viaţa mea, toţi cei de care mi-a păsat vreodată cât de puţin. Soţia mea a murit cu mult timp în urmă, deşi ea nu a însemnat nimic pentru mine. Fiul pe care mi l-a dăruit a murit într-un accident, deşi şi el a moştenit caracterul meu infect, exact ceea ce am încercat să previn să ţi se întâmple şi ţie, motiv pentru care mi-am refuzat mie intrarea în viaţa ta. Fiica mea a murit dând naştere singurului meu nepot, care a murit odată cu ea. Mama a murit înainte să fi ajuns eu la vârsta maturităţii. Tata m-a dezmoştenit cu mult timp în urmă, şi pe bună dreptate. Chiar şi puţinii prieteni pe care i-am avut de-a lungul vieţii s-au dezis de mine.

— Aşa cum meriţi?

Umbra aceea de zâmbet reveni.

— De ce spui asta sub formă de întrebare? Sigur că nu merit nimic mai mult. Dar cu toate astea sunt bogat, am moştenit-o pe bunica mea maternă. A murit când eu eram încă un copil, altfel probabil m-ar fi dezmoştenit şi ea. În schimb, am această bogăţie imensă din partea ei, de care pot dispune după bunul meu plac. Nu am aflat asta însă

decât după ce tata m-a alungat din viaţa lui. Nu sunt sigur că ştia. Probabil n-ar fi suportat să ştie că dezmoştenirea nu m-a rănit atât de tare cum ar fi crezut el, deoarece am ajuns mai bogat decât el.

— Era atât de meschin?

— Nu. Este o slăbiciune de-a mea să cred că toată lumea este la fel de abjectă ca mine, când de fapt ştiu că nu este aşa, tatăl meu cel mai puţin dintre toţi. Este un om bun. Sunt cea mai mare dezamăgire a lui.

— Încă este în viaţă? Dar Devin îşi răspunse singur la întrebare. Owen Culley este tatăl tău, nu-i aşa? Un bărbat pe care îl plac, totuşi?

— Nu mă surprinde că-l placi. Şi da, el este bunicul tău.

Devin simţi un sentiment ciudat de bucurie, ultimul lucru pe care se aşteptase să-l simtă în casa aceasta.

— Atunci de ce nu mi-a spus despre tine atunci când l-am întrebat?

— Ce anume l-ai întrebat?

— I-am spus că sunt în căutarea unei rude îndepărtate, care are ochii ca şi ai mei.

— Desigur că asta nu l-a făcut să se gândească la mine.

— Atunci el nu ştie că sunt nepotul lui?

— Poate că bănuieşte, dacă vederea lui e la fel de ageră. Semeni cu o versiune mai tânără a mea, la urma urmei. Sunt sigur că presupune deja că am copii nelegitimi pe tot teritoriul Angliei. Dar nu m-a văzut şi nu mi-a vorbit de mai bine de treizeci de ani.

— De ce nu i-ai spus că sunt fiul tău? Cel puţin *el* ar fi putut face parte din viaţa mea!

— Asta ar fi fost ceva drăguţ din partea mea, nu-i aşa? spuse Garth pe un ton sec.

— N-ai făcut niciun lucru drăguţ în toată viaţa ta?

— Doar unul – m-am asigurat că nu mă vei întâlni niciodată. Este vina mamei tale că a distrus asta. Dar am o scrisoare pregătită pentru el, care să-i fie livrată la moartea mea, în care am pomenit despre tine. După ce mor, nu mai

contează dacă ştie. Nu am vrut să-i spun mai repede. Asta te-ar fi condus la mine, şi nu trebuia să ne întâlnim niciodată. Dar acum, că asta s-a întâmplat deja, presupun că-i pot trimite scrisoarea în această seară. Nu trebuie să te împovărezi tu cu sarcina de a-i spune că sunteţi rude.

— Probabil ar prefera să o audă de la mine.

— Şi? Nu am ţinut niciodată cont de opinia altora, de ce aş începe acum?

— Bine. Fă cum doreşti!

— Aşa mi-am dus toată această viaţă nenorocită, Devin, făcând ce aveam chef – indiferent de cine suferea pentru asta. Nu am căzut deja de acord că ai toate motivele pentru a mă urî şi niciunul pentru a mă ierta? Faptul că eşti moştenitorul meu este numai o întâmplare.

Devin se încruntă. De ce i se părea dintr-odată că ceea ce auzea nu suna adevărat? Dorea tatăl său să se asigure că Devin continua să-l urască? Nu voia ca el sau altcineva să ştie că se căia de cele făcute acum, în ultimele sale zile de viaţă? Dumnezeule, ar fi trebuit să fie cel mai mare prost în viaţă dacă încerca să vadă vreo urmă de decenţă la bărbatul din faţa sa.

Garth continuă:

— Mi se pare ironic să fac ceva ce-i va face plăcere tatălui meu după ce mor, şi nu am nicio îndoială că va fi încântat să afle de tine. Ai ajuns să fii tot ceea ce eu nu am fost niciodată. Ai încercat să te ţii tare şi să rămâi rece, şi acum înţeleg de ce, dar…

— *Nu* mă cunoşti!

— Dimpotrivă, am cufere întregi pline cu rapoarte despre tine, de la servitorii tăi, de la servitorii mamei tale – nu, nu face figura asta, familia şi prietenii tăi nu te-ar trăda niciodată. Este atât de evident că-ţi pasă de toţi cei din viaţa ta. Eşti un om bun, Devin. Asigurându-mă că nu-ţi pătez în vreun fel viaţa, ai ajuns un bărbat de care orice tată ar fi mândru. De aceea eşti moştenitorul meu. Cealaltă posibilă alegere nici nu merită menţionată.

— Cineva încearcă să mă ucidă. Dacă nu eşti tu… este din cauza ta? Deoarece m-ai numit moştenitorul tău?

Garth păru îngrozit.

— Nu ar îndrăzni!

— Cine?

— Este nevoie să investighez…

— *Cine?*

— Nu poţi intimida un mort, Devin. Voi rezolva asta pentru tine, ultimul meu act de bunăvoinţă.

— Nu vreau nimic de la tine, nici moştenirea, nici favoruri. Doar spune-mi afurisitul acela de nume! Pentru că nu aşteaptă să fiu singur ca să mă atace. Ar fi putut-o răni pe Amanda!

— Aşadar o iubeşti? Nu eram sigur – uite, iarăşi eşti surprins. Spionii mei sunt foarte buni, doar că nu-ţi pot citi gândurile.

— Atunci înţelegi *de ce* trebuie să-l ucid.

— Nu, dacă am învăţat ceva în viaţa asta, acela este că nu trebuie să-i faci conştiinţei tale aşa ceva. Dacă e cine cred eu că este, mulţumeşte-te să ştii că nu va supravieţui răzbunării mele.

Devin plecă înainte să facă ceva ce ar fi regretat. Era la fel de furios ca atunci când sosise. Întâlnirea fusese profund nesatisfăcătoare. Ar fi trebuit să fie încântat că ticălosul era pe moarte, dar nu se aşteptase la asta. La ce se aşteptase – înainte să creadă că bărbatul încerca să-l omoare? Ce sperase înainte de asta? Sperase să descopere vreun motiv nobil pentru care tatăl său păstrase distanţa? Într-adevăr, tatăl lui *crezuse* că făcea un lucru nobil. Aşa era? Ar fi fost Devin altfel dacă ar fi crescut cunoscându-l pe acest bărbat? Nu l-ar fi urât oricum?

Se duse acasă, pe Jermyn Street. Mintea lui era atât de plină, încât mătuşa sa trebui să strige la el pentru a-i atrage atenţia. Îi dădu un bilet, cu o încruntare îngrijorată pe chip.

— Nu a fost sigilat, ai vrea să-mi explici?

El citi.

Te urăşte de moarte, dar vrea să mă împuşte dacă te împuşc eu pe tine. Întoarce-te la Norford, trebuie să vorbim.

Devin izbucni în râs. Raphael Locke ştia să-şi aleagă bine cuvintele, dar acestea înlăturară pe dată vinovăţia lui Devin şi orice alte emoţii neplăcute care îl copleşiseră până atunci.

— Cred că domnişoara mă iubeşte, spuse el rânjind.

— Ai dedus asta din faptul că te urăşte de moarte? pufăi Lydia. Uimitor!

Capitolul 53

— Îmi îndepărtezi mereu scaunul de lângă patul tău.

Tonul acesta plângăreţ era atât de tipic. Garth era dezgustat, ca de obicei. Cel puţin nu se putea învinovăţi pe sine de felul patetic în care ajunsese bărbatul din faţa lui. Mama băiatului îl răsfăţase peste măsură, plătindu-i toate datoriile de fiecare dată, nelăsându-l niciodată să facă faţă consecinţelor comportamentului său. Păcat că soţul ei nu-i dăduse pe amândoi afară atunci când ea îl înşelase. Dar Garth nu fusese prima ei indiscreţie, iar soţul lui Marianne ar fi fost un ipocrit să divorţeze de ea când nici el nu-i fusese credincios.

— Să fie oare din cauză că nu-ţi doresc compania? spuse Garth, în timp ce băiatul se opri lângă patul lui. Dar eşti prea prost să te prinzi.

Farrell se prefăcu că nu auzise, amintindu-i:

— Tu ai trimis după mine.

— De data aceasta, da. Dar nu vei fi aici suficient de mult timp pentru a te aşeza confortabil, aşa că aranjamentul mobilei mele nu are nicio însemnătate.

— De fapt mă gândeam că aş putea sta cu tine un pic, dacă nu te deranjează. Am pe urme fiul unui afurisit de duce. Crede că am încercat să-i siluiesc sora. A apărut la

casa fratelui meu. Abia am reuşit să mă strecor de-acolo.

— Da, ştiu.

— Ştii? Cum aşa?

— Am primit o scrisoare de la mama ta în dimineaţa asta. Moştenitorul familiei Locke este ultima ta grijă. Familia ta s-a spălat acum oficial pe mâini de tine.

Farrell păli.

— Mama nu m-ar abandona!

— Sigur că ar face-o. De ce crezi că te-a trimis să te pui bine pe lângă mine? Pentru că se săturase să-ţi plătească slăbiciunile. Dar de data asta ai făcut-o lată, nu-i aşa? Prostia de care ai dat dovadă la casa familiei Locke i-a oferit mamei tale ce voia, o scuză pentru a scăpa de tine pentru totdeauna. Dar am asigurat-o că voi avea eu grijă de tine.

Farrell râse uşurat.

— Ai prins drag de mine, nu-i aşa? Sunt o aşchie din bătrânul copac, la urma urmei.

— Asta a fost prima ta greşeală, să te compari cu mine. Să trăieşti o viaţă fără să ai nimic de care să te simţi mândru? Chiar ai aspirat la aşa ceva?

— Nu asta ai făcut tu?

— Ba da, dar, după cum vezi, pot şi am putut întotdeauna să-mi asum câte un păcat. Un lux desfrânat, după cum se spune. Tu, pe de altă parte, nu ai făcut nimic decât să întinzi mâna către mama ta, aşteptând ca *ea* să plătească pentru păcatele tale. Ai noroc că nu ştia cât de mari sunt datoriile tale, altfel ţi-ar fi întors spatele cu mult timp în urmă.

— Dar acum ai să-mi plăteşti tu datoriile? Pentru tine e o nimica toată. Te-aş fi rugat mai devreme, dar…

— Da, ştim de ce nu ai făcut-o. Nu voiai să pari că ai venit cu mâna întinsă, când de fapt asta ai făcut din momentul în care ai apărut la uşa mea.

— Sunt fiul tău, la naiba! Doar pentru că nu m-ai crescut tu, nu înseamnă că nu sunt responsabilitatea ta. Nu poţi lăsa totul celuilalt bastard al tău. Merit cel puţin jumătate…

— Nu ai vrut jumătate, ai vrut totul. Credeai că nu voi afla ce ai făcut, ce ai încercat? Cum îndrăzneşti să-mi ucizi moştenitorul!

— Pentru că eşti un ticălos bătrân, care a făcut alegerea greşită! se răsti Farrell la el. Nu e mai bun decât mine. Cu el dispărut, nu vei avea de ales, decât să-mi laşi mie totul.

— Mintea unui prost mă uimeşte de fiecare dată. Asta nu s-ar întâmpla niciodată, băiete. Să recompensez o versiune patetică a mea? Nicio şansă. Dar eşti prea prost să înţelegi adevărul atunci când îl auzi. Tot ai încerca să-l ucizi, nu-i aşa? Chiar şi când nu ţi-ar folosi la nimic.

— Îl urăsc pentru că-l preferi! La fel cum contele l-a preferat pe Justin în locul meu.

— Invidie, gelozie, lene – dacă aş avea vreo umbră de regret pentru ceea ce urmează să fac, tocmai mi-ai îndepărtat-o. Presupun că ar trebui să fiu mulţumit că te-ai lăudat cămătarului că eşti fiul meu. Întâmplarea face că m-a vizitat nu cu mult timp în urmă. Dacă nu ştii se înseamnă asta, înseamnă că eu sunt acum proprietarul datoriilor tale.

Farrell începu să râdă.

— Ha! Ştiam eu că nu ai putea lăsa baltă pe cineva care e sânge din sângele tău. Mulţumesc, tată. Dar ar trebui să ştii că ticălosul încă mai primeşte plăţile mele. Va trebui să le recuperez de la el.

— Sunt convins că nu ai moştenit prostia asta de la mine. El acceptă nimicurile mamei tale pentru că aşa i-am spus eu. Nu trebuia să ştii că libertatea ta e în mâinile mele decât după ce m-aş fi plictisit să mă amuz pe seama ta. Ziua aceea a sosit. Poţi să-ţi plăteşti astăzi datoria, Farrell Exter?

— Ştii bine că nu pot.

— Aţi auzit asta, domnule magistrat?

— Fiecare cuvânt, domnule.

Farrell icni şi se întoarse brusc pe călcâie, văzându-i astfel pe bărbaţii masivi care blocau uşa. Se stârni o mică învălmăşeală când încercă să scape. Garth închise ochii, prea obosit pentru a mai fi interesat de ce se întâmpla. Însă

dâra unui parfum îl avertiză că încă nu putea adormi, un miros pe care nu-l mai simţise de peste treizeci de ani. Îl înconjurase, întorcându-l într-o perioadă de inocenţă…

— Nu-i va simţi nimeni lipsa, ca şi mie, spuse Garth, fără să deschidă ochii. Dar îmi pare rău că a trebuit să fii martorul acestui episod, tată.

— Îţi îndrepţi greşelile atât de târziu în viaţă? răspunse Owen.

— Una din ele. Garth deschise ochii, bucurându-se de vederea tatălui său. Bătrânul îmbătrânise frumos. Garth rezistase în toţi aceşti ani nevoii de a-l vedea. Cât de mult ai auzit?

— Suficient cât să sper că datoriile sale îl vor ţine departe mult timp.

— Îşi va sfârşi zilele în închisoare, spuse Garth criptic. Să înţeleg că mi-ai primit scrisoarea?

Owen dădu din cap, apropiindu-se.

— A fost elocventă. Am crezut că muriseşi, până am ajuns la post-scriptum, în care spuneai că încă eşti în viaţă.

— Am fost prea obosit aseară pentru a o rescrie. Trebuia trimisă doar după moartea mea, dar Devin m-a găsit, aşa că presupun că vei auzi de el curând, acum că ştie adevărul. M-am gândit că vei aprecia că te previn.

— Nu credeam că voi avea vreodată motive să-ţi mulţumesc, dar îţi mulţumesc pentru Devin. Îmi doresc să fi ştiut mai devreme, dar mi-ai explicat de ce ai ţinut totul secret, şi sunt de acord cu raţionamentul tău. Nu ţi-a păsat niciodată nici de copiii tăi legitimi, cu atât mai puţin de bastarzi.

— Nu am chiar atâţia câţi crezi. Îmi doresc să-l fi cunoscut pe acesta mai repede, dar nu te îngrijora, m-am asigurat că nu-şi va aminti de mine cu drag. Mă puteţi amândoi urî în voie.

— Nu te-am urât niciodată, fiule. Am urât ce ţi-ai făcut ţie şi altora. Am urât faptul că nu ai simţit niciodată vreo remuşcare pentru cei cărora le-ai greşit.

— Este nevoie de apropierea de moarte pentru a simţi nevoia să îndrepţi lucrurile – când deja este prea târziu,

spuse Garth obosit.

— Nu este niciodată prea târziu să-ţi ceri iertare.

În mod incredibil, ochii lui Garth se umplură de lacrimi. Nu era nevoie să întrebe. Ştia deja răspunsul. Prea târziu era prea târziu.

— Tu m-ai putea ierta, tată?

— Deja am făcut-o.

Capitolul 54

Pentru că avea ochii roşii de la atâta plâns, Amanda nu lăsa pe nimeni în camera ei, cu excepţia lui Alice. Se simţea rău totuşi, să folosească şi cu tatăl ei aceeaşi scuză pe care Ophelia o oferea tuturor celor care întrebau de ea, că nu se simţea bine. Preston nu insistă să o vadă, aşa cum făcuse Rafe. Nu spusese decât:

— Când eşti gata să vorbeşti, ştii unde să mă găseşti, ceea ce arăta destul de clar că ştia că nu era deloc bolnavă.

Probabil că Rafe spusese ceva – înainte sau după ce-l căutase pe Farrell Exter. Ophelia îi spusese despre asta, şi despre cât de furios fusese Rafe că nu reuşise să îl găsească. Dar cel puţin familia Exter îl asigurase pe Rafe că Farrell nu avea să mai beneficieze de ajutorul lor niciodată şi, deoarece datoriile lui erau atât de mari, se aşteptau să-l vadă curând în închisoarea datornicilor. Fratele lui, Justin, chiar mărturisise că acest scandal avea să fie unul mai mic decât dacă s-ar fi aflat ce încercase să facă, şi sperase că Rafe ar fi fost satisfăcut să-l ştie în închisoare pe termen lung.

Majoritatea oaspeţilor plecaseră deja acasă. Doar câţiva mai rămăseseră. După ce se hotărâse că avea să rămână fată bătrână.

Amanda ştia că sosise timpul să renunţe să se mai ascundă. Gândul de a se căsători cu unul din cei pe care îi preferase înainte, doar de dragul de a se căsători, o făcea să se simtă îngrozitor, când inima îi era deja dată altcuiva.

Trebuia să-şi anunţe familia, aşa că veni jos, căutându-şi tatăl. Trebuia să le spună şi curtezanilor ei, dacă mai rămăsese vreunul acolo.

Ajungând la baza scărilor grandioase, fu şocată să-l vadă pe majordom deschizând uşa – şi pe Devin stând în faţa acesteia. Panicată, se întoarse pe călcâie înainte ca el să o observe şi se trezi faţă în faţă cu Kendall Goswick, care îi bloca drumul. Nu acum!

— Să înţeleg că te simţi mai bine? Tonul lui Kendall părea puţin înţepat, dar asta nu era de mirare. Venise aici doar pentru a o vedea pe ea, dar Amanda fusese absentă în ultimele câteva zile!

— Da, eu…

— Te-am văzut călărind cu Devin într-o dimineaţă. Mărturisesc că am simţit cum mă cuprinde gelozia la gândul că preferi să petreci timp cu el, nu cu mine.

Suna ca şi cum ar fi fost încă gelos. Ar fi trebuit să lase lucrurile aşa, dar nu o putu face. Merita să ştie de ce avea să rămână domnişoară bătrână.

— M-a învăţat să călăresc pentru a mă putea plimba cu tine, cel puţin aşa a început totul.

— Dumnezeule, aş fi preferat să ştiu adevărul!

— Acesta e adevărul, dar… ai dreptate, m-am îndrăgostit de el. Îmi pare rău, Kendall. Tu ai fost cu adevărat prima mea alegere înainte de toate acestea.

— Voi pleca acum. Se înclină ţeapăn. Sunt sigur că veţi fi foarte fericiţi împreună.

— Kendall…

El nu se opri. Urcă cu repeziciune scările pentru a-şi lua lucrurile din cameră. Ea nu mai încercă să-l oprească. Se simţea atât de rău pentru că-i distrusese speranţele.

Apoi auzi în spatele ei o voce care îi făcea mereu inima să o ia razna. De obicei. Acum o făcu doar să-i vină să plângă.

— Cui i-a urat fericire? întrebă Devin.

Ea inspiră adânc. Clipi, alungându-şi lacrimile din ochi. Nu se întoarse cu faţa la el totuşi.

— Nouă. Nu mi-a dat ocazia de a-i spune că am

hotărât să nu mă căsătoresc niciodată.

— Niciodată e un timp foarte lung, Mandy.

Ea auzi amuzamentul din tonul lui, dar se îndoi de faptul că auzise bine. Nu ar fi îndrăznit să se amuze tocmai acum!

— Am alternativă? spuse ea cu amărăciune. M-ai compromis pentru oricare alt bărbat.

El clătină din cap.

— Nu eşti compromisă câtuşi de puţin.

— Nu mă refer la ceea ce am făcut. Mă refer la… oh, nu mai contează. Dacă ai venit să-mi înşiri motivele pentru care nu te poţi căsători cu mine, scuteşte-mă! Ar fi destul să-mi spui că nu mă iubeşti. *Nimic* altceva nu merită…

— Sunt şi eu aici.

Amanda tresări auzind tonul sever al tatălui ei şi văzând expresia lui. Îl urmă în biroul său. Spera că Devin nu urma să o facă şi el, că avea să plece. Dar el intră în urma ei şi închise uşa. Preston se aşeză la birou şi arătă spre scaunele din faţa acestuia. Amanda scutură din cap. Simţea că era pe cale să izbucnească în lacrimi în orice moment şi să fugă înainte să audă orice cuvânt.

— V-am oferit amândurora mai multă îngăduinţă decât ar fi trebuit, deoarece am fost informat dintr-o o sursă de încredere că v-aţi îndrăgostit unul de celălalt şi că încă nu v-aţi dat seama, spuse Preston. Observaţiile mele au venit şi ele în sprijinul acestei afirmaţii. Aşa că ce naiba mai aşteptaţi? De ce nu i-ai cerut încă mâna, Devin?

Amanda icni.

— Tată!

— Linişte, draga mea! Ţi-am încolţit camerista. Ştiu exact cât de mult ai plâns din cauza acestui bărbat de când a dispărut. Vreau să ştiu de ce, când este clar pentru toată lumea că te iubeşte.

Ea vru să plece stingherită, dar Devin nu o lăsă să iasă pe uşă, înfăşurându-şi braţele în jurul ei şi ignorând eforturile ei de a se elibera.

Devin îi spuse lui Preston, peste creştetul Amandei:

— Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă

căsătoresc cu fiica dumitale. Dar ştiam că, dacă afli adevărul despre mine, nu o vei lăsa. Aşa că nu i-am putut spune cât de mult o iubesc. La cât de impulsivă şi curajoasă este, te-ar fi sfidat şi s-ar fi căsătorit oricum cu mine. Nu i-am putut face aşa ceva. Ar fi ajuns să regrete că te-a rănit.

Amanda nu se mai lupta acum, şi-şi puse braţele în jurul lui Devin. El simţi şi privi în jos la ea, dându-i drumul pentru a-i cuprinde obrajii cu mâinile.

— I-am spus fratelui tău tot adevărul despre mine şi despre ce am făcut. Mi-am lăsat inima în mâinile lui. Dacă mi-ar fi spus că nelegitimitatea mea nu conta, nimic din lumea asta nu m-ar fi putut opri să mă căsătoresc cu tine – decât tu. Dar m-am răzgândit şi nu mai vreau să las această decizie în seama lui, şi nici în a tatălui tău. Mandy, te vreau indiferent de situaţie, şi, dacă mă accepţi, mă voi căsători cu tine, chiar dacă nu avem binecuvântarea familiei tale. Te voi face atât de fericită, că nu va fi loc pentru niciun regret, şi odată ce familia ta va vedea asta, poate că mă va ierta…

Preston tuşi.

— Aş putea trăi şi fără să aud asta. Dar, în apărarea ta, voi spune că nu cunoşti încă suficient de bine această familie.

— Ce vrea să spună cu asta, *şi ce* am încercat eu să-ţi spun înainte, este că nu judecăm o persoană în funcţie de ceva ce nu a făcut ea, spuse Amanda. Singurul lucru de care eşti vinovat este că m-ai făcut să nu doresc să mai trăiesc fără tine. Da, mă voi căsători cu tine. Te iubesc! Dacă aş fi suficient de puternică, te-aş târî până la altar!

Devin păru uşor uluit. Însă voia să audă şi confirmarea tatălui ei.

— Faptul că sunt copil nelegitim chiar nu ar fi avut nici o importanţă?

— Nu, nu ar fi avut. Fericirea lui Mandy este mai importantă decât un asemenea fleac. Dar… ar fi bine să nu o mai aud vreodată plângând din cauza ta.

Devin râse şi o strânse tare în braţe, ceea ce-i stârni Amandei un geamăt.

— Te asigur, domnule, nu va mai suferi din cauza mea.

Apoi se aplecă şi-i şopti ei la ureche:

— Dacă nu erai sigură, promisiunea asta e pentru tine. Am greşit încercând să fac ceea ce credeam că este corect pentru tine, în loc să am încredere că am putea depăşi împreună orice obstacol. Nu voi mai face niciodată greşeala asta. Te iubesc prea mult.

Preston îşi drese vocea şi se ridică în picioare.

— Ei bine, asta a mers mult mai repede decât am crezut. Mă duc acum să o fac pe Ophelia extrem de fericită spunându-i că are de planificat o nuntă. Se îndreptă spre uşă, pentru a-i lăsa puţin singuri, însă, înainte de a o închide, mai spuse: dar stai departe de dormitorul fiicei mele – până după nuntă.

Amanda îşi ascunse faţa la pieptul lui Devin, dându-şi seama că tatăl ei ştie *prea* multe. Avea să-l ucidă pe Rafe!

— Promit, dacă poţi să promiţi şi tu, îi spuse Devin.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— Pasiunea pe care mă faci tu să o simt este copleşitoare. Nu sunt sigură că pot promite.

El gemu.

— Sunt şi alte camere. Începu să o sărute. Inclusiv aceasta.

Ea se bucură de gustul şi atingerea lui pentru un moment, înainte să-şi dea seama ce spusese el de fapt, apoi se desprinse de el.

— Nu în biroul tatălui meu!

El râse.

— Te tachinam doar. Voi respecta dorinţa tatălui tău. Este cel mai mic lucru pe care îl pot face pentru bărbatul care mi-a ridicat vinovăţia de pe umeri. M-aş fi căsătorit cu tine oricum, Mandy, dar lipsa unei binecuvântări din partea tatălui tău ar fi aruncat o umbră asupra fericirii noastre. Înţelegi asta, nu-i aşa?

— Înţeleg că te-a îngrijorat. Mie nu mi-a trecut prin cap. Dar tu! Clătină din deget în direcţia lui. Tu tot ai încercat să mi-l arunci pe Kendall în braţe când era deja

clar că noi doi aveam mai multe în comun decât aş fi putut avea vreodată cu el – pescuitul, cursele de cai şi, dacă-ţi vine să crezi, chiar şi călăritul, pe care am ajuns să-l îndrăgesc.

— Dacă nu eram atât de sigur că nu am nicio şansă cu tine, aş fi subliniat eu însumi asta mai repede.

Ea rânji.

— Cupidon s-ar fi recomandat pe el însuşi, asta vrei să spui?

— Imaginează-ţi uimirea mea, să fiu lovit de propria-mi săgeată. Devin puse o mână pe obrazul ei. Îmi pare rău că nu ţi-am prezentat ţie scuzele mele, ci fratelui tău. Am lăsat decizia în seama familiei tale, când eram sigur că nu au cum să decidă în favoarea mea, iar acesta a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Dar întorcându-mă aici, am ştiut că nu o pot face. Nu puteam lăsa fericirea noastră în voia sorţii.

— Îmi doresc să-ţi fi venit în fire mai repede, înainte să-mi înec patul în lacrimi. Îl tachina doar. Fericirea ei şterse deja toată durerea. Însă Devin tresări. Ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului său. Este totul bine, te iert! Am plâns pentru că te iubeam atât de tare şi nu înţelegeam asta. Acum lucrurile stau altfel. Dar nu-ţi mai ascunde niciodată sentimentele, Devin, te rog!

— Niciodată. Voi împărtăşi cu tine totul de azi înainte.

— La fel voi face şi eu. Haide, acum! Îi luă mâna şi îl conduse afară din cameră. Vreau să împărtăşesc fericirea asta cu familia mea. Cred că unele dintre mătuşile mele sunt încă aici. Oh! Cum am putut uita! Se opri şi se întoarse spre el, întrebând: Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— Nu merită vorbit despre el, Mandy.

— Opreşte-te! *Tocmai* ai promis că nu vom mai avea secrete.

El îi oferi un zâmbet strâmb.

— Nu am vrut să stric momentul. Să spunem că sunt fericit că l-am întâlnit cel puţin o dată înainte să moară, fie şi numai pentru a înţelege că faptul că a stat deoparte a fost un act de generozitate din partea lui, poate singurul

din întreaga sa viaţă. Aşa că da, mi-am primit răspunsurile, singurul lucru pe care l-am vrut vreodată din partea lui.

— A fost ceva deliberat? Pentru binele tău?

— Da, dar nu merită să risipeşti nicio clipă gândindu-te la el.

— Îmi pare doar rău că nu a fost ce ai sperat tu.

El îi ridică bărbia şi încercă să înveselească atmosfera.

— Asta pentru că eşti prea empatică! Va trebui să lucrăm la acest defect al tău.

Ea înţelese ce voia el să facă şi intră în joc, pufnind.

— Nu este un defect. Iar eu îi sunt foarte recunoscătoare tatălui tău că mi te-a dat pe tine.

— Ironic este faptul că şi eu am de ce să-i fiu recunoscător, pentru un cadou neaşteptat – un bunic care este încă în viaţă şi care îmi este deja prieten. Voi fi mândru să i te prezint lui Owen Culley.

— Owen? Amanda zâmbi. Familia mea îl cunoaşte de ani întregi. Oh, aşteaptă numai s-o cunoşti pe bunica mea! Nu mai ţine minte nimic acum, îţi va da o sută de nume în afară de al tău, dar o vei adora.

— Familia ta va fi curând şi a mea. Mă aştept ca sentimentele mele să le copieze pe ale tale în ceea ce priveşte membrii ei. Devin o împinse apoi lângă perete, cu o scânteiere jucăuşă în ochii săi de culoarea ambrei.

— Chiar aveai de gând să rămâi domnişoară bătrână? Chiar?

— Tu nu aveai de gând să te transformi în versiunea ei masculină?

El râse.

— Nu, eram doar hotărât să nu las niciodată dragostea în viaţa mea, pentru că ştiam cât de mult poate durea. Nu aveam idee cât de minunată poate fi până te-am întâlnit pe tine.

Inima ei se umplu de un amestec de emoţii în timp ce privea în ochii lui. Nu se întâmplase peste noapte. Durase mult mai mult decât se aşteptase toată lumea. Dar dragostea o găsise în sfârşit, şi meritase din plin aşteptarea.

Epilog

Întreaga familie Locke dorise o nuntă de primăvară. Devin fusese de acord, doritor să facă pe placul noii sale familii. Dar Amanda pusese piciorul în prag. Cu edictul tatălui ei răsunându-i încă în urechi şi cu Devin hotărât să respecte dorinţa lui Preston, singura amânare cu care fu de acord fu de o lună, astfel încât petrecerea ei de nuntă să devină astfel un fel de ultimă petrecere a sezonului. Uimitor de multe alte logodne fură anunţate în aceeaşi lună, totuşi, deşi cele mai multe erau ale foştilor ei admiratori, care avuseseră, în mod evident, variante de rezervă. Amandei i se păru amuzant. Chiar şi John Trask îşi găsise o moştenitoare.

Felicitările lui Robert Brigston fură cele mai pline de însufleţire în ziua în care ea deveni soţia lui Devin, Amanda fiind surprinsă de cât de fericit era Robert pentru ea. Dar Devin fusese lângă ea în acel moment şi, după ce Robert se îndepărtă, o întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

Ea şopti:

— Nu a fost invitat la nuntă. A venit doar pentru a ne spune cât de mult se bucură pentru noi?

Devin izbucni în râs.

— Ţi-am spus să ai încredere în mine, că nu este potrivit pentru tine. Cred că de fapt, după noi, este cea mai fericită persoană că te-ai căsătorit cu mine în loc să te căsătoreşti cu el.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Îţi dai seama cât de ciudat sună asta?

— Asta este tot ce voi spune pe marginea acestui subiect, o tachină el.

— Vei spune despre ce? întrebă William, apropiindu-se cu Blythe pentru a-i felicita şi ei.

— Despre foştii ei admiratori, spuse Devin.

— Ah, săracii de ei, şi nu, nu mă mai simt ca făcând parte din grupul lor, chicoti William. Ai avut dreptate cu privire la Onorabila Margery Jenkin, Devin. Jur că deja sunt îndrăgostit, sau cel puţin aşa mi se pare. Este minunată!

— Mie mi se pare îndrăgostit! adăugă Blythe rânjind, apoi se apropie de Amanda şi-i arătă inelul ei de logodnă.

— Lordul Oliver? ghici Amanda.

— Da!

Amanda ştiuse deja secretul, deşi nu dezvălui faptul că Oliver, cu care era prietenă, îi spusese la o petrecere că urma să-i ceară mâna lui Blythe. Fusese secretul lor, dar era bucuroasă acum că Blythe îi acceptase propunerea. Dragostea plutea peste tot în aer, şi nici măcar nu se apropia primăvara!

Făcuseră o nuntă intimă la Norford, doar cu familia şi prietenii, dar tot se adunase o mulţime de lume la recepţie, unde fuseseră invitaţi cei mai mulţi dintre vecini. Amelia Dutton era şi ea acolo, împreună cu părinţii ei. Amanda o încântase pe fetiţă, propunându-i să se ocupe de petalele de flori împrăştiate în cadrul ceremoniei. Owen Culley era acolo, aşezat la masă cu mătuşa şi unchiul lui Devin. Owen plânsese în ziua în care Devin o dusese pe Amanda să i-o prezinte, iar apoi îl prezentase pe el ca fiind bunicul lui. Ea nu mai dorea să-l vadă vreodată îngrijorat pe soţul ei, iar întâlnirea aceea ar fi putut fi stânjenitoare dacă Devin şi Owen nu ar fi fost deja buni prieteni înainte să afle că erau atât de strâns înrudiţi.

Proaspăt căsătoriţii aveau să ia vaporul spre sudul Franţei pentru luna de miere, pentru a se bucura de vremea mai caldă, care le-ar fi permis să pescuiască! Nu se hotărâseră încă unde aveau să trăiască după aceea, deşi Amanda fu surprinsă cu mai multe opţiuni decât se aşteptase. Devin avea chiar o casă în Londra! Deşi menţionase deja ferma din Lancashire, îi spusese că, dacă ar alege noua fermă în schimb, acest lucru i-ar oferi un motiv să refacă odată casa cea veche. Ei îi plăcea această idee, de vreme ce o parte din deciziile privind renovarea aveau să-i aparţină ei.

Deoarece se apropia ora plecării, Amanda se strecură sus pentru a se schimba de rochia de mireasă. Privind-o plecând, Devin o urmă, nevrând să se despartă de ea nici măcar pentru un timp scurt. Fu însă acostat de Ophelia şi Julie. Nu veniseră împreună, ci se întâmplase doar să sosească în acelaşi moment, amândouă cu săculeţul pentru monede la îndemână.

El le aruncă o privire.

— Sper că aveaţi cu adevărat de gând să-l plătiţi pe Cupidon pentru că şi-a aranjat propria nuntă, nu-i aşa?

Ambele roşiră, deşi Julie pufni.

— Sigur că nu.

Ophelia spuse:

— Este doar un mic dar de nuntă, după care lipi săculeţul de pieptul lui, aşa cum o făcuse în ziua în care îl angajase.

Şi, întocmai cum făcuse el în acea zi, Devin i-l îndesă înapoi în mână.

— Doar să clarificăm lucrurile, poţi să-i dăruieşti ce vrei soţiei mele, dar nu mă plăti pe mine că am făcut-o a mea, când astăzi este cea mai fericită zi din viaţa mea.

Le lăsă şi o urmă pe soţia lui sus. Julie se holbă la Ophelia.

— Ai avut ceva de-a face cu asta, aşadar?

Ophelia râmji.

— Am dat doar un mic impuls în direcţia potrivită, asta este tot. Am observat în prima noapte în care a dat cu ochii de el câte priviri încruntate i-a aruncat.

— Hmm. Asta ar fi trebuit să te avertizeze să o ţii departe de el.

— Când n-a ridicat nici măcar dintr-o sprânceană în direcţia celorlalţi admiratori ai ei?

Ajuns sus, Devin zâmbi, dându-şi seama că nu mai trebuia să ciocănească la uşa Amandei de-acum, şi o deschise. Dar ea nu era singură. El se holbă la camerista ei şi spuse:

— Poţi pleca. O voi ajuta eu pe soţia mea să se dezbrace.

În timp ce închidea uşa în urma lui Alice şi o privea cu pasiune pe Amanda, aceasta zâmbi larg.

— Chiar aşa? îl tachină ea.

El începu să traverseze încet camera spre ea.

— Am sentimentul că voi face asta foarte des – acum că pot.

Ea râse când el se rostogoli cu ea pe pat, oferindu-i o perspectivă asupra felului în care avea să se desfăşoare viaţa lor de tineri căsătoriţi. Devin nu-şi ţinuse mâinile departe de ea înainte de căsătorie. Fuseseră surprinşi în îmbrăţişări amoroase în numeroase ocazii. O târâse în diverse camere goale de fiecare dată când avusese ocazia. Dar se oprise întotdeauna înainte de a face dragoste cu ea, onorând dorinţa tatălui ei. Aşa că avuseseră amândoi parte de o perioadă plină de frustrări. Asta până în acel moment.

Amanda nu credea că aveau să iasă din cameră prea curând, la cât de pasional o săruta Devin. Îi dădu jos rochia şi da, ea avusese dreptate, nu ieşiră din pat.

Nu se putea abţine să nu zâmbească, dar îi era greu să zâmbească şi să-l sărute în acelaşi timp. El observă.

— Gânduri plăcute?

— Mai mult de atât. Ştii măcar cât de fericită sunt astăzi?

El începu să o tachineze.

— Păi, după trei sezoane…

Ea îl înghionti, râzând.

— Asta nu are de-a face decât cu tine. Dragostea face lucrurile cu totul diferite, nu-i aşa? Sunt atât de fericită că te-am aşteptat!

El o sărută cu pasiune, dar nu terminase de tachinat.

— Şi eu. Fetele bătrâne sunt mai pe placul meu.

— Oh!

El o rostogoli înainte ca ea să mai poată spune altceva şi, cu o mişcare fluidă, intră în ea, o umplu, şi-i alungă orice alt gând din minte. Dumnezeule, era la fel de viril cum îşi închipuise ea în ziua în care îl văzuse prima dată. Doar că atunci nu ştiuse că era exact ceea ce îşi dorea!

Abia îşi recăpătă suflul, ţinându-l încă pe Devin strâns, când îl auzi pe Rafe strigând de cealaltă parte a uşii:

— O să pierdeţi vaporul!

Devin rânji şi-şi cuibări faţa între sânii Amandei pentru un moment înainte de a striga înapoi:

— Vom lua altul!

În timp ce se îndepărta, Rafe murmură ceva despre începutul prematur al lunii de miere. Amanda roşi.

Devin ridică dintr-o sprânceană.

— Te deranjează că ştie ce facem aici? întrebă el curios.

— Nu, aproape că i-am spus ce am făcut în noaptea balului de ziua lui, înainte să o faci tu! Cred că l-ar fi şocat să o audă de la mine.

— Se va obişnui cu ideea că nu mai eşti surioara lui. Acum eşti a mea… se opri, luându-şi o expresie serioasă. Fă-mi o promisiune, Mandy! Promite-mi că nu mă vei părăsi niciodată!

Ea ştiu că se gândea la mama lui. Fu mişcată aproape până la lacrimi – pentru el. Ţinându-l strâns, îi şopti:

— Promit! Dar vreau şi eu ceva.

— Orice.

— Jură-mi că nu vom dormi niciodată în dormitoare separate!

El se lăsă pe spate, uluit.

— Ţi-ai ieşit din minţi? Patul meu este patul tău şi voi dărâma orice uşi mi-ar sta în cale.

Ea îl crezu. La urma urmei, se căsătorise cu o brută minunată. Gândul acesta o făcu să izbucnească în râs.

Sfârşit